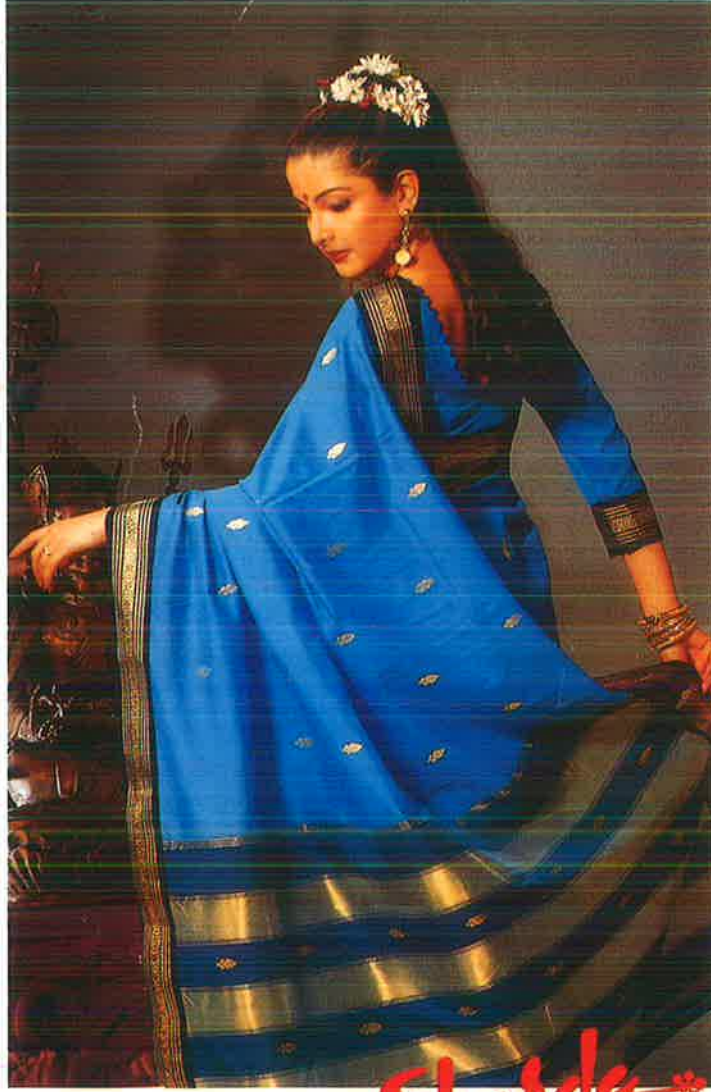

காலச்சிற்பம்

Sharda
SAREES
BELGAUM

SHARDA TRADING CO.,
79, GODOWN STREET
MADRAS - 600 001
☎ 564270

காலச்சுவடு
இதழ் 13
மார்ச் 1996

ஆசிரியர் குழு
கண்ணன்
மனுஷ்ய புத்திரன்
லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்
தயாரிப்பு உதவி
எம்.எஸ்.
லீலா
அ. பாரதி
வடிவமைப்பு
மைதிலி
நாகம்

தனி இதழ் ரூ. 20
ஆண்டு சந்தா ரூ. 80
இரண்டாண்டு சந்தா ரூ.120
வெளிநாட்டு சந்தா ரூ. 300
இரண்டாண்டு " ரூ. 500
வெளிநாட்டு
நிறுவனங்களுக்கு US \$15

சந்தாத் தொகையை
'Kalachchuvadhu' Nagercoil
என்ற பெயரில்
பணவிடையாகவோ
வரைவோலையாகவோ
அனுப்புக. காசோலையாக
அனுப்புகிறவர்கள் ரூ. 10
சேர்த்து அனுப்புக.
பணவிடைப் படிவத்தில்
தகவலுக்கான இடத்தில்
முழு முகவரியை எழுதுக

காலச்சுவடு

151 கே.பி. சாலை
நாகர்கோவில் 629 001
151 K.P. Road
Nagercoil 629 001

சிவராம காரந்த்
புத்ததேவ் தாஸ்குப்த
நோம் சோம்ஸ்கி

கருணாகரன்
மனுஷ்யபுத்திரன்
இரத்தின கரிகாலன்

குறுவெட்டி

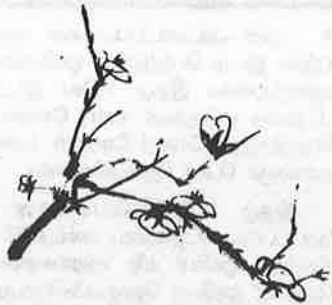
பேட்டி

7
31
69

சந்திப்பு : ஜி. ராஜசேகர்

கவிதைகள்

20
30
56

சிறுகதை

21

குமாரசெல்வா

கட்டுரைகள்

சேரர் வரலாறும் கேரளமும் 33
ஓவியச் சட்டகங்களுக்கப்பால் . . . 60
பாரதியும் மொழியின் . . . 65

ஜெயமோகன்
தா. சனாதனன்
ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

மொழிபெயர்ப்புகள்

மகிழ்ச்சி (கவிதை) 18
வெறி நகரம் (சிறுகதை) 47
சச்சிதானந்தன் கவிதைகள் 58

கார்ல் சேண்டர்க்
வென் யுஹோங்

மதிப்புரைகள்

விசாரணை 19
கடலோடி 46
குட்டி இளவரசன் 55
உயிர்த்தெழுதல் 57
இலங்கை இடதுசாரி . . . 76
தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும் . . . 78

சுந்தர ராமசாமி
ந. முருகேசபாண்டியன்
மனுஷ்யபுத்திரன்
அ. பாரதி
ச.சீ. கண்ணன்
இ. அண்ணாமலை

விவாதம்

எழுத்து பிம்பம் . . . 64
இலக்கியமும் சமூக மறுப்பும் . . . 64
ரகுநாத நேர்மை 72
வேதசகாயகுமார் துணிய . . . 74
வேளாளர் யார்? 80

யமுனா ராஜேந்திரன்
டேவிட் சித்தையா
வேதசகாயகுமார்
தொ.மு.சி. ரகுநாதன்
கி.இரா. சங்கரன்

மற்றும் . . .

கடிதங்கள் 4
வரப்பெற்றோம் 59
இரங்கல் : ஆர். ரவிந்திரன் 71
ஏழு கடல் தாண்டி 77

சுந்தர ராமசாமி
ஹமீது

வாசகர் கவனத்திற்கு

● விவாதம் பகுதியிலும் கடிதங்கள் பகுதியிலும் தங்கள் எதிர்வினைகளைப் பதிவுசெய்ய விரும்பும் வாசகர்கள்/எழுத்தாளர்கள் இதழ் வெளிவந்து ஒரு மாதத்திற்குள் அவற்றை அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

● முன் அட்டைப்படங்கள் பற்றி : இதழ் 9 மற்றும் 10இல் இடம் பெற்றிருந்த ஓவியங்கள் கே.எம். ஆதிமூலம் வரைந்தவை. இதழ் 11இல் இடம்பெற்றிருந்த புகைப் படத்தை எடுத்தவர் Larry Carder. இதழ் 12இல் இடம் பெற்றிருந்த Grand Canyon புகைப்படத்தை எடுத்த கலைஞர் பெயர் தெரியவில்லை

இதழ் 12இல் வெளியான சோலைக்கிளியின் 'முடப்படும் கூற்கரைப் படைவீடு' கவிதைபுடன் இருந்த சித்திரம் ஓவியர் வீர சந்தானத்தின் 'முகில்களின் மீது நெருப்பு' ஓவியத் தொகுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

இவர்களுக்குக் காலச்சுவடு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

காலச்சுவடு கிடைக்குமிடங்கள் புதியமுகவரிகள் மட்டும்

முரசு புத்தக நிலையம், 8 & 9, மணிக்கூண்டு, தஞ்சாவூர் 613 001
திருமகள் நிலையம், 55 வெங்கட நாராயணா ரோடு, திநகர், சென்னை 600 017

ஆர். பட்டாபிராமன், 11ஏ, மனந்தியார் தெரு, திருவாரூர் 2 திரு தமிழ்மணி, 52, நிலையத் தெரு, சண்முகாபுரம், புதுச்சேரி 605 609

டாக்டர் க. பஞ்சாங்கம், காசி இல்லம், 20ஆவது தெரு, அவ்வை நகர், புதுச்சேரி 605 008.

குந்தராஜி, 22 கண்ணகி நகர் 2ஆம் வீதி, திருப்பூர் 641 602

இந்தோ-சோவியத் புக் ஸ்டால், நெல்லை பேருந்து நிலையம் அருகில், திருநெல்வேலி

நிர்மால்யா, C/o அரவிந்த் டீ. ஸ்டோர்ஸ், U.M.C. மார்கெட், ஊட்டி 643 001

ரோகினி ரஹ்மீஸ், இந்துக் கல்லூரி சாலை, நாகர்கோவில் 629 002

உமாபதி, 50 ஈஸ்வர் நகர், ஒதூர் 635 109

வி.பி.பி. உண்டு

151 கே.பி. ரோடு, நாகர்கோவில் 629 001

151 K.P. Road, Nagercoil 629 001

107 கவிதைகள் - பகவய்யா . . . ரூ. 60 (பதிவுத் தபால் இலவசம்)
ஒரு புளியமரத்தின் கதை - சுந்தர ராமசாமி . . . (அச்சில்)

காலச்சுவடு சந்தாதாரர்களுக்கு காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிடும் புத்தகங்களில் 10% கழிவு உண்டு

விற்பனை உரிமை

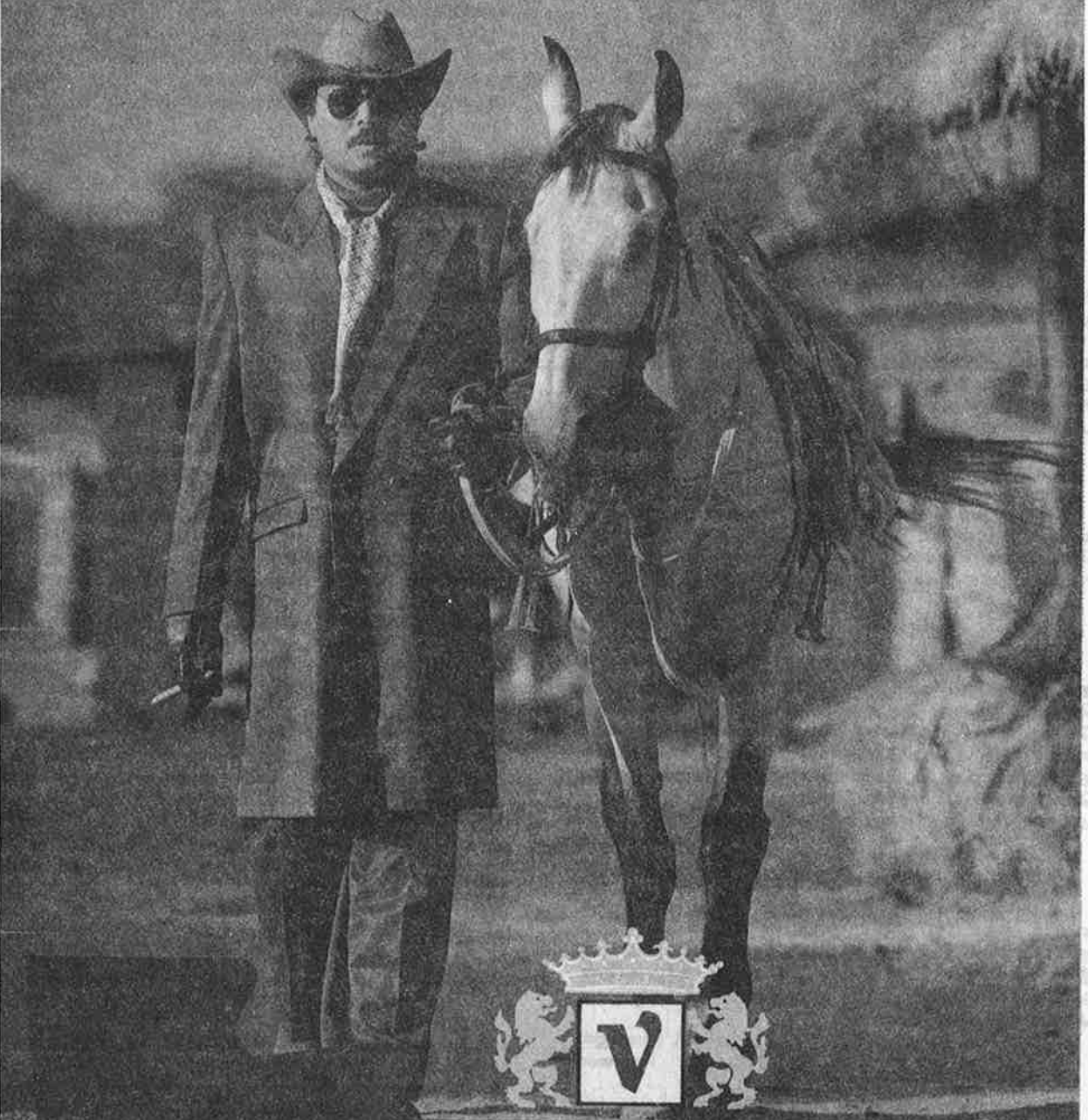
ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் (நாவல்) - சுந்தர ராமசாமி (கிரியா) . . . ரூ. 48 (பதிவுத் தபால் இலவசம்)
காலச்சுவடு ஆண்டு மலர் 91 . . . ரூ. 68 (பதிவுத் தபால் இலவசம்)
காலச்சுவடு 1989 இதழ் எண்கள் 6,7,8 ஒவ்வொன்றும் . . . ரூ. 15
9,10,11,12 இதழ்களின் காலிகோ பைண்ட் தொகுப்பு . . . ரூ. 150 (பதிவுத் தபால் இலவசம்)

ஸ்நேகா வெளியீடு

கிருஷ்ணன் நம்பி கதைகள் . . . ரூ. 75
மண் - ஜெயமோகன் (சிறுகதைகள்) . . . ரூ. 60
சிலிக்கள் வாசல் - இரா. முருகன் (சிறுகதைகள்) . . . ரூ. 35
மறதியின் புதைசேறு - உதயசங்கர் (சிறுகதைகள்) . . . ரூ. 35
வாளின் தனிமை - ச. தமிழ்செல்வன் (சிறுகதைகள்) . . . ரூ. 30
சந்திரகிரி ஆற்றங்கரையில் - சாரா அப்புக்கர் (குறுநாவல்) (தமிழில் - தி.சு. சதாசிவம்) . . . ரூ. 30
ரஜோமான் - அகிரா குரோசாவா (தமிழில் - தி.சு. சதாசிவம்) . . . ரூ. 30
முசும் கொள் - கி.பி. அரவிந்தன் (கவிதைகள்) . . . ரூ. 20
உலகெல்லாம் சூரியன் - கலாபரியா (கவிதைகள்) . . . ரூ. 15
கிரகயுத்தம் - விக்கிரமாதியன் (கவிதைகள்) . . . ரூ. 30
25 கவிதைகளும் 500 கமான்டோக்களும் - மொஹமத் தார்வீஷ் (பாலஸ்தீன கவிதைகள் - தமிழில் யமுனா ராஜேந்திரன்) . . . ரூ. 20
நகரச் சுவர்கள் - எஸ். வைதீஸ்வரன் (கவிதைகள்) . . . ரூ. 35
சத்யம் - காலாண்டிதழ் 2-வது இதழ் . . . ரூ. 20

காலச்சுவடு சந்தாதாரர்களுக்கு 5% கழிவு உண்டு. பதிவுத் தபாலில் பெற விரும்புகிறவர்கள் ரூ. 8 சேர்த்து அனுப்பவும். ஸ்நேகா புத்தகங்களை ரூ. 100க்கு மேல் வாங்கினால் பதிவுத் தபால் இலவசம். சாதாரண தபாலில் தவறும் புத்தகங்களுக்குப் பொறுப்பேற்க இயலாது.

The trouble with success is that there are
very few ways of showing it.

Vinayaka®

Dealers

Suiting Special's

DEALERS IN EXCLUSIVE SUITINGS

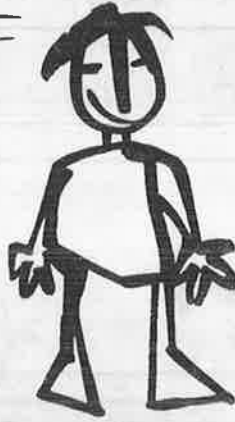
PREMIUM SUITINGS & SHIRTINGS

27, Godown Street (1 Floor)

DESTINED TO DOMINATE YOUR WARDROBE

Madras 600 001

சுழந்தி

ஓசையம் : மருது

எஸ்.வி

ராஜதுறையின் கடிதம் படித்தேன். எந்த அறிவுத் துறையும் தன் எதிர்ந்தரப்பட்ட விவாதப்பது வழியாகவே வளர முடியும். அறிவுரீதியான விவாதம் என்றால் என்ன என்று எஸ்.வி ராஜதுரைக்குக் கூடவா தெரியவில்லை? எதிர்ந்தரப்பை எளிமைப்படுத்துவதும், கடிப்பையும் வெறுப்பையும் கொட்டுவதும் தான் விவாதத்திற்குப் பெரிய தடைகள். எஸ்.வி.ஆர். கிராமத்திற்கும் சச்சிதானந்தனுக்கும் எனக்கும் ரப்பர் ஸ்டாம்பு குதத்கிரார். அதில் பங்கு கொள்ள விரும்பவில்லை.

ஜெயமோகன் தருமபுரி

காலச்சுவடில் வெளிவந்த 'எழுத்தும் பிம்பமும்' மனுஷ்யபுத்திரன் கட்டுரை பணி சார்ந்து இளைஞர்களுடன் தொடர்புள்ள எனக்குப் பயன்தரும் ஒன்று. நன்கு அலசி எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

நா. ரமணி மதுரை

தரம் அதிகரித்து வருவதுபோல் பரிச்சிடுகிறது. விடய தூண்கள் பெறும் சிரமம் இருக்கத்தான் செய்யும். எனினும் சிரம மெடுத்துத் தரத்தைப் பேணுங்கள். உணர்ச்சியற்ற கவிதைகள் தற் போது தமிழகத்தில் அதிகரித்து வருவது காலச்சுவடில் தெரிகிறது. கவிதை பற்றி அதிகம் பேசுவார்களே வரண்ட படைப்புகளைத் தருகிறார்கள். வெறும் பெயர் பிரபலத்திற்கும், சமூகம் சார்ந்த பெயருடன் கூடிய முத்திரைப் படைப்புகளுக்கும் மதிப்பளிக்காது அதில் தரிசுருக்கிறதா என்று பார்த்து மதிப்பளிக்கவும்.

சோலைக்கிளி இலங்கை

இந்த இதழ் காலச்சுவடு படித்ததும் மிகவும் திருப்தியான உணர்வு ஏற்பட்டது ஒரு முழுமையான இதழ்க்கான எல்லா குணங்களையும் கொண்டிருந்தது. இத்தகைய ஒரு கம்பீரத்தை இதழ் தொடர்ந்து பேண வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். நம்முடைய காலத்தின் பல்வேறு குரல்களையும் நாம் இதன் மூலம் அடையாளம் காண முடியும்.

வெளி. ரங்கராஜன் சென்னை

இம்முறை காலச்சுவடு மிகச்சிறப்பாக இருந்தது. கவிதையின் வாழ்வும் வாழ்வின் கவிதையும் கட்டுரையின் முதல் இரண்டு பத்திகள் எங்களுக்காகவே எழுதப்பட்டது போல் இருந்தது.

செல்வம் கனடா

இலக்கியத்தை மட்டுமே தனது காலத்தின் வெளியாகக் கருதி 'சுவடு'களைப் பதித்துவிட யத்தனித்த நீங்கள் 'ஊடக'வெளியையும் உணர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது வரவேற்க வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் மனுஷ்யபுத்திரனின் 'எழுத்தும் பிம்பமும்' 'எதையோ பிடிக்கப்போய்' என்னவாகவோ ஆன கதை'யாக நிற்கிறது. 'எழுத்தும் பிம்பமும்' என்ற கட்டுரை, எதைப் பேசுகிறது? எந்த நிலைபாட்டிலிருந்து ஊடகங்களைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிறது? எதையாவது பரிந்துரைக்கின்றதா என்ற கேள்விகளுக்குக் 'குழப்பத்தை'ப் பதிலாகத் தருகிறது. இக்கட்டுரையைப்

பொருட்டுத்தி விமரிசிக்கக்கூட நான் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் 'ஊடகம்' பத்திரிகையின் கருத்துக்களை நேர்மறையாகவும் எதிர்மறையாகவும் தனதாக்கிக் கொண்டு சுயமான கருத்துக்களாக அவர் எழுதியுள்ளார்.

எதையெல்லாம் எடுத்துள்ளார்; எதையெல்லாம் திருடியுள்ளார்; எதையெல்லாம் குழப்ப முயல்கிறார் என்று கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டிக் கூற முடியும். அப்படிச் செய்ய முயல்வதே அக்கட்டுரையைப் பொருட்டுத்தியதாக ஆகிவிடும். அதைச் செய்ய விரும்பவில்லை. பலரையும் சீண்டிவிட்டு தன் பெயரை பிரபலப்படுத்திவிட முயலும் 'நாவல்' ஜெயமோகனுக்கு விமரிசமை எழுதாமல் தவிர்க்கும் பலரின் உத்தியைத்தான் மனுஷ்ய புத்திரனிடமும் பின்பற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

அ. ராமசாமி பாண்டிச்சேரி

காலச்சுவடு 12 கண்டேன். இதழின் அட்டையே அற்புதமாக இருந்தது சரியான தேர்வு. உள்ளடக்கங்களில் வழக்கமான தரமான படைப்புகளுடன் விவாதங்களும் கிண்டலும் தூக்கலாக இருந்தன. முதலில் படித்தது அவற்றைத்தான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. வேதசகாயகுமாருக்குத் தொழுசிரகுந்தன் தந்தள்ள பதில் சற்று படித்துப் படித்துச் சொல்கிற தெலுவிடின் தேவையற்ற விரிவுடன இருப்பினும் பு.கி. கள் ஆய்வு மேற்கொள்கிற யாரும் பயில் வேண்டிய முதல் பாடம் அவையடக்கம் என்று சொல்லாமல் சொன்னது போதுவாகவே, தனக்குள்ளாக சில தீர்மானங்களை வைத்துள்ள வேதசகாயகுமார் இன்றைய நவீன படைப்பாளி/விமர்சகர் போலவே முன்னோரைமரபை அலட்சியப்படுத்தியே - தம் உழைப்பையும் திறமையையும் வீணாக்குகிறாரே என்றுகூட தோன்றுகிறது. அ. மார்க்ஸின் கடிதத்தில் சற்று ஆறின தன்மையும் எஸ்.வி.ஆர். கட்டுரையில் தம் சார்ந்த இயக்கங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் தன்மையும் தெரிகின்றன. எனினும் ஜெயமோகனுக்குள் பாடப்பெய்தத்தையும் உள்ளேக்கத்தையும் காண்பது எஸ்.வி.ஆர்யின் உள்ளேக்கத்தை அடையாளம் காட்டுகிறது.

நாஞ்சிலநாடன் குறித்து சு.ரா.வின் மதிப்பீடு அர்த்தப் பூர்வமானது. கிராமம் தொலைந்து நகர நெரிசலில் நகங்கிய மனிதரின் அக வெளிப்பாட்டை இன்றைய இருதலையில மனோபாவத்தின் ஒரு கூறாகவும் யோசிக்க முடியும். தன்னளவில் அனுபவங்களைச் செறிவாகப் பதிவு செய்ய நாஞ்சிலநாடன் தவறவே இல்லை. சு.ரா. இன்னும் நேரமெடுத்து அவரை அணுகலாம். ஒரு வெளிப்பீட்டு குறையைப் பேசியவது/வாசித்தது என்ற விடல் இக்கட்டுரை போதுமான அளவு பூர்த்தியாகாமல் இருப்பது போலிருக்கிறது. எனினும் ஆக்கப்பூர்வமான அணுகு முறை பசுவய்யா கவிதைகளை உள்ளவாங்க சிரமப்பட்டேன். பொது வாக்க கவிதைகள் மீதான ஈடுபாடு குறைந்து வருவதுதான் காரண மென எண்ணுகிறேன். அரவிந்தன் கட்டுரையின் முதல் பாராவில் கோணங்கியை எந்த சித்தாந்தத்துக்கும் விகவாசம் செலுத்தாத வராகக் கூறுவது நெருடலாக உள்ளது முந்தைய வரிகளில் 'யதார்த்தவாதத்திலிருந்து சமரசமற்ற நான்லீனியர் வரை' எனக் குறிப்பிடுகிறாரே அதில் கோணங்கியின் இன்றைய நிலைப்பாடு 'நான்லீனியர்' என்பதை அரவிந்தன் உணர்ந்திருப்பார் என்றே நம்புகிறேன். இக்கட்டுரை எனக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை.

செந்தூரம் ஜெகதீஷ் சென்னை

புனைவாக்கங்களில் காணக்கிடைக்கும் சிரத்தையையும் உரத்தையும் தனிக் கட்டுரைகளிலும் மதிப்புரைகளிலும் காண முடியவில்லை. சச்சிதானந்தன், மனுஷ்யபுத்திரன், அரவிந்தன் ஆகியோருடைய (அளவில் பெரிய) கட்டுரைகளும் சிரத்தனைகளும் எந்த புதிய அணுகுமுறையையும் விவாதத்தக்கான குரலையும் கொண்டிராதவையாக இருந்தன. சு.ரா. அவர்களுடையதும் அவ்விதமே. படைப்பாக்க மனோ நிலையிலிருந்தே விவாதப் பொருளையும் அணுக முற்படுவதால் உண்டாகும் விபத்து அவை சிரத்தனையோட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதற்குப் பதிலாக மன வோட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக, ஆழ்ந்த கவனத்தைப் பெறுவதற்குப் பதிலாகக் கைத்தட்டலையும் (ஆனந்த) கண்ணீர் மரம்பு பெறுவனவாக ஆகியிருக்கின்றன. கல்வித்துறையின் சீர்கேடுகள் பற்றி ஆண்டிக்கணக்கில் நாம் உரத்தது பேசி வந்திருக்கிறோம். இன்று இலக்கியமும் அது சார்ந்த சிந்தனை களும் கல்வித்துறைக்கு மிக அருகில் கொண்டுவந்து நிறுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. வரலாறு, சுற்றுச்சூழல், மொழி, இனம், விஞ்ஞானம் போன்ற அதன் பல்வேறு கூறுகள் ஒவ்வொன்றினும் தன்னைப் பொருத்திக்கொண்டு ஆய்வுக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தாக வேண்டிய கட்டாயத்திலிருக்கிறது அது தூய ரசனைக்குரியதாக

இனியும் இருக்கமுடியுமா? தனிக் கட்டுரைகளுக்குரிய சிந்தனை பல்வேறு புள்ளிகளில் மையங்கொள்ளாத துவங்கியிருக்கிற இப்படி காலச்சுவடு இனியும் அனுபவவாத சிந்தனைகளை எப்படி அங்கீகரிக்க முடியும்? தொலைக்காட்சி மக்களுக்குச் செய்யும் கெடுதி, கவிதைகள் வெளிப்படும் தருணம், மற்றும் படைப்புகளில் மொழி ஆளுமையின் வகை மாதிரிகள் இன்ன பிற வகைக் கட்டுரைகளைக் காலச்சுவடில் இனி எதிர்பார்க்க முடியாதென்றே தோன்றுகிறது. டி.வி பஸ்கிப் பெருக்கும் பிம்பங்கள், கவிதைவினாள் செயல்படும் நூண் அரசியல், மொழிச் செயல்பாட்டின் மூலமான கலாச்சாரம் ஆகிய அடிப்படைக் கூறுகளைப் பிளந்தறியும் சிந்தனைகளைத் தேடி காலச்சுவடு மெனக்கெடத்தான் வேண்டும். தினனும் அளவுக்குப் படைப்புகள் கிடைப்பதாகத் தலையாங்கம் குறிப்பிட்டிருந்ததை மறுபடி ஆச்சரியத்தோடு படித்தேன்.

பா. வெங்கடேசன்
ஓதர்

முத்தம்மாவின் வாய்மொழிச் சரித்திரம் நன்றாக இருந்தது அதற்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரையில் இலக்கியம் பற்றியும் வாய் மொழி பற்றியும் சொல்லும் சில விஷயங்கள் இரண்டைப் பற்றியும் தெரியாத ஒரு நபர் எழுதியது என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறது. வாய்மொழிச் சரித்திரத்தில் யார் யாரிடம் சொல்கிறார்கள், எப்போது ஏன் என்னைப் பொறுத்து சொல்வதின் மொழி அதன் 'உண்மைகள்' மாறுகின்றன. காலம், சந்தர்ப்பம், துற்றிலைக்கேற்ப இந்த மொழி திறந்தும், முடியும் செயல்படுகிறது. முதலாவது வலிந்து முயற்சி செய்து எழுதப்படும் இலக்கியத்துக்கும் இதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. இதன் தளமே வேறு. இரண்டாவது, 'மக்கள் இலக்கிய'த்தைவிட இது உண்மையாக இருக்கிறது. உயிர்ப்படும் இருக்கிறது என்கிறது முன்னுரை. முற்போக்கு இலக்கியம், பிற்போக்கு இலக்கியம், மேல்போக்கு இலக்கியம், கீழ்போக்கு இலக்கியம் என்று எப்படிப் பிரித்தாலும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளது சிதைவு செய்யப்பட்ட யதார்த்தம்தான். யதார்த்தத்தின் பூரணப் பதிவு எதிலும் சாத்தியமில்லை. முற்போக்கு இலக்கியத்தை மட்டும் ஏன் நையாண்டி செய்கிறது முன்னுரை என்று தெரியவில்லை. காலச்சுவடு இதுவரைப் பார்த்ததில் அதன் இயங்குதளம் புலப்படவில்லை. பின் அமைப்புமாதம், பின் நவீனத்துவம் பற்றிய காலச்சுவடின் நோக்கைத் தெளிவாக இரண்டொரு கட்டுரைகளில் காட்டிவிட்டால் பின்பு மீண்டும் மீண்டும் ஒரு பனிப்போர் போல தொடர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தற்சமயம், திடீரென்று ஒரு அஷ்டை நந்தி கட்டுரையின் தமிழாக்கம், அ. மார்க்ஸ் பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்கள், சச்சிதானந்தன் பேட்டி என்று பல இடங்களில் பரவுகிறது. இதில் பலர் மேல் காழ்ப்பும் இருப்பது தெரிகிறது. தருமு விசுவாசி ஒருவர் எதையாவது எழுதிவிட்டால், எழுதிவிட்டுப் போகட்டுமே. வேண்டுமானால் அதில் ஒரு பகுதியைக் காட்டிவிட்டுப் போகலாம். அதைப் பக்தி இலக்கியம் என்றெல்லாம் குறிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? திரூ. பக்தர்கள், கிரா. பக்தர்கள், சுரா. பக்தர்கள் என்று பல பக்தர்கள் உள்ள பிரதேசம் இது. எல்லாப் பக்தர்களைப் பற்றியும் காலச்சுவடு எழுதப் போகிறதா என்ன? சச்சிதானந்தனின் பேட்டிக்கான இரு எதிர்வினைகளும் மிகவும் நன்றாக இருந்தன.

சி.எஸ். லக்ஷ்மி
மம்பாய்

இதழின் அச்சமைப்பு மிகவும் நேர்த்தியாக உள்ளது. இதழின் சிறந்த படைப்பு மனுஷ்யத்திரனின் 'எழுத்தும் பிம்பமும்' கட்டுரை. நம்முடைய மரபையும் நேர்த்தையும் நமக்குத் தெரியாமலே விழுங்குகின்ற சாட்டிவைட்டி டி.விக்கள் குறித்த நல்ல ஆய்வு இது. முத்தம்மாவின் கதையில் புதியன ஒன்றும் இல்லை. புதுமைப்பித்தனின் இறுதி நாட்கள் கட்டுரை மனத்தைப் பாதித்து அழி வைக்கிறது. காளைப் பற்றின் மையக்கரு சிற்றிலக்கிய இழைகளுக்குத் தேவையில்லாத வகர்ம் பிடித்ததாகும்.

வளவ. துரையன்
கிருட்டிணாபுரம்

முத்தம்மாவின் கதைமையப் படித்துவிட்டு வெகுநேரம்வரை ஒன்றுமே செய்ய முடியாத நிலையில் கிடந்தேன். ஒரு வாசக எதிர்வினையாக இதைப் பற்றி எதாவது சொல்வதற்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது. படிக்கப் படிக்க மனதில் ஏற்பட்ட தத்தளிப்பும் துரமும் படித்து முடிந்தவுடன் தாக்கங்களுக்கு உட்படுத்த முடியாத ஒரு உணர்வில் புதைந்து போய்விட்டன. வாழ்வை இதைவிடவும் அசலாகப் பதிவு செய்துவிட்ட முடியும் என்று தோன்றவில்லை. படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே வாசிப்பின் மூலம் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவின் நுட்பமான கட்டுமானங்கள் சரிந்து

முத்தம்மாவின் மொழிக்குள் ஈர்க்கப்பட்டுவிட்டேன். மொழிக்கு மூலம் வாழ்க்கையா? இப்படி இவ்வளவையும் சேகரித்துக் கொண்டு தம்மைச் சுற்றி எந்த பிம்பத்தையும் கட்டமைத்துக் கொள்ளாமல் வெற்றிகளில் பெருமையோ தோல்விகளில் அவமானமோ கொள்ளாமல் அமும்போது அமுதும் சிரிக்கும்போது சிரித்துமாக வாழ்வின் கணக்கை முடித்துக் கொண்டு சத்த மில்லாமல் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிற கோடானுகோபு. மனிதர்களைப் போல ஒரு கலைஞனாலும் வாழ்ந்துவிட முடியுமானால்...? ஹரீஷின் 'எழுத்தும் பிம்பமும்' கட்டுரை முக்கியமானது. என்னும் இன்னும் நுட்பமான பரிசீலனை வேண்டும். ஒரு பொருள் குறித்து அவர் மேலோட்டமாக எழுதிவிட்டதாகவே தோன்றுகிறது. அங்கங்கே புள்ளிகளை வைத்து அவற்றைக் கோடுகளால் இணைக்கத் தவறிவிட்டார் என்று படுகிறது. மற்றுமே முக்கிய அம்சம் மணிவண்ணனின் கதை. முதல் வாசிப்பிலிருந்து இரண்டாம் வாசிப்பிற்கும் பிறகு முன்றாவது வாசிப்பிற்கும் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் காண்பதற்கான வலுக்களை உள்ளீடாகக் கொண்டுள்ள இக்கதையே அநேகமாக அவரது முதல் கதை என்று சொல்லலாம்.

தேவியாரதி
புதுவெங்கரையம்பாளையம்

காலச்சுவடு மேலும் சிறப்புடன் வருவது மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியது. பிரமிள் பற்றிய விஷயம்போல் எத்தனையோ வருகின்றன. முதலமைச்சரின் பாதங்கள் உட்படக் கணக்கற்ற பாதங்களை வணங்குகிற பக்தர்களின் பூமியிலே இதில் என்ன அதிசயம். சச்சிதானந்தனுடைய நேர்காணலின் பின் அவரது கட்டுரை விடப்பளிக்குவதில்லை. சோவியத் யூனியனிலும் சீனாவிலும் புட்சிக்குப் பிந்திய இலக்கியத்தின் வறுமை பற்றிய அவரது வாசகம் அவரது வாசிப்பின் அடிப்படையிலானதா? கல்வி பரவலாக்கப் பட்டபின் கல்வித்தரம் விழுந்துவிட்டது பற்றியும் பலர் பேசுவதுண்டு. இவை அளவுகோல்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள். மேலை நாடுகளில் ரஷ்யக் கவிஞர் பெவ்துஷெங்கோ பெற்றுள்ள தயக்கம் மிகுந்த அங்கீகாரம் பற்றி நான் விரிவடிவத்தில் இல்லை. சீனப் புட்சிக்கு முந்திய லூஷூன் பற்றிய அக்கரையே மேற்கில் இல்லை எனலாம். சீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை அதன் புட்சிக்கு முந்திய நிலையின் ஒப்பீடு எழுதவது பயனுடையது. இந்தியாவில் சீன இலக்கியம் பற்றிய அக்கரை குறைவாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இலக்கியம் 'கட்டாயமாக வெகுஜனமாக்கப் பட்ட' நாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, அவ்வாறல்லாத நாடுகளில் என்ன நடைபெறுகிறது? ஆங்கில இலக்கியத்திற்குக் கடந்த சில தசாப்தங்களில் ஆங்கிலேயர்களும் அமெரிக்கர்களும் பங்களிப்பின் தூய்மை தகுதியும் எத்தகையவை? கவிதையில் மட்டுமின்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலும் கோஷங்கள் ஆபத்தானவைதாம். முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினுள் அது சார்ந்திருந்த அரசியலினுள் இருந்தவை போன்ற குறைபாடுகள் இருந்தேயுள்ளன. அவை களைப்பை வேண்டியவை. அவை களைப்பைட்டு வருகின்றன. முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய ஒரு படிமத்தை உருவாக்கிச் சிலை உடைப்புச் சடங்கொன்றை நடத்துவது சச்சிதானந்தனுடைய தேவை யாக இருந்தால், அதைக் கொஞ்சம் திறமையுடன்தான் செய்கிறார்.

முத்தம்மாவின் கதை நன்றாக அமைந்துள்ளது. ஆயினும் இந்தச் சந்திப்பில் அவருடைய வறுமை பற்றிய நினைவுகள் வெளிப்படும் அளவுக்கு அதன் காரணங்கள் பற்றிய எண்ணமேதுமே ஏன் வெளிப்படவில்லை? அவர் போல் இன்னும் எத்தனை பேர் அந்த அவல வாழ்வின்சுற்று சற்று மேலெழுந்து உள்ளனர்? அதற்குள்ளே அமுந்தி மடிந்தோர் எத்தனைபேர்? 'கஞ்சி குடிப்பதற்க்கிலார், அதன் காரணம் இவைபெணும் அறிவுமில்லார்' என்ற வரிகள் மனதில் அலை மோதின. இம்மாதிரியான நேர்காணல்களின் முக்கியம் பற்றிய சொற்கள் 'மக்கள் இலக்கியம்' படைப்பு வாங்கு மட்டுந்தானா? சத்தியத் தேற்காராகும் உரியனவா? இடம் பற்றிய அம்மையின் கருத்து பால அடிப்படையிலான இடப் பகுப்பு மட்டுமின்றி மனிதரை மனிதர் ஒடுக்குவதை நிறுவனப் படுத்தும் சகல தழல்க்கும் பொருத்தும் ஆயினும் மெனனங்களை வாசிப்பதில் இடப்பாடுகள் பல. சில அமைப்பில்லாத வாசிப்புகள் கனல் நாம் ஏற்கனவே தரிசித்துள்ளோம். ஒவ்வொரு வாசிப்புமும் 'ராஜாவின் புதிய ஆடை' போலவோ பசுவியாவின் 'வித்தியாசமான மியாவ' போலவோ இருக்கலாம். இல்லாத அர்த்தங்களைத் தேடிக் கற்பிப்பது எவருக்குமே நிகழக்கூடிய விடத்து.

சிவசேகரம்
லண்டன்

காலச்சுவடு மீண்டும் ஒரு ஒழுங்கில், தமிழின் நவீன இலக்கியத்தையும் சிந்தனையையும் வளப்படுத்தும் முயற்சியாக

வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி. எனினும் இதழ் 10ல் இருந்த கவனிப்பு இதழ் 11ல் ஏன் குறைந்தது என்பது புரியவில்லை. 9ம், 10ம் காலச்சுவடின் புதிய போக்கையும் அது முன்னர் தன்னுள் கொண்டிருந்த பண்பையும் காட்டின. 11ல் போதாமே உண்டு. இந்த போதாமே என்பது கட்டுரைகள் மூலமாகவே ஏற்பட்டுள்ளது என உணருகின்றேன். தமிழகத்தின் இன்றைய நிலவரம், கடந்தகாலம் + எதிர்காலம் பற்றிய கலாச்சார ரீதியான கேள்விகள் சரியாக எங்கும் எழுப்பப்படவில்லை. அங்கங்கே உதியாகவும் சிறு சிணுங்கலாகவும் இந்த அருட்டுதல் நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழகத்தின் நிகழ்ச்சிப் போக்குடன் இணைத்தப் பாக்கும் ஒரு மரபு கலாச்சாரத்திலிருந்து அரசியல், மொழி உட்பட பல விடயங்களிலும் இருந்து வந்தது. ஆனால் இப்போது அது கைவிடப்பட்டுவிட்டது. தமிழகத்தின் நடக்கும் 'ஜெ' வீட்டுத் திருமணம் முதல் ரஜினியின் சர்ச்சைகள் வரை தமிழகத்தின் பெரும்பாலான சனத்திரள் இந்தக் கூத்துகளில் சிக்கண்டு தவிக்கும் பரிதாப நிலை நிச்சயம் இங்கு இல்லை. தமிழகத்தின் அரசியல்போக்கின் அவதானிப்பிலும் அதன் பாதிப்புகளிலும் இங்கும் ஒரு புதிர்வு முன்னர் இருப்பதுண்டு. இப்போது அப்படியில்லை. தமிழகத்தின் பிற சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் கலாச்சாரவாதிகள் உள்ள நன்னெய்தலம் பற்றி யோசிக்கும் போதும் அவற்றுடன் தமிழ்ச் சமுதாயம் இணைப்பது பற்றி விவாதிக்கும் போதும் மகிழ்வாக இருக்கிறது ஆனால், புதிய பத்திரிகைகள் + சஞ்சிகைகள், சினிமாக்கள், அரசியல்வாதிகள் என வருபவையெல்லாம் இந்த மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையையும் சிதறடிக்கின்றன. இங்கே எவ்வளவோ நிகழ்வுகள், போக்குகள் மாற்றம் உந்துகின்றன. மகிழ்ச்சியாகவும் நம்பிக்கையாகவும் இருக்கின்றன. கொழும்பில் கூட தமிழ்நாட்டு வணிகப் பத்திரிகைகள், பொழுதுபோக்கு என்ற பெயரிலான கதம்ப நிகழ்ச்சிகள், இசைமால்கள், நடகங்கள் பெருமளவில் வரத் தொடங்கிவிட்டன. நபகைகளின் குறை ஆடைக்காட்சிப் படங்களே விற்பனையையும் பத்திரிகைகளின் 'தரத்தை'யும் நிரீனயிப்பதாக உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் இந்த புரளிக் கு இடமில்லை. மட்டக்களப்பு, கல்முனையில் ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையே. ஆனால் மக்கள் மனங்களில் இன்னும் மாயை நீங்கவில்லை என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் மாற்றம் ஏற்பட்டுவருவது கவனிக்கத் தக்கது. தமிழகத்தில் இன்று கலாச்சாரவாதிகளின் கவனத்தக்குப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் உட்பட அளவுக்கு இன்றைய ஈழத்து இலக்கியம் புலப்படாமற்போனது விசித்திரமே. புலம்பெயர்ந்தோர் யார்? என்ன அடிப்படையில் புலம்பெயர்ந்தனர்? அவர்களின் இலக்கியம் எது? என்ன அடிப்படையில் அது படைக்கப்படுகின்றது? சத்தியமும் உண்மையும் இருக்கிறதா என்ற கேள்வி களுக்கான நியாயமான மெய்யான பதிலை நாம் காண்போமானால் அதன் பின்னர் கவனம் பெறும் படைப்புகளைப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் புதிய வரலாற்றுக்கு நாமும் மகிழ்வடைகின்றோம். அது புதிய அனுபவமாகவும் புதிய அறிமுகமாகவும் இருந்தால். வசைபாடுவது இலக்கியமா? அந்த நாட்டு மொழி, வாழ்க்கைப் பின்னணி, அது வழங்கும் அனுபவம், அந்நாட்டுச் சிந்தனை என்பன நமக்கு வருமானால் எத்தனை மகிழ்ச்சி. ஆனால், அங்கே பலவும் இந்தப் பிரக்ஞையைத் தவறி, உளமனக் குமைச்சலுடன் புகைவனவாகவே வெளிவருகின்றன. சில விதிவிலக்கு. அவர்களுக்கு நமது பாராட்டும். காலச்சுவடு தமிழ்ச் சூழலை வளப்படுத்தும்போது இவற்றை தன் பார்வைக்குட்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு. காலச்சுவடு தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டும் என்று பெருவிருப்பம் இங்கேயும் உண்டு.

எஸ். கருணாகரன்
இலங்கை

வணக்கம். காலச்சுவடு இதழ் 12ல் தோழர் சச்சிதானந்தன் கேட்டியை மறுத்த என் கடிதத்தில் இரண்டு பிழையுள்ளது. "ஆரியர் வெளியிலிருந்து வந்தவரல்ல; சந்த சிந்து பூமியிலிருந்தவர்களே! இங்கிருந்தே வெளியில் மேற்கே ஈரான், ஐரோப்பா என்றபடி சென்றனர்" என்று கூறியது திலகர் அல்ல. அவர் ஆர்க்டிக் பகுதியிலிருந்தே ஆரியர் வந்தனர் என்கிறார். மேற்படி கருத்தை முன்மொழிந்தவர் வங்காள வரலாற்றாசிரியர் ஏ.சி. தாஸ். அடுத்த இமாச்சலப்பிரதேசத்தில் வசிக்கும் மங்கோலிய இனப்பிரிவின் பெயர் 'இராத' இனத்தவரல்லர். 'கிராத' இனத்தவர். முத்தம்மாவின கதை மிகவும் துரப்பட்டவைத்தவிட்டது. இதைப்போன்ற துன்பங்களைக் கூறி உணர்வுகளைக் கிளப்பிவிடுவதும் இதே எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள்தான்! இதை எதிர்த்து இளைஞர் குழு உறுதியாகப் போராடத் துவங்கினால் அவர்களைப் "பிரிவினவாதிகள்;

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE PERIODICAL KALACHCHUVADU (TAMIL QUARTERLY) FORM IV (See Rule 8)

1. Place of publication	: Nagercoil
2. Periodicity of publication	: Quarterly
3. Printer's name	: V. BAGAVATHY
Whether citizen of India	: Yes
Address	: Bharathy Press Chettykulam Jn. Rajakkamangalam Road Nagercoil 629 002
4. Publisher's name	: S.R. SUNDARAM
Whether citizen of India	: Yes
Address	: 151 K.P. Road Nagercoil 629 001
5. Editor's name	: S.R. SUNDARAM
Whether citizen of India	: Yes
Address	: 151 K.P. Road Nagercoil 629 001
6. Name and address of individuals who own the periodical and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	: S.R. SUNDARAM 151 K.P. Road Nagercoil 629 001

I, S.R. Sundaram, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Nagercoil 1.3.1996 S.R.SUNDARAM
Publisher

தீவிரவாதிகள், பாசிஸ்ட்டுகள்!" என்று முத்திரை குத்துவதும் அவர்கள்தான். இதுதான் பெரிய கொடுமை! இரக்கத்தைப் பிழிந்தெடுக்குமாறு கதைகளும், கவிதைகளும் எழுதிய ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் சேரன், வஜு.ச. ஜெயபாலன் இன்னும் சிலர் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் தற்போதைய புலி எதிர்ப்பு பிரச்சாரம் இதற்கு நல்ல சான்று. 24 கார்ட் சுத்த விடுதலை இயக்கத்தைக் காட்டுங்கள் என்றால் இதுதான்வரை காட்டினார்களில்லை! மனுஷ்யபுத்திரனின் 'எழுத்தும் பிம்பமும்' தொலைக்காட்சி பற்றிய கட்டுரை மிக அருமை. தொலைக்காட்சி இதழ்களை, நூல்களை அழித்தவிடுமோ என்று அச்சமாகத்தான் உள்ளது திராவிட இயக்கம் வேளாளருக்கு ஆதரவானதல்ல என்ற ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் ஆய்வு சிறப்பானது. தேவையான ஒன்று. கோ. ஜெயபாலன் குடும்பகோணம்

'முத்தம்மாவின் கதை' ஒரு நல்ல முயற்சி. நம்மைத் தாண்டி நிகழும் கதைகளை(!) பதிவு செய்வது அவசியமானதும் கூட... இதுமாதிரி தொடரவேண்டும். பசுவயாவின் கவிதைகளில் 'மிஞ்சும் ஒரு கவிதை' வெகுவான அலைவகளை மனதில் உருவாக்கியது. அதேபோல் ஆத்மாஜீவின் 'இரவுக் குருவிகள்' பாடும் ஒரு பகல் பொழுது கவிதையும், அப்பாளின் 'காதல்' வெகு சமாராக இருந்தது ஆச்சரியம். 'வரைபடம் மீறி' தொகுப்பிற்குப் பிறகு வெகு சொற்பான கவிதைகளையே அவரால் தரமுடிந்திருக்கிறது. மணலிண்ணனின் 'காளான புற்று' ஒரு நல்ல சிறுகதையாக ஆவதற்கு அதன் வெளிப்படையான உணர்வுகளே காரணம். நம்பிக்கையே புழங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஷீலாக்கள் பூதாகரமாய் பெருத்து சுருங்கி நம்பில் இறங்கி கலந்து வழிவதை உணர் முடிகிறது.

மனுஷ்யபுத்திரனின் டி.வி. பற்றிய கட்டுரை இச்சூழலில் மிக அவசியமான ஒன்று. நம் முளையை மென்மேலும் மழுங்கடிப்பதில் டி.வி. மற்றும் தனியார் ஒளிபரப்புகள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. அரவிந்தனின் கட்டுரையில் இன்னொரு முக்கியமான எழுத்தாளரான எஸ். ராமகிருஷ்ணனையும் சேர்த்திருக்க வேண்டும். சுரேஷின் பூகத்திற்கும் கோணங்கியின் அதிர்வின் அந்தரத்தில் பறக்கும் அன்னியத்தன்மைக்கும் மத்தியில் ராம கிருஷ்ணன் படைப்புகள் ஒரு மையம் சார்ந்து பின்னிப்பட்டுப்பவை. நவீன சிறுகதையில் ராமகிருஷ்ணன் ஒரு முக்கிய படைப்பாளியாக இருக்கிறார். "பிரேமிளது விஞ்ஞானப் பார்வை" மாறப்பன் கட்டுரை(!) நொம்பவும் கையிடமான ஒன்று. கண்டிப்பாகப் பரிசுதிக்கப்படுவோ மென்று தெரிந்தும் தன் பக்தியை தெள்ளத்தெளிவாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இன்னும் பற்பல சாமிகளின் பற்பல பக்தர்கள் அச்சிலேற்றாமல் சீர் பேச்சில் துதிப்பாடுவதை விடவும், லேசான அடிக்கோட்டில் சாமிகளை மையமாக வைத்து கதை புனைவதை விடவும் இது ஒன்றும் மோசமானதல்ல.

நிஜா
மேட்டுப்பாளையம்

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு

சிவராம காரந்தன் உரையாடியவர் ஜி. ராஜசேகர்
கன்னடத்திலிருந்து தமிழில் : பாவண்ணன்

கன்னட எழுத்தாளரான கோட்டா சிவராம காரந்த் 1902ல் பிறந்தார். தெற்கு கனரா மாவட்டத்தில் பள்ளிப் படிப்பு. ஒத்தழையாமை இயக்கத்தில் பங்கேற்கும் பொருட்டு கல்லூரி படிப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார். பின்னர் சில ஆண்டுகள் தீவிர காங்கிரஸ் பணியாளராக இயங்கினார். அவரது ஆளுமை பன்முகம் கொண்டது. இலக்கியம், இதழியல், நுண்கலைகள், நாட்டியம் தவிர புகைப்படக் கலையிலும் அவர் பங்களித்துள்ளார். யக்ஷகாளாவில் அவர் நிபுணர். 45 நாவல்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள் என 390 புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார். மண்ணும் மனிதரும், சோமனாதுடி, அழிந்த பிரகு, பாட்டியின் களவுகள் இவருடைய முக்கியமான படைப்புகள். குழந்தைகளுக்கான கலைக்களஞ்சியம் மூன்று தொகுதிகளும், விஞ்ஞானக் கலைக்களஞ்சியம் நான்கு தொகுதிகளும், உலகக் கலைகள் பற்றிய கலைக்களஞ்சியம் ஒன்றும் தொகுத்துள்ளார்.

சிவராம காரந்தனின் முக்கியமான களவுகள் என்ற நாவலுக்கு ரூனபீட விருது கிடைத்துள்ளது. தொண்ணூறு வயதைக் கடந்த இவர் இன்றும் ஒரு இளைஞனைப் போல கர்நாடகத்தைச் சுற்றியபடி இலக்கிய நடவடிக்கைகளிலும், சமூக இயக்க நடவடிக்கைகளிலும் பங்கு கொள்கிறார். கர்நாடகத்தில் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு பற்றிய விழிப்புணர்வுக்கு இவரது பங்களிப்பே மூல காரணம் ஆகும். அரசை எதிர்த்து இவர் தொடர்ந்த பல வழக்குகள் இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கைகா அணுமின் திட்டத்தைக் கர்நாடகத்தில் அரசு தொடங்க எண்ணிய சமயத்தில் நிகழ்ந்த உரையாடல் இது. உடுப்பியில் ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகத்தில் அதிகாரியாய்ப் பணிபுரியும் திரு. ராஜசேகர் அவர்களும் திரு.சிவராம காரந்தனும் நிகழ்த்திய இவ்வரையாடல் யு.ஆர்.அனந்த மூர்த்தியை ஆசிரியராய்க் கொண்ட 'ருஜுவாது' (ஐஸ்லை-டிசம்பர் 1988) இதழில் வெளிவந்தது. இவ்வரையாடலில் விவாதிக்கப்படும் பல விஷயங்கள் இன்றும் (குமிழ்ச்சூழலுக்கும்) பொருத்தமாக இருப்பதால் உரையாடலை முழுமையாக வெளியிடுகிறோம்.

உங்கள் பார்வையில் சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினை என்று எதைக் கருதுகிறீர்கள் ?

வளர்ச்சி என்கிற பெயரில் நடந்த அணை கட்டுதல், நம்மைப் போன்ற ஏழை நாடுகள் தம்மிடம் இருந்த எல்லா வற்றையும் டாலர் சம்பாதிப்பதற்காகவென ஏற்றுமதிக்குத் தயார் செய்வது அல்லது முன்னேறிய நாடுகளைப் போன்ற அகன்ற உற்பத்தியில் ஈடுபடுவது இவை அனைத்தையும் அயல்நாட்டிலிருந்து கடன் வாங்கிச் செய்வது போன்ற அனைத்தையுமே இப்பொழுது இணைத்து யோசிக்கும்போது பூமிவளத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டும் சுற்றுச்சூழலைக் கெடுத்துக் கொண்டும்தான் எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறோம் என்று தோன்றுகிறது. அர்ஜெண்டைனா, பொலிவியா, ஆப்ரிக்க நாடுகளிலும் இப்படித்தான் நடந்திருக்கிறது. மனிதனால் திரும்பவும் வளர்த்தெடுக்க முடிந்த கூறுகளை மட்டுமே பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதைவிட்டு காடுகளையெல்லாம் வெட்டித் தொடங்கினால், அனைத்தையுமே ஒரேயடியாக அழிந்துவிடும். உணவுப் பயிர்களை வேண்டுமானால் மீண்டும் பயிரிட்டு வளர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் காட்டை அப்படி வளர்க்க முடியாது. நீர் மின்சார உற்பத்தியின் விளைவு என்ன தெரியுமா? நாலு ஆண்டுகளுக்கான ஆற்றின் தண்ணீர் அளவு குறைந்து விடுகிறது. எப்பொழுது காடுகளை அழிக்கத் தொடங்கினோமோ, அப்பொழுதே மழையும் குறைந்து விடுகிறது. திரும்பவும் வளர்த்தெடுக்க முடியாத உயிர் ஆதாரக்கூறுகளை அழித்து எய்துகிற வளர்ச்சியில் நெருக்கடி அழிப்பும் அதிகமாகிறது.

வாங்கிய கடனுக்கு வட்டி கட்டவும் இயலாத நிலையை அடைந்துவிட்டோம் நாம். ஆறுகளையும் காடுகளையும் சுற்றுச்சூழலையும் அழித்துக்கொண்டு வருகிற வளர்ச்சியால் மீட்சியற்ற சிக்கலான ஒரு நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறோம் என்று இப்பொழுது மேலை நாட்டவர்களே சொல்லத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இப்பொழுது இந்த ஏழை நாடுகளில் என்ன நடக்கிறது? நீங்கள் தொழிற்சாலைகளைத் தொடங்குகிறீர்கள். இதனால் தூய்மைக்கேடும் அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. முன்னேறிய நாடுகளிடம் இருந்தே பணத்தையும் தொழில் நுட்பத்தையும் கடன் வாங்குகிற நாம் அவற்றிற்கு கிணையாகப் போட்டியிட முடியுமா? அவர்கள், அங்கே எல்லாவற்றையும் கண்டு, பட்டு, அனுபவித்து பக்குவமாகி யிருக்கிறார்கள். தூய்மைக் கேட்டைத் தடுத்துக்கொள்கிற அளவுக்கு அவர்களிடம் சக்தி இருக்கிறது. தூய்மைக் கேட்டைத் தடுத்து நிறுத்தி உற்பத்தியை அதிகரிக்கிற சக்தி நம் தொழிற்சாலைகளுக்கு இல்லை.

இப்போது முன்னேறிய நாடுகளின் விஞ்ஞானிகள் அனைவரும் ரசாயனக்கழிவுகள் பற்றிய தம் எதிர்ப்பைக் கடுமையாக வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள்தாம் நம் ஊர் விவசாயத்திற்கு ரசாயன உரங்களைக் கொடுத்து உதவினார்கள் என்பது உண்மை. இப்போது அவர்களே அவற்றையெல்லாம் நிறுத்தாமாறு சொல்கிறார்கள். பூச்சிகளைக் கொல்ல எவ்வளவு பூச்சிக் கொல்லிகளை ஊற்றினாலும், அதற்காகும் செலவைக்கூட அறுவடையாகும் பயிரில் பார்க்க முடிவதில்லை. இந்தப் பூச்சிக் கொல்லிகளினால்

எத்தியோப்பியாவிலும் சூடானிலும் பருத்தி பயிரிடுவதையே நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. மெக்ஸிகோவிலும் இப்படித்தான் ஆனது.

முன்னேறிய நாடுகள் தமக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களின் மூலம் பாடம் கற்றிருக்கிறார்கள். ஒரு பேரல் பெட்ரோலின் விலை ஐந்து ஆறு ரூபாயிலிருந்து முப்பது ரூபாய் என்று ஏறியபோதே அவர்கள் யோசித்திருக்க வேண்டும். அதன் உபயோகத்தைக் குறைப்பது எப்படி, சிக்கனமாக இருப்பது எப்படி என்றெல்லாம் கேள்வி கேட்டிருக்க வேண்டும். இந்த ஆய்வின் வழியாகத் தாம் பயன்படுத்தும் பெட்ரோலின் பெரும்பகுதி புகையாகப் போவதையும் அவர்கள் கண்டு கொண்டார்கள். அதன்பிறகு பெட்ரோலை சார்ந்திருக்கும் தன்மையை வெகுவாய் குறைத்துக்கொண்டார்கள். அவர்களிடம் அதற்குத் தகுந்த தொழில்நுட்ப அறிவு இருக்கிறது. இதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, பழைய கால தொழில்நுட்பத்தையே பயன்படுத்திக் கொண்டு தூய்மைக் கேட்டை வளர்த்துக் கொண்டே போனால், இக்கழிவு களையெல்லாம் எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது? நம் மக்கள்மீதேதான் அழைச்சு சமத்த வேண்டும். ஜப்பானுடனோ அல்லது ஜெர்மனியுடனோ போட்டியிட நமக்குத் திராணி இல்லை. போட்டியிடாவிட்டால், நாம் உற்பத்தி செய்ததைச் சந்தையில் விற்கவும் முடியாது. உலக அளவில் இது ஒரு பிரச்சினை. இதைப் போலவே மேற்கு நாடுகளில் அணுசக்தியைப் பற்றியும் எதிர்ப்புணர்வு இருக்கிறது. எப்பொழுதும் அது மலிவானதாக இருக்க முடியாது. அதன் கழிவுகளை என்ன செய்வது என்கிற பிரச்சினைக்கு இன்னும் விடை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. நம் விஞ்ஞானிகள் முளையில்லாமல் பேசுகிறார்கள். முழுப் பொய்ச்சர்கள் அவர்கள். 'அப்படியொன்றும் அதிக அளவில் கழிவு சேராது' என்கிறார்கள். ஒரு மெகாவாட் மின்சார உற்பத்திக்கு எவ்வளவு யூரேனியம் வேண்டும், இதன்மூலம் எவ்வளவு கழிவு உருவாகிறது, எல்லாவற்றையுமே இன்று கணக்கிட்டுக் கொள்ள முடிகிறது. அந்தப் பிரச்சினையும் ரசாயனத் தொழிற்சாலையின் கழிவுகளை என்ன செய்வது என்கிற பிரச்சினையும் இன்றளவும் கூடப் பிரச்சினைகளாகவே உள்ளன. எல்லாத் தொழிற்சாலைகளின் சுற்றிலுமுள்ள தூய்மை கெடுகிறது. இப்போது நெசவு ஆலைகளினால் நேரும் தூய்மைக் கேட்டை ஓரளவு கட்டுப்படுத்த நம்மால் முடிகிறது. ஆனால் இந்தக் கழிவுகளின் பிரச்சினை அப்படி இல்லை.

பெங்களூரில் கைகா அணுமின் திட்டம் பற்றி அரசு ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை என்று நீங்கள் அறிக்கை கொடுத்திருந்தீர்கள். பிறகு மீண்டும் ஏன் கலந்து கொண்டீர்கள்?

கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை என்றுதான் சொல்லியிருந்தேன். அரசாங்கம் தூது அனுப்பிய ஆளிடம் கூட 'இந்த நாடகமெல்லாம் வேண்டாம்' என்றுதான் சொல்லியிருந்தேன். அவர்கள் 'இல்லை இல்லை, இப்போதும் திறந்த மனத்துடன் தான் இருக்கிறோம். விவாதிக்கலாம் வாருங்கள்' என்று அழைக்கும்போது, 'நீங்கள் எல்லாரும் திருடர்கள்' என்று சொல்ல விருப்பமில்லை. அந்த அழைப்பை மதித்து என்னுடைய வேறு மூன்று நிகழ்ச்சிகளை ரத்து செய்துவிட்டு அக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டேன்.

அங்கு நடந்த விவாதங்களில் உங்கள் மனம் திருப்தியடைந்ததா?

திருப்தியா? நாங்கள் எங்குள்ளவில் பேசினோம். அவர்கள் அவர்களளவில் பேசினார்கள். விஞ்ஞானிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டவர்கள் முழுக்க முழுக்கப் பொய் பேசினார்கள். அடியிலிருந்து முடிவரை பொய். "எல்லாக் கழிவுகளையும் கான்கிரீட் போட்டு முடிவிடுவோம். பாதுகாப்பாக இருக்கும்" என்றார்கள். இதையெல்லாம் சின்னக் குழந்தைகளிடம் போய் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

வால் ஆலாமோஸ் என்னும் இடத்தில் அணுகுண்டு வெடித்தபோது அதன் சுற்றுப்புறம் எல்லாம் கண்ணாடி உருகுகிற மாதிரி உருகிவிட்டது. இங்கே இவர்களோ, கழிவுகளைக் கண்ணாடிச் சுவர்களினிடையே அடக்கி வைக்கிறோம் என்கிறார்கள். இக்கழிவுகளைச் சேர்த்து வைக்கிற பாத்திரங்களை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? அதவும் கதிர் வீச்சு உள்ள ஒன்றுதானே என்று கேட்டேன்.

இப்படியெல்லாம் பேசுவதற்காக திரு. சீனிவாசனையும் சேர்த்து பத்துப்பேர் அடங்கிய குழுவாக அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். "ராஜஸ்தானில் ஒரு அனல் மின் நிலையத்தில் அதிக வெப்பத்தின் காரணமாக ஓர் இயந்திரத்தின் முடியில் விரிசல் விட்டுவிட்டது அதை மாற்றுவதற்கு முடியாது, இதனால் அதனைப் பயன்படுத்துவதையே நிறுத்தி விட்டோம் என்று இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள்" என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். ஓர் அணுசக்தி நிலையத்தை நிறுத்தினீர்கள் என்றால், அதை நீங்கள் மறுபடியும் உபயோகப்படுத்தவும் முடியாது மாற்றியமைக்கவும் முடியாது அதை விலக்கவும் முடியாது என்று அவரேதான் சொன்னார். கதிர் வீச்சின் காரணமாக விரிசல் ஏதேனும் விழுமேயானால், அதனை முடி அடைக்க முடியாது. "கைகாவில் உலோகம் எதையுமே பயன்படுத்த மாட்டீர்களா?" என்று சீனிவாசனிடம் கேட்டேன் நான். Discover என்கிற அறிவியல் இதழில் இதே கேள்வி பற்றி ஒரு கட்டுரை வந்திருந்தது. கதிர் வீச்சுக்கு உலோகப் பொருள்களின் எதிர்வினை பற்றி அக்கட்டுரையில் அலசி இருந்தார்கள். அதை ஒளியச்சுப் பிரதிகளெடுத்து கைகா திட்டத்துக்கு எதிரான வழக்கில் வாதாடும் எங்கள் வழக்கறிஞருக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அமெரிக்காவில் இருந்து வெளிவரும் Spectrum Magazine இதழில் Three Mile Island பற்றிய செய்தி வெளிவந்திருந்தது. நீதி மன்றத்திற்குச் செல்லாமல் எந்த அணு நிலையமும் அங்கே உருவாகவில்லை. மூன்று வருடங்கள் நீதிமன்றத்தின் முன் தெளிவுப்படுத்தவும் ஏழு வருடங்கள் கட்டுமானத்துக்கும் என்பது அங்கே ஒரு கணக்கு. அறிவியல் பூர்வமாகவே அங்கே கேள்வி எழுப்புகிறார்கள். இந்த இந்த அபாயங்களுக்கு என்ன என்ன தடுப்பு முறைகள் உள்ளன என்று கேட்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அங்கே ஒப்புதல் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும். அங்குள்ள நிலையங்களில் நிகழும் சேதங்களில் 30% பங்கு மனிதத் தவறுகளால் என்று ஓர் அறிவிப்பு வந்துள்ளது. Three Mile Island அப்படித்தான் ஆனது. அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கு என்னாயிற்று என்று தெரியவே இல்லை. அந்த விபத்தைப் பற்றிய செய்தியை ஒவ்வொரு நிமிடமும் நீதிமன்றத்தில் தெரிவிக்க வேண்டியிருந்தது. அணுகுழிவுப் பிரச்சினையை இதுவரை எந்த நாடும் முழுக்கத் தீர்க்கவில்லை. அதை வெளிப்படையாக ஒத்துக் கொண்டார்கள். சென்னோபில் விபத்துக்குப் பிறகு, அத்வரை அணுசக்தியைப் பிரதானமாக நம்பிக்கொண்டிருந்த நாடுகள் எல்லாமே, தன் சார்புத் தன்மையைக் குறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ரஷ்யாவில் குறைத்துக் கொண்டார்கள். அங்கேயும் இப்போது எதிர்ப்புக் குரல்கள் கிளம்பிவிட்டன. இதனால் அவர்கள் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது பிரான்ஸில் மட்டும் அது காணப்படவில்லை. அவர்களுக்கு வேறு எந்த வழியில்லை என்பது காரணமாக இருக்கலாம். அணுசக்தியில் கழிவுப் பிரச்சினை இருக்கிறது. செலவீனம் பற்றிய பிரச்சினை இருக்கிறது. எந்தப் பாதிப்பாக இருந்தாலும், அதற்கு அகில உலகப் பொறுப்பு விஞ்ஞானிகளையே சாரும். எங்கள் ஊரில் செய்தால் எங்கள் ஊர்க்காரர்கள் மட்டும்தான் சாவார்கள் என்று இந்த விஷயத்தில் சொல்ல முடியாது. சென்னோபில் விபத்தால் போலந்திலும் ஜெர்மனியிலும் விளைச்சல் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. கங்கை நதியின் தூய்மைக் கேடு கயா, ஹரித்துவாரிலிருந்து கல்கத்தா வரை பாதிக்கும். அணு

விபத்து என்பது வரப்போகும் தலைமுறையினரைக் கூடப் பாதிக்கும். இங்கு கிடைக்கிற புளுட்டோனியத்திற்கு இப்பொழுது இருக்கிற சக்தியில் பாதியைக் குறைக்க வேண்டுமானால் 24,600 ஆண்டுகள் வேண்டும். இன்னும் குறைக்க வேண்டுமானால் ஒரு லட்சம் ஆண்டுகள் கூட ஆகும். இதையெல்லாம் எங்கே கொண்டு போய் வைப்பீர்கள்?

Three Mile Islandல் மூன்று நாட்களில் சுற்றப்பறத்தில் இருந்தவர்களையெல்லாம் வேறொரு இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று குடியேற்றினார்கள். செர்னோபில் இதே வேலைக்குப் பத்து நாட்கள் ஆயிற்று. பம்பாய்க்கு அருகில் டிராம்பே என்னுமிடத்தில் ஒரு ரியாக்டர் இருக்கிறது அதைச் சுற்றி என்பது மில்லியன் மக்கள் வசிக்கிறார்கள். ஏதேனும் ஓர் ஆபத்து என்றால், இவர்களைப்பெல்லாம் உடனுக்குடன் வெளியேற்ற ஏதேனும் முன் ஏற்பாடுகள் இருக்கிறதா? இவர்கள் அனைவரையும் இடம் மாறச் செய்ய நமக்கு நூறு ஆண்டுகள் பிடித்தாலும் பிடிக்கும். எந்த முன்னேற்பாடும் செய்யப்படாத சூழலில், விஞ்ஞானிகளின் வார்த்தைகளை மட்டும் நம்பிக் கிடக்க வேண்டும் நாம். இப்போது கைகா திட்டத்துக்கு எதிராக நாங்கள் வழக்குத் தொடர்ந்திருக்கிறோம். ரகசியக் காப்புச் சட்டத்தின் பெயரைச் சொல்லி எந்த விவரங்களையும் இவர்கள் எங்களுக்குத் தருவதில்லை. இது மனித அடிப்படை உரிமைக்கு எதிரானது என்று நாங்கள் வாதாடினோம். விவரங்கள் தராதது ஒருபக்கம் இருந்தாலும் இன்னொரு பக்கத்தில் பொய்கள் சொல்கிறார்கள். அங்கே சென்ற எங்கள் நண்பர் ஒருவரின் கேமராவைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே யுரேனியம் உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை உடைத்துப் பொடியாக்கி டப்பாக்களில் அடைத்து ஐதராபாத்திற்கு அனுப்பித் தூய்மை செய்கிறார்கள். அக்கதிர் வீச்சில் அந்த வாகன ஓட்டி எத்தனை நாட்கள் வேலை செய்கிறான்? பொடியாக்கும் தொழிலாளிகள் ஒருநாளில் எத்தனை மணி நேரங்கள் கதிர்வீச்சினையே இருக்கிறார்கள்? இங்கு எதற்குமே

செர்னோபில்லில் விஞ்ஞானிகளுக்கு பூமியின் ஆழ்பகுதிவரை கதிர்வீச்சுத் தாக்குதலாகி வெடிக்கக்கூடும் என்கிற சந்தேகம் இருந்தது. கைகாவில் இருப்பது ஒருவகையில் சேறு போன்ற மண். பக்கத்திலேயே நீர்ப்பகுதி இன்று அமெரிக்காவில் நிலத்தடி நீரெல்லாம் நஞ்சாகிக் கொண்டு வருகிறது நம்மிடையே எதற்கும் எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லை. தொழிற்சாலைகளுக்கும் இதை வலியுறுத்தும் எந்த நிர்ப்பந்தங்களும் இல்லை. இச்சூழலில்தான் விஞ்ஞானிகள் "எங்களை நம்புங்கள்" என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் நாங்கள் அவர்களை நம்பவில்லை. அவர்கள் எப்போதுமே உண்மை பேசியவர்கள் இல்லை. "நீங்கள் புத்திசாலியாயிருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு எங்கள் உயிரின் மீதான பயம் இருக்கிறது நாங்கள் இந்த நாட்டுக் குடிமக்கள். எங்கள் மனம் ஒப்புமடி நீங்கள் எடுத்துச் சொல்வது அவசியம். இந்த நாட்டை ஆள்கிறவர்கள் எங்கள் பிரதிநிதிகள்தானே தவிர, விஞ்ஞானிகள் இல்லை. நீங்கள் என்னதான் புத்திசாலியாக இருந்தாலும் உங்கள் கையால் சாவதற்கு எங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை" என்று நான் அவர்களிடம் சொன்னேன். "சாலை விபத்தில் மக்கள் சாவதில்லையா, ஆஸ்பத்திரியில் சாவதில்லையா?" என்று பதிலுக்கு அவர்கள் விவாதிக்கிறார்கள். வெறும் பொய்கள். தொடக்கத்தில் இருந்தே அவர்கள் அதைத்தான் சொல்கிறார்கள்.

பெங்களூர் கருத்தரங்கில் அரசியல்வாதிகளும் விஞ்ஞானிகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள் இல்லையா?
அரசியல்வாதிகளுக்கு எந்த விஷயமும் தெரியாது

எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால் அரசியல்வாதிகள் விஞ்ஞானிகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு பக்கம், நீங்கள் இன்னொரு பக்கம். . . இல்லை இல்லை . . . எங்கள் பக்கமும் விஞ்ஞானிகள் இருந்தார்கள். புள்ளிவிவரங்கள், புகைப்படங்கள், ஸ்லைடுகள் எல்லாவற்றையும் தயார்நிலையில் வைத்துக்

பெரிய போர் நடந்து, எதிரிகளுக்கு பயன் கிட்டிவிடக் கூடும் என்கிற சூழல் இருந்தால்தான் ரகசியக்காப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கதிர்வீச்சில் ஊரே அழியப் போகிற வேளையில் ரகசியக் காப்புச் சட்டத்தின் பெயரைச் சொல்லித் தகவல்களை மறைக்கக் கூடாது.

கொண்டு விவாதிக்க வல்ல அறிஞர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிடம் சில புள்ளி விவரங்கள், ஸ்லைடுகள் எல்லாம் இருந்தன. நாங்கள் எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி விவாதிக்கும் போது எதிர்தரப்பினர் தொடர்ந்து பொய் களையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரியாக்டரிலிருந்து பெருகி ஓடும் தண்ணீர் பத்துப் பதினைந்து மைல் தொலைவு வரைக்கும் பத்து சென்டிகிரீட் அளவு குடுள்ளதாக இருக்கும். அந்தத் தண்ணீர், ஆற்றோடு கலந்தால் மீன்கள் சாகாதா? கதிர் வீச்சை ஒருபக்கம் விட்டுத் தள்ளினாலும், அந்தச் சூட்டில் எந்த மீனும் உயிர்வாழாது. "இனி எந்த பிரச்சினையும் இல்லை. மக்களுக்கு வேகவைத்த மீனாகவே கொடுக்கலாம்" என்று வேண்டுமென்றே அவர்களைக் குத்திக் காட்டினேன். அவர்கள் அணியில் விவாதிப்பதற்காக Seismic நிபுணர் ஒருவர் அசாமில் இருந்து வந்திருந்தார். நாங்கள் ஒன்று சொன்னால், அவர் ஒன்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். காளே என்னும் ஆற்றில் அணை கட்டியபோது விண்வெளியில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட படங்களில் பூமியில் விரிசல் தெரிந்தது. கொய்னாவில்

பூகம்பம் நிகழக்கூடிய இடங்களின் அருகில் ரியாக்டர்கள் இருக்கக் கூடாது. பூமியில் குறைந்தபட்சம் கிராண்டிட்டுத் தாது அடங்கிய ஆயிரம் அடுக்குகளாவது இருக்க வேண்டும்.

இருந்து தார்வாட் வரைக்கும் நீளம் பிளவு அது Dharwad favel என்றே அதற்குப் பெயர். அணையைக் கட்ட வேறு இடம் தேடுவது சிரமம் என்று அங்கேயே கட்டியிருந்தார்கள். நில நடுக்கத்திற்கு வாகான இடம் அது அணைக்கட்டு இருக்கிறது அணைக்கு அந்தப்பக்கத்தில் மிகப் பெரிய அளவில் தண்ணீர் இருக்கிறது. கூடவே நிலத்தில் விரிசலும் இருக்கிறது நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது அந்த நிபுணர் அசாமில் நில நடுக்கமே இல்லை, கொய்னாவில் ஏற்பட்ட நிலநடுக்க அளவு இத்தனை என்று என்னென்னமோ பேசினார். எது நடந்தாலும் இந்த ரியாக்டரைக் கட்டியே தீருவது என்று முடிவோடு வந்தவர்கள் போல தங்கள் உரையையும் தயார் செய்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். வேறு வழி தெரியாமல் இக்கருத்தரங்கை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ராமகிருஷ்ண ஹைக்கேடே கூட இதைப்பற்றி ஒரு பொது விவாதத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றார். ஆனால் அதன் மூலம் எந்தப் பெரிய பயனும் ஏற்படாது. விவாதிப்பதற்கு விஞ்ஞானிகள் என்றும் தயாராக இல்லை. திரும்பத்திரும்ப, “எந்த விபத்தும் ஏற்படாது சுடுகாடுகளைப் பாதுகாப்பாக சிமெண்ட் காண்கிரீட் அறைகளில் வைப்போம். கண்ணாடி அறைகளில் வைப்போம்” என்று மட்டுமே சொல்கிறார்கள். பொதுமக்களுக்கு எதுவும் தெரியாது எதுவும் புரியாது என்கிற ரீதியில்தான் இவர்கள் பேசுகிறார்கள். எனவே நீதி மன்றத்தின் முன் நிற்பதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. அவர்களுடைய பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் எல்லாமே அரசியல் சட்ட உரிமைகளுக்கு எதிரானதாகும். ஏதாவது பெரிய போர் நடந்து எதிரிகளுக்கு பயன் கிட்டிவிடக் கூடும் என்கிற சூழல் இருந்தால்தான் ரகசியக் காப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கதிர்வீச்சில் ஊரே அழியப் போகிற வேளையில் ரகசியக் காப்புச் சட்டத்தின் பெயரைச் சொல்லித் தகவல்களை மறைக்கக் கூடாது. அதைத் தெரிந்து கொள்வதில் இருந்து மக்களைத் தடுக்க முடியுமா? இதனால் இந்த வழக்கில் ரகசியக்காப்புச் சட்டத்தையே கூட எதிர்த்து நிற்க வேண்டி இருக்கிறது.

இவ்விஷயத்தில் இறுதி முடிவை யார் எடுப்பது? விஞ்ஞானிகளா, அரசியல்வாதிகளா?

பாராளுமன்றத்திற்குத்தான் எல்லா அதிகாரமும் இருக்க வேண்டும். விஞ்ஞானிகளுக்கில்லை. விஞ்ஞானிகள் ஒரு யுத்தத்தை நடத்தி விட முடியாது அரசாங்கம் விரும்பினால், ஒருவேளை யுத்தத்திற்கான சில தேவைகளை அவர்கள் நிறைவேற்ற முடியும். பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் முாக்கங்களாக இருக்கலாம். ஆனாலும் அவர்கள் மக்களால் அரசாட்சிக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். விஞ்ஞானி என்பவன் ஒரு வேலைக்காரன், அவ்வளவுதான். ஆளும் அதிகாரம் அவனுக்கில்லை.

ஆனால் கைகா போன்ற பிரச்சினையில் அரசியல்வாதிகள் என்ன செய்ய முடியும்? எப்படி முடிவு எடுக்க முடியும்?

விஞ்ஞானிகளின் ஆலோசனைகளை அரசியல்வாதி கேட்டாக வேண்டும். வேறு வழியில்லை. ஆனால் தன் மனசுக்குகந்த விஞ்ஞானிகளின் ஆலோசனைகளை மட்டும் கேட்பதோடு நின்றுவிடக் கூடாது. இன்று மலேசியாவைச் சார்ந்த அணு விஞ்ஞானிகள் இந்த முாக்கத்தனமான திட்டத்தை நிறுத்துங்கள் என்று கோரிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எல்லா விஞ்ஞானிகளும் ஒருவர் போல இருப்பதில்லை. முதன்முதலாக அணுகுண்டைத் தயார் செய்த விஞ்ஞானி ஓபன்ஹீமர், தான் செய்ததைக் கண்டு மனமுடைந்து அமுதான். ஒருமுறை ராமகிருஷ்ண ஹைக்கேடே, “தேசத்தில் இருக்கிற ரியாக்டர்கள் எல்லாவற்றையும் பாத்தகிட்டு வாருங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். “அந்த அளவு பொதுமான் விவரம் எனக்குத் தெரியாது. சும்மா பாத்தவுடன் கண்ணுக்குத் தெரிந்துகிடும் விஷயமில்லை அது. மிகவும் சிக்கலான தொழில்நுணுக்கக் கேள்விகளுக்கு என்னால்

பதில் சொல்வது கஷ்டம்” என்றேன் நான். அரசியல்வாதி என்பவன் விஞ்ஞானிகளோடு கலந்து ஆலோசனை செய்ய வேண்டியதுதான். ஆனால் விஞ்ஞானிகள் சர்வாதிகாரிகள் போல நடந்து கொள்ளக் கூடாது. இன்னொரு விஷயம் : இந்த விஞ்ஞானிகளை விலை கொடுத்து வாங்க முடியுமா? முடியும். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் அரசியல்வாதியும் விஞ்ஞானியும் ஒருவரே. காமா கதிர்கள் ஆபத்தற்றவை என்கிற விஞ்ஞானி எதற்குத் தன்னை அடக்கிட்டுக் கொண்டானோ? ஆனால் விஞ்ஞானி என்பவன் மக்களின் தேவைகளுக்குத் தகுந்தபடி கண்டு பிடிப்பதும், அபாயங்களைப் பற்றிய அறிவையூட்டுவதும் தன் கடமை என நினைக்க வேண்டும். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பொறுப்புக்கூட விஞ்ஞானிக்கு இருக்கிறது.

தாராப்பூரில் உள்ள ரியாக்டரில் எவ்வளவு தொழிலாளிகள் இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் அனைவருக்கும் இன்தூரன்ஸ் செய்யப்பட்டுள்ளதா? ஜவஹர்லால் பல்கலைக்கழகத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக அனால் மின் உலை வெடித்து மூன்று தொழிலாளிகள் இறந்தபோது ஒவ்வொருவருக்கும் தலா மூன்று லட்சம் ரூபாய் தர வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது யாருடைய உயிரையும் பறிக்கும் அதிகாரம் எந்த விஞ்ஞானிக்கும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் விவாதங்கள் தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு விஞ்ஞானி விஞ்ஞான பூர்வமாகவே தன் விவாதங்களை நிகழ்த்த வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையில் ஏதேனும் சந்தேகம் வருமானால், அச்சந்தேகத்தின் பலன் மக்களுக்கே சேர வேண்டும்.

இங்கே எழுகிற பிரச்சினை என்னவென்றால் சீனிவாசனும் ராஜராமண்ணாவும் மக்களின் வாந்தையை கேட்க வேண்டிய அரசியலில்லை. ஆனால் மக்களோடு சேர்ந்து இருக்க வேண்டிய பொம்மணி, ஜி.எச். பட்டே ஆகியோர் “நமக்குத் தொழிற்சாலைகள் வேண்டும்; நமக்கு மின்சாரம் வேண்டும்” என்று . . .

நமக்கு எல்லாமும்தான் வேண்டும். சோறு வேண்டும். தண்ணீர் வேண்டும். அணைக்கட்டுகள் கட்டி எவ்வளவு தண்ணீரைச் சேமித்தீர்கள்? அதில் எவ்வளவு தண்ணீர் விவசாயத்துக்குப் போயிற்று? எவ்வளவு தண்ணீர் வீணானது? எந்த உற்பத்தி இலக்கை இட்டுக்கொண்டு நீங்கள் நீர் மின் நிலையம் கட்டினீர்கள்? அதில் மூன்றில் ஒரு பங்காவது உற்பத்தி ஆயிற்று? ஏன் முழு அளவு உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை என்று யோசித்தீர்களா? உங்களுக்கு எல்லாம் வேண்டும். கிராமங்களில் கூட மக்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் மின்சாரம் வேண்டும். கொடுக்கிறீர்களா? நமக்கு என்றால் யாருக்கு? எல்லாருக்கும் கொடுத்தீர்களா? எவ்வளவு பேருக்கு மின்வசதி கிடைத்துள்ளது? யூனிட்டிற்கு நாலுபைசா மெனிக்கு பெல்காமில் இருக்கிற அலுமினியம் கம்பெனிக்கு தந்தீர்கள். ஆனால் எங்களிடம் எட்டு பைசாவுக்குக் கொடுத்தீர்கள். இல்லாதவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு வேண்டும் என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். எடுத்துக் கொள்கிற வலிமையும் வேண்டும். பணம் கொடுத்துச் சாப்பிடுகிற வலிமை வேண்டும். சட்டவீ வேண்டும். கல்வி வேண்டும். வெறும் மின்சாரம் மட்டும் போதாது. இந்தத் தேவைகள் எல்லாமே இருநூறு ஆண்டுகளாய்த்தானே. இந்த இருநூறு வருஷங்களிலேயே நம் ஆதராச் சக்திகள் எல்லாமே வற்றி விட்டன. எண்ணெய் வற்றிவிட்டது. நிலக்கரி வற்றிவிட்டது. இப்போது அணுமின்சாரத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். “நமக்குத் தேவை” என்பது முாக்கத்தனம். நம் தேசத்தால் தர முடிந்தது, நம்மால் திரும்பவும் உருவாக்க முடிந்தது ஆகியவற்றை மட்டுமே நாம் விரும்ப வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இறந்து போகலாம். இன்றைக்குச் சூனாவில் என்ன நடக்கிறது? அவர்களுக்கு வாழ உரிமை இருக்கிறது என்பது சரிதான். ஆனால் எப்படி? தன் முட்டாள

தனத்தாலும் ஊழல் புத்தியாலும் விவசாயத்தையே அவர்கள் நிறுத்திவிட்டார்கள். அப்பொழுது என்ன ஆகும்? மற்ற மிருகங்களைப் போல நாமும் சாகத்தான் வேண்டும். 'நம் சுற்றுச் சூழல்வாதிகள் பதில் சொல்லட்டும்' என்கிற ரீதியில் ஒருவர் ஒரு கடிதம் எழுதி இருந்தார். நான் திரும்பி அவருக்கு "எதிர்காலத்திற்கு பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிற ஒரே ஒரு ஆளைக்காட்டு, நான் உன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறேன்" என்று பதில் எழுதினேன். இந்த நாட்டில் இருக்கிற செல்வங்கள் உங்களுடைய சோதனைகளுக்காக அல்ல. உங்கள் பிள்ளைகள் எதிர்காலத்தில் வாழ வேண்டுமா என்பதற்கும் நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும். இந்த நூற்றாண்டில் விஸ்வக்ஷய்யா பிறந்து இன்றைய தேதியில் எல்லா இடங்களும் தண்ணீர் இல்லாமல் வறண்டு போய் விட்டது. இன்னும் ஆறுகளை எங்கிருந்து உற்பத்தி செய்ய வைப்பீர்கள்? அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு ஆறுகள் வேண்டாமா? 'நமக்கு வேண்டும்' என்பதெல்லாம் மூர்க்கத்தனமான வாதம்.

அது ஒரு உதாரணம் என்கிற வகையில்தான் நான் அதைச் சொன்னேன். ஆனாலும் அது எள்து வாதம் அல்ல. இன்னொரு உதாரணமும் சொல்கிறேன். நூறு இடங்களில் அணைகட்டுகள் கட்டப்போகிற நர்மதா திட்டம். இந்த நாட்டிலுள்ள அறிவஜீவிகள், சுற்றுச்சூழல்வாதிகள் அனைவரும் அதை எதிர்த்து . . .

எதற்காக எதிர்த்தார்கள் என்றால், அத்திட்டத்தால் இந்த நாட்டின் காடுகளே பாழாய்ப் போகும் என்பதால்தான். . .

ஆனால் குஜராத்தின் ஆளும் கட்சியும் எதிர்க்கட்சிகளும். . .

குஜராத் கட்சிகளின் வார்த்தையெல்லாம் வேண்டாம். அந்தத் திட்டம் வேண்டும் என்று எந்த மந்திரி சொன்னானோ, அவளை இன்று, "நான் தவறு புரிந்து விட்டேன். தெரியாமல் விவாதித்தேன்" என்கிறான். மட்டாயில் இந்த மந்திரியும் நானும் கிருஷ்ண ஐயரும் இத்திட்டத்திற்கு எதிராக ஒரு கருத்தரங்கில் பேசினோம். நாங்கள் தான் முக்கிய பேச்சாளர்களாகப் போயிருந்தோம். அங்கேயும் இந்த விஞ்ஞானிகள் 'சாலை விபத்தில் மக்கள் சாவதில்லையா?' என்று கேட்க வந்திருந்தார்கள். . .

கேரளாவில் ஒரு பெரிய கால்வாயை மூடிகிற திட்டத்திலும் கூட இப்படித்தான் நடந்தது. சுற்றுச்சூழல்வாதிகள் அதை எதிர்த்தார்கள். ஆனால் அரசியல் கட்சிகள் அத்திட்டத்திற்கு ஆதரவாக இருந்தன.

சுற்றுச்சூழலுக்குக் குந்தகம் விளையக்கூடிய எந்தக் காரியத்தையும் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லி, அப்படிப்பட்ட காரியங்களால் குலைந்த சூழலைப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறது யுனெஸ் கோ நிறுவனம். இன்றைய தேதியில் பொலிவியாவின் கடன் எவ்வளவு? அர்ஜெண்டைனாவின் கடன் எவ்வளவு? அங்குள்ள உற்பத்தியின் நிலைமை என்ன? அந்த நாடுகளில் எல்லாம் ஒவ்வொருவன் மீதும் எட்டாயிரம் டாலர் கடன் சுமை இருக்கிறது.

ஆனாலும் கூட நம் எல்லா அரசியல் கட்சிகளுமே வெறும் முன்னேற்றம் முன்னேற்றம் என்றே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனவே.

தாம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமே என்பதுதான் அரசியல் கட்சிகளின் கவலை.

ஆனாலும் நம்மை ஆள்பவர்கள் அவர்கள்தானே ?

நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அவர்களையெல்லாம் உதைத்து அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள்தான் ஆள்கிறார்கள், ஆள்வதற்காக இன்னொருவரை உருவாக்க முடியாது என்பதெல்லாம் சரிதான். அவர்களுக்கு புத்தி வருகிற மாதிரி செய்ய வேண்டும். நம்மால்தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தேர்தல் காலத்தில் புத்தி புடட் வேண்டும். என்ன செய்தாலும் அரசியல்வாதிகளுக்கு மன்னிப்பு என்கிற நிலை இருந்தால், அவர்கள் செய்து கொண்டே போவார்கள். அவை அனைத்தையும் நாம் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். 'உங்கள் அமைச்சர்களையும் பிரதிநிதிகளையும் தடுத்து நிறுத்தங்கள். நமது நல்லதிற்காக அவர்கள் இருக்கிறார்களா அல்லது தமக்கு நல்லது செய்து கொள்வதற்காக இருக்கிறார்களா என்று கேளுங்கள். இந்தப் பிரச்சினையில் உண்மையிலேயே யார் மக்கள் பக்கம் இருக்கிறார்களோ, அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். எல்லாம் உங்கள் கையில் இருக்கிறது' என்று ஒரு கூட்டத்தில் நான் பேசினேன். நம்மை ஆள்கிற ஆட்சியாளர்கள் அனைவரும் தம்மைத் தாமே விற்று விட்டு, போகிற இடங்களில் எல்லாம் 'இந்திரா அம்மா எனக்கு சீட்டு கொடுத்தார்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறவர்கள். இந்திராவின் காலத்திற்குப் பிறகுதான் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் மேலிருந்து கீழே அனுப்பப்படும் முறை வந்தது. பிரதிநிதிகள் கீழ்நிலையில் இருந்து மக்களின் இடையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் போய்விட்டது ஒரு ஆளுக்குக்கூட என்ன பிரச்சினை என்பது தெரியாது. கோடிக்கணக்கில் பணம் சுருட்டப்பட்டுவிட்டதை கண் மூடிக் கொண்டு ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். போபர்ஸ் ஊழலைவிடப் பெரிய ஊழல் என்ன வேண்டும்? அவர்களுடைய மதிப்பீடுகள் எத்தகையவை என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா? கை தூக்குபவர்களின் ஆட்சி நடக்கிறதே தவிர, அறிவை ஆதாரமாக வைத்து அல்ல. . .

அனுமின்சார உற்பத்தியைப் போலவே, அனு ஆயுதச் சோதனைகள் கூட நம்மிடையே நடத்தி இருக்கிறது. அதை நீங்கள் எதிர்க்கிறீர்களா ?

அதிலிருந்துதான் இவை எல்லாமே ஆரம்பமானது. என் எதிர்ப்பை அப்போதே நான் தெரியப்படுத்தினேன். பொகரளில் இப்படி ஒரு சோதனை செய்து பாகிஸ்தானை அணுகுண்டு தயாரிக்கத் தூண்டியது நாம்தான் என்று சொல்லி இருக்கிறேன். ஆனால் இப்பொழுது இவர்கள் எல்லாருமே 'ஐயோ, பாகிஸ்தான் அணுகுண்டு தயாரிக்கிறதே' என்று அலறுகிறார்கள். முதலில் செய்த தெல்லாம் நாம்தான். நம்மிடம் எட்டு அணுகுண்டுகள் செய்கிற ஏற்பாடு இருக்கிறது அதுவது அந்த அளவு புரூட்டோனியம் இருக்கிறது! அதிலிருந்து சிறிய அளவு திருடிக்கொண்டு போன சம்பவமும் நடந்திருக்கிறது. இன்னும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இப்படியெல்லாம் பிரச்சினைகள் இருக்கும்போது 'நாம் அமைதி வாழ்க்கை வாழ்கிறோம்' என்று நீங்கள் சொன்னால், அதைப் பக்கத்தில் இருப்பவன் எப்படி நம்புவான்?

**எண்ணெய் வற்றிவிட்டது.
நிலக்கரி வற்றிவிட்டது.
இப்போது அனுமின்சாரத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். 'நமக்குத் தேவை' என்பது மூர்க்கத்தனம். நம் தேசத்தால் தர முடிந்தது, நம்மால் திரும்பவும் உருவாக்க முடிந்தது ஆகியவற்றை மட்டுமே நாம் விரும்ப வேண்டும்.**

கைகா திட்டத்தை நீங்கள் எதிர்க்கிறீர்கள். தொடக்கத்தில் இருந்து உங்கள் நிலைபாட்டில் யாருக்கும் சந்தேகம் இல்லை. ஏனென்றால் விஞ்ஞானம் பற்றி உங்கள் அளவு அறிந்த எழுத்தாளர் கன்னடத்தில் வேறு யாரும் இல்லை. ஆனால், இப்போராட்டத்தில் பங்கேற்கிற எல்லா வார்ப்புறியும் அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாது. விஞ்ஞானத்தையே முழுக்க நிராகரிப்பவர்கள் கூட இந்தப் போராட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

நீங்கள் யாரைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்கள்?

உதாரணத்துக்கு இப்போராட்டத்தில் பேஜாவர் மடாதிபதியும் இருக்கிறார்.

என் கொள்கை இதுதான். எந்தப் போராட்டத்திலும், என் பின்னால் வருபவர்கள் பற்றி எனக்குத் தெரியவில்லை என்றால், அதில் நான் பங்கேற்க மாட்டேன். எண்ணிக்கை மேல் நம்பிக்கை வைப்பவன் அல்ல நான். கன்னடத்திற்கான போராட்டம் நடந்தபோது கூட இப்படித்தான் இருந்தேன். 'உங்கள் மாவட்டத்தில் ஏன் போராட்டமே இல்லை?' என்று விவாதிக்க ஒருமுறை என்னிடம் கேட்டார். 'என் மாவட்டத்தைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்த மட்டில், கன்னடப் போராட்டம் என்பது பஸ்களை எரிப்பது, கல்வீச்சில் ஈடுபடுவது என்றால், அவை அனைத்தமே குண்டர்களின் வேலைகள் என்றுதான் ஆகுமே தவிர, கன்னடத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகாது இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தில் நான் இருக்க மாட்டேன்' என்றேன் நான். அடுத்தவனுக்கும் கூட இதேசெய்தில் வாழ்கிற உரிமை இருக்கிறது பிரிவினைக்கு வினோதி நான். அரசுக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்கு தொடருவேன். ஒரு போராட்டத்தில் நான்கே பேர்கள் மட்டுமே கலந்து கொண்டாலும், அந்த நான்கு பேருக்கும் அப்போராட்டம் பற்றிய தெளிவு இருக்க வேண்டும். அத்தெளிவு இல்லாதவர்கள் கூட போராட்டத்தில் ஈடுபடுவது பேசுவது கை உயர்த்துவது அனைத்தையும் நாம் பார்க்கத்தான் செய்கிறோம். ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

நீங்கள் கைகா திட்டத்தை வேண்டாம் என எதிர்க்கும்போது விஞ்ஞானமே வேண்டாம் என்று நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். உற்பத்தியோ, மின்சாரத்தையோ வேண்டாம் என்று நீங்கள் மறுக்கமாட்டீர்கள் என...

எதையும் நான் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. எதனால் நம் ஆதாரச் சக்தி ஊற்றுக்கள் வற்றிப்போகும் என்று அஞ்சுகிறேனோ, அதைத்தான் நான் எதிர்க்கிறேன்.

ஆனால் இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவரைப் பற்றியும் அப்படி எண்ணத் தோன்றவில்லை.

நாம் சுதந்தரப் போராட்டம் நடத்தினோம். அதில் திருடர்கள் இருந்தார்கள். கொள்ளைக்காரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் பிரிக்க முடியுமா? காந்தியால் அவர்களைப் பிரித்துப் பார்க்க முடிந்ததா? போராட்டம் என்றாலே இப்படித்தான் நோந்து விடுகிறது. ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞை இருக்கிறவனுக்கு அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றாலும், அவனுக்குக் கருத்தைச் சொல்லும் சுதந்தரம் இருக்கிறது.

இந்தப் பிரச்சினை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமானது! பெங்களூரில் கைகா பற்றிக் கூட்டம் நடந்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே பேஜாவர் மடாதிபதி போன்றவர்கள் இருப்பதன் அபாயம் புரிந்து விட்டது. பெங்களூரில் இறைச்சியைத் தூண்டாக்கும் எந்திரம் ஒன்றை அரசே நிறுவி தீர்வாகித்து வருகிறது. சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு என்கிற பெயரைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்த மடாதிபதி அதை எதிர்க்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

அடுத்தவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பது பற்றி நான் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை.

இப்போராட்டத்தில் விஞ்ஞானமே வேண்டாம் என்று சொல்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றும்போது, அது அபாயமாக உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?

எல்லாவற்றையுப் பற்றியும் வாழ்நிறையப் பேசுவார்கள், பசுவதையைப் பற்றியும் பேசக்கூடும். அதை நிறுத்தவதும் நிறுத்தாததும் நம் சென்டிமென்டை பொறுத்த விஷயம். ஆனால் மக்கள் இறைச்சியையே சாப்பிடக் கூடாது என்று சொல்கிற அளவுக்குப் போகத் தேவையில்லை. நான் சொல்வது இதுதான். அந்தக் காலத்தில் இருந்து அதை உணவாகக் கைக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் என்பதற்காக அது நிற்கப் போவதில்லை. இதனால் கொல்லும்போது பிராணிகளுக்கு அதிகச் சங்கடம் இல்லாமல் கொல்வது எப்படி என்பதுதான் கேள்வி. அதைப்பற்றியெனில் பேசலாம். சுற்றுச்சூழல் பற்றிப் பேசலாம். இந்த அபெடோயர் நகரத்துக்கு உள்ளே இருக்கலாமா என்பது பற்றிப் பேசலாம். மீதி தெரியாத விஷயங்களைப் பற்றி எல்லாம் பேசக்கூடாது. எல்லாவற்றையுப் பற்றியும் ஓயாமல் ஒருவன் பேசுகிறான் என்றால், அது எல்லாமே ஒரு ஸ்தானத்திற்கான ஆசை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த ஸ்வாமியைப் பற்றி எனக்குத் தொடக்கத்தில் இருந்தே தெரியும். அவர் பாதையே வேறு. நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாத பாதை அது. நான் அவரைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. அவரே என்னிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினால், என்னால் அவரிடம் சொல்ல முடியும். இப்போது இந்த நிலைமையைப் பற்றியும் இதுதான் நடந்து கொண்டுள்ளது. இந்தப் போராட்டம் நடந்துவர்களிடம், இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் எல்லாம் என் பெயரைக் காரணமின்றி இழுக்க வேண்டாம் என்று வெளிப்படையாய் சொல்லி இருக்கிறேன்.

இந்த மடாதிபதி மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு இந்தியா போன்ற நாட்டுக்கு விஞ்ஞானம் வேண்டாம், கைத்தொழில் வேண்டாம், எந்தவிதமான பொருளாதார முன்னேற்றமும் வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு சக்திமிக்க குழம்பு இருக்கிறது! உங்களைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் இவர்கள் ...

இவர்களுக்காக நீங்களோ நானோ பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள முடியாது.

இப்படிப்பட்டவர்களின் பிரசாரத்துக்கு அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் உதவி இருக்கிறது. இந்தியாவுக்குத் தொழில்நுட்பம் வேண்டாம், அணுசக்தி வேண்டாம் ...

அவர்களே அதை அங்கே குறைத்தள்ளார்கள். தன் ரியாக்டர்களின் எண்ணிக்கையை அமெரிக்கா குறைத்துக் கொண்டுள்ளது அங்கேயும் விஞ்ஞானிகள் இருக்கிறார்கள். சுற்றுச்சூழல்வாதிகளும் இருக்கிறார்கள். இந்தத் தூய்மைக் கேட்டைச் சமாளிப்பது எப்படி என்கிற தலைவலி அவர்களுக்கும் இருக்கிறது ...

கர்நாடகத்தில் இயங்குகிற சில சுற்றுச்சூழல் அமைப்புகளுக்கு ஃபோர்ட் பெனன்டேஷன் போன்ற நிறுவனங்களிடமிருந்து பணம் வருவது எல்லாருக்கும் தெரிந்தே இருக்கிறது. அவர்களுக்கு இந்திய முன்னேற்றம் பற்றிக் கண்டிப்பாக ...
எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை.

அதைப்பற்றி அவதூறான செய்தி இருக்கிறது.

உங்களைப் பற்றிக் கூட என்னால் அவதூறு எழுப்ப முடியும். உண்மை தெரியாமல் எந்த அவதூறையும் நான் நம்பத் தயாராக இல்லை. உங்கள் வார்த்தையை மட்டும்தான் நாம் நம்ப முடியுமெனில், எல்லாவற்றையும் இதேபோல் நம்ப வேண்டியிருக்கும். எனக்கு மனச்சாட்சி இருக்கிறது. எதற்காக ஒருவர் பணம் கொடுக்க வேண்டும்? அராபியர்கள் மதுதி கூட்டுவதற்குப் பணம் கொடுப்பதைப் போல் ஃபோர்ட் பெனன்டேஷன் கொடுக்கிறது என்பதை என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை ...

நம் தேசத்தின் அணு மின்சாரத்தை எதிர்த்து பெட்ரோ டாலர்களும் வேலை செய்கின்றன என்கிற ஒரு அவதூறு இருக்கிறது.

Nonsense. அணுமின்சாரத்துக்கு எதிராக பெட்ரோ டாலர்களின் வேலை எதுவுமில்லை. பெட்ரோ டாலர் என்னும் வார்த்தைக்கே அர்த்தம் இல்லை. அரேபியாவிலும் ரஷ்யாவிலும் தான் பெட்ரோ டாலர்கள் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் அது இல்லை. அவர்களே பெரும்ளவு எண்ணெய் வளத்தை விற்று வாங்க வேண்டும். அதனால் தெளிவாக அதைப் பற்றித் தெரிந்தால் மட்டுமே அதைப் பற்றி நாம் பேச வேண்டும். எங்கேயும் அந்த அளவு பணம் மலிந்துகிடக்கவில்லை. எங்கேயோ ஒன்றிரண்டு சந்தர்ப்பங்கள் இருந்திருக்கலாம். இப்போது இந்த பிரிஸாக்களை எதிர்த்து எங்கள் வழக்குக்கு (ஹரிஹர பாலிபைபர் ஆலைக்கு) அரசாங்கமே 15000 ரூபாய் நீதிமன்றச் செலவுக்காகத் தந்துள்ளது அது ஒரு பொது நன்மைக்காக எங்களிடம் பணம் இல்லை. இப்போது கைகா வழக்குக்கும் எப்படிச் செலவு செய்வது என்று இன்னும் யோசிக்க வேண்டும். பணம் இல்லாமல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது அப்போது என்ன செய்வது? காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் பிரிஸா பணம் கொடுக்கிறான். ஜனதா கட்சிக்கும் கொடுக்கிறான். வேண்டுமென்றால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் கொடுப்பான். கொடுத்ததே இல்லை என்று சொல்ல முடியாது எதிர்ப்பு வலுவாக இல்லை என்றால் லஞ்சம் கொடுத்தே நிறுத்தி இருக்கிறார்கள் என்று பொருள். இவர்களும் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டே நிறுத்திக் கொண்டார்கள் என்று பொருள். யார், என்ன செய்கிறார்கள் என்பது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்ன விஷயமோ, அதைப்பற்றி மட்டும் யோசிக்கிறவன் நான். நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியுமா? நம்மால் தேடி அலைய முடியுமா? எட்டணா கொடுத்தால் இந்த ஊரில் பொய்ச்சாட்சி சொல்லப் பத்து ஆள்களைத் தயார் செய்ய முடியும். யாரை வேண்டுமானாலும் வாங்க முடியும். இந்தச் சமூகத்தின் மீது யாருக்குத்தான் கட்டுப்படுத்துகிற சக்தி இருக்கிறது? இச்சூழலில் பிரச்சனையோடு நேரிடையாக ஈடுபட்டிருக்கிற நிலையில் என்ன நடந்திருக்கிறது என நமக்குத் தெரிந்த அளவுதான் பேசவேண்டும். இல்லை யென்றால் விட்டுவிடவேண்டும்.

இன்றும் கூட அமெரிக்காவும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் ஆசியா, ஆபிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்கப் பகுதிகளைத் தம் கழிவுகளைத் கொண்டு வந்து கொட்டும் இடங்களாக மாற்றிக் கொண்டுள்ளார்கள். முதலாவதாகத் தங்குத் தேவையற்றவைகளையெல்லாம் நம் மீது . . .

அதெல்லாம் சரிதான். அவர்கள் நம்மை முழுக்க முழுக்க விலை கொடுத்து வாங்கியுள்ளார்கள். நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்? பேசுகிறீர்கள். அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல் என்ன செய்கிறீர்கள்? ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. விஷயம் தெரிந்திருந்தாலும் என்னாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உலகை எப்படிச் சுரண்டுகின்றன என்பதை உங்களைவிட நான் நன்றாக அறிவேன். உங்களால் அதைத் தடுக்க முடியுமா? நமது அரசாங்கமே அவர்களோடு உடன்பாடு செய்து கொண்டுள்ளது . .

இப்போது கொக்கோ கோலா கம்பெனிக்காரர்கள் நமக்கு உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸ் செய்வதைப் பற்றிக்கூட சொல்லிக் கொடுக்க வந்துள்ளார்கள்.

நம்மையே நாம் விற்றுக் கொண்டிருக்கிற யார் மீது புதி சொல்வது? கொக்கோ கோலாவை இங்கு வரவழைத்தது யார்? தண்ணீரைக்கூட அவர்கள் அங்கிருந்தே வரவழைப்பார்களா? இன்றைக்கு ஆபிரிக்கா நாட்டு விவசாயமே பாழாகி, அவர்களுக்கு அமெரிக்கா வந்து அரிசி கொடுத்தால்தான் உண்டு, இல்லையென்றால் இல்லை என்கிற நிலை வந்துவிட்டது.

ஆனால் அதை ஏகாதிபத்தியத்தின் தொடர்ச்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் அப்படியென்றால் . . . ?

நம் தேசத்து வறுமையைக்கூட இந்த ஏகாதிபத்தியத்தோடு இணைத்துப் பார்க்க முடியும்.

நீங்கள் உங்கள் விருப்பம் போலப் பார்க்கலாம். அறிவார்த்தமாக யோசிக்கிறவராக நீங்கள் இருந்தால், தீர்வு என்ன என்பதையும் நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும். என் மகன் புகையிலைத் தோட்டம் வைத்திருக்கிறான். வீரஜிணியா நாட்டுப் புகையிலையை அவன் விளைவித்தான். அதை வாங்க I.T.C. (Imperial Tobacco Company) என்கிற ஒரே நிறுவனமே உண்டு. அவர்களுக்கு ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆசியாவெங்கும் புகையிலைத் தோட்டங்கள் உண்டு. இந்தியாவிலும் இருக்கின்றன. மிகச்சிறந்த உயர்நகப் புகையிலைக்குக்கூட அவர்கள் ஒரு கிலோவுக்கு ரூ.8ல் இருந்து ரூ.10 வரைக்கும் தான் விலை கொடுத்தார்கள். எனக்குத் தெரிந்த அளவில் ஐந்து வருடங்கள் முன்பு வரை அவர்களுடைய விலை அத்தான். குறைந்தது 8 ரூபாய் அதிகப்பட்ச விலை 12 ரூபாய் அதற்கு மேல் Tariff 48 ரூபாய். அமெரிக்காவில் இதே ஒரு கிலோ புகையிலைக்குக் கிட்டும் விலை 125 ரூபாய். அவர்கள் கொடுக்கிற எட்டு, பத்து ரூபாய்களுக்குள்ளேயே விவசாயியின் செலவு போக இரண்டு ரூபாயாவது எஞ்ச வேண்டும். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்த விலையே அதிகப்படியானதாகும். நம் புகையிலைக்கு அவர் களிமிருந்து விற்பனை ஆணை எதுவும் இல்லை. அவர்களால் வேறு எங்கிருந்தாவது வாங்கிக்கொள்ள முடியும். புகையிலையை பயிர் செய்து வாழவேண்டிய விவசாயி என்ன செய்யமுடியும்? அரசாங்கம்கூட அவர்களின் தாளத்துக்குத்தான் ஆடவேண்டும்.

இப்பொழுது இவர்கள் எல்லாருமே 'ஐயோ, பாகிஸ்தான் அணுகுண்டு தயாரிக்கிறதே' என்று அலறுகிறார்கள். முதலில் செய்ததெல்லாம் நாம்தான். நம்மிடம் எட்டு அணுகுண்டுகள் செய்கிற ஏற்பாடு இருக்கிறது.

ஏறத்தாழ மூன்றாம் உலக நாடுகள் எல்லாவற்றின் கதியும் இதானே?

அது எதுவாக இருந்தாலும் தனிப்பட்ட வகையில் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் எடுத்து அத்தோடு தொடர்பு உடையவர்களை விமர்சிக்க வேண்டுமே தவிர, ஒட்டு மொத்தமாகப் பேசக்கூடாது.

ஏகாதிபத்தியம் பற்றிப் பேச வந்தது எதற்காக என்றால், நம்மைப் போன்ற நாடுகளில் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்புப் போராட்டம் என்பது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்போடு இணையவில்லை என்று . . .

இரண்டுக்கும் தொடர்பு இல்லை. வேறு எதனோடும் அதை இணைத்துப்பார்க்க விரும்பவில்லை.

ஏதாவது முத்திரை குத்துவதோ அல்லது ஏதனானாவது இணைத்துப் பார்த்துப் பேசுவதோ பிரச்சினையைத் தீர்க்காது நம் ஆசைக்கு வேண்டுமானால் அப்படிப் பேசிக் கொள்ளலாம். ஏகாதிபத்தியம் என்பது எங்கே இருக்கிறது? ஜெர்மனி ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டது. ஆப்ரிக்கா விடுதலை ஆகிவிட்டது. வணிகம், தொழிற்சாலைகள் எல்லாவற்றிலும் ஆதிக்கம் வந்துவிட்டது. ஆனால் அது ஏகாதிபத்தியம் இல்லை. பெயரில் என்ன இருக்கிறது? சும்மா ஒரு வசதிக்காகத்தான் பெயர் வைக்கிறோம் . . .

நீங்கள் சொல்வதையேதான் நான் ஏகாதிபத்தியம், நவ காலனியம் என்று சொல்கிறேன்.

அப்பெயர்களை நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சூட்ட முனைகிறீர்கள். நான் சத்தம் போட்டுப் பேசுகிறேன் என்பதற்காக என்னை ஏகாதிபத்தியவாதி என்பீர்களா? வார்த்தைகளை அந்த அளவு மலிவாகப் பெரிப்பேசக் கூடாது. இந்த உலகில் பலவகைப்பட்ட சக்திகள் இருக்கின்றன என்பதை யோசிக்க வேண்டும். ஏதோ ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, எல்லாமே அதுதான் என்று சொல்லக்கூடாது. மேற்கு நாடுகளில் உள்ள மருந்து நிறுவனங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நம் நாட்டில் அந்நிறுவனங்கள் தம் மருந்துகளை விற்று ஏராளமாகப் பணம் சம்பாதித்து உள்ளன என்பது நிஜம்தான். ஓரணா பெறாத பொருளைக்கூட ஐந்து ரூபாய் விலைக்கு விற்று எக்கச்சக்கமாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். அந்த மருந்துகளை அவர்கள் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்ததால் உயிர் பிழைத்ததற்கூட அதே அளவுக்கு உண்மை. நம்மால் அதற்கு இணையாக வேறொன்றைச் செய்கிற தகுதி இருந்தால், அது வேறு விஷயம். வெறும் வாய்ச்சொல் வீரத்தால் வயிறு நிரம்பாது! நமக்கு அயல்நாட்டுப் பணம் வேண்டுமென்றால் அவர்கள் கேட்கிற புகளியிலையைத்தான் பயிரிட வேண்டும். அந்த அளவுக்கு நம் சுதந்திரத்தையும் நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் இழக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சுயேச்சையான உரிமைகளை கோக்கோ கோலா நிறுவனங்களுக்குத் தரவேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? அதைப் போலவே இனிப்பான செந்நிறப் பானத்தை நம்மால் தயாரிக்க முடியாதா? நம் சந்தைகளுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு பானத்தைத் தருவித்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? உண்ண உணவு இல்லாத மக்கள் வசிக்கிற நம் நாட்டில், அப்பானத்திற்கு இரண்டரை ரூபாய் செலவு செய்ய முடியுமா? இளநீர்க்கு இரண்டரை ரூபாய் என்றாலே அதை வேண்டாம் என்று சொல்கிற ஆள் நான். அந்த அளவுக்கு எனக்கு வசதி இல்லை. தாகம் என்றால் வெறும் தண்ணீர் குடித்துக் கொள்வேன். இவையெல்லாம் நாமே உருவாக்கிக் கொண்டது நம்மை ஆளுவோரும் நம் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்வோரும் செய்தது. வாக்குப் போட்டு நாம் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகள் தமக்குக் கிட்டும் எட்டணா சயலாபத்திற்காக இந்த நாட்டையே விற்கிறார்களெனில் என்ன செய்ய முடியும்? இவர்களை விட்டால் நமக்கு வேறுவழி என்ன? ஜியாஉல்ஹக் போன்றவர்கள் ஆட்சி புரிவதா? அவரும் இதையேதான் செய்கிறார். இவர்களைக் குறைந்தபட்சம் ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு அடித்து விரட்ட முடியும் என்கிற நம்பிக்கையாவது இந்த அமைப்பில் இருக்கிறது. ஜியாஉல்ஹக் நம் கழுத்தின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்வான். ஒரு சாமானியக் குடும்பம்கனால் என்ன செய்ய முடியும்? 'நீங்கள் ஏன் தேர்தலில் நிற்கக் கூடாது' என்று பலரும் கேட்கிறார்கள். 'எனக்கு இரண்டாயிரம் வாக்குகள் கிடைக்கக்கூடும், மொத்த கர்நாடகத்தையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு இதைச் சொல்கிறேன். வெறும் சாலிக்ராம் என்றால் எனக்குக் கண்டிப்பாக இரண்டாயிரம் வாக்குகள் வராது' என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். இப்படிப்பட்டவர்களோடுதான் நாம் வாழ்ந்து தீரவேண்டும் என்று ஆனபிறகு, நாம்

எவ்வளவு புத்திசாலிகளானாலும் ஊரில் இருக்கிற எல்லா வியாதிகளும் நமக்கும் வரும்.

சில ஆண்டுகள் முன்பு வரைக்கும் நீங்கள் பொருளாதார விஷயத்தில் மனிதனின் கட்டுப்பாற்றை சுதந்திரத்தை உயர்த்திப் பிடித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள். என் குறுக்குக்குப்பட்ட வரை, முன்பு நீங்கள் சுதந்திரக் கட்சியின் வேட்பாளராக இருந்தீர்கள் அல்லது அக்கட்சிக்காகப் பிரச்சாரம் செய்தீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். பிற்பாடு, நீங்கள் சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினையில் மிகவும் சிரத்தையோடு ஈடுபட்டுத் தீவிரமாக இயங்கத் தொடங்கினீர்கள். முதலில் பேசிய அளவு கட்டுப்பாற்றை பொருளாதாரச் சுதந்திரம் பற்றிய பேசுவதில்லை என்று எண்ணுகிறேன் . . .

நீங்கள் அப்படி எண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம். நான் என் மனச்சாட்சிக்குப் பொறுப்பானவன். உங்கள் ஆய்வுக்கு அல்ல. இன்று வரைக்கும் அக்கொள்கையின்படியே நடந்து வந்துள்ளேன். என்னோடு சேர்ந்து வருகிறவர்களுக்குக்கூட என் பெயரைப் பயன்படுத்தும் போது எச்சரிக்கையாய் இருங்கள் என்று சொல்வேன். நான் யாரையும் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கர்நாடகத்தில் பிரிவாக்கம் என்னென்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று ராமகிருஷ்ண ஹெக்டேக்கு எழுதியிருக்கிறேன். யாரிடம் உங்களை நீங்கள் விற்றாக் கொண்டீர்கள் என்று அவரையே மறைமுகமாகக் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த மாதிரி எந்த விஷயத்தையும் நான் முடிமறைப்பது இல்லை. வாய்விட்டு கேட்டு விடுவேன்.

பிரிவாக்கங்களுக்கு எதிரான உங்கள் வழக்கு கார்ட்டில் கோர்ட்டில் இருக்கிறதல்லவா?

ஆமாம். பிரிவாக்களின் ஹரிஹர பாலிஃபைபர்ஸ் காரர்கள் தேவராஜ் அர்ஸ் காலத்தில் எவ்வளவு கொடுத்தார்கள், அதற்குப்பின் வந்தவர்கள் எவ்வளவு கொடுத்தார்கள், அதற்குப் பதிலாக என்னென்ன எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்றெல்லாம் விவரமாக ஹெக்டேக்கு எழுதினேன். தகவல் ஆதாரங்களையும் தந்துள்ளேன். அவருக்கு அவருடைய கட்சி முக்கியம். அவர்கள் அரசியல் நடக்க வேண்டுமென்றால் பிரிவாக்களின் பணம் முக்கியம். அதையும் எழுதியுள்ளேன். எதையும் மிச்சம் வைக்கவில்லை. நான் கடிதம் எழுதினால் இவர் பதில் எழுதுவார் என்பதுதான் முன்பு இருந்தவர்களுக்கும் இவருக்கும் (ஹெக்டே) இருக்கிற வித்தியாசம். ஹரிஹர பாலிஃபைபர்ஸ்காரர்கள் ஒரு காட்டையே சுரண்டி மொட்டையாக்கிட்டு முனைந்த சூழலில், கண்காணிப்புக் குழுவில் நான் உறுப்பினராக இருந்தேன். அவர்களுக்கு 'இந்தக் காட்டை நீங்கள் அழிக்கக் கூடாது' என்று ஒரு சீட்டில் எழுதி அனுப்பினேன். அது அந்த அளவுக்கு நின்றது. ஆனால் அடுத்த நாளே மிச்சமிருந்த மற்ற காடுகளை அவர்கள் பெயருக்கு மாற்றி விட்டார்கள் ஆட்சியாளர்கள். பிறகு 'இது எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே இந்தத் துறை எடுத்த முடிவு' என்று எனக்கு எழுதினார்கள். அதையும்கூட சொன்னேன். சுற்றுச்சூழல் பாதிக்களுக்கும் இதையே மீண்டும் சொன்னேன். 'மரம் வெட்டினால் மரம் நடுங்கள் என்று சொல்கிறீர்களே, நீங்கள் நடவை எத்தனை நாள் இருக்கும்? எந்த மாதத்தில் நடுவீர்கள்? இதையெல்லாம் மக்களிடம் ஒப்பனையர்கள் என்றால், மக்களிடம் யாருக்கு தருவீர்கள்? ஏழை மக்களா? இதற்கெல்லாம் எந்தக் கணக்கு வழக்குக் கிடையாது? பொது மக்களிடம் விட்டால் மற்றாளே ஒரு புல் கூட இருக்காது. முன்பு சென்னை ராஜதானியில் இருக்கும்போது 'சமுக்க காடுகள்' என்று செய்தார்கள். ஒரு செடி கூட எஞ்சவில்லை. இருந்த காடெல்லாம் கூட மொட்டையாய் விட்டது அப்படி. விட்டால் யாரையென்று கண்காணிக்க முடியும்? சொல்ல முடியாது ஊரில் நல்லவர்கள் யார் என்று தேடித்தான் வேண்டும்.

சமூக நிர்ப்பந்தங்கள் எதுவுமின்றி சூழலியலின் லட்சியங்களை நீங்கள் எப்படி அடைய முடியும் ?

அத்தகு நிர்ப்பந்தங்கள் வேண்டும் என்று சொல்பவன்தான் நான். 'பொதுமக்களிடம் விட்டு விடுங்கள்' என்று சொல்ல மாட்டேன். என் சொந்த வீட்டில் இருந்து இரண்டு நாட்கள் வெளியே போனால் போதும், இங்கே ஒரு மரம் கூட இருக்காது.

மரத்தைக் காப்பற்றுவது மட்டுமல்ல, நாம் வாழ்கிற முறையிலேயே ஒரு ஒழுக்கம் இல்லாமல் போனால் . . .

வாழ வேண்டுமெனில் ஒரு ஒழுக்கம் அவசியம் இருக்க வேண்டும். மனம் போனபடி இருக்க முடியாது. அடுத்தவன் சொத்து என்று எண்ணுகிறவரை எதுவும் தெரியாது. என்னுடையது என்று ஆகிறபோது உடனே நமக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் முதலில் Laissez Faire . . .

உங்களுக்காக நான் வாழவில்லை. நான் எனக்காகவே வாழுகிறேன். எனக்குக் கிட்டிய கல்வியும் அனுபவங்களும் உங்களுக்கும் இருந்தால் அது வேறு சங்கதி. நீங்களே படித்துத் தெரிந்து கொண்டவர் என்றாலும் அது வேறு சங்கதி. உங்களைப் போல என்னால் யோசிக்க முடிவதில்லை. இதேபோலவே நெடுகவும் என் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவன் நான். நான் யாரையுமே என்னைப் பின் தொடர்ந்து வருவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. எதிர்பார்த்ததும் இல்லை. இது என் அனுபவம். என் கருத்து. அதைத்தான் சொல்கிறேன். அதோடு முடிந்து விட்டது ஆனால் அதை நீங்கள் ஒத்தக் கொண்டே ஆகவேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இல்லை.

சமீபத்தில் பெங்களூரில் கைகா குறித்து நடந்த கருத்தரங்கில் கைகா திட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசிய ஒருவர் கருத்தரங்கில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து 'கைகாவை ஆதரிப்பவர்கள் யாரேனும் இருந்தால் கைகளை உயர்த்துங்கள்' என்று சொன்னாராம். அப்போது தேஷ்பாண்டே 'கைகளை உயர்த்துகிற விஷயம் என்றால் நாம் உடனே பொது மக்களிடம்தான் செல்ல வேண்டும்' என்று சொன்னாராம். அதை நீங்கள் எதிர்கொண்டீர்கள் . . .

தேஷ்பாண்டே நம்மை ஆள்பவர் அல்ல. அவர் மீது எனக்கு எந்த விதமான மதிப்பும் இல்லை. கார்வாரில் துறைமுகப் பகுதியில் இடம் இழக்கும் மக்களுக்கு இந்தத் தேஷ்பாண்டேவும் பாகல்கோட்டும் சேர்ந்து ராமனாகுரி காட்டில் முவாயிரம் ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார்கள். நான் ஹெக்கேக்கு 'முதலில் இவர்கள் இருவரையும் சற்றே தள்ளி இருக்கும்படி செய்யுங்கள். தேசத்தைவே விற்று விடுவார்கள்' என்று எழுதினேன். நம்மை ஆள்கிற முக்கால்பாக ஆட்கள் இப்படிப்பட்டவர்களே. அந்தக்கட்சி, இந்தக்கட்சி எல்லாம் ஒன்றே. கர்நாடகத்தில் இருக்கிற காடுகளில் முக்கியமான அடர்த்தியான காடு ராமனாகுரிக்காடு. 'கொடுத்து விடுங்கள்' என்று இவர் சொல்லிவிட்டார். இவர்களை யெல்லாம் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டால் உருப்படவே முடியாது என்று எழுதினேன். இவர்கள் பங்கு போட முனைந்தபோது வனத் துறைக்காரர்கள் சிலரே தடுத்ததால் அது நடக்கவில்லை. இவர்கள்

அனைவருமே சாமர்த்தியக்காரர்கள். ராமகிருஷ்ண ஹெக்கேயும் அப்படித்தான். அரசியலில் இவர்களைவிட தந்திரமும் சாமர்த்தியமும் தேர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதல்ல இதன் பொருள். பலவிதமான சகுணிகளுக்கு இடையேதான் நாம் தேடித் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டி இருக்கிறது நல்லவர்கள் இவர்களிடையே செல்ல வாய்ப்பே இல்லை. நல்லவனுக்கு ஒட்டு கிடைக்குமா? அவன் சாதி என்கிற பிரச்சினை வருகிறது. இரண்டு மாவட்டத்து சாதிக்காரர்களின் ஆதாரத்தில் இன்று தேவே கவுடா தலைமைப் பதவியை அடையவில்லையா?

நம் தேசத்தின் குடும்ப நலத் திட்டங்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் ?

எந்தத் தேசமாக இருந்தாலும் மக்கள் வாழ இடம் தருகிற பூமிக்கு ஓர் அளவு இருக்கிறது. இதை மறக்கும்போது நம்முடைய எந்தப் பிரச்சனைக்கும் தீர்வு கிடைப்பதற்கில்லை.

அது கூட சூழலியல் தொடர்பானது என்கிற பொருளில்தான் நான் அக்கேள்வியைக் கேட்டேன்.

இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருபத்தோரு கோடியாக இருந்த மக்கள் தொகை இப்போது என்பது கோடியாகியிருக்கிறது. இச்சூழலில் வறுமை என்றும் நீங்குவதில்லை. அதற்கான சாத்தியப்பாடும் இருக்கிறது. எந்தத் தேசம் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிக்கிறதோ, அத்தேசம் தம் குடிமக்களைக் காக்கும் பொறுப்பைக் கடவளிடம் விடாமல் தானே கவனிக்கும். இது மிகவும் முக்கியம். இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் கொஞ்சம் அசந்து தாராளமாய் இருந்தால், விபீதமாகி விடும். ஒரே ஒரு விபாதி வந்தாலும் மக்கள் புழுக்களைப் போல இறந்து விடுவார்கள்.

எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத விவசாயம் கூட கற்றுச் சூழலுக்கு எதிரானது என்று இன்று சூழல்வாதிகள் சொல்கிறார்கள்.

இந்த மக்கள் தொகையால்தான் அது நடந்தது. நம் அரசாங்கத்தின் போலித் தோரணைகளாலும் அப்படி

நேர்ந்தது. உத்தர கன்னட மாவட்டத்தில் உள்ள காட்டின் பெரும்பகுதி நாசமானது ஹெக்கே முன்பு நிதியமைச்சராக இருந்தபோதுதான். கிடைத்த ஆட்களுக்கு எல்லாம் காட்டுப் பகுதிகளை விவசாயத்துக்கு என்று தந்தது அரசு. ஆனால் மக்கள் வாழ எவ்வளவு காடு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கும் ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. அதை மீறி கேட்டவர்கள் எல்லார்க்கும் காட்டுப்பகுதிகளைத் தாராளமாய் வழங்கிக் கொண்டிருந்தால், அப்புறம் நாம் நிற்பதற்குக் கூட நிழல் இருக்காது. பிணம் எரிப்பதற்குக்கூட கட்டைகள் இருக்காது. இன்று அந்த நிலை நமக்கே வந்து விட்டது ஆனால் வாழ்க்கை நிலை சற்றே உயர்ந்து இருக்கிற தேசங்களில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு தானாகவே நடந்தேறி விடுகின்றன என்று சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால் அங்கெல்லாம் மக்கள் தொகை அதிகமும் இல்லை, குறைச்சலும் இல்லை என்கிற அளவுக்குச் சமநிலையில் இருக்கிறது வறுமை இருக்கிற இடத்தில் பிறப்பு விகிதமும் அதிகமிருக்கிறது சாவு

இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் உலகை எப்படிச் சுரண்டுகின்றன என்பதை உங்களைவிட நான் நன்றாக அறிவேன். உங்களால் அதைத் தடுக்க முடியுமா? நமது அரசாங்கமே அவர்களோடு உடன்பாடு செய்து கொண்டுள்ளது . . .

விகிதமும் அதிகமிருக்கிறது. விலங்குகளின் நிலையும் இதேதான். எங்கே மரணம் அதிக அளவில் இருக்கிறதோ, அந்த அளவு அவை குட்டி போடுவதும் அதிகம். மீன் குஞ்சுகள், சிலந்திகள் எல்லாமே இன்னொன்றுக்கு இரையாகும். அவை குஞ்சு போடுபதும் அதிகம். எங்கே அபாயம் குறைந்திருக்கிறதோ, அங்கே ஓர் எல்லையும் இருக்கிறது மீன் குஞ்சுகள் போல மனிதப் பிறப்பு விகிதமும் அதிகரித்துக் கொண்டு சென்றால், இறுதியில் அவன் நிற்கக்கூட இடம் கிட்டாது! இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி ஆரம்பத்திலேயே நாம் தீவிரமான அளவில் முயற்சிகள் எடுத்திருக்க வேண்டும். சமூகச் சலுகைகள் தேவையென்றால் குடும்பக் கட்டுப்பாடு அவசியம் என்று சட்டம் இயற்றி இருக்க வேண்டும். கத்தோலிக்கர்களுக்குச் சலுகை, முஸ்லிம்களுக்குச் சலுகை என்பதெல்லாம் வெறும் ஓட்டுக்காகச் செய்வதாகும்.

அப்படிப்பட்ட சலுகை எதுவும் இல்லை. உண்மையில் யார்க்கும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைக் கட்டாயம் என்று சொல்லவில்லை.

கட்டாயப்படுத்த வேண்டாம். ஆனால் வேறு வகையில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்து கொள்ளாதவர்களுக்கு இந்த இந்த சலுகைகள் இல்லை என்று சட்டமியற்ற வேண்டும். முழு தேசத்துக்கே நன்மை விளைவிக்க இருக்கிற திட்டத்திற்குக் குறுக்கே சாதியோ, மதமோ, வர்க்கூடாது அப்படி ஏதேனும் ஒரு வகையில் வற்புறுத்தினால்தான் இத்திட்டம் பரவலான ஆதரவைப் பெறும். ஒருவேளை அதையும் தடைசொல்ல ஏதாவது காரணத்தைக் கண்டு பிடிப்பார்களோ என்னமோ?

இன்று நம் கல்விப் பாடத்திட்டத்தில் முதல் வகுப்பில் இருந்தே கற்றுச்சூழல் பற்றிய பாடங்களை வைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் ஏதாவது . . .

மிகவும் தாமதமான நடவடிக்கை இது. தாய் கர்ப்பிணியாக இருக்கும்போதே அறிவுரை சொல்வது நல்லது யாருக்கு, என்ன சொல்கிறோம் என்று தெரிய வேண்டாமா? முன்பு மல்லாராதயர் வடித்த பாடத்திட்டத்தில் மழையைப் பள்ளிச் சிறுவர்களுக்குரிய பாடத்தில் தேசபக்தியைப் பற்றிய பாடங்களையும் சேர்த்தார். எனக்கும் அவாக்கும் சிறிது வாக்குவாதம் நடந்தது. குழந்தைகளுக்கு என்ன சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்? அவர்கள் வயது என்ன, அறிந்துகொள்ளும் பக்குவம் என்ன என்பதையெல்லாம் மறந்து அவசரப்படலாமா? எல்லா மட்டங்களிலும் இப்படித்தான். தலைவர்கள், அவர்கள் பெற்றோர்கள், அவர்கள் பரம்பரையினரின் தியாகம் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் பாடங்களில் எழுதுகிறார்கள். அவர்கள் திருடித் தின்றது எல்லாம் மக்களுக்குத் தெரியாது என்று எண்ணிக் கொண்டுள்ளார்கள். எல்லாமே பொருளற்றதாகும்.

ஹரிஹர பாலிஃபைப்ஸ்காரர்கள் மீது நீங்கள் வழக்குத் தொடுத்த பிறகு அவர்கள் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்தார்களா?

நீதி மன்றத்தில் அவர்கள் பொய்யையே சாதித்தார்கள். ஹரிஹர பாலிஃபைப்ஸர்ஸ், கர்நாடக பல்புவட் கம்பெனி, கர்நாடக அரசாங்கம் மூன்றிற்கும் எதிரான வழக்கு இது ஏறத்தாழ 80000 ஏக்கர் நிலம் அவர்களுக்கு கைமாறி இருக்கிறது. கம்பெனியும், முந்தைய அரசாங்கமும் தமக்குள்ளேயே இதுபற்றி முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள். இடம் கொடுத்தது அரசாங்கம். நீதி மன்றத்தில் நான் வழக்குத் தொடுத்ததும், அரசாங்கம், "நாங்கள் கொடுத்தது வெறும் மூலாயிரம் ஏக்கர் மட்டுமே. இன்னும் பதினாறாயிரம் ஏக்கர் நிலத்துக்கு இடம் காட்ட வேண்டும்" என்று வாதித்தது கம்பெனிக்காக அரசாங்கம் கொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிற நிலத்தில் புறம்போக்கு எவ்வளவு, தரிசு நிலம் எவ்வளவு, யேட்ச்சல் நிலம் எவ்வளவு என்கிற விவரங்களையெல்லாம் சொல்லி நாங்கள் வாதித்தோம். ஓட்டுமொத்தமாக

எல்லாவற்றையும் தூக்கிக் கொடுத்துவிட முடியாது என்றும் சொன்னோம். நான்கு மாவட்டங்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் A,B,C,D என்று வகைப்படுத்தி, C மற்றும் D என்கிற வகையில் வருகிற நிலத்தையெல்லாம் கம்பெனிக்குக் கொடுத்தார்கள். பொதுமக்களுக்கு உரிமை உள்ள நிலங்களையெல்லாம் கூட இந்த C,D பிரிவுகளில் யாரையும் கேட்காமலேயே சேர்த்து விட்டார்கள். அந்த நிலத்தில் இருந்த காட்டுப்பகுதிகளை எல்லாம் உண்மையான காடுதான் என்று எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அதை மீறிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நாங்கள் சொல்லி விவாதித்த பிறகு 'இருக்கிற நிலையிலேயே இருக்க வேண்டும்' என்று நீதிமன்றம் ஆணையிட்டது ஆணை பிறப்பித்து ஓர் ஆண்டு ஆகிறது! ஆனால் ஆணையைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாத கம்பெனி அந்த நிலத்தில் தண்ணீர் பாய்ந்தோடும் வழியை முடிவிட்டார்கள். காட்டைத் தூய்மைப்படுத்தினார்கள். தமக்குத் தேவையான சில செடிகளை நட்டார்கள். தம் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதற்குப்பின் நமக்கு மேலும் சில ஆவணங்கள் கிடைத்தன. 'இருக்கிற நிலையிலேயே இருக்க வேண்டும்' என்று நீதிமன்றம் சொன்னபிறகு கூட அரசாங்கம் பிரிவுகளுக்கு 27000 ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்தது அப்புறம் நீதிமன்றத்தில் மேலும் ஒரு வழக்கைத் தொடர்ந்தோம். பொய்ச் சான்றுகளைத் தயாரித்தல், நீதிமன்ற ஆணையை மீறதல் ஆகிய புகார்களை முதல் வழக்கோடு சேர்த்தோம். இது தணிக்கைக்கு வந்தபோது நீதிமன்றத்தின் முன் ஒரு அரசு ஆபீசரும் வரவில்லை. அரசாங்கத்தின் சார்பில் சேசு அன்று நீதிமன்றத்தில் யாரும் இல்லை. நீதிமன்றத்தால் என்ன செய்து விடமுடியும் என்று நினைக்கிற மாதிரி அரசாங்கம் இருந்தது வெறும் மூலாயிரம் ஏக்கர்தான் கொடுத்தோம், இன்னும் பதினாறாயிரம் ஏக்கர் தர வேண்டும் என்று நீதிமன்றத்திலேயே சொன்னவர்கள் மொத்தத்தில் 37000 ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உயர்நீதி மன்றத்தின் வார்த்தைக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கிறது?

இன்னும் அந்த வழக்கு நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் தான் இருக்கிறது. இல்லையா?

நிலுவையில் இல்லாமல் அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்கள் தீர்த்துவிடுவார்களா என்ன? சமீபத்தில் தான் மீண்டும் ஒத்தி வைத்தார்கள். நீதிபதிகளுக்குக் கோபமிருந்தால் வழக்கோடு தொடர்புடைய அதிகாரிகளுக்கு வாரண்ட் அனுப்பி வரவழைக்க முடியும். இல்லையென்றால் எக்ஸ்பார்ட்டி தீர்ப்பாவது கொடுக்க முடியும்.

இந்த பிரிவுகள் தங்கபத்ரா நதியின் தூய்மையைக் கெடுப்பது பற்றி . . .

அது வேறு விஷயம். அந்தக் கம்பெனி மீது தூய்மைக் கேட்டுக்காக இன்னொரு வழக்கும் உள்ளது. அங்கிருப்பவர்களே ஒரு வழக்கு தொடர்ந்திருக்கிறார்கள். சம்பந்தப்பட்ட துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் அது அனுமதிக்கப்பட்ட அளவுக்குள்ளேயே இருப்பதாகக் கதை அளந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். எல்லாமை பச்சைப் பொய் லஞ்சம் கொடுத்தால் எதற்கு வேண்டுமானாலும் சான்றிதழ் கொடுப்பார்கள். அத்தண்ணீரில் மீன்கள் இறந்துவிட்டன. மக்களின் ஆரோக்கியம் கெட்டுவிட்டது இவ்வளவுக்குப் பிறகும் நிர்வாகத்தினர் பொய் பேசிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். கல்கத்தாவிலிருந்து தண்ணீரைப் பரிசோதிப்பவர்களை வரவழைத்து இந்த இந்த வேண்டாத சுயிகளையெல்லாம் கம்பெனி ஆற்றில் கலக்கிறது என்று நிரூபித்தும் கூட, அந்த நிருபணத்தை அரசாங்கம் முடிமறைத்தே வைத்திருக்கிறது. எங்கள் பக்கத்து ஆள் ஒருவர் அரசாங்க ஆள்களில் ஒருவராக இருந்த காரணத்தால், இதையெல்லாம் அம்பலப்படுத்தினார். நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்கிறார்களா? சம்பந்தப்பட்ட காகிதங்கள் எல்லாமே காணாமல் போய்விடுகின்றன. உயர்நீதிமன்ற

நீதிபதிகளின் கோப்புகளிலிருந்தே காசிதங்கள் காணாமல் போய்விடுகின்றன. இந்த வட்சணத்தில் இதேசத்தில் என்னதான் ஆகாது சொல்லங்கள். வழக்கு தொடரப்பட்டு, நீதிமன்றம் ஸ்டே ஆர்டர் கொடுத்த பிறகும் இவர்கள் இந்த ஆட்டம் ஆடுகிறார்கள். நீதிமன்ற ஆணை மீறல், பொய் ஆவணங்களைத் தயாரித்தல் ஆகிய எல்லா வழக்குகளும் அவர்கள் மேல் உள்ளன. பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான சிறுவர், சிறுமியர்கள் வீணாகப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். நீதிமன்றத்தினர் இருபத்தைந்து முறை வழக்கை ஒத்தி வைத்த பிறகும் அரசாங்கம் அதைப்பற்றி எப்பதிலையும் சொல்லவில்லை. நீதிமன்றம் தனது மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுமா என்று பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கமே கண்ணை மூடிக் கொண்டு நல்ல காட்டுப் பகுதிகளைபெல்லாம் தரிசுப்பகுதி என்று சான்றிதழ் கொடுத்தள்ளது ஒரு ஏக்கரில் குறைந்த பட்சம் மூன்று டன் எடையுள்ள மரங்கள் இருந்தால், அதைத் தரிசுப்பகுதி என்று சொல்ல முடியாது. கீழ் மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் 'இது தரிசுப்பகுதி அல்ல' என்று எழுதினால் மேல் மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் அதை மீறுகிறார்கள். எல்லாமே நீதிமன்றத்திற்கு வரும் இல்லையா, அப்போது பாப்போம்.

சமீபத்தில் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான நிலங்களில் விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்த விவசாயிகளுக்கு அந்தந்த நிலம் அவர்களுக்கே என்று சட்டம் போட்படுக்கிறது! நீங்கள் அதை வரவேற்கிறீர்களா?

எந்தச் சட்டமாக இருந்தாலும், அது நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும் என்றால், முக்கியமாக அச்சட்டத்திற்குள் யாருக்கும் சலுகை இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த முடிவுக்கு வரத் தயாராக இல்லை என்றால் சட்டம் விதிக்கக் கூடாது. தொடக்கக் காலத்தில் இருந்தே திருடிக்கொண்டு வந்தவர்கள் எதிர்காலத்திலும் திருடுவார்கள். முதலில் என்ன நடைமுறை இருந்தது தெரியுமா? பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களாக ஒருவன் ஒரே இடத்தில் விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தால், அவனுக்கு வேறு எந்த வருமான ஆதாரமும் இல்லாமல் இருந்தால், அவன் இதைப்பற்றி அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பித்தால், அரசாங்கம் அந்த நிலத்தை அளந்து பட்டா உரிமை தரலாம் என்று பரிந்துரைக்கும். முதலில் இப்படித்தான் இருந்தது. இப்பொழுது என்னவாக இருக்கிறது? முக்கூல்பாக அரசாங்க நிலங்களைப் பெரிய மனிதர்களே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளார்கள். ரொம்ப சறு சுறுப்போடு அரசாங்கம் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருப்பது அவர்களின் உபயோகத்துக்குத்தானே தவிர, ஏழைகளுக்காக அல்ல.

அரசாங்கத்தின் இந்த நடவடிக்கையால், மலை நாட்டுப்பகுதியில் உள்ள காட்டின் பெரும்பகுதி அழிக்கப்பட்டு, அந்த இடத்தில் காசி அல்லது பாக்கு பயிரிடத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இத்தகு சுற்றுச்சூழல் அழிவுக்கு அரசாங்கமே சட்ட அனுபதி கொடுத்துள்ளது.

அரசாங்க நிலத்தை யாரோ ஒருவன் ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறான் என்பது மட்டுமல்ல பிரச்சினை. நில உடமைக்கு அரசாங்கம் ஓர் எல்லையை விதித்த பிறகு, அந்தக் கட்டுப்பாடு எல்லாரையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். என் மகன்.

சிறிது காலம் எஸ்கார்ட்டின் டிராக்டர்ஸ் ஏஜென்ஸி எடுத்ததுக் கொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்தான். இன்றைய தேதியில் கூட ஆயிரம் ஏக்கர்க்கு மேல் விவசாயம் செய்யக் கூடிய ஆட்கள் இருப்பதை அவன் பார்த்திருக்கிறான். இப்படி மூன்று நான்கு டிராக்டர்களை வைத்துக் கொண்டு விவசாயம் செய்யக்கூடிய ஆட்கள் உள்ளார்கள். அவர்களின் நிலங்கள் எல்லாமே யார் யார் போரிலேயோ இருக்கிறது. சட்டம் எங்கே இருக்கிறது? ஏழைகளுக்கு நிறைய செய்திருக்கிறோம் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகத்தான் இந்த நாடகம். நடத்தை கெட்டவர்கள் நாம். ஒன்றிரண்டு சட்டங்கள் மூலம்தான் இந்த நாசம் ஆகிறது என்று சொல்ல முடியாது.

கடவுளுடைய காடு, பாம்புகள் இருக்கும் இடம் என்கிற பயத்தின் காரணமாக கொஞ்சநஞ்சு காடுகள் இங்கு மிச்சமிருக்கின்றன என்று அளந்தலுர்த்தி ஒருமுறை பேசினார். சுற்றுச்சூழலைக் காப்பாற்றுகிற தார்மிக அக்கறை மிகவும் போற்றப்படக்கூடிய காரியம் என்றுகூடச் சொன்னார் அவர். நம் மக்களின் கடற்ற கற்பனைகளும் தார்மிக எண்ணங்களும் சேர்ந்து தான் நம் காடுகளைக் காப்பாற்றி வருகின்றன என்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா?

மலை நாட்டில் உடக்கு மற்றும் தெற்கு மாவட்டங்களில் பாம்பு நடமாட்டம் உண்டு. அங்கே பல நூறு வருஷங்களாக வளர்ந்திருக்கும் பழைய மரங்களும் உண்டு. கடந்த பத்து இருபது ஆண்டுகளாக மரம் மற்றும் நிலம் ஆகியவற்றின் விலை ஏறி, மரங்களை வெட்டும் பழக்கம் வளர்ந்து விட்டது. பாம்புப் புற்று மற்றும் பாம்புப் பாதைகளின் மேலே கற்களாலேயே ஒரு கோயில் போலக் கட்டிவிட்டு எஞ்சிய பகுதிகளை வளைத்துக் கொள்கிறார்கள். பழைய காலத்தில் பாம்பு, பூதம் என்கிற பயத்தால் அப்பகுதிகள் எஞ்சியிருந்தன. அந்த இடங்களில் பிராமணர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் சென்றதில்லை.

நீங்கள் ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னால் எழுதிய இரண்டு நாவல்கள் அடிப்படையில் ஒரு கேள்வியைக் கேட்க விரும்புகிறேன். 'பெட்ட ஜீவ' மற்றும் 'சிகுரித களக' ஆகிய நாவல்களின் கதாநாயகர்கள் காட்டுப்பகுதியில் விவசாயம் செய்து முன்னேறுகிற சாகச புருஷர்கள். இயற்கையையே எதிர்த்துப் போராடுகிற அளவுக்குச் சாகச புருஷர்கள் . . .

நான் அப்படிப்பட்டவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் . . .

இப்பவும் உங்களுக்கு அது பாராட்டத்தக்க அம்சம் என்று தோன்றுகிறதா? இயற்கையை எதிர்த்து வெல்வது என்பது ஒரு பெரிய மதிப்பீடு என்று தோன்றுகிறதா?

அந்த நாவல்களில் இயற்கையோடு போராடி வெல்வதல்ல முக்கியமான விஷயம். தன் வாழ்வைத் தனக்குத்தானே நிரூபித்துக் கொள்வது தன் வாழ்வைத் தானே தேடி அடைவது அடுத்தவர்களை அண்டி இருக்காமல் சுதந்தர மனிதனாக இருப்பது அதைத்தான் நான் சொல்ல. இருக்கிறேன். இயற்கையின் வசத்திலேயே எல்லவற்றையும் விட்டுவிட்டால், இன்னமும் மனிதர்கள் மரங்களில்தான் வசிக்க வேண்டியிருக்கும். எதற்குமே அர்த்தமில்லை என்கிற மாதிரி நீங்கள் வார்த்தைகளை மிகைப்பட்டு

பண்டமலைக் காட்டின் நடுவே எழுபத்தைந்து வயது கிழவர் பத்து ஏக்கர் நிலத்தில் விவசாயம் செய்ததைக் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன். அவர் பேரப்பிள்ளைகள் யாரும் அதன் அருகே கூடச் செல்லவில்லை. தனியாகவே உழைத்தார்.

யன்படுத்துகிறீர்கள். இயற்கை என்றால் என்ன? அதற்குள் பல விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. உங்கள் வாழ்வு அதைச் சார்ந்து இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மிருகத்தின் வாழ்வும் அதைச் சார்ந்திருக்கிறது. அவை தமக்குரிய இரையைத் தேடுவதும் தம் சந்ததியைப் பெருக்குவதும் கூட அதை அடைக்கலமாய்க் கொண்டுதான். நான் அந்த நாவல்களை எழுதிய காலத்தில் மந்தூரின் குன்றுக்களில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் சுமமா கிடந்தது. உங்களுக்குத் தேவையாக இருந்திருந்தால், அப்போது நூறு ரூபாய்க்கு ஒரு ஏக்கர் வாங்கியிருக்க முடியும்.

உங்கள் சாகசக் கற்பனை இன்றும் கூட அப்படியே இருக்கிறதா? எற்றுக்குழல் பற்றிய உங்கள் அக்கறையின் பின்னணியில் . . .

நான் கண்ட, பட்ட அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தான் அந்த நாவல்களை எழுதினேன். அவ்விதம் சாகுபடி செய்தவர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பண்டமலைக் காட்டின் நடுவே எழுபத்தைந்து வயது கிழவர் பத்து ஏக்கர் நிலத்தில் விவசாயம் செய்ததைக் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன். அவர் பேரப்பிள்ளைகள் யாரும் அதன் அருகேக் கூடச் செல்லவில்லை. தனியாகவே உழைத்தார்.

இன்றைக்கும் அது ஒரு மதிப்பீடாகத் தோன்றுகிறதா என்பதுதான் என் கேள்வி

எதற்குத்தான் மதிப்பிருக்கிறது? மதிப்புக் கொடுப்பவர்கள் யார்? உங்கள் மதிப்பீடு என்னுடையது ஆகாது. பாழாய்க் கிடக்கிற நிலத்தைக் கொத்திப் பண்படுத்தி விவசாயம் செய்து அதற்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்தால், எனக்கு அது ஒரு மதிப்பீடு. பாலைவனத்தில் யாராவது விவசாயம் செய்தால், அது ஒரு மதிப்பீடு ஆகுமோ, ஆகாதோ? என்னால் அது முடியுமோ, முடியாதோ? ஆனால் ஒரு தைரியமும் துணிச்சலும் தேவை, இல்லையா?

ஆனால் அது இயற்கையைச் சிதைப்பதாகாதா?

உங்கள் கண்ணோட்டப்படி இருந்தால், நாங்கள் எல்லாம் உயிரோடு இருக்கக்கூடாது அவ்வளவுதான். நாங்கள் புலிகளின் வாயில் அகப்பட்டிருந்திருக்கிறோம். எதனால்தான் சிதைவு இல்லை? நீங்கள் முச்சுவிட்டால் கூடச் சிதைவு நேரும். பாதைகள் போட்டால் ஆகும். வீட்டுக்கு ஜன்னல் செய்தால் கூடச் சிதைவு நேரும். உங்கள் வீட்டு ஜன்னல் செய்வதற்கென்று மரம் வளர்ந்திருக்கவில்லை. மனித குலம் தன் ஆயிரக் கணக்கான வாழ்வின் மூலம் அநேக விஷயங்களைப் பழக்கிக் கொண்டு இருக்கிறது அப்பழக்கங்களையெல்லாம் நிராகரித்து விட்டு வாழப் பயின்ற பிறகு அவற்றை உதறலாம். 'உப்பை விட்டுவிடுங்கள்' என்று காந்தி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு அது சாத்தியமாகி இருந்தது நமக்குச் சாத்தியமில்லை. ஒரு பாழான குன்று இருக்கிறது. இங்கே ஒரு மனிதன் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். அவன் இக்குன்றுக்குச் சென்று கடுமையாக உழைத்து வாழ்கிறான். நான் அவனைப் பாராட்டுகிறேன். நானும் நீங்களும் சாப்பிடுவது விவசாயத்தால்தான். இந்த (Mono culture) தனிக் கலாச்சாரத்தின் மூலம்தான். அதை ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தக் கலாச்சாரம் இல்லாவிட்டால் மனித நாகரிகமே இருந்திருக்காது. இதை வேறு எதனோடும் ஒப்பிடாதீர்கள். நீங்களும் இயற்கையின் ஒரு பகுதிதான். ஒரு எறும்புகூட தன் வாழ்வுக்காக நிலத்தைப் புரட்டிப்போடுகிறது. ஆனால் மனிதன், இந்தப் பூமி தன் உபயோகத்திற்கு மட்டுமே இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டுள்ளான். மற்ற உயிரினங்களுக்கும் இந்தப் பூமியில் வாழும் உரிமை இருக்கிறது.

மகிழ்ச்சி

வாழ்க்கையின் அர்த்தம் போதிக்கும் பேராசிரியர்களிடம் கேட்டேன் மகிழ்ச்சி என்றால் என்னவென்று. பின் போனேன் ஆயிரமாயிரம் பேரை வேலை வாங்கும் பிரபல நிர்வாகிகளிடம்.

அவரெல்லாம் தலையைக் குலுக்கிப் புன்னகைத்தனர் என்னைப் பார்த்து

ஏதோ நான் அவர்களைக் கேலி செய்ய முயன்றது போல. பின்னொரு ரூயிறு பிற்பகலில்

டெஸ்ப்ளெய்ன்ஸ்* நதியோரம் அலைந்தபோது பார்த்தேன் பெண்கள் குழந்தைகள் ஒரு சிறு மது பீப்பாய்

மற்றும் அக்கார்டியனோடு மரங்களடியில் அமர்ந்திருந்த ஒரு ஹங்கேரியக் கும்பலை.

* அமெரிக்காவின் இல்லினாய் மாநிலத்திலுள்ள ஒரு நதி.

ஆங்கில மூலம்: கார்ல் சேன்பர்க்
தமிழில்: ஆர். சிவகுமார்

விசாரணை

ஆசிரியர் : ஃப்ரன்ஸ் காஃப்கா, ஜெர்மன் வழி தமிழில் ஏ.வி.தனுஷ்கோடி
வெளியீடு : க்ரியா, 268 நாயபேட்டை நெடுஞ்சாலை, சென்னை 600 014
பக் : 208 விலை ரூ. 64

ஃப்ரன்ஸ் காஃப்காவின் முக்கிய படைப்பு ஒன்று ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருப்பது நம் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் நடந்துள்ள மிக முக்கிய பணியாகும்.

ஃப்ரன்ஸ் காஃப்கா செக்கோஸ் லோவாக்கியா நாட்டின் தலைநகரான ப்ராக்கில் 1883ஆம் ஆண்டு யூத குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தார். தந்தை வசதியான வியாபாரி. முதலில் சிறிது காலம் இலக்கியமும் மருத்துவமும் கற்றுவிட்டு பின்னர் அவற்றை விட்டுச் சட்டக்கல்வியில் டாக்டர் பட்டம் பெற்று தொழிலாளர் காப்பீட்டுக் கழகத்தில் பணிக்குச் சேர்ந்தார். இலக்கியப் பணியைவிட்டு மற்றொன்றில் ஈடுபடுவது அவருக்கு வேதனையை அளித்தது. தான் பார்த்த அலுவலக வேலையிலிருந்து விடுபட்டு முழு நேரமும் படைப்பில் ஈடுபட்டார். தனது 31ஆம் வயதில் திருமண உறுதி செய்து கொண்டார் என்றாலும் திருமண வாழ்வை எதிர்கொள்ளத் தயங்கி அதிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். மீண்டும் ஒருமுறை திருமணத்திற்கு முயன்றபோது தனக்குக் காசநோய் இருப்பது தெரிய வர மருத்துவமனையில் சேர்ந்தார். காஃப்காவின் ஈடுபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முற்றாக மறுத்த தந்தையுடன் அவருக்கு எப்போதும் கசப்பான உறவே இருந்து வந்தது தனது 41ஆம் வயதில், 1924இல் அவர் இறந்தார். செக் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும்கூட அவர் தன் நூல்கள் அனைத்தையும் ஜெர்மன் மொழியில் எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய வாழ்நாளில் ஏழு படைப்புகள் வெளியாகியிருந்தன. படைப்பு வெறி கொண்டவர் என்பதால் நூல்கள், நெடுங்கதைகள், சிறுகதைகள், குட்டிக் கதைகள், நாட்குறிப்புகள், கடிதங்கள், சிந்தனைக் குறிப்புகள், கோட்டேவியங்கள் என்று கணிசமாக எழுதியிருக்கிறார். 22 வருடங்கள் தன் நெருக்கிய நண்பனாக இருந்த மாக்ஸ் ப்ரோடுக்குத் தன் கையெழுத்துப் பிரதிகள் அனைத்தையும் படித்துப் பார்க்காமலேயே எரித்துவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளும் கடிதத்தை விட்டுச் சென்றிருந்தார். மாக்ஸ் ப்ரோட் அவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் கையெழுத்துப் பிரதிகளை அச்சேற்றினார். விசாரணை, அரண்மனை, அமெரிக்கா ஆகிய மூன்று நாவல்களும் அவருடைய பார்வையை விரிவாகத் தருபவை. விசாரணை அவர் இறந்த மறு வருடம் வெளியாயிற்று. 1930க்கு முன்னரே காஃப்காவின் இடம் ஜெர்மன் மொழியில் உறுதிப்பட்டுவிட்டது. அதன்பின் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலம் பிரெஞ்சு உலகத்திலும் ஆங்கில உலகத்திலும் அவர் எழுத்து பரவிற்று. மரபு சார்ந்த மார்க்சியவாதிகள் அவர்மீது முதலில் கடுமையான விமர்சனத்தை முன் வைத்தனர். நவீன மார்க்சியவாதிகள் அவரைப் புதிய பாாவையில் அணுகி மிக முக்கியமான படைப்பாளியாக மதித்துப் பேசுகின்றனர். அவரை மிக மேலான படைப்பாளியாக மதிப்பிடும் முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் உலக மொழிகள் அனைத்திலும்

இருக்கின்றனர். இவர்களுடைய பிரதி நிதிகளாக நான்கு பேரை நாம் நினைவு கூரலாம். தாமஸ் மன், ஆந்தரே மீத், ஆல்பர் காம்யு, ஹெர்மன் ஹெஸே. நால்வரும் நேரடல் பரிசு பெற்றவர்கள். காஃப்காவைத் தமிழில் சிறிய அளவில் கவனப்படுத்தியவர் கநாசு.

காஃப்காவை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் எட்வின் முயரும், வில்லா முயரும். இந்தியச் சிந்தனை உலகம் பெரிதும் ஆங்கிலம் வழியாகவே காஃப்காவை அறிந்துகொள்ள நேர்ந்தது. எட்வின் முயர் காஃப்காவை அறிமுகப்படுத்திய தன் முதல் குறிப்பில் 'அமைதியைக் குலைக்கும் மேதை' என்று வர்ணிக்கிறார். அதன்பின் இன்றுவரையிலும் காஃப்காவின் வாழ்கையைப் பற்றியும், படைப்புகள் பற்றியும் உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் நிறையப் பத்தகங்கள் வெளி வந்துள்ளன. காஃப்காவின் வாழ்வையும் படைப்பையும் மதிப்பிடுவதில் இவ்விமர் சகரிடையே கருத்து வேற்றுமைகளும் உள்ளன. இருப்பினும் காஃப்காவை மதிப்பிடும்போது 'அமைதியைக் குலைக்கும் மேதை' என்ற ஆரம்ப வரையறையை எல்லோருமே ஏற்றுக்கொள்வதாகக் காஃப்கா விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். இதற்கு மேல் அவர் இன்று தனியான முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதற்கான காரணம் உண்டு. அவர் தன் வாழ்வு சார்ந்த இக்கட்டான நிலையை - பொறியில் சிக்கிக்கொண்டது போன்ற நிலையை - நவீன மனிதனின் தலை விதியாக மாற்றித் தந்திருப்பதை - இந் நூற்றாண்டின் வரலாறு ஆமோதித் திருக்கிறது. நம் கவனம் புதிய வேண்டிய முக்கிய விஷயம் இது. 20ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய சகல சீழியையும் நோக்கித் தமிழ் வாழ்வு நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் இக் காலத்தில் காஃப்கா நமக்கும் முக்கியத்துவம் கொண்டவராகிறார். நம் வாழ்வின்மீது நாம் கொள்ளும் கவலை காரணமாகவும் நாம் அவரைப் படிக்க வேண்டிய தேவை உருவாகியிருக்கிறது.

காஃப்கா விட்டுச் சென்ற விசாரணையின் கையெழுத்துப் பிரதி முழுமையானதல்ல. தமிழ்ப் பதிப்பின் எட்டாவது அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும், 'இந்த அத்தியாயத்தை ஆசிரியர் முடிக்கவில்லை' என்ற குறிப்பு உள்ளது. இந்நாவலின் திட்டவாட்டமான ஆங்கிலப் பதிப்பில் முழுமை பெறாத அத்தியாயங்கள் என்று வெவ்வேறு தலைப்புகளின்கீழ் சுமார் இருபது பக்கங்களுக்குக் கதை தரப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயங்களுக்குக் காஃப்கா தலைப் பிட்டு வைத்திருந்தாலும் அவற்றை அவர் தன் வாழ்நாளில் வரிசைப்படுத்தி வைத்திருக்கவில்லை. தம் படைப்புகளை மாக்ஸ் ப்ரோட் உள்ளிட்ட சிறு நண்பர் வட்டத்திற்குக் காஃப்கா படித்துக் காட்டும் வழக்கம் கொண்டிருந்தார். அவருடைய எழுத்தை அவருடைய குரலில் கேட்பது மிகப் பெரிய அனுபவம் என்கிறார் மாக்ஸ் ப்ரோட் தன் படைப்புகளைப் பற்றியும் மாக்ஸ் ப்ரோட்டிடம் விரிவாகப் பேசியிருக்கிறார் காஃப்கா. இவ்வறவுகள் மூலம் பெற்ற

செய்திகளின் அடிப்படையிலேயே ப்ரோட் விசாரணையின் அத்தியாயங்களை வரிசைப் படுத்தியிருக்கிறார். காஃப்காவின் படைப்புகள் சார்ந்த ஆராய்ச்சி இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இவ்வாராய்ச்சியின் அடிப்படையில் அச்சேற்றும் படைப்புகளில் பல மாற்றங்களும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. உலகமொழிகளில் இதுபோன்ற காரியங்கள் சகஜமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. புதுமைப்பித்தன் எழுத்துக்குச் சரிவரப் பிழை திருத்தம் பார்க்கப்பட்ட பதிப்புக்கூட நமக்கில்லை.

காஃப்காவைக் கடினமான படைப்பாளி என்று தமிழ் வாசகர் கற்பனை செய்திருக்கக் கூடும். மிகக் கடினமான எழுத்துக்கு உதாரணமாகக்கூட அவர் பெயர் பல மனங்களில் இருக்கலாம். இந்தக் கற்பனை சரியில்லை என்றோ, இந்தக் கற்பனையின் சிறு பகுதிதான் சரியென்றோ சொல்ல வேண்டும்.

காஃப்கா இயற்கைக்கு மாறான கற்பனைவாதியோ, மாயப் புனைவுகளை நிகழ்த்தியவரோ, யூகமாக எழுதியவரோ அல்ல. அவருடைய எழுத்துகளில் யதார்த்தத்தின் தளம் இருக்கவே செய்கிறது. விசாரணை நாவலிலும் நாம் செலவாகப் பற்றிக்கொள்ளும் வகையில் இந்தத் தளத்தை உணரலாம். அதைப் பற்றிக் கொண்டு நமக்கும் இப்படைப்புக்குமான உறவை வளர்த்துக் கொள்ளும்போது காஃப்காவின் கற்பனை வளமும், நகைச் சுவை உணர்வும் நம்மை மேலும் படிக்கத் தூண்டுகின்றன. நிகழ்வுகளையும் உறவு களையும் வர்ணனைகளையும் விவரிப்பு களையும் தன் பார்வை சார்ந்த சாராம்சத்தை நோக்கி தீர்மானமாகவும் கூர்மையாகவும் வாசக எதிர்பார்ப்புக்கு விட்டுத் தரும் சமரசம் இன்றியும் காஃப்கா நகர்த்திக் கொண்டு போகும்போது சிறிது அந்நியத்தன்மையை வாசகன் உணரக்கூடும். வாசிப்பின் ஒரு கட்டத்தில் இந்த அந்நியத்தன்மையே படிப்பைத் தூண்டும் நுதன அனுபவமாக மாற்றம் கொள்கிறது. உலகப் படைப்புகளில் கடினமானவை எனக் கருதப்படும் பல நூல்களும் மொழி, கட்டுமானம், உத்தி சார்ந்த சிரமங்களைத் தருபவை. இவ்வகையான சிரமங்கள் எவற்றையுமே விசாரணை அளிக்கவில்லை. காலமும் நாவலுக்குள் முன்னகர்ந்தே செல்கிறது. காஃப்கா தரும் அந்நியத்தன்மை முற்றிலும் அவர் எடுத்தாளும் விஷயம் சார்ந்தது. அவ்விஷயத்தை அவர் பகுத்தாயும் பார்வையைச் சார்ந்தது அவரிடம் இருக்கும் தர்க்கமும் கற்பனை வளமும் நகைச்சுவையும் நம் வாழ்வுக்கும் அவருடைய உலகத்துக்குமான இன்றையப் பொருத்தங்களும் விசாரணையுடன் நெருக்கமான உறவுகொள்ள நமக்கு உதவுகின்றன. தமிழ் தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களும் சூதை இதழ்களும் உருவாக்கித் தந்திருக்கும் அர்த்தத்தில் விசாரணை சுவர சியமான நாவல் அல்ல. இந்த அர்த்தத்தில் உலகில் எந்த மொழியிலும் எந்தச் சிறந்த படைப்பும் சுவரசியமானதல்ல.

காஃப்காவுக்கும் அவர் தந்தைக்குமான உறவுச் சிக்கல்தான் அவருடைய முழு எழுத்திலும் பிரதிபலித்திருப்பதாக மதிப்பிடும் விமர்சனப் பார்வை உள்ளது. காஃப்காவே தன் தந்தைக்கு எழுதிய கடிதத்தில், 'என் எழுத்து எல்லாமே உங்களைப் பற்றியதுதான். உங்களை நோக்கி வீச முடியாதவற்றையே நான் என் எழுத்தில் கொட்டி வைத்திருக்க

கிறேன்' எனப் பொருள் கொள்ளும்படி சொல்லியிருக்கிறார். காஃப்கா தனக்கு நேர்ந்த உறவுச் சிக்கலை அப்படியே சொல்லி யிருந்தால் அது அவருடைய வீட்டுப் பிரச்சினையாக முடிந்து போயிருக்கும். ஆனால் தன் பிரச்சினையை 20ஆம் நூற்றாண்டை ஆட்டிப்படைத்த துட்சும சக்திகளைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் உலக மொழியாக அவரால் மாற்றித் தர முடிந்தது இது காஃப்காவின் மிக முக்கியமான சாதனை.

விசாரணை நாவலில் 'க' என்னும் கதாபாத்திரத்தைச் சுற்றி நாவல் விரிகிறது. ஒருநாள் காலை அவர் கைது செய்யப் பட்டுவிடுகிறார். ஆனால் அதற்கான காரணம் அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவர் சிறையிலும் அடைக்கப்பட்டவில்லை. வெளி நடமாட்டத்திற்குரிய சுதந்திரம் அவருக்கு இருக்கிறது. அந்த சுதந்திரம் சார்ந்த கற்பனைக்குள் கைதுகி நிற்கும் அவருடைய மனநிலை சிறைக்குள் கசங்குகிறது. சுதந்திரம்-சிறை, சர்வாதிகாரம்-ஜனநாயகம், நீதி-அநீதி, நிறுவனங்கள்-மக்கள் சேவை, மனிதனின் பறச்செயல்பாடுகள்-மனம் சார்ந்த கட்டங்கள் ஆகியவற்றினிடையே இருக்கும் முரண்பாடுகளைத் தத்துவங்களுக்குள் திணிக்காமல் வாழ்வின்மீது வைத்து

அழகியல் சார்ந்து ஆராய்கிறார் காஃப்கா. இவை எண்ணற்ற கண்டுபிடிப்புகளையும் பொறிகளையும் மனவிரிவையும் நமக்குத் தருகின்றன.

மனித நன்மையைச் சார்ந்த அடிப்படைகள் சமூகத்தில் நிறைவாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதான பொய்த் தோற்றத்தை அரசும், அரசாங்கமும், நீதி மன்றங்களும், பிரச்சார உத்திகளும் நமக்குத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. தன்னிறைவும் நிம்மதியும் கொண்ட வாழவுக்கான ஏக்கமே வரலாறு முழுவதும் மனிதன் சுமந்து வந்திருக்கும் ஒன்று. இந்தப் பரிதவிப்பு ஜோடனைகளின் தோற்றத்தை நமும் மாயைக்கு அவனை இரையாக்குகிறது. பூமியின் கருப்பையில் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் அகனிக் குழம்புபோல் மறைந்து கிடக்கும் மனிதனின் சுயநலன்கள், அதிகாரத்திற்கான வேட்கை, பிறரைச் சுரண்டி வாழ அவன் வகுக்கும் தந்திரங்கள் இவற்றின் நீட்சியான ஏற்பாடுகள் போன்றவை இனங்கூற முடியாத அச்ச உணர்வைத் தருகின்றன. இதன் ஊற்றுக்கண்களை ஆராய்கிறார் காஃப்கா. இந்த ஆய்வு அதிகாரத்தின் இனங்காண இயலாத இருப்பையும் பீதியின் இழைகளையும் பிரக்கூ நலைக்குக்

கொண்டு வருகிறது. மறைந்து நிற்கும் அபாயங்களை, தான் வாழ்ந்த காலத்திற்குரிய நெருக்கடிகளை முன்வைத்து, நம் அனுபவமாக மாற்றியதைத்தான் அவருடைய பெரிய சாதனையாகச் சொல்ல வேண்டும்.

இம்மொழிபெயர்ப்பைப் படிக்கும்போது காஃப்காவின் நுட்பமான உலகத்தை வாங்கிக்கொள்வதில் தமிழ் பெற்றிருக்கும் வெற்றி நமக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது. கவிதை மரபின் ஆற்றல்களை உள்வாங்கி வளர்ந்திருக்கும் ஒரு மொழி நவீனக் கட்டமைப்பிற்கும் அறிவுப் பார்வைக்கும் உரிய தர்க்கங்களைத் தல்லியமாகவே வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த வெற்றிக்குப் பின் நிற்கும் கடுமையான உழைப்பை இந்நூலின் பதிப்புரைக் குறிப்பைப் படித்தத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இம்மொழிபெயர்ப்பை நம் மொழி மேற்கொண்டிருக்கும் நவீனப் பாய்ச்சல் என்று சொல்லலாம். கடினமான இப்பணியைச் சிறப்பாக செய்திருப்பவர் ஏ.வி. தணுஷ்கோடி. மொழி பெயர்ப்பு ஆலோசகராகச் செயல்பட்டிருக்கும் ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி தந்திருக்கும் பின்னூரை தமிழ் வாசகனை நாவலுடன் நன்றாக இணைக்கக்கூடியது மிகச் சிறப்பாக இந்நூலை வெளியிட்டிருக்கும் க்ரியா பாராட்டிற்குரியது

சுந்தர ராமசாமி

ஒரு பொழுதுக்குக் காத்திருத்தல்

கண்கள் எளிகின்றன
தூக்கமே இல்லாத நாட்களாக
வாய்த்திருக்கிறது நமது காலம்

நிலவெரிக்குது வெறுங்காலத்தில்
வீடுகள்

முற்றங்கள்
தோட்டவெளி

தெரு
எல்லாமே சபிக்கப்பட்டு உறைந்தன போல
அழுங்கிக் கிடக்கின்றன.

எனக்குள் பீதி வளர்கிறது
இடியுண்ட வீட்டில் தனித்து நிற்கிறது ஜன்னல்
முடிந்த வாழ்வின் மிச்சமாக
முடிவற்ற துயரத்தின் சாட்சியாக

வேறு எதுவுமில்லை
எனது மனிதர்கள்
எனது மரங்கள்
எனது பூக்கள்
எனது காற்று
எனது தெரு
எதுவுமே இல்லை

எல்லாம் நொறுங்குண்டு போயின
அழிவில் முடிந்தன

வெளவால்கள்
ஆட்காட்டி
ஆலாப் பறவை
ஒன்றுமில்லை ஒன்றுமே யில்லை.

இரவிரவாக விழுந்து சிதறும்

ஷெல்களில்

எல்லாம் தூளாகின்றன

வீடுகள்

மரங்கள்

எல்லாம் அழிந்தபின்

இப்போது புழுதி கிளம்பி அலைகிறது

சாவு நெருங்கி வந்து

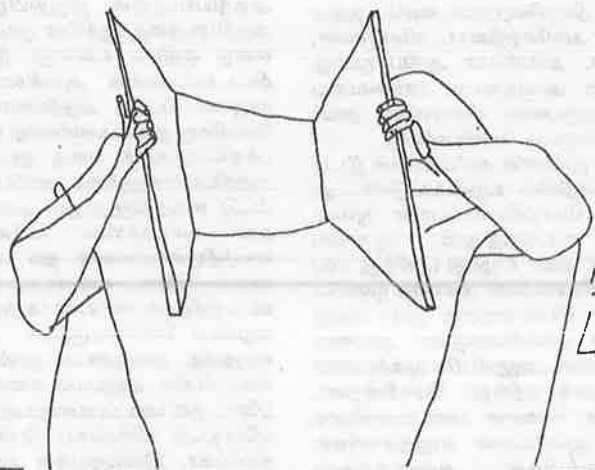
என் மூக்கருகில் முகர்ந்து பார்க்கிறது

நான் அழமுடியாமல் நடுங்குகிறேன்

இன்றைக்கும் எந்நேரம் இது

ஓயுமோ?

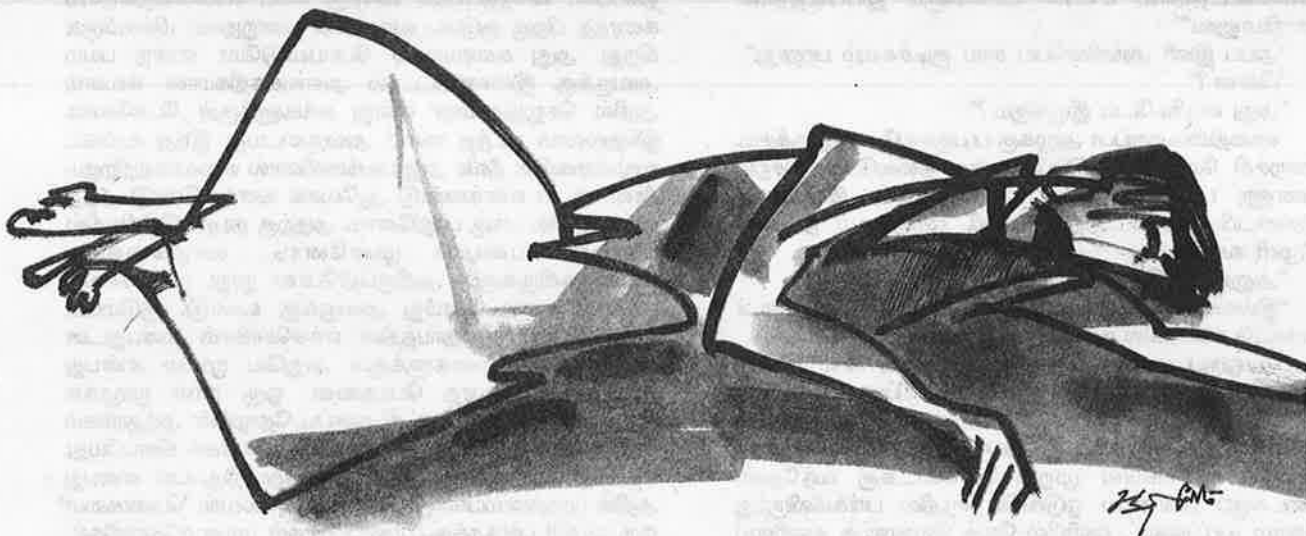
கருணாகரன்
இலங்கை

ஒலியம் : மருத

குறுவெட்டி

குமாரசெல்வா

ஓவியம் : கே.எம். ஆதிழலம்

நனைப்பு காணாத புத்தம் உடுப்பு, பாடபுத்தகங்களின் அடையிலுள்ள 'பெயின்ட்', தாள்களின் மணம்; பல்சூசும் நாற்றம். நனைக்கும் மழையில் பெரிய லீவைக் கரைத்தவிட்டு பள்ளிக்கூடம் செல்லும்போது அடிக்கும் நாற்றம்தான் இப்போதும் அடிக்கிறது வேலியோ, புதர்களோ இருக்கிறதா என சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். சீமை கொன்னையும், வேம்பும் நிறைந்த மாவட்ட தலைமை மருத்துவமனை விளாகத்தில் பூச்சிமுட்கள் தூராளமாக குருத்திருந்தன. இதயோன்ற இன்னொரு விளாகத்தில்தான் நானடித்த பள்ளிக்கூடமும் இருந்தது அதை நினைத்தால் இந்த வயசிலும் கைகால் விரைக்கும். முன்னால் விரிந்து கிடந்த புத்தகத்தில் கண் சிவந்த முயல்குட்டியும், மாம்பழமும். அவை தந்த அனுபவத்தில் பெயர் மறந்து போயிற்று. கை மணிக்கூட்டில் பென்சில் கம்பு கொண்டு வாத்திச்சி அடித்த வேதனை, நொம்பலத்தைவிட அது தந்த பயம். இந்த இருபத்தாறு வயசிலும் ஒன்றை செய்ய முற்படும்போது பயம்தான் வரவேற்கிறது அப்போதெல்லாம் இந்த நாற்றத்தை உணர்ந்திருக்கிறேன். மூத்திரப்பரை இல்லாத ஓலைப்பள்ளியின் முற்றத்தில் வெள்ளம் அரித்து குண்டுவிழுந்த ஓடைகளில் மலஜல நாற்றங்களுக்கு

மத்தியில், யாரது சகாயமுன்றி வளர்ந்த குறுவெட்டிகள். காளைப்பிடுக்கை ஞாபகப்படுத்தும் அதன் காய்கள். கிளைகளில் அமர்ந்து இலைகளை அடத்து வழியும் பாலில் முக்கி ஊதும்போது குமிழிகள். உற்சாகத்தில் இடைவேளை முடிந்த மணியடிப்பு காதினின்றி தெறித்துப்போக, வாத்திச்சி பல்லைக்கடித்தவாறு பிரம்பால் காற்றைக் கிழித்து உறுமினாள். "இனிமே அந்த மரத்துக்க முட்டில் பெய்பாருங்கலே, பாப்பம்." மறுநாள் உச்சைக்கு அதன் முட்டில் சென்றதும் சாப்பிட்டதெல்லாம் மஞ்சள் நிறத்தில் வாந்தி எடுத்தது இரண்டுநாள் முச்சை இழுத்துவிடும் போதெல்லாம் குறுவெட்டியின் நாற்றம். பயத்தோடுள்ள உணர்வுகளுக்கு உருவங்கிடைத்த அறிதல் அதுமுதல் எனக்குக் கிட்டியது.

பள்ளிக்கூடம் செல்லும் மனநிலையோடுதான் இங்கு வர நேர்ந்ததும். தோழர் சுப்பையாவின் அருகமை இருந்தும் அதையும் மீறிய பயம். இங்கு வந்தது என்னைத் தெரிந்த யாருக்கும் தெரிந்துவிடுமோ என்னும் பதட்டம். மிக அருகிலிருந்தும் இதொன்றும் தோழருக்குத் தெரியாது என்னை அழைத்துக்கொண்டு ஓ.பி. கௌண்டருக்கு வந்தார்.

“சகாவே, என்ன இந்தப் பக்கம்? வல்லவும் கலெக்ஷனுக்கா?”

“ஒரு துண்டெடு!”

“என்ன செய்யவு? கம்முனிஸ்ட்காரம்மாருக்கு சோக்கேடும் வருமா?”

தோழர் இறுக்கத்தைக் குறைக்காமல் எனது பெயரையும், வயசையும் கூறினார். உள்ளே இருந்தவன் என்னை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு வாயை முடிக்கொண்டு எழுதினான். தோழரின் அணுகுமுறை நம்பிக்கை தந்தாலும் நிஜப்பெயரைச் சொல்லிவிட்டரே என்ற கவலை. பெய்ப்பெயரில் மருத்துவம் பார்த்திருந்தால் சற்று ஆறுதலாக இருந்திருக்கும்.

போனவாரம் வெட்டுமணி பார்க் நண்பர்களோடு லெக்கும் பிளேக்கும் இல்லாமல் தொடர்ந்த பேச்சு ஒரு நபரின் நோய்மீது பட்டு நின்றது.

“அவனுக்கு அது உண்டா?”

“பாம்பேல வண்டி ஒட்டிற்று கெடக்கூடாது உண்டு.”

“அதிகாள் தாயளி எப்பளும் தூததையும் தொடையையும் சொரியுதான்.”

“இஞ்ச வந்து ஒருவாடுவேருக்கு குடுத்தாச்சி. பாபு ஒட்டல்ல புட்டுக்கு மாவு இடிச்சியவா தொட்டு அவங்கூடத்திரிய எல்லா பயக்களும் இப்பிடித்தான் சொறியானுவ.”

“அப்ப இனி அங்கினபெய் சாய குடிச்சவும் பற்றாது.”

“பின்ன?”

“அது எப்பிடிமேய் இருக்கும்?”

“சங்கதியில் கறுப்பா அழுக்கு படிஞ்சதுபோல இருக்கும். கொஞ்சி மேல மொட்டுப்பின்னுக தலைபோல செறிய புண்ணு புண்ணா சாம்பல் நெறத்தில இருக்கும். தொடையில் அடைபற்றிய சொறி. ஒருநாளும் நீங்காது இழுவி வடிபும்.”

“அனுபவம் பேசுதோ?”

“இல்லடா. படந்தாலுமுடு தியேட்டர்ல திருநீல்கண்டர் பாக்கப்போனாக்கில நண்பகல் ஷோவுல இந்த சோக்கேட வச்சே ஒருபடம். இது தொற்றின ஒருத்தன் கால கவச்சி வச்சி நடந்த நெனச்சம்ப இப்பளும் சிரிப்பா வருவ.”

எனது நெஞ்சில் ஒரு இடி. அவர்களின் உரையாடல் உடம்பை இறுக்கிப் பிழியத் துவங்கியது. பிடி கொளுத்தப் போகும் பாசாங்கில் முறுக்கான்கடைக்கு வந்தேன். கடைக்குப் பின்னால் ஒடுங்கிய சந்தில் பார்க்கிலிருந்து சிதறும் டியூப்பைல் ஒளியில் வேக வேகமாய்த் துணியை விலக்கிப் பார்த்தபோது அதே கறுப்பா அழுக்கு படிஞ்சதுபோல . . . எனக்கும்.

நான் கொளுத்திவிட்டு வந்த பீடியை அவர்களும் இழுத்தனர்.

“இந்த சோக்கேடு பிடிவழி பரவமா?” - நான்.

“பின்ன இல்லாத? சாயக்கடைல நிக்கியவா மாவு இடிச்சம்ப வியர்வ தொளிஞ்சாலே போரும். அங்க புட்டு தின்னிய எல்லாருக்கும் பற்றும்.”

எனது நெஞ்சில் அடுத்த இடி. நானும் அங்கு புட்டுத் தின்னிருக்கிறேன். எனக்கும் அதே சோக்கேடுதான். அடுத்து அவர்கள் பிடி கேட்டபோது கவனிக்காததுபோல தூரப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னிடமுள்ள நோய் என்னோடேயே அடங்கட்டும். அடுத்தவர்களை ஏன் வதைக்கவேண்டும்?

“இந்த சோக்கேடு விபச்சாரிக்கிட்ட பெய்த்தான் கிட்டணுமனு இல்லை. இந்த ரோகம் பற்றினவா மோண்ட மோத்திரத்த ஒருத்தன் கவட்டிவச்சாலே போரும், அவனுக்கும் பற்றும்.”

இப்போது பல இடிகள் தொடர்ந்தாற்போல விழுகின்றன. எனக்கும் இந்த நோய்தான். சந்தேகமே இல்லை. விட்டில் அடித்ததுபோலச் சொல்வார்கள். செருப்புப் போட்டுட்டு நட என்று. கேட்டேனா? இந்த சனியன் தொற்றிவிட்டதே.

“இது தீருமா?”

“கஷ்டம். ஆயிரத்தில ஒண்ணு தீரும். மருந்தில ஒண்ணும் லேசில மசியாது.”

நிமிடநேரம் மூச்சவிட முடியவில்லை. நண்பர்கள் போனதோ, பேசியதோ தெரியவில்லை. எழுப்ப நினைத்தால் கால் அசையாது நாக்கு வாய்க்கடியில் புதைந்தது போல. தோளும் கழுத்தும் சேருமிடம் துடிதுடித்தது அந்த இரவும் பார்க்கும் நானும் உறைந்திருந்தோம்.

ஒருவாரம் தூங்க முடியாமல் ஆனபிறகு தோழரிடம் அழுகையோடு சொன்னேன். கடைசியில் அவரிடம் சொல்லும்படி நேர்ந்ததற்காக நொந்து போனேன். நியாயமான ஆள் கிடைக்காத குறையே காரணம். நண்பர்கள் உதவவார்களென்று சொல்லமுடியாது அவர்களின் குரூர கேலிகளில் பாதி உயிர் போய்விட்டும். தோழர் உதவவதே வாழ்க்கை என்று ஆனவர். போராடியும் வாதாடியும் உரிமைகளை மீட்பதிலிருந்து பாவப்பட்டவர்பால் அவர் கொண்டிருந்த பரிவை தினந்தோறும் உணர்ந்தவன் நான். இந்தப் பிரச்சினையிலும் உதவ்வார் என்று நினைத்தேன்.

தோழருக்கு வயது நாற்பது இருக்கும். இளமையும் சிழமையும் கொஞ்சம் கனிந்தும் கனியாத பழம். திருமணம் ஆகவில்லை. ஆகக்கூடாது என்பதில் புரட்சியைக் காட்டிலும் தீவிரம். முழுமையான கட்சிப்பணியில் தாய் தகப்பன், சொந்தபந்தம், சொத்து சுகம் எல்லாவற்றையும் கரைத்த பிறகு குடும்ப வாழ்க்கை ஒன்றுதான் மிச்சமிருக்கிறது. அது கரையாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம் அவருக்கு இல்லாவிட்டால் அளவுக்கதிகமான கவனம் அதில் செலுத்துவாரா என்று எங்களுக்குள் பேசுவோம். இதெல்லாம் கடந்த மனம் அவருடையது இந்த உலகம், வாழ்க்கையின் தீவிர அனுபவங்களினால் எல்லாவற்றிற்கும் தீர்வு புரட்சி எனக்கண்டு ஆவேசக் கனவுகளோடு அந்த இயக்கத்தில் பங்கு பற்றினோம். அதற்கு தயார்படுத்தியதில் தோழர் சுப்பையா முன்னோடி. வாழ்க்கைமீது எங்களுக்கிருக்கும் அதிருப்திபோல நூறு மடங்காவது குடும்ப அமைப்பின்மீது அவருக்கு உண்டு. குடும்பம், நிலவடைமை சமுதாயத்தின் எச்சசொச்சம் என்பதுடன் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் அதுவே மூலம் என்பது அவரது அசையாத போதனை. ஒரு நாள் முழுக்க இதுகுறித்து நடத்திய கட்சி வகுப்பு தோழரின் அந்தரங்கம் குறித்த சில யூகங்களை எங்களிடம் பலமாகக் கிளப்பியது. எதாவது பெண்ணைக் காதுலித்து தோற்றிருப்பார் என்பது அதில் முதன்மையானது அடிக்கடி சொல்வார். “பெண்களை ஒரு மாதிரி பார்க்கக்கூடாது. அவர்கள் நமது சகோதரிகள். அதைவிட உயர்ந்த சுகதோழியர்கள். அவ்வாறு பாப்பது முதலாளித்துவ சுவாபம்.” யாரை உத்தேசித்து கூறுகிறாரென்று எங்களுக்குள் வாக்குவாதம். சந்தேகம் மொத்தமாய் மணிகண்டன்மேல் கவிழ்ந்தது. அவன் பெண்களை மட்டுமல்ல, எல்லோரையும் ஒரு மாதிரிதான் பாப்பான். ஆட்கள் முகத்தில் பார்த்தால் தூரப் பாப்பதும், சிரித்தால் தாடை எலும்பை இறுக்கியபடி செறைவதும், தன்மீதும், அதன்மூலம் இயக்கத்தின் மேலும் மதிப்பை உயர்த்தும் என நம்புகிறான் போலும். நெருங்கி விசாரித்ததில் தாலுக்கா செகரெட்டரி எலியாசிடமிருந்து காப்பியடித்ததாக அறிந்தேன். எலியாஸ், சிறையிலிருக்கும் தோழர் சங்குண்ணியைப் பார்க்கச் சென்றபோது சிறைக்கு வந்த தனது மதிப்பைக் காட்ட அவ்வாறு பார்த்ததாகவும், அதுமுதல் தானும் அதைக் கடைபிடிப்பதாகவும் தராள பாவத்தில் இருக்கும்போது ஒருநாள் தன்னிடம் சொன்னதாக மணிகண்டன் கூறினான். எலியாசிடம் எதைப் பற்றியாவது பேசமுனைந்தால் முகத்தை அருவருப்பாக மாற்றி மோட்டுவளையில் நிறுத்துவான். சில சமயம் கைமணிக்கட்டை இரண்டு விரல்களால் தட்டி புரட்சிகரப் பாடலொன்றின் டியூனை ஹம் பண்ணுவான். அவனைப் போல சுதமமடையனைக் காணமுடியாது. கருத்துக் கூறினால் தனது மடத்தனம் வெளிப்பட்டு விடுமோ என்று இவ்வளவும் செய்வான். விகிறுதிகள் முடிந்த பிறகு மெல்ல

சிரிப்பான். ஏதோ சொல்லப் போகிறானென்று கருதுவோம். 'இந்த இடம் விவாதத்திற்குரியதல்ல. நமக்கு வேறொரு சமயம் பேசலாமே' என எழுவான். தன்னால் கிரெம்ளின் மாளிகையில் அமர்ந்துதான் பேச முடியும் என்றும், தனது தகுதிக்கான குறைந்தபட்ச அலகு அதுதான் என்பது போலவும் தொனிக்கும். மணிகண்டன் நல்ல என்பான். இயல்பானவன். சில மாயைகள் அவனிடம் படிந்ததற்கு அவனல்ல காரணம். எலியாசிடம் இன்பிரியாரிட்டி காம்ப்ளெக்ஸ் நிறைய இருப்பதால் அதுவே அவனை சுப்பிரியாரிட்டி காம்ப்ளெக்ஸ்க்கு நேராய் நடத்துகிறது என்றேன். 'என்னது மனோதத்துவமா? நீ ஒரு பூர்ஷ்வா' என தமாஷ் அடித்தான் மணிகண்டன். ஒருநாள் ரொம்பவும் சீரியாக, 'பாவப்பட்ட ஜனங்களை இப்பிடி செறையாதே' என்றேன். 'பழக்கதோஷம் மாற கஷ்டம்' என்றான். 'நீ மாறவாயோ என்னவோ, ஜனங்கள் கம்யூனிஸ்ட்களென்றால் கழுத்துச் சூனக்கால் பாதிக்கப்பட்டவர்களென்று நினைக்கப் போகிறார்கள்' என்றேன்.

தோழருக்கு மணிகண்டன் மீது நோட்டம். வெள்ளறடையில் அண்டி ஆபீஸ் தொழிலாளப் பெண்மணியின் வீட்டில் கட்சி வகுப்பை அவன் ஏற்பாடு செய்ததிலிருந்து அது ஆரம்பித்ததாக எங்கள் எண்ணம். அவன் விதவை என்பதும், கணவன் ஓவராகக் குடித்து செத்த கதையும் எல்லாரும் அறிந்தது. அதற்குமேல் எதையும் அறிய அவர் முயற்சிக்கிறாரோ? உறுதி இல்லை; தோற்றம்தான். மணிகண்டன் மிடுமிடுக்கன். பெண்களைக் காணும்போது 'சகாவே! ஒரு முதலாளித்துவ சுவாபம் வருது' என்பான். இதொன்றிலும் சிக்காத எனது மரியாதையும் இப்போது தோழரின் வசத்தில் ஆப்பட்டுவிட்டது.

மருத்துவமனையின் ஒவ்வொரு மூலையும் தோழருக்கு காணாப்பாடம். எனது நோய்க்கான டாக்டர் இருக்கும் பகுதிக்கு முகப்பு கட்டிடத்திலிருந்து வேறொரு திசையில் நடந்தோம். வேப்ப மூட்டைச் சுற்றிய காங்கிரீட் திண்டைக் கடந்திருக்க மாட்டோம், ஏழெட்டுபேர் தோழரை தூழ்ந்து கொண்டனர். வைத்த ஒப்பாரியிலிருந்து ஒருவனை அடித்து அவன் கடையை தீக்கொளுத்திய சம்பவம் தெரிந்தது. தற் செயலாக கண்கள் குறிப்பிட்ட திசையில் பதிய, ஐயோ... நம் ஊர் பேப்பர்தான். இவன் எதற்கு இங்கே வந்தான்? என்னைக் கண்டுவிடப்பாரானோ? எல்லாம் மறந்து, தோழரையும் விட்டுவிட்டு தற்காப்புக்காக ஓடினேன். கோட்டைச் சுவர்பக்கம் பலாமரத்தில் மறைந்த பிறகே போன உயிர் திரும்புவந்தது.

தாஸுக்கு தெரியாத சங்கதி உலகத்தில் கிடையாது. ஊரில் ஒரு பெண்ணும் பையனும் முகம்பார்த்துச் சிரித்தாலே போதும். செய்தி அவனை எட்டி உலகின் காதலர்களுக்கு இன்னொரு வடிவில் திரும்பும். அவ்வப்போது நடக்கும் சண்டைகளின் புதிய வளர்ச்சி குறித்து அறிய அவனை நாடினால் போதும். 'ஒரு பீடி கொண்டா' என்பான். பிறகு மனித கற்பனை, தெய்வீக கற்பனையாகி, ஈரேழு லோகங்களை அடைந்து திரும்பும்.

தப்புவதற்கான கலக்கத்தில், அவனே ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியில் நடக்கத் துவங்கினான். மரத்தின் புறங்களில் சமூன்று தலைதெரியும்வரை கவனமாய்ப் பார்த்தேன். பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கித்தான் செல்கிறான். கண்டிருக்க மாட்டான் என்ற ஆசுவாசக்காற்று. பிறகு, எல்லோரும் எனது ஊரைச் சேர்ந்தவர்களென்ற ஐந்தேசமும், அவர்கள் கவனம் என்மீது பதிந்திருப்பதான ஊய்ப்பாடும். சூரியக்கதிர்கள் தோளைத் தொட்டு உலுக்குவதான எண்ணத்தினூடே மருத்துவமனை முழுக்க தோழரைத் தேடினேன். எங்கும் அவர் இல்லை.

நான் காணப்போகும் டாக்டரின் பெயர் தெரியாது. ஆளைத் தெரியும். தோழர் கூறிய ரேகைகொண்டு தன்போக்கில் சென்றேன். அது குஷ்டரோகிகளுக்கான பிரிவு. இந்த குருடாட்ட இயக்கத்தில் எங்கே போவது? தலைவியர்த்து சட்டை தொப்பலாய் நனைந்து

மனப்பாரத்தைக் கூட்டியது கம்பி அழிகளினூடே தீனக்கார கோழிகளைப் போல செத்துவிழும் மனிதர்களின் கடைசிஅசைவுகள். இந்தத் தனிமை அவர்களுக்குள் எத்தனை கருமேகங்களின் அடர்த்தியைத் தந்திருக்கும். நம்பிக்கையின் துளிக்கீற்றும் இல்லாமல் புழுக்களைப்போல சுருண்ட தேகங்கள். முன்கலற்ற சாவின் அமைதி. என்னிலோ, தளர்ச்சி களைத்த உணர்வின் எழுச்சி. தைரியத்தை எதுவோ தட்டி எழுப்பு, தோழரும் வேண்டாம், யாரும் வேண்டாம் எனத் துணிந்தேன். வெகுமதிபோல கம்பவண்டர் ஒருவர் தென்பட்டார்.

வலது பக்கம் அரைகுறையுடன் நிற்கும் கட்டிடத்தின் முதல்தளம். டாக்டரின் பெயர் சந்திரன். வழக்கைத் தலையும், கோணல் சுண்டும், மயக்கத்திலாழ்ந்த கண்களும், பேசும்போது அசையாத கீழுதடும் ஒருநாள் பார்த்த பதிவில் மீண்டும். நீண்ட வரிசை. அந்நிக்கடை தோற்கும் சத்தம். அதில் தோய்ந்தவறு இருந்தார்.

நேற்று சாயங்காலம் இவரது வீட்டுக்கு தோழர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். டாக்டர்களின் வேலை நிறுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர அரசை வலியுறுத்தி ஒருதடவை போஸ்டர் ஒட்டியதிலிருந்து எல்லா டாக்டர்களும் தோழரை அறிவார்களாம். ஆன்டெனா குறியிட்ட கல்லறைகளாய்த் தெரியும் வி.ஐ.பி.க்களின் காலனியில் சுலபமாக கண்டுபிடித்தோம். வீட்டுக்கு முன்னால் மருத்துவ அடையாளத்துடன் ஜீப் நின்றது. நடுஅறையில் லூங்கி தொத்திய உடம்புடன் டாக்டர் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தோழரைக் கண்டதும் சலிப்புடன் முன்வராந்தாவிற்கு வந்தார்.

"வாட் பிராப்ளம்?"

"இவர் தோழர். நல்ல தம்பி..."

வணக்கம் சொன்னேன்.

"யெஸ்."

"இவருக்கு வி.டி.நோய். ஓங்கள கன்சல்ட் பண்ண வந்திருக்கோம்."

"ரொம்பவும் முற்றிப்போச்சா?"

எனக்கு எதுவுமே சொல்லத் தெரியவில்லை. முதலில் நோய்பற்றி பிடி இல்லை. முற்றினா எப்படி இருக்கும், எளசில எப்படி இருக்கும் என்பதெல்லாம் தெரியாது. இரண்டாவது தோழர் நோய் இதுவென்று உறுதியாகச் சொன்னது பேச்சு வழக்கில் வேறு எப்படியும் சொல்ல முடியாதுதான். ஆனால் போலத் தெரிகிறது என்பதைக் கூட அவர் உபயோகித்திருக்கலாம். மூன்றாவது வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஒருமாதிரி பார்க்கும் பெண்கள். டாக்டருக்கு மெதுவாகப் பேசி பழக்கமில்லை போலும். உயிரே போனதுபோல் குறுகிநின்றேன்.

"வாய்திறந்து பேசுப்பா. ஓனக்கு எத்தன வயசாச்சி?"

"இருபத்தாறு."

"செப்டிக் எதுவும் ஆயிடுச்சோ?"

"....."

"புண்ணில சீழ்வடியுதாண்ணு கேட்டேன்."

"எந்தப் புண்ணு?"

தலையும் முகமும் கரைந்து தோள்வழி ஒழுகுவது போன்ற உணர்ச்சியில் வாய்திறக்காமல் பேசினேன். எனது நிலையை அவர் உணர்ந்ததுபோல எனக்குத் தோன்றியது. "நானை காலைல எட்டுமணிக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு வாங்க. மொதல் கேஸா கவனிக்கிறேன். இப்ப ரொம்பவும் கஷ்டமா இருந்தா மருந்து எழுதித்தானேன். ஸ்டோர்ல வாங்கிச் சாப்பிடு. ஓகே?"

ஒரு நபருடனான பழக்கம் சில உரிமைகளைக் கொண்டது. இந்த டாக்டரின் அறிமுகம் தனிப்பட்ட முறையில் எனக்குக் கிடைத்ததென்று கியூவில் நிற்கும் யாருக்கும் வாய்க்காதது அது. பயன்படுத்தும் எண்ணம் அரும்பு, 'முதல் கேஸா கவனிக்கிறேன்' என்ற வார்த்தைகள் ஊக்கம் தந்தன. முன்னால் சென்றேன். டாக்டருக்கு வேண்டியவராய் இருக்கும் என வரிசை அனுமதித்தது.

ஒருபுறம் பெண்களும், மறுபுறம் ஆண்களுமாய் நீண்ட இரண்டு வரிசைகளின் துவக்கம் ஒரு கதவு. அதனுள்ளே டாக்டர். வாசலில் எனது உருவம் அவரது கவனப்பதிவை எதிர்நோக்கி நின்றது. தலையை நிமிர்த்தி 'என்ன?' என்பதுபோல பார்வையால் கேட்டார். சிரித்தபடி வணக்கம் சொன்னேன். புறக்கணித்த தலை மறுபடியும் குனிந்துவிட்டது. அதற்குள் என்னை மறந்துவிட்டாரோ? நினைவுபடுத்தாதல் அவசியமல்லவா. தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, 'தோழர் சுப்பையாவுடன் நேற்று வீட்டில்...' எனத் துவங்கியது தான் தாமதம், 'வரிசையில் வா!' என்று கையை நீட்டி உறுமினார். ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு நின்ற பிழுன் அதை செயலாக்குவதற்குள் நகர்ந்துவிட்டேன். எல்லோரும் என்னை வைத்து சிரிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம். அதைவிட ஒளிவில் மருத்துவம் பார்க்க வந்த எனக்கு அடிக்கடி பரசியமாகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறதே என நொந்து போனேன்.

கடைசி ஆளாய் நான் வந்து நின்றதும், எனக்கு முன்னால் அம்பது அறுபது பேர் நிற்பதும், வரிசையில் நிகழும் கைகலப்பு முயற்சிகளும், கெட்டவார்த்தைப் பிரயோகங்களும் போதாதென்று மேலும் வதைக்க நேர்முன்னால் ஒரு கிழவன். இதுவரை கடைசியாய் நின்றதிலிருந்து விடுபட்ட மகிழ்ச்சியோ என்னவோ, என்னை நோண்டிக்கொண்டே இருந்தான்.

"பிள்ளைக்கு என்ன செய்யு?"

"ஒண்ணுமில்லை."

"ஒண்ணும் இல்லேண்ணா வீட்டில் இல்லியா இருக்கணும். இஞ்சு என்னத்துக்கு வந்து இந்த எளவுல இப்பிடி காத்துக்கெட்டி கெடக்கிய?"

"லேசா ஒரு காச்சலு."

"குளிய வேண்டி தின்னருதா?"

"குஞ்சு தின்னும் தீரேல."

"எங்கின இருந்தாக்கும்?"

"நாகர்கோவிலுதான்."

"பிள்ளைக்க வேளத்த பாதா மேக்க மாதிரி இல்லா தெரியி."

"தாத்தா எங்க இருந்து?"

"எக்க வீடு குழித்தொற."

"பக்கென்றது. எனது ஊருக்கும், அவரது ஊருக்கும் ஒரு ஆறாயும் இடைவெளி."

"பிள்ளைய நான் அடிக்கடி கண்ட ஓறமயும் உண்டு."

"மாட்டரு. நான் நாகர்கோயில் விட்டு எங்கெய்மே போறது இல்ல."

"பிள்ளைக்க அப்பனும் அம்மயும் மேக்க உள்ளவியளா?"

"ஏன்?"

"எங்க எடத்துக்காரன் பேசியது போலயே பேசிய"

"இல்ல தாத்தா, தொடுவெட்டியில் கொறச்சி நாளு ஐடிஐ படிச்சேன்."

"அதியானே பாத்தேன்."

கிழவன் பொல்லாதவன். அதிகம் இனி முகங்கொடுக்கக் கூடாது நல்லவேளை. நான் பிந்திப்போனேன். இல்லாட்டா டாக்டரிடம் பேசும்போது பின்னால் நின்று நோயை அறிந்திருப்பான். கடைசியில் நிற்பதிலும் லாயம் உண்டு எனத் திரும்பியபோது எனக்குப் பின்னால் மூன்று நபர்கள்.

"பிள்ள மின்ன ஏறிப் போன இல்லியா. ருவா குடுக்காதொயா போன?"

"ருவா எதுக்கு?"

"அறிஞ்சி கூடாமா? இப்பெறத்தப் பெரையில் ஒரு நேர்ஸி இருப்பா. அவளுக்கோட அஞ்சி ருவா குடுத்தா மதி. பிள்ள மின்னயெய் மருந்து வேண்டுலாம்."

"அப்படியா?"

"இதெக்க அறியாத போனா டாக்கிட்டரு விடுவானா? அதிலயும் இந்த மொட்டத் தலையன் இருக்கியானே, எமன ஒழி சங்கரன ஒழியாக்கும்."

கிழவனிடம் ஊரை மறைத்தாகிவிட்டது. நோயை

மறைத்தாகிவிட்டது. இருந்தாலும் பேச்சை வைத்துக் கண்டுபிடித்துவிட்டான். மேலும் பேசுவது ஆபத்து. விடுகிறான் இல்லை. என்ன செய்யு? போனாப் போவது அஞ்சி ருவாதானே, சமயத்துக்குப் போவவும் செய்யலாம். குடுத்தானான் என்ன. இப்பிடி நிண்ணு மானங்கெண்டாம்.

கிழவர் சொன்னதற்கு சான்றாக ஒரு கேஸ் சுவரோரம் ஊர்ந்து கதவப்பக்கம் வந்தது. மருந்து கொடுக்கும் இடத்திலிருந்து தெருக்கூத்துக்கார வேஷத்தில் நாஸ் ஒருத்தி தலையை நீட்டி அவளை உள்ளே போகச் சொன்னாள். உள்ளே இருந்த நோயாளி வந்ததும் அந்தப் பெண் இடையில் நுழைய முயன்றாள். பிழுன் வலதுகையை சுவற்றின் குறுக்கே வைத்து வழிமறித்தான்.

"என்னா, இஞ்சு நிக்கியவிய மனுசு இல்லியா?"

"அங்க பெய்யிட்டிதான் வாரேன்."

பணம் கொடுத்ததைப் பூடகமாகக் கூறியதும், வெள்ளைத் தொப்பி தெருக்கூத்துக்கார நாஸ் அவளை முறைத்துப் பார்த்தான்.

"நீ எங்க பெய்ட்டு வந்தா எனக்கென்னா? வரிசைல வா!"

அவளது கேலி அவளை வம்புக்கிழுத்திருக்க வேண்டும். முகத்தையும் தோளையும் சேர்த்து வெட்டித் திருப்பிக்கொண்டு உறுமினாள்.

"நான் மொதல்லெயே இஞ்சு நிக்கியேன். என்ன உள்ள விடு."

"மொதல்ல யாரு நிக்கியாண்ணு எனக்குத் தெரியம். நீ உள்ள போம்மா."

ஒரு சிறுமிக்கு வழி ஒதுக்கிக் கொடுத்தான்.

"பெண்ணே! உள்ள போனியாண்ணா பாரு, சவுட்டு கொள்ளுவ. வெளப்பாங் காலத்தே வந்து நிக்கியேன். நிண்ணு நிண்ணு காலுகடுத்து எப்பம் வெள்ளங்குடிச்சப் பெய்யிட்டி வந்தா..."

"தாசுந்தீரக் குடிச்சியா?"

இழுத்து ராகம்பாடி முடித்ததும் ஏகமாய் சிரிப்பொலி. அவள் முகம் சிவந்தது. பெண்கள் வரிசையிலிருந்து பிழுனுக்கு ஆதரவாக சில குரல்கள். தனது எல்லை மீறப்படுவதை அவள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

"என்னலே, ஒருமாரி வேளம் பேசிய? குடிச்சிற்று வந்துட்டு..."

"ஒங்கொப்பன் குடிச்சிருக்கான். நீ வெள்ளங் குடிச்ச போனியா, வெள்ளம் அடிச்ச போனியா?"

"விடுலே தொட்டி."

அவன் கையை எடுத்து அவளைத் தடுக்க முயன்றான். "பெண்ணடியளுக்க தேகத்தில் தொட்டே, லேசில தீராத்"

"யாருங்ங்காணாத்த சாமான்தான். நிக்கிய நெலையிலே தெரியுதே."

"த்தா..."

அவன் முகத்தில் கண்டமாய்த் துப்பல்.

"நாறத் தேவடியா புண்ட... துப்பவா செய்யுத?"

தோளில் பதிந்த அடியில் அவள் நிலைகுலைந்தாள். துப்பலைத் துடைக்க அவள் சேலைத் தலைப்பை அவன் தொட்டதுதான் தாமதம், வரிசை குலைந்து தூக்கிப் போட்டு அவளைத் தல்லியது யாரெல்லாமோ தலையிட்டு விடுவித்த பிறகு கந்தலாய் எழுந்து நின்றான். அவள் இன்னமும் மயக்கத்தெளியாதது மாதிரி நீண்டு நிமிர்ந்து தரையில் கிடந்தாள். நெஞ்சு உயர்ந்து தாழ்ந்தது தெருக்கூத்து நாஸ் நாடிப்பாப்பதும், பண்டுவம் செய்வதமாய் இருந்தாள். ஐந்து ரூபாய் நிறையத்தான் வேலை செய்கிறது.

"யாரும் நடமாடீங்க. கள்ளத்துக்காக்கும் கெடக்கியா!"

அவன் பயப்படுவது குரலில் தெரிந்தது.

"ஒனக்க கொழுப்பு இதோட வற்றாமாண்ணு பாப்பம்."

நாஸ் அவளைப் பார்த்து இரைந்தாள்.

"இஞ்சு என்ன சோக்கேடுக்கு மருந்து வாங்க வருவினுமணு தெரியாதா?"

அவளை இழிவு செய்து தப்பிக்க நினைத்த அவனது பேச்சு தோல்நோய் சம்பந்தமாக வந்த அனைவரையும் பாதிக்க, மறுபடியும் அவன்மேல் பாய்ந்தார்கள். அதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெளிவானபோது தொடைகள் ரெண்டும் நடுங்கின.

எல்லாவற்றையும் கண்டு கேட்டு மரமாய் இருந்த டாக்டர் வெளியே வந்தார்.

"ஆறுமுகம், இங்க வா. என்ன கலாட்டா?"

"வந்து ஐயா . . ."

"இது யாரு படுத்திருக்கா? ஏம்மா எழுந்திரு!"

அவள் எழும்பி உட்கார்ந்தாள்.

"வரிசைல நில்லுங்க!"

இப்போது தெளிவாக எல்லாம் தாறுமாறாகியது. நிலைமையை சாதகமாக்கிக் கொண்ட பலர் முன்னே வந்தார்கள். நானும் அவர்களில் ஒருவன். பின்னால் பார்த்தேன். எல்லாருக்கும் கடைசி ஆளாய் குழித்துறைக்கார கிழவன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

பிழன் எதையும் கவனிக்காமல் இரும்பு நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்தான். நாள் அவனைப் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். "நம்மிட்டையே வெளையாட வாறியா?" என்பதுபோல இருந்தது அது.

"தடித்திரு, இருட்ட வெளுக்க இஞ்சு கெடுத்து நான் கத்தம் ஒதினாலும் நாலணா தருவாரில்ல. ஒனக்கு நோட்டு நோட்டா வருவா."

"கிட்டினது போராது இன்னும் வேணும்னு கேக்குதா வேய்?"

"எல்லாம் கொறச்சி நாளுதான். ஒரு முடிவு வராமயா போவம்?"

அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

"எழும்பிப் போய் நாலு டி வாங்கீட்டு வாறும்."

"என்ன செய்யுது?"

"சார், நேற்று சாயங்காலம் தோழர் சுப்பையாவுடன் வீட்டில் வந்து பார்த்தோம் இல்லியா . . ."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும். ஒனக்கு என்ன செய்யுது?"

நான்கு கட்டிடம் அதிரும் சத்தத்தின் முன்னால் மௌனமாகி, யாருக்கும் கேட்காத குரலில் மெதுவாக,

"அதாவது . . . எனக்கு மறைவான எடத்தில் ஏதோ சோக்கேடு போல . . ."

"எங்க காட்டு பாக்கலாம்."

எனக்குப் பின்னால் முப்பது நாற்பது ஆண்கள். முன் வரிசையில் அதுபோல பெண்கள். எல்லா முன்பும் வைத்து என்னை அவமானப்படுத்துகிறார். அவர் இருக்கும் மேசை நாற்காலிக்குப் பின்னால் மரஸ்டாண்டில் பச்சைத் துணி கூடிய ஸ்கிரீன் மறைப்பு இதற்கென்றே உள்ளது பாதி உயிர் செத்து சதைகளற்ற எலும்பில் நின்று கனங்குறைந்த உடலோடு அவரைப் பாவம்போல பார்த்தேன். எந்த ஐயாவமும் அவர் முகத்தில் இல்லை. துப்பல் உறைந்து வறண்ட நாக்கு புரள மறுக்க, தொண்டைக்குள்ளிலிருந்து மெதுவாய் ஏதோ வார்த்தைகள் வந்தன.

"ஆளுவ பாக்கினும் ஐயா . . ."

"பரவாயில்ல."

வேட்டையை விலக்கினேன். முதுகுக்குப் பின்னால் எதுவும் நடக்கவில்லை. ஆட்களெல்லாரும் போய்விட்ட அமைதி திரும்பிப் பாக்க யமாக இருந்தது கைகளின் விறையலில் வேட்டையை எப்படியெல்லாமோ சொருகி வைத்தேன். தலை சுற்றி விழுவதுபோல மயக்கம் வந்தது டாக்டரிடம் இந்த பாதிப்பும் இல்லை. பழைய நிலையிலேயே இருந்தார். எனக்குள் எல்லா வித சப்தங்களும் ஒய்ந்து புலன்கள் மரத்தன. ஆட்களின், எழுத்துக்களின் உருவங்கள் பெரிதாய்த் தெரிந்தன. மேஜையில் உமிக்கரி பொதியும் சைசில் நறுக்கி வைத்த துண்டுத் தாளில் இரண்டை எடுத்தவர்,

Urine : Micro

Blood : DC

T.C

E.S.R

V.D.R.L

AIDS

என வரிசையாக எழுதிய பிறகு அடுத்த துண்டில் ஓட்ட நடையில் ரெண்டு முணுவரி கிறுக்கல்.

"இந்த ஊசிய இங்க போடு. மாத்திரைகளும் வாங்கிக்க. இந்த துண்டைக் கொண்டுபோய் கீழக் கொடு. பிளட், யூரின் எடுப்பாங்க. ரெண்டு நாள் கழிஞ்சி வா!"

அவரது குரலில் இரக்கம் இருந்ததோ என்னவோ, அவ்வாறாகக் கூடுதி ஒரு குழ்ப்பிடு போட்டேன். எதிர்வினைவு இல்லை.

குனிந்த தலை நிமிராமல் நடந்தேன். பெண்கள் வரிசையிலிருந்து வாயைப் பொத்தியும் அடங்காத சிரிப்பின் துணுக்கு. தொடர்ந்து குப்புக்குப்பாக கிளம்பிய கேலிகள். கடலையும் கலத்தையும் ஒப்பிட்டு ஒருவன் சினிமா பாட்டு பாடினான். சாவுக்கு செல்லும் ஆடுபோல மருந்து கொடுக்கும் இடத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டேன்.

வயதில் இளைய நாள் ஒருத்தி துண்டை வாங்கினாள். என்னை ஒரு தரம் சைட் போஸில் பார்த்துவிட்டு ஸ்டூலில் உட்கார்ந்திருந்த தெருக்கூத்து நாஸிடம் கொடுத்தாள். 'என்னது?' எனக் கேட்டுவிட்டு அதை வாங்காமல் பார்த்தவன், பிறகு சுவாரசியமாக கையில் வாங்கி மேசையில் வைத்தவாறு எழும்பினாள்.

"நல்லதம்பி யாரையா?"

"நான்தான்."

"பேருக்கேத்த பிள்ள. என்ன தொழில்?"

"ஜோலி ஒண்ணும் இல்லை."

"விவசாயம்னு எழுதுட்டா?"

வயதில் இளையவளால் என்ன செய்தாலும் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

"என்னையா! கேக்கறேன் பேசாம நிக்கிற?"

"....."

"எத்தனை கோல்பிரண்ட் வச்சிருந்தே?"

"இல்லை."

"கணக்கே இல்லை. அப்பிடியா?"

"சத்தியமா இல்லை."

"பார்க், பீச், சினிமாண்ணு சுற்றி இருப்பியளே?"

"ஐயோ . . ."

"தாங்க முடியல்லையாக்கும்? கடைசீல பாத்தியா, ஓலக்க பூணூல வந்துதான் கப்பி அறுது."

"ஐயோ. . . அக்கா சிரிச்சி சிரிச்சி கொடலு நோவது நிறுத்தங்களேன்."

வயிற்றில் கைவைத்தபடி வயதில் இளைய நாள் ஸ்டூலில் அமர்ந்தாள்.

"கீழ்ப்போய் இதக்குடுத்து ரெத்தம் எல்லாம் டெஸ்ட் பண்ணீட்டு வா."

ஆஸ்பத்திரியைவிட மூன்று மடங்கு நீள கியூவரிசை. இரத்தப் பரிசோதனை நிலையத்தின் கக்கசோ எல்லா நோய்களின் உற்பத்தி மூலம், முத்திரத்தை டெஸ்ட் டியூபில் விட்டு தூடுபடுத்தி என்னவெல்லாமோ செய்துவிட்டு வந்தவன் என்னை உட்காரச் சொல்லி கைமடக்கின் மேல் ரட்பார்கியறு வைத்து இறுக்கி ரத்தம் எடுத்தான்.

"சார். . . எதாவது தெரியுதா?"

"என்ன பிரதர்?"

"எனக்கு நோய் உண்டுமா?"

"இப்பத்தான் பிளட் எடுத்திருக்கேன். ரிசல்ட் ரெண்டுநாளு கழிச்சித்தான் கெடைக்கும்."

ஒழுங்காகவும் நிதானமாகவும் பேசத் தெரிந்தவர்கள் இந்த உலகத்தில், அதுவும் இந்த ஆஸ்பத்திரிக்குள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்று ஆசுவாசப்பட்டு மேலே வந்தேன். எல்லாரும் போனநிலையில் வெறிச்சோடிக்

கிடந்தது கூடம். ராணி புத்தகத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த இரைய நர்சுக்கு எனது வருகை சலிப்பைத் தந்தாலும் சுவாசியமாகவும் இருந்தது.

புட்டி ஒன்றை சரித்து ஊசியில் மருந்தை இழுத்தாள். வெளியே துப்பிக்கொண்டு பாய்ந்த மருந்து அதில் பகுதி இருக்கும். அவள் அசிரத்தையால் வீணான மருந்தை எண்ணி கவலை ஒருபுறம் எழும்பு, மறுவசத்தில் குப்பென பரவியது குறுவெட்டியின் நாற்றம். அந்த அறை பூராவும், வெளியே வராதாக்களிலும், எங்குமே அந்த நாற்றம்தான்.

வாசல் தாண்டியதும் விலகும் எனக் கருதிய நாற்றம் பின்னும் தொடர்ந்தது. கோட்டைச்சுவரில் கையை சாத்தி நின்றபோது ஒங்காளித்தது. வயிறு ஒட்டி வாய்வழி வந்ததுபோல மஞ்சள் திரவ வாந்தி கண்ணீர் அதிகமாய் வழிந்தது. வாயிலும் நாக்கிலும் கசப்பும், கடுப்பும் மிசுந்த குறுவெட்டியின் பால்போல் உமிழ்நீர். தலை கணத்து கண் மசவியது பார்க்கும் பொருட்கள் இரண்டாகத் தெரிந்தன. எதிரிலிருந்த போலீஸ்டேஷன், அருகில் வந்து நின்றதுபோல பெரிதாய்த் தெரிந்தது பக்கத்து பள்ளிக் கூடத்தில் மணி அடிக்கும் சத்தம் கொட்டுளியால் எனது தலையில் தட்டியமாதிரி வலித்தது.

யாரோ ஒருவனைப் போட்டு போலீஸார் அடிக்கிறார்கள். எனது நெஞ்சில் புதிந்த வலியின் தாங்க முடியாத மன அவஸ்தையில் தேகத்தின் சிதைவை அதுபோன்ற தேகங்கள் நடத்தும் கொடுந்தால் பார்வையைப் புதைக்கின்றேன். “வஸ்தில்ல, சொத்தில்ல. கூலிவேல செஞ்சி வயிறு கழிக்கிய ஒடம்பக்கூட இல்லாத ஆக்கிப் போட்டியே. . .” என ஒப்பாரி வைக்கும் அவன் மனைவியின் கதறல் காதைக்குடைந்து எனது ஈரக் குலையை அறுத்தெடுக்கிறது. ஒரு போலீஸ்காரன் அவள் கழுத்தில் கைகொடுத்து ரோட்டில் கொண்டு வந்து தள்ளுகிறான். “இங்க வராத போ” யாரும் அவளைத் திரும்பிக் கூடப்பார்க்கவில்லை. யானை போட்ட முண்டம்போல ரோட்டில் கிடக்கும் அவள் எல்லோரது முகங்களையும் பார்க்கிறாள். கடந்து செல்லும் பஸ்களில் வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் அந்த முகத்தையும் பார்வையையும் பாப்பதே மோசம் என்று தூரப் பார்க்கிறார்கள்.

லத்தியும் சதையும் மோதும் அந்த ஒலி இப்போது இன்னொரு வடிவில் கேட்கிறது. வாங்கிச் சாவதைவிட கொடுத்ததுச் சாவது மேலென அவன் கருதி இருக்க வேண்டும். அலறலுடன் போலீசார்மீது பாய்ந்து தாக்குகிறான். அவன் மனைவி ரோட்டில் கிடந்த கற்களை சேலை முந்தியில் வாசித்திரட்டி வந்து ஒவ்வொருவனையும் குறி வைத்து எறிகிறாள். ஆதிக்க தேகங்களிலும் இரத்தக் கசரலும், வண்டிகள் நிற்கின்றன. ஜனங்கள் திரள்கிறார்கள். தங்களைவிடப் பெருத்த மனித எண்ணிக்கையில் போலீசாரின் பலங்கள் உருத்துப் போகின்றன. ஸ்டேஷனைப் போட்டுவிட்டு உயிர்தப்ப ஒடிய சிலர் போலீஸ் உடையைக் கழற்றி எறிகின்றனர். சிலர் மட்டியில் ஜனங்களுடன் சேர்ந்து விட்டார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் ஒடிப்போய் துப்பாக்கியை எடுக்கிறான். குறியற்று பாய்ந்த தோட்டா ஒன்று பள்ளிக்கூட மணியில் பட்டுச் சிதறுகிறது. பிள்ளைகள் அங்குமிங்கும் கலைந்து ஓடுகிறார்கள். அதில் ஒரு சிறுவனாய் நான் மூலையில் நிற்கிறேன்.

இரண்டாம் வகுப்பில் ஜன்னலோரம் இருக்கை. தற்செயலான அமைவில் மனம் வெளியைப் பார்க்க கிடைத்த வாய்ப்பில் குதுகலித்தது தேவாலயத்தில் புதன் கிழமை மாலைதோறும் ஒருவன் மணியடிக்க மேலே வருவான். ஏனியில் பாதிதூரம் ஏறி பிறகு கயிற்றில் தூங்கி நிறை ஒருகாலை ஊன்றியும், விட்டும் அடிப்பான். சுவாசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது முதுகில் பிரம்பால் ஒரு அடி விழுந்தது திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். கையில் பாட புத்தகத்தின் பெண் போலீஸ். நான் பயந்து ஓடத்துவங்கினேன். அவள் விரட்டினாள். இப்போது கையில் ஊசியுடன்.

எங்கு போகிறேன் என்று நினைவில்லை. கால் தரையில் பாவ மறுத்தது காற்றில் பறப்பது மாதிரி நடை செல்ல, யாரோ தூக்கி உயர்த்துவது போல இருந்தது. கீழே விழுமும், எழுவதுமான நிலையில், இருந்தாலும் நடந்தாலும் நிலமும் நானும் கிறங்குவதான பிரமை. எதுவும் வெளிப்படாத வாந்தியின் உந்துதல். இருட்டு என்னை மூடும் மனநிலையில் இன்னும் சில வினாடிகளில் உயிர் பிரிந்து விடும் போன்ற உள்நுணர்ந்தல்.

நடையின் குறுக்கே ரயில் சத்தம். காதுகள் பார்வையிட்ட திசை நோக்கி கால்களின் பறத்தல். பிறிதோரிடம் போன்ற நினைப்பில் சற்று தூரம் முன்பு நிஜமான ஸ்டேஷன். மேற்கு முகம் பார்த்துப் புறப்படும் நிலையில் ரயில். மனதின் ஏதோ அறையிலிருந்து பிறந்த உணர்வுக் கூட்டளை உந்தித்தள்ள, சட்டென போதை இறங்கிய மன உடல் நிலையில் ஓடினேன். உள்ளேபோய் விழுந்த பிறகு பஸ்மயது போல எல்லாமே இருட்டு. நீரில் மூழ்கும் உணர்வில் பிறகு எதுவுமே தெரியாமற்போயிற்று.

உணர்வின் கதிர்வரவல் தோன்றியபோது எதிலோ பயணம் செய்யும் நினைவு. போதை தெளிந்து வெளுக்கும் போதே பெட்டித்தெறிந்து அணைந்த விலகல். இருட்டும் ஒளியும் மாறிமாறி நடத்தும் ஜாலவித்தை. எனது மண ஊர்வலம் ரயல் மண்டபத்தை அடைகிறது மாப்பிள்ளை வீட்டார் குழுமிநின்று பெண்ணின் வருகையை எதிர்பார்க்கிறோம். அதோ அவள் சுற்றத்தாருடன் காரில் ஏறுகிறாள். நான் எனது வண்டியைத் தேடுகிறேன். காணவில்லை.

“வண்டி எங்கவிலே?”

“றைவர்மாரு சாயகுடிச்ச கொண்டு போச்சினும்.”

“தாயளியளுக்கு நேரங்காலம் அறிஞ்சி கூடமா?”

“ம் . . . வேண்டாம். மாப்பிளயாக்கும் நீ.”

“ஒனக்காவது சொல்லப்பிடாதா?”

“கோயில் கெட்டுண்ணு யாருக்குத் தெரியும்? மண்டபத்தில் எல்லாம் நடக்குதுண்ணு அவனுவு போச்சினும்”

“வேன்காரனுவு எங்க?”

“டிக்கெட் அடிச்ச பெய்ருப்பானுவ”

“பெறக்கிப் பயக்க. கல்யாண சவாரிக் கிடையிலோடி நோட்டுகானுவ”

“மாப்பிளே . . .”

“இதாருடே?”

“நீ கெட்டப் போற பெண்ணுக்க தள்ளைக்க தம்பியாரு.”

“ஏறுங்க மாப்பிளே . . .”

“பெண்ணுக்க காரிலயா?”

“இனி யாது பெண்ணுக்ககாரும் மாப்பிளைக்ககாரும்? சும்மா ஏறுங்க.”

அவர் கதவைத் திறந்ததுதான் தாமதம். பெண்ணின் தகப்பனார் மிரண்டபடி ஓடிவந்தார். அவருடன் பேப்பர் தான்.

“மகனே, இறங்குடி. இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது!”

“ஏம்பா?”

“சொல்லியதுக்கும் பறையதுக்கும் இல்ல. ஒனக்க கல்யாணத்த அடுத்த முகூர்த்தத்தில் வேற நல்ல யையனா பாத்து நடத்தி வைக்கியேன்.”

“என்ன காரணம்?”

பெண்ணின் தோழியாக நின்ற சிங்காரி கேட்டாள்.

“இஷன் சீமைல இருந்து வந்த மைனர் சோக்கேடு பிடிச்சவன்.”

“அப்பிடிண்ணா என்னா?”

பேப்பர்தாஸ் உரத்த குரலில் ‘வி.டி. நேரம்’ என்கிறான்.

“ஓட்டன் யாரு பிலேய?”

கணத்த சரீரமுடன் ஊர்தாறு பேர் வினவு கைப்பையுடன் கெமயாக நின்ற அவன் நழுவி ஓடுகிறான். சலசலப்புடன் கலைந்த கூட்டம் எங்களை விரட்டுகிறது. பிடிக்கொடாமல் ஓடத்துவங்கியதும் கல்லால் தாக்குகிறார்கள். ஒரு கல்

எனது பின்னர்தலையில் அமுத்தமாய்ப் பதிய, திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். எனக்கு முன்னால் வட இந்தியக் குடும்பம் ஒன்று யாத்திரை செய்தது, செம்பட்டை தலையுடன் அற்றத்தில் குழந்தை ஒன்று என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபோது நாவின் கசப்பு மாறி வெளிச்சம் பரவியது. தலை கணத்தாலும், வேதனை அதிர்வுகள் பிளந்தாலும் சற்றே ஆறாதல். ஸ்டேஷனில் ரயில் நின்றது.

ஆலமரம் கண்ணில் அசைந்ததும் என்னில் பரபரப்பு. எனது ஊர் வந்தாகி விட்டது. அவசரம் இயங்கினாலும் தளை அவிழ மறுத்தது. கால்கள் அடம்பிடிக்க இறங்கும் முயற்சி நடந்துகொண்டிருந்தது. கஷ்டப்பட்டு இருந்து நாய்கி பிளாப்பாரத்தில் விழுந்தேன்.

இனி மட்டுதான். எனது மண்ணில் இறங்கியாயிற்று. உயிர்போனாலும் வீட்டார் வந்து எடுத்துச் செல்வார்கள். உருண்டுருண்டு ஆலமரமுட்டில் ஒதுங்கிக் கிடந்தேன். ரயில் சத்தம் மறையமறைய கண்களும், உணர்வும் மீண்டும் இருளடைந்து போயிற்று.

ரொப்பேறம் கிடந்திருக்க வேண்டும். முகத்தில் விழுந்த தண்ணீரால் உணர்வுபெற்றுப் பார்த்தபோது வானம் கறுத்திருந்தது. தலைமாட்டில் குடத்துடன் இரண்டு பெண்கள்.

“குடிகாரன் இல்ல அக்கா. ஏதோ சோக்கேடு . . .”

“நான் எங்க இருக்கியேன்? இது . . . எந்த ஊரு?”

“பள்ளியாடி.”

“ஐயோ, தொடுவெட்டிண்ணு ஏறங்கினேன்.”

“பிள்ளைக்கு இப்பிடி அடிக்கடி வருமா?”

“என்னது?”

“போதக்கேடு.”

“இல்ல. ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு ஊசிபோட்டுணும். அதில் இருந்து ஓறும் கெட்டு ரெயில்ல வந்து விழுந்தேன். எனக்க வீடு தொடுவெட்டி. இஞ்சு ஏறங்கி இருக்கேன்.”

“பாவம்.”

“உச்சைக்கு சோறு தின்னு காணாதே.”

“வோ.”

“வா பிள்ளா. அந்த கடையறைக்கு பெய்க்கூடாம். எழும்ப பற்றுமா?”

ஒருத்தி ஆதரவாகப் பற்றித் தூக்க அடுத்தவர் ஒரு கையைப் பிடித்தவாறு நடத்தினாள். உரிந்த வேட்டியை சட்டைக்கு மேலாகத் தொத்திக்கொண்டு அவர்களுடன் நடந்தேன்.

காலை மாலைகளில் வேலை செய்வோரை மையமாக வைத்து இயங்கும் காப்பிக்கடை அது. உடைந்த கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து முறுக்கும், ஏழெட்டு உணக்க தோசையும் வந்தது. சட்டினி இல்லை. தீர்த்துபோனதாம். வீட்டு உயோகத்திலிருந்து சாளைமீனும், கறியும் வந்தது. முதலில் ஒரு செம்பு தண்ணீரை அப்படியே குடித்தபிறகு ஆசுவாசம் பிறந்தது. ஆவேறி சாப்பிட்டேன்.

“ஓ . . . நல்லா பவுச்சிருக்கு. இத்தின நேரம் இதில் கெடந்த பெறவும் யாருக்க கண்ணும் கண்டுதில்லியே?”

“லேய் மோனே, பெரைக்க அகத்த ஒரு படலை ஏத்தங்கா இருந்து ஓடிப்பெய் ரெண்டு இணிஞ்சிட்டு வா.”

வெளியில் மரிச்சினி பட்டபுகளுக்கிடையில் பற்றுமாக ஊர்கூடி வரும் காட்சி. என்னைக் காண்பதற்கென்று அறிந்தபோது மனிதர்களிடையேதான் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதான எண்ணத்தோன்றல். எழும்பியபோது வியர்வை உலர்ந்த தேகத்தில் குளிர்காற்று ஆசுவாசமாக முத்தியது. கைகழுவிவிட்டு சட்டைப் பையைத் தடவினேன். கீழேவிழுந்து எழும்பியதில் காசுகள் எல்லாம் தெறித்துப்போயின.

“பைசாயா தேடுத? கொள்ளாம். நாள ஓனக்க எடத்தில் வந்து நாங்க விழுந்துகெடந்தா எங்களுட இருந்து நீ பைசா வேண்டுமியோ?”

“யாரு பெத்த பிள்ளையோ என்னவோ? நாள நமக்க கதி என்னாண்ணு யாரு கண்டா?”

“மக்கோ, செல்லப்பன் மாமனுக்க சைக்கிள் ஒண்ணு வாண்டட்டு வாடேய்.”

“கெழவன் குடிச்சிற்று நிண்ணு தானகெடு அறுப்பான். நான் போவமாட்டேன்.”

“பாலுவெட்டு யாக்கோவுட்ட வோடு சைக்கிள் ஒண்ணு உண்டு.”

“சைக்கிள் ஒண்ணும் வேண்டாம். வழிய மட்டும் சொல்லுங்க. நான் நடந்தே போயிரலாம்.”

“பிள்ள மிண்டாத இருக்கணும். ஒன்ன எப்பிடி நடத்தி விடணும்னு எங்களுக்குத் தெரியும்.”

பஸ் வசதி இல்லாத செம்மன் தரைகளின் வழி சைக்கிளில் என்னை இருத்தி உருட்டியவாறு பஸ், ஸ்டாண்டுவரை கொண்டு விட்டார்கள். மொத்த கிராமமே திரண்டுவந்து பஸ் ஏற்றி கண்டக்டரிடம் இறக்கிவிடச் சொல்லி டிக்கெட் எடுத்துத் தந்து வழியனுப்பியதை கண்களில் நீர்வழிய அமைதியாகப் பார்த்தேன்.

கியூவில் பொறுமையுடன் நின்றேன். இரத்தப் பரிசோதனை அறையின் கசமுசா சத்தம் எனது பரபரப்பைக் கொஞ்சம் அமர்த்தி இருந்தது அன்று மரியாதையாய் பேசிய பரிசோதகரைத் தேடினேன். நல்லவர்கள் எளிதில் அகப்படமாட்டார்கள் என்பதுபோல மனசுக்குள். நெற்றி தெரியாத அளவு பொட்டுவைத்த புதிய ஓருத்தன். ஆல் இன்டியா ரேடியோ போல அகண்ட வாய். சும்மா எதையாவது உழப்பிக்கொண்டு இருந்தான். எனது முறைக்கான ஆவல். நேய் இல்லாம இருக்கணுமே . . .

கையில் ரிசல்ட் கிடைத்தது. பார்த்துப் புரியும் மனநிலை இல்லை. இருந்தாலும் புரியாததாய்தான் இருக்கும். அன்று சரியாகப் பதில் பேசத்தெரிந்த நபர்ன் ஞாபகத்தில் இவரிடம் கேட்க முடிந்தேன்.

“எனக்கு . . . நேய் எதாவது உண்டுமா சார்?”

“என்னது?”

“இதில் சோக்கேடு எதெங்கிலும் இருக்குதண்ணு எழுதி இருக்கா?”

“டாக்டருடட் பெய்க் கேளு”

சற்று மனமடிவு. மொட்டைத் தலையன் முகத்தைக் காண்ப போகிறோமே என்ற நெருடல். யாரிடம் எது இருக்கிறது என்று தெரியாத யம். டாக்டரிடம் வந்தபோது ஆச்சரியமாய் யாரும் இல்லாததில் ஆனந்தம். மருந்தறையில் ஊசிபோட்டு அழும் குழந்தையின் அலறல் மட்டும்.

ரிசல்டைக் கொடுத்தேன். உணர்வற்ற செய்கையில் வாங்கினார்.

“மருந்தெல்லாம் ஒழுங்கா சாப்பிட்டியா?”

“ஆமா.”

“இதக் கொண்டு கொடுத்து ஊசிபோட்டு மாத்திரைகளும் வாங்கிக்க”

“சார், நேத்து ஊசிபோட்டதும் மயக்கம் வந்து தலைசுற்றி விழுந்தேன்.”

குரல் கம்பி கண்களில் நீர்முட்டி நின்றது.

“அப்பிடியா? அப்ப ஊசி வேண்டாம். மாத்திரை வாங்கிக்க. ஒருவாரம் கழிச்சி வா!”

பேச்சின் கருணையில் மனம் இன்னும் நெகிழ்ந்தது. கண்களில் முட்டிய நீர்மடை திறந்து பாய்ந்தது. இவரும் நல்லவர்தான். எதாவது வீட்டுப் பிரச்சினையில் அன்று இருந்திருப்பார். ஆகவே அப்படி நடந்துகொண்டார். இவ்வளவு பொறுமையாகப் பேசத்தெரிந்தவர், அல்லாமல் அவ்வாறு நடக்கமாட்டார். நான் போனநேரம் சரி இல்லை. அதற்கு என்ன செய்யமுடியும்?

“எனக்கு சோக்கேடு இருக்குதா ஐயா!”

பவ்வியமான அந்தக் குரலை முந்திக்கொண்டு கடுமையான, அதே சமயம் கூர்மை வாய்ந்த அவரது சத்தம் கேலி குழைந்து வெளிப்பட்டது.

“விடிக்ஊ எல்லாம் கெடையாது எய்ட்ஸ் டெஸ்டுக்கு பிளட் மதுரை போயிருக்கு. இருந்தா அங்க இருந்து டயரக்டாவே போலீஸ் வீட்டில் வந்து ஒன்ன பிட்ச்சிக் கொண்டு போவம்.”

சற்றுநேரம் தங்கியிருந்த அமைதி மீண்டும் தாறுமாறாகியது கைகால் விளங்காத ஊனப்பிறவியாய் நகர்ந்தேன். குளுசைகளை வாங்கி சட்டைப்பையில் போடும் வலு இல்லை. நெஞ்சு இருட்டாய்க் கணத்தது தவிர வேறொன்ற அவயவங்களும் உடம்பில் இல்லாத மனநிலை. சாலையைக் கூந்தபோது ஒரு வாகனம் கிறீச்சிட்டு நின்றது கைகால் பறக்க ஓடி நின்று பார்த்தேன். அதிலிருந்த பெண்கள் என்னைக் கண்டு சிரிப்பதைப் பார்த்த பிறகுதான் அது போலீஸ் வாகனமல்ல என்ற உணர்வுக்கு வந்தேன்.

எந்த வாகனத்தின் சத்தமும் என்னை மிரட்டக்கூடிய நிலையில் இரவின் நீட்சி சித்திரவதைத்தது. அதற்குப் பலமாக வீட்டுக்குமுன்பு ஓக்கஷாப் இருந்தது. எந்த வண்டியைக் கண்டாலும் அது போலீஸ்வாகனம் என்ற உதறல். என்னைத் தேடி அலைவதுபோன்ற உணர்வு. வீட்டுக் கதவை யாராவது திறக்கும்போது ஓடிப்போய் கூட்டிலுக்கடியில் ஒளித்துக் கொள்வேன்.

அன்று காலையில் வழக்கத்திற்கு அதிகமாக நாய் குரைத்தது விரலிடுக்குக்கு கதவைத் திறந்து கண்களை நுழைத்தேன். ‘காவல்’ என்றெழுதிய போலீஸ் வாகனம். முன்கதவை இறுகப்பூட்டி தாழிட்டேன். நெஞ்சு பதைத்தது. மேல் திறப்பு அளிகளின் வழியே பார்த்தபோது ஜீப்பிலிருந்து இறங்கிய ஒருவன் யாரையோ விசாரிப்பது தெரிந்தது. என்னையே தான் என்னும் மனஓலம். ஓசைப்பட்டாது பின்புறக் கோட்டைச்சுவர் வழி குதித்து ஊருக்குப் புறம்பாய் ஓடித்துவங்கினேன். எருக்கு டார்ந்த ரயிலவே லைனில் தூரத்தப் புள்ளியாய்க் கரைந்தபோது குறுக்கிட்ட ஆற்றின் மணல் விரிப்பைக் கண்டு நின்றேன். அவர்தான் என்ற மனதில், அவராய் இருக்கவும் வேண்டுமென்ற யாசிப்பு. பாலத்திலிருந்து இறங்கி தென்னம்மூட்டில் நின்றேன். தோழநேரதான். வேட்டியை நீர்தீண்டா வகையில் தொடைக்குமேலாக உயர்த்திக்கொண்டு கரை ஏறினார். அந்த நேரத்தில் அவரைக் கண்டதில் தைரியத்தின் மொட்டுக்கள் நெஞ்சில் அரும்பின. வழக்கத்திற்கு மாறாக ஓடிப்போய் அவரை இறுகப்பற்றினேன்.

தோழர் சங்கடத்துடன் நெளிந்தார். எனது செய்கை சிறுபிள்ளைத்தனமாக அவருக்குப்பட்டிருக்க வேண்டும். என்னிலிருந்து இரண்டடி தூரம் விலகி நின்றார்.

“என்ன, தேகமெல்லாம் நடுங்குது?”

“போலீஸ் என்னைத் தேடுது?”

“அதுக்கு ஏன் நடுக்கம் வரணும்? போலீஸ் நமக்கு புல்லுண்ணு எத்தனையோதரம் நிருபிச்சிருக்கிறோம். உனக்கு என்ன சம்பவச்ச்சி?”

“எல்லாத்துக்கும் காரணம் எனக்க சோக்கேடுதான்.”

“நீ யதார்த்தத்தை எதிர்கொள்ள மறுக்கும் பிற்போக்குவாதி. அண்ணைக்கு ஆஸ்பத்திரியில் வச்சே எனக்கு அது தெரிஞ்சிப்போச்சி.”

“எங்க ஊரில் உள்ள கோளுமுட்டி. ஒருத்தனக் கண்டேன். அதுக்கும் அப்பிடி ஓடினேன்.”

“டாக்டரப் பார்த்தியா?”

டாக்டரைப் பார்த்தது, என்னிடம் அவர் நடந்து கொண்டது பள்ளியடியில் மயங்கி விழுந்தது. ஊமக்கள் காப்பற்றிக் கரை சேர்த்தது எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். டாக்டரைப் பற்றிய விமர்சனம் வந்தபோது அவரைக் குறித்துப் பேசும் தகுதி எனக்கு இல்லை என்றும், எதுவுமே அவர் வெளிப்படையாகச் செய்வதாகப் பாராட்டிப் பேசினார். எய்ட்ஸ் பரிசோதனைக்கு இரத்தம் மதுரை சென்றிருக்கும் விஷயத்தைக் கூறினேன்.

“எய்ட்ஸ், முதலாளித்துவ நோய் முதலாளித்துவத்தின் ஏகபோக நாடான அமெரிக்காவால் உருவாக்கப்பட்டது. அவர்களது விஞ்ஞானிகள் சோசலிச நாடுகளின் அரசை

முன்அட்டைப் புகைப்படம்

ஆர். சீனிவாசன்

கவிழ்ப்பதற்கு பல ஆற்றல் வாய்ந்த கண்டுபிடிப்புகளை முன்வைத்தார்கள். ‘வைரஸ் பாம்’ அதில் ஒன்று. அதை ஆப்பிரிக்கா கொண்டுசென்று அங்குள்ள அப்பாவி மனிதர்களமீதும், காட்டு மிருகங்களமீதும் பரிசோதித்தார்கள். முடிவில் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் மூலவர்கள் கூறியதுபோல பாட்டாளிகளை எறியத் தூக்கிய கல்லே அவர்கள் தலையில் விழுந்தது. . .”

“எனக்கு அது எப்பிடி வரும்? விடி. இல்ல. வேற எந்த அசுமையும் இல்ல. டாக்டர் ஏனாக்கும் டெஸ்டுக்கு அணுப்பினாரு?”

“எதிரி நமக்குள்ள இருக்கலாமனு எப்ப சந்தேகம் வருதோ, உடனேயே எதிர்த்தாக்குதலை ஆரம்பிச்சாகணும். இந்த டாக்டர் மார்க்சிஸ்டோ என்னவோ, அவருக்க செயல்பாடு மார்க்சியமாகவே இருக்குது. அதுக்காக அவரைப் பாராட்டியே ஆகணும்.”

ஆற்றில் பெரிய மீனொன்று வாலைச் சுழற்றி அடித்ததில் ஒரு கூட்டம் வெள்ளம் உயர்ந்து தாழ்ந்தது. தோழர் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“இப்போ ஒனக்க விஷயமா கட்சி சில காரியங்களில இடைபட வேண்டிவந்திருக்கு.”

“என்னவாக்கும்?”

பதற்றத்துடன் கேட்டேன்.

“நடக்க இருக்கும் நகர சுமிற்றி கூட்டத்தில் இதை நான் அஜென்டாவில் சேர்க்கப் போறேன்.”

“எதுக்கு?”

“நம்ம இயக்கத்தில் பொது வாழ்க்கை, தனிப்பட்ட வாழ்க்கைகண்ணு ரெண்டு வாழ்க்கை யாருக்கும் கிடையாது. நாளக்கி பொதுமக்கள் மத்தியில் தொழிலாளர்களுக்கான இயக்கத்தில் ஒருத்தன் முதலாளித்துவ நோயால் பீடக்கப்பட்டான் என்ற செய்தி பரந்தால் அது நமக்கு எவ்வளவு பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் தெரியுமா? எப்படா ஒரு குற்றம் கண்டுபிடிக்கலாமனு மார்க்சியத்துக்க பேரில் கட்சி நடத்துகிற மாற்று கம்யூனிஸ்ட்காரனுவுளும், வலது சந்தர்ப்பவாதிகளும் நாயா அலையானுவ நாள அதில் ஒருத்தன் கேள்வி கேட்டா, ‘பாரு நான்க இதுபற்றி ஏற்கனவே விசாரிச்ச முடிவெடுத்த தீர்மானமனு நிமிர்ந்து நிண்ணு கூட்டலாம் பாரு.”

“நான் எந்த தப்புமே செய்யல்ல”

குரல் கம்பியது

“அதை கட்சி உன்னிடம் அறிக்கை தயார் செய்துகூட்டு விளக்கம் கேட்கும். புதில் சொல்.”

அந்தக் குரலின் தோரணையில் உறைந்துபோன நினைவுகளில் முன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பள்ளிக்கூட வாசலில் வைத்து தோழர் எனக்கு அறிமுகமான முதல்சந்திப்பு வந்தது. மாணவர்களிடம் சங்கம் ஏற்படுத்தும் நோக்கில் வந்த அவரை ஒரு சாயைக் கடையில் வைத்து தற்செயலாகப் பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்தது அது பேச்சாகி, விவாதம் ஆகி தொடர்ந்து காணும்போதெல்லாம் விரிவாகி, விளக்கங்களாகி, ஒரு நாள் அவர்களுடன் சிவப்புக்கொடியேந்தி தெருவுக்கு வந்து முழக்கங்கள் இட்டு, தினம் கட்சிப்பணிக்காய் புத்து இருபது மைல்தூரம் நடந்து, கட்சி வகுப்புகளில் கலந்து, போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு, சிறைசென்று எனக்கான அடையாளங்கள் யாவற்றையும் இழந்து கட்சியே அடையாளமென்று ஆகியபிறகு, அந்த அடையாளத்தை இப்போது பறித்துக் கொண்டால் எனக்கான அடையாளம் என்ன என்ற நிலையில் கலக்கத்துடன் தோழரைப்

பார்த்தேன். எனக்கு முதுகுத் திருப்பி இரண்டு கைகளையும் பின்னால் சேர்த்தவாறு சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

“நோய் இல்லாம இருந்தா கட்சியவிட்டு நீக்கமாட்டாங்களே?”

“எச்சரிக்கை செய்து விடுவோம். தொடர்ந்து உனது நடவடிக்கைகள் கண்காணிக்கப்படும்.”

ஒருவார காலம் உலகம் இயங்குவது குறித்து அறியாமல் இருந்தேன். இருட்டுவதும் வெளுப்பதும் தெரியாத யார் பேசினாலும் பயம். ஒரு சிறு சத்தமும் இரைச்சல்போல ஒலிக்கும். தூக்கம் வராததால் தேகம் சூடாக இருந்தது. பகல்நேரங்களில் பள்ளிக்கூட மைதானம், பாறைகளுக்கிடையில் பதுங்குதல் போன்ற எனக்கே என்னை ஆச்சரியமாக வினவும் பழக்கங்களில் ஈடுபட்டேன். இரவின் நீட்சிதான் மரணத்தின் இழுப்புபோல வேதனை அளித்தது சுவர் கூடகாரம் மணி அடிப்பது எனது அடக்க ஆராதனையை நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும். கண் எரிந்து தலைகிறங்கிய நிலையில் எங்காவது கண்தெரியாத இடத்துக்கு கள்ள ரயிலேறிச் சென்று விடலாமா என்று யோசிப்பேன். ஒரு வேளை நோய் இல்லை என்று தெளிவாகிவிட்டால் எத்தனை இழப்பு என மற்றொரு குரல் பேசும். எதற்கும் கடைசியாக ஒரு தடவை டாக்டரைப் போய்க் காண்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

அன்று போனபோது அவர் இல்லை. வயதில் என்னைவிட சற்று முத்த புதிய டாக்டர் ஒருவர் இருந்தார். படித்து முடித்த உடனே வேலை கிடைத்திருக்கும். முதலில் டாக்டர்தானா என்றொரு சந்தேகம். அசுப்பில் தலையிடும், கறுத்த தேகமும் காரவிளை ஏலாவில் கலப்பை பிடித்து உழும் பொன்னாண்டிச் சாம்பானின் சாயல்.

“நல்லதம்பி நீங்களா?”

“ஆமா சார்.”

“உட்காருங்க.”

பழைய டாக்டர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களை கவனமாகப் படித்தார். என்னை ஒருதரம் பார்த்து முறுவல். மறுகணம் அவர் புருவங்கள் சுருங்கின. எனக்குத் தேகம் விறையல் கொடுத்தது.

“இதென்ன ஈ.எஸ். ஆர்., கீ.எஸ்.ஆர்.இனெல்லாம் எழுதி இருக்கு. என்ன இது?”

நான் மௌனமாக இருந்தேன். AIDS என்று பழைய டாக்டர் எழுதி இருந்ததை அடித்து ‘Elisa for HIV’ என்று திருத்தினார்.

“வாப்பா.”

மெல்லிய குரலில் சினேக வெளிப்பாடு.

உள்ளே மறைப்புக்குள் போடப்பட்டிருந்த இரும்புக் கட்டிலில் படுக்கவைத்தார். வாஷ்பேசினில் கையைக் கழுவியவாறு என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தார்.

“ரொம்ப பயந்துட்டியா?”

“ஆமா சார். வேற ஒரு டாக்டர் இருந்தாரு. என்ன போலீஸ் பிடிச்சிற்று போவம்னு சொன்னாரு. ஒரு ஊசி போட்டினும். வீட்டுக்கு போவம்ப வழியில் மயங்கி விழுந்தேன். . .”

எல்லாவற்றையும் அழுகையோடு சொன்னேன்.

திடீரென மேஜை மேலிருந்த பெல்லை கோபத்துடன் அடித்தார். தெருக்கூத்து நாள் ஆடி அசைந்து வந்தான்.

“இருபத்தேழாந்தேதி போனமாசம் நீங்கதானே டேயில் இருந்தீங்க?”

“நானும் ரீட்டாளும் இருந்தோம்.”

“டெஸ்ட் போடாம இவருக்கு பென்சிலின் போட்டது யாரு?”

“நான் இல்ல.”

“ஓங்கள எல்லாம் தெருவில் நிறுத்தி கல்லால் கொல்லணும்”

வெளியே போனவன் உரத்த குரலில், ‘இவம் பெரிய மயிடு’ என்றான். டாக்டர் இருந்த இடத்திலிருந்தே

சதங்கை

இலக்கிய மலர் ஏப்ரல் 1996

டாக்டர் நா. மகாலிங்கம்	எஸ். வைதீஸ்வரன்
சுந்தர ராமசாமி	கல்யாண்ஜி
நீல. பத்மநாபன்	கலாப்பிரியா
அம்பை	அம்ஷன் குமார்
பொன்னீலன்.	தேவதேவன்
நாஞ்சில் நாடன்	சேவற்கொடியேன்
ஜெயமோகன்	ஹைச்.ஜி. ரசூல்
சரஸ்வதி ராம்நாத்	அழகிய சிங்கர்
ஆர். சூடாமணி	குமரி அமுதன்
சுரேஷ்குமார் இந்திரஜித்	ஆர். பிரேம் குமார்
சி. சொக்கலிங்கம்	புதுவை.ஆர். ரஜனி
பெருமாள் முருகன்	குருசு-சாக்கரூஸ்

சந்திப்பு : ஆ. மாதவன் - குமரித் துறைவன்
பக்கங்கள் 100 விலை ரூ.10

சதங்கை

53/2, பாண்டியன் தெரு
கவிமணி நகர் நாகர்கோவில் - 629 002

ஆண்டு சந்தா ரூ. 30 இரண்டாண்டு சந்தா ரூ. 50

‘மயிரக்காட்டணுமா?’ என்று கேட்டார்.

“இவன் படிச்சி வந்தவன் இல்ல. போலி டாக்டராகும்.”
வெளியே எழுப்பிச் சென்றவர் சற்று கழித்து உள்ளே வந்தார்.

“நல்ல பச்ச வார்த்தைல ஒண்ணுகுடுத்தேன். ஜீவித பரியந்தத்துக்கும் அவளுக்குப் போரும். தம்பி, ஓங்களுக்கு ஒண்ணும் இல்ல. அந்த டாக்டரு ஒரு பைத்தியக்காரன். ஓங்கள நல்லா பேடி காட்டறான்.”

“பின்ன கற்பா, அழுக்கு படிஞ்சதுபோல இருக்கியது?”

“அதுவா? அத வைரல் இன்டெக்ஷன்னு சொல்வாங்க. காச்சலு உண்டாகியது போல இதுவும் ஒருவித வைரஸால் உண்டாவது. அண்டர்வேர சுத்தமா அடிச்சி நனச்சி உபயோகிக்கணும். அழுக்கு கக்கூசில் உட்காரக்கூடாது. சுருக்கமா, கிருமிதொற்ற இடம்வைக்கப்பிடாது.”

“இல்ல சார், கூட்டுக்காரம்மாரு வி.டி. நோய் இப்பிடித்தான் இருக்கும்னு சொல்லியானு.”

“இது எனக்கும் இருக்கு. பாக் குறியா? அப்ப எனக்கும் வீடி. நோயா?”

“மனசு கேக்குதில்ல. வெப்ராஎனாம இருக்கு சார்.”

“வி.டி. வரக் கூடாத நோய் இல்ல. அப்பிடி வந்தாலும் குணப்படுத்துலாம். அதுக்குத்தானே நாங்க இருக்கியோம். ஒனக்கு இப்ப ஓடம்பில் ஒரு நோயும் இல்ல. ஒனக்கு இருப்பது ‘ஹைபோகாள்ரியாசிஸ்’. அதாவது கற்பனையில் இன்ன நோய் இருப்பதா நெனச்சி பதற்றம் அடையிற.”

“உண்மையில் இருக்கியதா தோணுது சார்.”

“எழும்புலே ராஸ்கல்”

திடீரென அவர் குரலை உயர்த்தியதும் பயந்து போனேன். எனது பின் கழுத்தில் கையை வைத்து தள்ளியபடி வேகமாய் நடந்தார். ஆஸ்பத்திரியின் வாசலில் கொண்டு நிறுத்திவிட்டு உறுமினார்.

“இனிமே இந்தப் பக்கம் எங்கெயாவது ஒன்னநான் கண்டேன், கால அடிச்சி முறிச்சிருவேன். ஒருபிலே!”

அவர் பிடியிலிருந்து தப்பி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். கடலைத் தாண்டி, மலையைத் தாண்டி, நதியைத் தாண்டி. இப்போது வாகனங்களின் இரைச்சலோ, குறுவெட்டியின் நாற்றமோ கேட்கவும் இல்லை, அடிக்கவும் இல்லை.

இடமும் இருப்பும்

வளைக்க முடியாத
உலோக விதிகளால் ஆனவை
இடங்களின் ஒழுங்கமைவுகள்.
தெருவில்

எங்கோ நடந்து போகிறவர்கள்மீது
விரோதம் கொண்டிருக்கின்றன
'கேட்டிற்குப் பின்
மினுங்கும் கண்கள்
மேலும் வேகமாக நடக்கிறோம்.

தயங்கித் தயங்கி
ஒரு சதுரத்தில் பிரவேசிக்கிறீர்கள்
அச்சதுரத்தின்
புலனாகாத உச்சதுரங்கள்
உச்சதுரங்களின்
உள்ளறைகள்
உள்ளறைகளின்
திறக்கக் கூடாதென
சாபமிடப்பட்ட மாம் அறைகள்
அதிர்ஷ்டமற்றவர்கள்
திரும்பவியலாத
சூட்சும வழிகள்.

காற்றில் மிதக்கும்
நாற்காலிகளிலிருந்து
ஒரு தேனீரை அருந்தும் விதம்
ஒரு சிரிப்பின் அளவீட்டு விதிகள் மற்றும்
திடீரென உருவப்படவிருக்கும்
நம் நிர்வாணம் பற்றி
பெரும் அச்சங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன.

நுழைய வேண்டிய நேரத்திற்கும்
வெளியேற வேண்டிய நேரத்திற்குமான
தகர்க்க முடியாத அரண்களுக்குள்
மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்வதாகிறது
காட்டுமிராண்டி நிலைக்கும்
நாகரிக நிலைக்குமான
பெரு வரலாறு.

இடங்களின் ஒழுங்கமைவுகளை
நாம் கட்டுவதில்லை.
அவை இடங்களாக இருப்பதாலேயே
ஒழுங்கமைவுகளாகவும் இருக்கின்றன.

அவற்றைத் தீவிரமாக
பின்பற்றுதலின் அவசியம்
முற்றிலும் அழிந்து போகாமல்
தாக்கிக் கொள்ளவும்
அன்பு செய்யவும்
ஓர் உடன்படிக்கை
அல்லது சதிச்செயல்

இடங்களின்
வரைபடக் கோடுகள் மீதே
தெளிவாக அறியும்படி இருக்கின்றன
அவற்றின் மனநோய்க் கூறுகள்.

சாய அனுமதிக்காத
சுவர்களின் முன்
தடை செய்யப்பட்ட
கண்காணிக்கப்படும் உடல்கள்
இறுகி இறுகி
இறுதியில் அவையும் இடங்களாகின்றன.

நான் வேறொரு இடத்தின்
ஒழுங்கமைவாக
இவ்விடம் வராதிருந்தால்
இவ்விடத்தின் ஒழுங்கமைவு
இந்த அளவு
கழுத்தை நெரிக்காதிருக்கலாம்.

தப்பிச் செல்வதாக
ஒருவர் கூறும் போது
அது முற்றிலுமாக
இடங்களற்ற இடங்களுக்கு
தப்பிச் செல்வதையே
குறிக்க வேண்டும்.

நாம் தப்ப முடியாதவர்கள் என்பதாலும்
நம்முடைய ஒழுங்கமைவுகளில்
பிறருடைய இடங்களை
அனுமதிக்க இயலாதவர்கள் என்பதாலும்
மீறல்களின் அதிர்ச்சிகளுக்கேனும்
இரத்த ஓட்டத்தைப் பழுக்கலாம்.

மனுஷ்யத்திரன்

திரையுலகில் கவித்துவத் தேடல் புத்தேவ் தாஸ்குப்தவுடன் ஒரு பேட்டி

புத்தேவ் தாஸ்குப்த சிறந்த வங்கமொழி படத் தயாரிப்பாளர். சத்யஜித் ரே, ரித்விக் கட்டக், மிருணாள் சென் ஆகியோர் வாசையில் இடம் பெறபவர். பொருளியல் பேராசிரியராக பணியாற்றிய இவர், திரைப்படத்துறையில் ஏற்பட்ட ஆர்வம் காரணமாக தனது வேலையை ராஜிநாமா செய்தார். 1978இல் தயாரித்த தூர்த்வ (தொலைவு) எனும் திரைப்படத்தின் மூலம் திரையுலகக் கவனத்தை ஈர்த்த இவர், சத்யஜித் ரேயின் பெருமிதம் கலந்த பாராட்டுகளைப் பெற்றவர். வங்கமொழி இலக்கியத்திலும் நிலையான இடத்தைப் பெற்றிருக்கும் குப்த, ஐந்து கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

இவரது 'தூர்த்வ' திரைப்படம், 1979இல் சிறந்த பிராந்திய படங்களுக்கான வெள்ளித் தாமரை விருதையும்; பட உருவாக்கத்தில் முதல் முயற்சிக்கான தாதா சாகேப் பால்கே விருதையும்; சர்வதேச லொகர்னோ திரைப்பட விழாவில் சிறப்பு விமர்சகரின் விருதையும் பெற்றது.

நீம் அள்ளுபூர்ண (கசப்புக் கவளம்) எனும் படம், 1980இல் கார்லோவிவாரி திரைப்பட விழாவில் சிறப்பு ஜூரி விருதையும்; லொகர்னோ திரைப்பட விழாவில் ஜூரி விருதையும்; சிறந்த கறுப்பு வெள்ளை ஒளிப்பதிவுக்கான தேசிய விருதையும் பெற்றது. மேலும், ஹாஸ்காஸ் மற்றும் தெற்காசிய திரைப்பட விழாக்களில் மிகச்சிறந்த படமாகவும் இது மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது.

க்ருஹஜுத்த (சந்திப்பு) வெனிஸ் மற்றும் மாஸ்கோ திரைப்பட விழாக்களில், 1982இல் பங்கேற்றது.

பெரா (திரும்புதல்) 1986ஆம் ஆண்டில் சிறந்த வங்கமொழிப் படமாக தேர்வு செய்யப்பட்டது. சிறந்த திரைக்கதைக்கான தேசிய விருதும், சிறந்த குழந்தை நடிப்புக்கான விருதும் இப்படத்திற்குக் கிடைத்தன.

புத்தேவ் தாஸ்குப்த மிகச் சிறந்த டாகுமெண்டரி படத் தயாரிப்பாளராகவும் விளங்கி வருகிறார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எங்களுக்குத் தெரிந்தவரை, உங்களின் ஆரம்பகால படைப்பு வெளிப்பாடு கவிதையாகத்தான் இருந்தது. இல்லையா?

ஆம். நீங்கள் சொல்வது சரிதான். 1961இல், நான் மாணவனாக இருந்தபோதே கவிதையெழுதத் துவங்கி விட்டேன். 'கவிதா', 'பாபாஷா', 'கருதிபாஷ்', 'எக்ஷான்', 'சடாபிஷா' போன்ற சிறந்த வங்க இதழ்களிலும், அதிகம் விற்பனையாகும் 'தேஷ்' போன்ற பத்திரிகையிலும் எனது கவிதைகள் பிரசுரமாயின.

அறுபதுகளில் வங்க இலக்கியத்தின் மிக முக்கிய கவிஞராக நீங்கள் உருக்கொண்டுவீட்டீர்கள். கஸ்கத்தா கல்லூரி ஒன்றில் பொருளியல் பேராசிரியராக எட்டு ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கிறீர்கள். இத்தகைய பாதுகாப்பான அறிவுஜீவி வாழ்க்கையை நீங்கள் தொடர்ந்திருக்க முடியும். அப்படியிருக்கையில், கடினமான படத்தயாரிப்புத் தொழிலை ஏன் பெற்கொண்டீர்கள்?

நான் கவிதைக்கும் திரைப்படத்துக்கும் இடையே எந்தவொரு வித்தியாசத்தையும் காணவில்லை. கருத்துகளை வளப்படுத்த விரும்புகிறேன். டைசுக்கணக்கான மக்கள் அவற்றை திரைப்படம் மூலம் பெறக்கூடுமாயின், நான் என் கவித்துவ திறமைகளை திரைப்படத்துறைக்கு மாற்றிக்கொள்ளவே விரும்புவேன். திரைக்கதை எழுதுபவன் தொழிலும் கவிஞனின் தொழிலும் சாராம்சத்தில் ஒன்றாகத்தான் என்ற விளாபியர் மாயாகோவஸ்கின் வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் என் எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் பொருத்தமான வார்த்தைகளைக் காணமுடியாது.

உங்களை சுற்றியுள்ள யதார்த்தங்களை அணுகுவதில் கவிதைக்குள்ள போதாமையை உணர்ந்துதான் திரைப்படத் துறைக்கு வந்தீர்களா?

இல்லை. கவிதையில் எந்தப் போதாமையும் இருப்பதாக நான் உணரவில்லை. திரைப்படத்துறையில் முழுமையாக ஈடுபடுவதால், கவிதைக்கு அதிக நேரம் ஒதுக்க முடியவில்லை. நான் குழந்தைப்பருவம் தொடரே திரைப்படங்களால் கவரப்பட்டேன். இளைஞனானபோது இவ்விருப்பம் மேலும் வலுப்பெற்றது. திரைப்படத்தை ஒரு ஊடகமாகவும் பல கலைகள் இணைந்த - உள்ளார்ந்த முழுமை கொண்ட ஒரு கலைக் கலவையாகவும் நான் காணுகிறேன். அதனால், தனித்தன்மை வாய்ந்த - பன்முகம் கொண்ட - தகவல் தொடர்புக்கு உகந்த கலை வடிவமாகக் கருதுகிறேன். 'இருபதாம் நூற்றாண்டின் கலை வடிவம்' என்ற லெனின் கூற்றை முழுமையாக நம்புகிறேன். சுருக்கமாகச் சொல்வதெனில், என் சக மனிதனுக்கு ஏதேனும் கொடுக்கவேண்டும் என்கிற உந்துதல், சிருஷ்டி வெளிப்பாடாக முதலில் கவிதையிலும் பின்னர் திரைப்படத்திலும் வெளிப்பட்டது.

உங்கள் திரைப்படத்தின் மூலம் நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

என் செயல்பாடானது என் காலத்திய யதார்த்தங்களை அலசுவதுதான். வேறு வகையில் சொன்னால், நம் சகாப்தத்தின் காலப்பண்பை நான் சித்தரிக்க விரும்புகிறேன். எனவே, வாழ்வுக்கு இணக்கமான எதையும் - எல்லாவற்றையும் சித்தரிக்கிறேன்.

நீங்கள் கவிஞராகவும் படத் தயாரிப்பாளராகவும் விளங்குகிறீர்கள்: இவ்விரண்டு கலை வடிவங்களையும் எவ்வாறு ஒருங்கிணைக்கிறீர்கள்?

இவ்விரண்டுமே தனித்தனி வெளிப்பாட்டுத்தன்மை கொண்ட வித்தியாசமான ஊடகங்களாகும். இவ்விரண்டுக்கும் பொதுவான இழை ஒன்று ஒடுகிறது. தன் படைப்பு வெளிப்பாட்டுக்கு உகந்ததாகக் கருதுகிற ஊடக வடிவத்தின் உள்ளார்ந்த விதிகளுக்கு ஒருவன் உண்மையானவனாக இருக்கவேண்டும். எந்தப் படப்படாக்கச் செயல்பாட்டுக்குப் பின்னாலும் ஒரு கவித்துவக் காட்சி இருந்தாக வேண்டும். பல கலை வடிவங்களிலிருந்து திரைப்படம் பலவற்றை எடுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அது எந்தக் கலை வடிவத்தையும் பின்பற்றக்கூடாது. திரைப்படம், மற்றவற்றிலிருந்து சுதந்திரமாகவே இருக்கவேண்டும்.

அதாவது, பேச்சுமுறையைக் காட்டிலும் காட்சிமுறை சக்தி வாய்ந்தது எனக் கூற விரும்புகிறீர்களா?

இருக்கலாம். ஆனால், கவித்துவக் காட்சி என்பது முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒன்று: எந்த சிருஷ்டிக்கும் இன்றிய மையாதது. அந்தரேய் தார்க்கோவஸ்கியின் படங்களைப் பார்த்தால் நான் கூறுவதை நீங்கள் உணர முடியும். தார்க்கோவஸ்கி மட்டுமின்றி மற்ற படத்தயாரிப்பாளர்களும் கவித்துவக் காட்சியினால் உந்துதல் பெற்றிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ராபர்ட் பிரஸ்ஸன், சத்யஜித் ரே ஆகியோரை குறிப்பிட முடியும். உங்கள் மனதில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை, உங்களால் சில சமயம் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம்; ஆனால், அதை உணர முடியும் - ஏதோ அசாதாரணமான ஒன்று உங்கள் மனதின் அடியாழத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை உணர முடியும். இந்நிலை படிப்படியாக உங்கள் மனக்கணமுள் ஒரு வடிவங்கொள்கிறது. இதைத்தான் 'கவித்துவக் காட்சி' என்கிறேன் நான். உங்கள் பார்வைக்கு ஒரு உருவம் கொடுக்க உங்கள் கற்பனையை பயன்படுத்துகிறீர்கள். கவிதைக் காட்சியையும் கவிதைக் கற்பனையையும் ஒருவனால் திரைப்படத்தில் ஒருங்கிணைக்க முடியுமெனில், அதன் விளைவு, ஓர் அரிய

படைப்பாக இருக்கும். திரைப்படம் என்பது கவிதைக்கும் இசைக்கும் இடையே எங்கோ இருக்கிறது.

உங்கள் அபிப்பிராயத்தில், படத் தயாரிப்பாளரின் பங்கு என்னவாக இருக்க வேண்டும் ?

நேர்மையான படத்தயாரிப்பாளரின் பங்கு, அவனைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தத்துக்கு எதிர்வினை தருவது மட்டுமல்ல; மாறாக, அந்த யதார்த்தங்களை தனது படத்தில் மறு சிருஷ்டி செய்வதாகும். சிருஷ்டித் தன்மையோடு அணுகி, தனது சொந்த உலகை படைப்பதன் மூலம் யதார்த்தத்தின் முக்கியத்துவத்தை தனது படங்களில் நிலைப்படுத்த வேண்டும். தன் காலத்திய சமூக, அரசியல் மனித நிலைமைகளை அவன் புரிந்து கொள்வதோடு, அவற்றுக்கு எதிர்வினைத் தருமாறு பார்வையாளர்களை அவன் உசுப்பி விட வேண்டும். இதற்காக, அவன் அரசியல் வாதிடாமலே அரசியல் பத்திரிக்கையாளனாகவோ தீர்க்க தரிசியாகவோ இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல அர்த்தம். அவன் கலைஞனாக இருக்க வேண்டும். வர்த்தகம், லாபம் என்ற தளையிலிருந்து சினிமா எனும் சக்தி வாய்ந்த ஊகத்தை வென்றெடுக்க அவன் முயல வேண்டும். இது எளிதான பணி அல்ல; என்றாலும், இலக்கை அடைய தன்னை வருத்திக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.

வெளிநாட்டவர்களால் புணையப்பட்டுள்ள 'இந்தியத் தன்மை' எனும் கருத்தாக்கத்துக்கு, வளர்ந்து வரும் சில தயாரிப்பாளர்கள் மலியாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் போக்கு ஆபத்தானது என்று நீங்கள் உணர்வில்லையா ?

வறுமை, எழுத்தறிவின்மை, சமயப் போக்குகள், முடநம்பிக்கைகள், சமூகப் பின்னடைவு, கிராமிய பின்னணியில் அமைந்த ஏழை-பணக்காரன் போராட்டங்கள் - இவை எல்லாம் இணைந்த உருவம் - அதுதான் இந்தியா; இத்தகையதொரு கலைவதான் வெளிநாட்டவரின் 'இந்தியத் தன்மை'. ஓர் இந்தியப் படத்தில் இந்த மூலக்கூறுகளை எப்போதெல்லாம் அவர்கள் பார்க்கிறார்களோ அப்போதெல்லாம் அவர்கள் புகழ்கிறார்கள். தனது கஞ்சன்ஜாங்கா, தேவி ஆகிய படங்களை வெளிநாட்டுப் பார்வையாளர்களோ விமர்சகர்களோ புரிந்து கொள்ளவும் பாராட்டவும் செய்வதது பற்றி ஒரு முறை சத்யஜித் ரே கூறியுள்ளார். நமது சமூக, அரசியல் யதார்த்தங்களை கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால், மேற்கண்ட இரு படங்களும் இன்று முக்கியமான படங்களாகும். ஆனால், இவ்விரு படங்களின் முக்கியத்துவத்தை வெளி நாட்டவர்கள் காணத் தவறி விட்டனர். காரணம், அவர்கள் காண விரும்பிய 'இந்தியத்தன்மை' அந்தப்படங்களில் இல்லை என்பததான். இந்த நிலை நீடிப்பது சோகமானது நம்மவர்களில் பலரை இரையாக்கிக் கொண்டிருக்கும் அறிவஜீவித காலனியத்தையே இது காட்டுகிறது.

தற்காலத் தயாரிப்பாளர் ஒருவர் மற்ற கலைவடிவங்கள் பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகிறீர்களா ?

சிருஷ்டி வெளிப்பாட்டின் சக்தி வாய்ந்த ஊகமாக சினிமா விளங்குவதால் ஒரு படத்தைத் தயாரிக்கும்போது ஏராளமான பொறுப்பு இயக்குநரை அழுத்துகிறது அதை அவர் எதிர்கொள்ள வேண்டும், மற்ற கலை வடிவங்கள் குறித்து விழிப்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இலக்கியத்தின் ஆழமான மாணவராக இருக்க வேண்டும்; நவீன நாடகத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருக்க வேண்டும்; தற்காலம், கடந்தகாலம் பற்றிய - தனக்கேயுரிய புறவாய்ப்பார்வைகளை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும்; ஏரளவு ஓவியம் பற்றியும் அறிந்திருக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் கூறும்போது பலமரம் கண்ட தச்சனாக படத்தயாரிப்பாளன் விளங்க வேண்டும் எனக் கூறுவது போலத் தோன்றும். நான் குறிப்பிட விரும்புவதெல்லாம், ஒரு படத் தயாரிப்பாளன் தன்னைச் சுற்றிய பன்முகம் கொண்ட உலகுடன் பரிச்சயம் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைத்தான். இது

சசிதேவனின்

(கிருஷ்ணன் நம்பி)

'யானை என்ன யானை'

தொகுப்பை வெளியிட 'உயிர்' ஆர்வம் கொண்டுள்ளது. தொகுப்பு கைவசம் உள்ள நண்பர்கள் அல்லது தொகுப்பு இருக்கும்பிடம் அறிந்த நண்பர்கள் கீழ்க்குறித்த முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

உயிர் வெளியீடு

1/8, கொங்கனூர்

ஆலங்குளம் சிமென்ட்ஸ் ஆர்சல்
காயராஜர் மாவட்டம் 626 127

விஷயத்தில் உங்கள் கவனத்தை சத்யஜித் ரேயின் கூற்றை நோக்கி திருப்ப விரும்புகிறேன். 'ஒரு படத் தயாரிப்பாளன் படத்தைப் பற்றி மட்டுமே கவலைப்படுவான் என்றால், அவனது அவதானிப்பு படத்தை மட்டுமே மையம் கொண்டிருக்கும் என்றால், அவனுடைய சிந்தனையிலும் வெளிப்பாட்டிலும் தேக்கத்துக்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன என்று பொருள்.'

உங்களது 'தூரத்வ' (தொலைவு) 'நீம் அள்ளபூர்ண' (கசப்பான கவனம்), 'கருஹஜுத்த' (சந்திப்பு) ஆகிய படங்கள் அரசியல் பின்னணியை கொண்டிருக்கின்றன. ஏதேனும் அரசியல் தத்துவத்தை பார்வையாளர்களுக்குக் கூற வேண்டும் என விரும்புகிறீர்களா ?

'தூரத்வ'விலிருந்து 'பெரா' (கிரும்புதல்) வரை, நான் தயாரித்துள்ள படங்களில் அரசியல் நோக்குநிலை ஒன்றை நீங்கள் கவனிக்கலாம். ஏதேனும் ஒரு கட்சிக் கோட்டாட்டை போதிக்க முயன்றிருக்கிறேன் என்பதல்ல இதன் பொருள். அதே நேரத்தில், ஒரு உணர்ச்சியுள்ள மனிதம் அரசியலற்றதாக இருக்க முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை; இது சாத்தியமல்ல. என் படங்களில் வாழ்க்கையை அதன் முழுமையோடு காட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் என்பது வாழ்க்கைப் போக்கின் மிக முக்கிய பகுதியாகும்.

உங்கள் முக்கதையின் (trilogy) கதாபாத்திரங்கள் நச்சலைட்டுகளின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் தப்பிக்கும் மனோபாவம் கொண்டவர்களாக - வாழ்க்கை நெறியிலிருந்து விலகியவர்களாக - சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அந்த இயக்கத்தில் சாதகமான பக்கம் எதுவும் இருக்கவில்லையா ?

'அந்திகாலி' (குருட்டு முக்கு) படம் பற்றி விவாதித்தபோது, இந்தக் கேள்வியை ஒரளவிற்கு அணுகியிருக்கிறேன். மீண்டும் விவாதிக்கிறேன். இந்தப் படங்களை நீங்கள் கூர்ந்து கவனித்தால், இருவகை கதாபாத்திரங்களைக் காணலாம். முதல் வகை கதாபாத்திரங்கள் தடுமாறும் தன்மையுடையன. மந்தர், பிஜான், ஹேமந்த ஆகியோர் இவ்வகையினர். இன்னொருவகை, உறுதியான கதாபாத்திரங்கள். 'தூரத்வ' படத்தின் கதாநாயகி, கதாநாயகனின் சகோதரன், அஞ்சலியின் தந்தை - இவர்கள் எல்லோரும் மந்தரைக் காட்டிலும் ஆக்கபூர்வமானவர்கள். ஏனெனில், ஒவ்வொருவரும் அவரவது சொந்த வழியில் அநீதி, வீரக்தி, நம்பிக்கையின்மை ஆகியவற்றுக்குத் தம்மை ஒப்புக் கொடுக்க மறுக்கின்றனர். 'அந்திகாலி'யில் இடம் பெறும் அபி-தா கதாபாத்திரம், எழுபதுகளில் இருந்த அரசியல் இயக்கத்தின், வாழ்க்கைக்கு அனுசரணையான ஆக்கபூர்வமான மக்களை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது.

சுருக்கிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு : கோலாகல பூநீநிவாஸ்

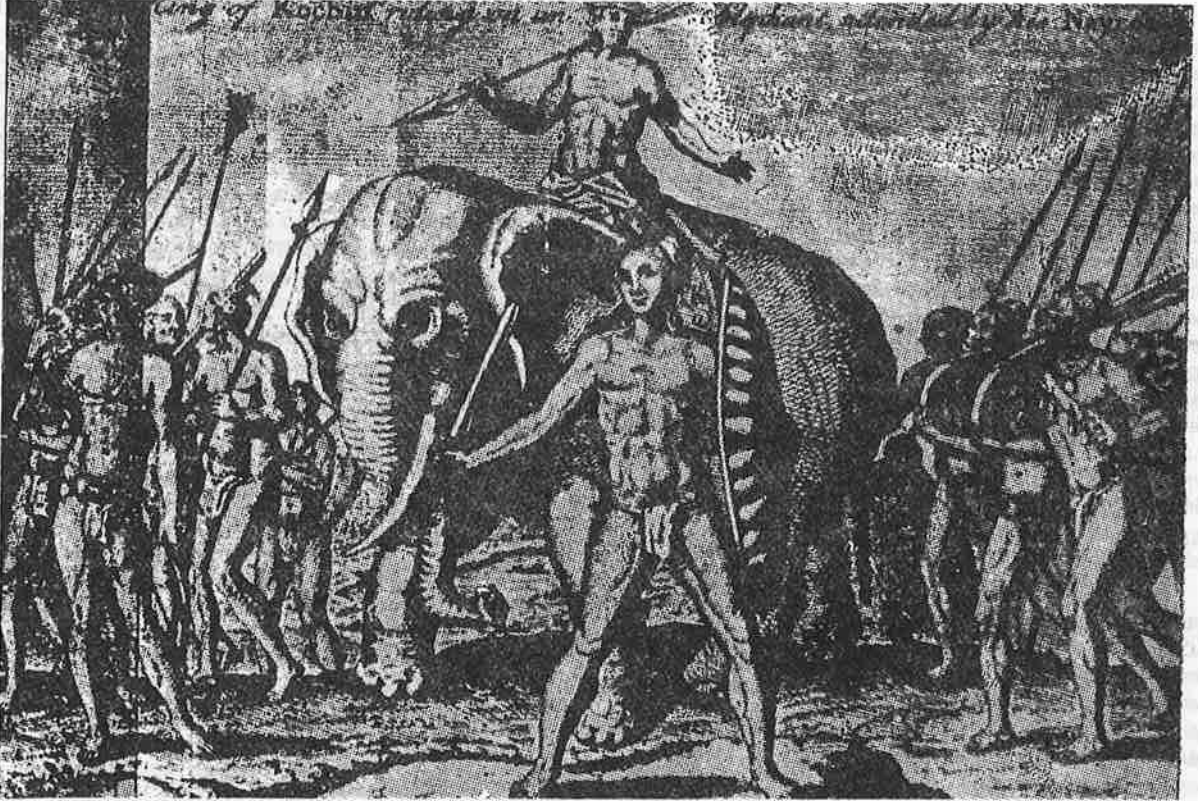
நன்றி : *Buddhadeb Dasgupta* - a monograph published by Secretary, Mosabani, Bihar.

சேரர், வரலாறும் கேரளமும்

பி. கெ. பாலகிருஷ்ணனின் ஆய்வுகள்

சேரர் வரலாறு மற்றும் கேரளத்தின் சமூக அமைப்பு பற்றி அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்பும் புகழ்பெற்ற நூலின் சுருக்கம்

ஜெயமோகன்

போர்த்துகீசிய ஓவியம். யானைமீது அமர்ந்திருப்பவர் கொச்சி மகாராஜா. இது ஒரு கற்பனை ஓவியம் என்பவர்கள் யானையின் கண்களை ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார்கள்.

பி.கெ. பாலகிருஷ்ணன் (1927 - 1991) :

கேரளத்துச் சிந்தனை உலகில் நாராயண குருவிருந்து துவங்கி விரிந்த மரபின் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த முக்கியமான அறிஞர்களுள் ஒருவர் பி.கெ. பாலகிருஷ்ணன். நாராயண குருவின் பிரதம சீடரும் சமூக சீர்திருத்தவாதியும், கேரள நாத்திக இயக்கங்களின் பிதாமகருமான 'புலயன்' அய்யப்பனை மானசீகமாகத் தன் ஆசிரியராக ஏற்றுக் கொண்டவர். அய்யப்பனின் ஆன்மீகத்தையும் தீவிர நாத்திகத்தையும் பிரதிபலித்தவர். பத்திரிகையாளராக இவர் தன் வாழ்க்கையைத் துவங்கினார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறை சென்றார். கேரள கௌமுதி நாளிதழில் உதவி ஆசிரியராகவும் பின்னர் மாத்யமம் நாளிதழின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். வேகம் மிக்க நடையில் எழுதப்பட்ட பாலகிருஷ்ணனின் தலையங்கங்களும் சிறப்புக் கட்டுரைகளும் புகழ்பெற்றவை 'காவியக் கலை - ஆசானை முன்வைத்து', 'நாவல் சித்தியும் சாதனையும்', 'சந்து மேனோன் : ஒரு ஆய்வு', 'எழுத்தச்சனின் கலை' ஆகியவை அவருடைய முக்கியமான விமர்சன நூல்கள். இவற்றில் முதல் இரு நூல்களும் விமர்சன கிளாசிக்குகள் எனக் கருதப்படுபவை இளம்வயதில் எழுதிய 'புளுட்டோ பிரியமுள்ள புளுட்டோ' என்ற குறுநாவலுக்குப் பிறகு நீண்டகாலத்துக்கு அவர் புனைகதைகள் எழுதவில்லை. 1973இல் 'இனி நான் உறங்குவா' என்ற மகாபாரதத்தை அடியொற்றிக் கர்ணனை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் மூலம் இலக்கியவாதியாக அழியாத இடம் பெற்றார். மலையாளத்தின் பெரிய இலக்கியப் படைப்பாக இது கருதப்படுகிறது. ஐந்தாயிரம் பிரதிகள் வீதம் பதினான்கு பதிப்புகளை இந்நாவல் கண்டிருக்கிறது. கேரள வரலாற்றாசிரியர்கள் திப்பு சுல்தானைப் பற்றி 'ஆக்கிரமிப்பாளன்' என்ற ஒற்றைப்படையான பிம்பத்தை உருவாக்கி வைத்திருந்ததை தகர்க்கும் முகமாக வரலாற்றாய்வில் நுழைந்து 'திப்பு சுல்தான்' என்ற நூலை எழுதினார். மிக முக்கியமான கேள்விகளை இந்நூல் எழுப்பியது. 'ஸ்ரீ நாராயண குரு' இன்னொரு புகழ் பெற்ற நூல். வரலாற்றாய்வில் பாலகிருஷ்ணனின் இடம், சம்பிரதாயமான வரலாற்றாய்வாளர்களின் கண்களுக்குப் புலப்படாத பல முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்பினார் என்பதே வரலாறு என்பது நிகழ்காலத்தின் அடிப்படையில் இறந்தகாலத்தின் மீது முன்வைக்கப்படும் விமரிசனம் என்ற கருத்து பாலகிருஷ்ணனுக்கு இருந்தது. முற்றிலும் தகவல் சார்ந்ததும் புறவயமானதுமான வரலாறு ஒன்று உண்டு என்பதை அவரால் ஏற்க முடியவில்லை. ஆகவே வரலாற்றாய்வாளனின் அடிப்படையான தார்மீக மதிப்பீடுகளும் முக்கியமானவை என்று அவர் எண்ணினார். பி.கெ. பாலகிருஷ்ணன் 1991இல் தன் 64ஆம் வயதில் காலமானார்.

நிகழ்கால யதார்த்தத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞை மூலம் இறந்த காலத்தினீயது வெளிச்சத்தை வீசுவதும், அதன் மூலம் புது அந்தத்த தெளிவு தோன்றும் இறந்தகாலம், அதே ஓளியை மேலும் சீவிரமாக நிகழ்கால யதார்த்தங்களினீயது பிரதிபலிப்பதமான ஒரு அறிவுச் செயல்பாட்டையே நாம் வரலாற்றாய்வு எளிதிறோம்.

பி.கே. பாலகிருஷ்ணன்

ஒன்று

பி.கே. பாலகிருஷ்ணன் எழுதிய ஜாதி அமைப்பும் கேரள வரலாறும் என்ற நூல் 1983இல் பிரசுரமானது. மிகுந்த விவாதத்துக்கு உள்ளான இந்த நூல் கேரள வரலாறு பற்றி மிக அடிப்படையான சில கேள்விகளை முன் வைத்தது. கேரள வரலாற்றமைப்பு பற்றிய சில முக்கியமான முடிவுகளை வலியுறுத்தியது. அத்துடன், வரலாறு என்பது தன்னளவில் சார்புகள் ஏதும் இல்லாத, கருத்து நிலைகள் எதையும் உள்ளடக்காத ஒரு 'விஞ்ஞானம்' தானா என்ற மிக முக்கியமான கேள்வியையும் எழுப்பியது. கேரள வரலாறு எழுதப்பட்டதன் பின்னால் உள்ள சாதி/வர்க்க மனோபாவங்களைத் தொட்டுக் காட்டியது. பலவகைகளில் பி.கே. பாலகிருஷ்ணனின் ஆய்வு முறையும் முடிவுகளும் தமிழுக்கு முக்கியமானவை. சேரா வரலாறு, தமிழ் மொழிக்கும் பிற திராவிட மொழிகளுக்கும்மான உறவு ஆகியவை பற்றிய அவருடைய புதிய கருத்துகளை முதன்மையாகக் கூற வேண்டும். இக்கட்டுரை அவருடைய பெரிய நூல் பற்றிய சுருக்கமான அறிமுகம். பாலகிருஷ்ணன் மிக விரிவாக முன்வைத்துச் செல்லும் ஆதாரங்கள் பெரும்பாலும் இதில் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.

'எந்தக் காலம் முதல் என்று தீர்மானிக்க முடியாத ஆதிகாலம் முதல் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலகட்டத்தில் சிறப்பான நாகரிகம் ஒன்று கேரளப்பகுதியில் இருந்தது என்று தெளிவுபடுத்தக்கூடிய எந்த ஒரு தொல்பொருள் ஆதாரமும் இல்லை. அதமட்டுமல்ல; குறைந்தபட்ச பண்பாடு கொண்டதும் ஒருங்கிணைந்ததமான சமூக வாழ்வு ஒன்று இப்பகுதிகளில் இருந்தது என்று காட்டும் தொல்பொருள் சான்றுகள் கூட ஏதுமில்லை' (பக்.18) என்று கூறியபடி தன் நூலை ஆரம்பிக்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். இந்திய வரலாற்றாய்வைத் தொடங்கும் கோசாம்பியும் இதே போல புதைபொருள் சான்றுகளின் போதாமையைச் சுட்டிக் காட்டிய பிறகுதான் பிற ஆய்வுமுறைகளைக் கையிலெடுக்கிறார். பாலகிருஷ்ணனின் ஆய்வு முறை முழுக்க முழுக்க கோசாம்பியை அடிபொற்றியதாகும்.

வெளிநாட்டு வணிகமும் சில ஐயங்களும்

ரோமாபுரி கடல் வணிகர்களின் குறிப்புகளை விரிவாக ஆய்வு செய்தபடி பாலகிருஷ்ணன் முக்கியமான ஓர் ஐயத்தை எழுப்புகிறார். மிக விரிவான அளவில் ரோமர்களும் அரேபியர்களும் எத்தியோப்பியர்களும் தென் தமிழகத்தின் கடற்கரைப் பகுதிகளோடு வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இதற்கு ஆதாரமாகத் தமிழக, கேரள கடற்கரைப் பகுதிகளில் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட நாணயச் சேமிப்புகளைக் கூறலாம். முத்து, பவளம், மிளகு, பிற வாசனைப் பொருட்கள் முதலியவற்றுக்கான 'விலையாகப் பொன் பெறப்பட்டதாயினும் நாணயம் என்ற நிலையில் அல்லாமல் உலோகம் என்ற நிலையில் தான் பொன்னும் வெள்ளியும் பெறப்பட்டன என்று மாண்டியர் வீலர் முதலிய ஆய்வாளர்களை ஆதாரம் காட்டி பாலகிருஷ்ணன் கூறுகிறார். இயற்கைப் பொருட்களைக் கொடுத்துப் பொன்னைப் பெறுதல் என்பதைத் தவிர மற்றவகையில் ரோமாபுரியினருடன் வணிகரீதியான

உறவுகளைக் கொள்ளுமளவு கேரளமும் தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளும் அக்காலத்தில் கலாச்சார வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை என்று அவர் கருதுகிறார். அதற்கு முக்கியமான ஆதாரமாக அவர் முன்வைப்பது இஞ்சியைப் பற்றிய ரோமாபுரியினரின் 'ஞானம்' ஆகும். இஞ்சியும் கருவாப்பட்டையும் பிற மலைவாசனைப் பொருட்களும் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழக, கேரளக் கடற்கரைப் பகுதிகளிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. ஆனால் ஐந்து நூற்றாண்டுக் காலம் ரோமானியர் இவற்றை அரேபியர்களிடமிருந்தும் எத்தியோப்பியர்களிடமிருந்தும் தான் வாங்கி வந்தனர். பிளினியின் பயணக் குறிப்புகள் இவை அரபு - ஆப்பிரிக்க பகுதிகளில் தவிர வேறு எங்கும் விளைவதில்லை என்றே குறிப்பிடுகின்றன. அரபு எத்தியோப்பிய வணிகர்கள் (சோனன்கள், காப்பிரிகள்) இவற்றைக் கேரளத்தில் கொள்முதல் செய்து தங்கள் குறைமுகங்களில் வைத்து ரோமாபுரியினருக்கு விற்கிறார்கள். அப்படியானால், தமிழ்நாடு - கேரளப் பகுதிகளில் விரிவான பண்டக சாலைகளை நிறுவியும் நிறந்தக் குடியிருப்புகளை அமைத்தும் வாழ்ந்த ரோமானியர்கள் இப்பகுதி மக்களுடன் எந்தவிதமான கருத்துப் பரிமாற்றமும் இல்லாதவர்களாக இருந்தார்களா? அப்படித்தான் தெரிகிறது. இ.எச். வாமிந்டனை விரிவாக மேற்கோள் காட்டி பாலகிருஷ்ணன் இதை நிறுவுகிறார்.

மிளகு கூட கேரள மக்களால் விவசாயம் செய்து விற்கப்படவில்லை. மிளகும் இஞ்சியும் அவை விளையும் பகுதிகளில் காட்டுச் செடிகளாக வளர்ந்து கிடப்பவை என்று பிளினியின் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. 'மிளகுக்கு உரிமையாளர்கள் என்று எவரும் கிடையாது' என்று அரபுப் பயணியாகிய அபு தலால் குறிப்பிடுவதை பாலகிருஷ்ணன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். கேரள மக்களின் உணவில் நீண்டகாலம் வரை மிளகு பயன்படுத்தப்படவில்லை. இப்போதும் மிகக் குறைவாகவே உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. ஆய்வேதம் அறிமுகமான பிறகே அதற்கு ஓரளவு உள்நாட்டு உபயோகம் ஏற்பட்டது. கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் கூட மிளகு பயிரிடப்படவில்லை, காட்டி லிருந்து சேகரிக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் நிறைய உள்ளன. மிளகு விவசாயம் பற்றிய முதல் குறிப்பு 15ஆம் நூற்றாண்டு சீன பயணியாகிய மாஹுவானின் குறிப்புகளில் தான்

'விஞ்ஞானம் கபடமற்றது. தன் தருக்கங்களுக்குள் இயங்குவது. தன்னளவில் முழுமையானது' என்ற கருதுகோள் அறுபதுகளில் விரிவான அளவில் தாக்கி உடைக்கப்பட்டது. விஞ்ஞானம் அறம் சார்ந்த மதிப்பீடுகளையும், காலகட்டத்தின் தேவைகளையும் உள்ளடக்கியதுதான் என்று நிறுவப்பட்டது.

காணப்படுகிறது என்கிறார் பால கிருஷ்ணன். கேரள நிலப்பகுதியில் இன்று பெரும் பகுதியை அடைத்துள்ள கடற்கரை நிலங்கள் அன்று உருவாகவே இல்லை; தனித்தனியான மணற்குவியல்களாகவே அவை இருந்தன என்று ஐ.சி.சாக்கோ போன்ற நிலவியல் அறிஞர்கள் கருதுவதையும், மீதி மலைப்பகுதிகளில் நூறு வருடங்கள் முன்புவரைகூடப் பெரும் காடுகள் மண்டியிருந்தன என்பதையும் கூறி, அக்கால கேரளம் அனேகமாக முழுக்க முழுக்க காட்டுப்பகுதி என்றும், வணிகம் முதலான விஷயங்களில் ஈடுபடும் அளவுக்கு நாகரிகம் அடையாத மலைமக்கள் மட்டுமே அங்கு வாழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்றும் அவர் நிறுவுகிறார். இம்மக்களால் காட்டில் சேகரிக்கப்பட்டு நதிகள் வழியாக சில துறைமுகங்களுக்கு கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்ட மலைப்பொருட்களை வாங்கிச் செல்வது மட்டுமே ரோமானியர்களின் வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. இத்துறைமுகங்கள்மீது ஒரு விதமான ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திவந்த பழங்குடித் தலைவர்களையே 'மன்னர்கள்' என்று குறிப்பிட்டார்கள் என்று அவர் அனுமனிக்கிறார். இவர்களுக்கு பிற நிலப்பகுதி பற்றிய ஞானமோ, வணிகத்தின் சாத்தியங்கள் பற்றிய பிரக்ஞையோ இருக்கவில்லை. அவர்கள் வெளிநாட்டினரிடம் நேரடியாக எந்த உறவும் வைத்திருக்கவும் இல்லை. ஆதி, மத்திய கால கட்டத்தக் கேரளம் பெரும்பாலும்

பழங்குடி வாழ்க்கை முறை, சமூக அமைப்பு ஆகியவை மட்டும் உடைய பகுதியாகத்தான் இருந்ததா என்ற கேள்வியைத் திடமாக எழுப்பிக்கொள்ள இதை ஒரு முகாந்திரமாக. எடுத்துக் கொள்கிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

அதிகார பூர்வ கேரள வரலாறும் சில அடிப்படை வினாக்களும்

'விஞ்ஞானம் கபடமற்றது. தன் தருக்கங்களுக்குள் இயங்குவது. தன்னளவில் முழுமையானது' என்ற கருதுகோள் அறுபதுகளில் விரிவான அளவில் தாக்கி உடைக்கப்பட்டது. விஞ்ஞானம் அறம் சார்ந்த மதிப்பீடுகளையும், கால கட்டத்தின் தேவைகளையும் உள்ளடக்கியதுதான் என்று நிறுவப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே 'விஞ்ஞானப் பார்வை' என்ற பிரயோகம் எல்லாத் துறைகளிலும் கேள்விக்குரிய தாக்கப்பட்டது. அதில் வரலாறும் ஒன்று. இந்திய வரலாற்றாய்வில் இப்பிரச்சினையை முதல் முறையாகத் தீவிரமாக கோசாம்பி எழுப்பினார். வரலாறு என்பது இறந்த காலம் பற்றிய 'இயல்பான' பதிவு அல்ல; இறந்த காலத்தின் மீதான நிகழ்காலத்தின் பிரதிபலிப்புதான். எனவே ஒரு வரலாற்றாய்வு முன்வைக்கும் தகவல்களின்

சாக்கோவின் வரைபடம்.

தல்லியம், வாதங்களின் ஒருமை ஆகியவை மட்டுமல்ல; அவை முன் வைக்கும் அற மதிப்பீடும் மிகவும் முக்கியமானது. இந்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் கேரள வரலாற்றை எழுத முயன்றவர்களில் முதன்மையானவர் பேராசிரியர் இளங்குளம் குஞ்ஞன் பிள்ளை. அவருக்கு முன்பே திருவிதாங்கூர், கொச்சி வரலாறுகள் தனியாக எழுதப்பட்டுவிட்டன. (இதில் பத்மநாப மேனோனின் கொச்சி வரலாறும் பிற்காலக் கேரளம் பற்றிய ஆய்வுகளும் மிக முக்கியமானவை) மலபார் மானுவல், கொச்சி/திருவிதாங்கூர் ஸ்டேட் மானுவல்கள் முதலியவை எழுதப்பட்டன. பற்பல செப்பேடுகளும் கல்வெட்டு களும் படிக்கப்பட்டுவிட்டன. இங்கும் சோழ/பாண்டிய வரலாறுகள் விரிவாக எழுதப்பட்டுவிட்டன. பண்டைத் தமிழ் வரலாறுகூட 'உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. அதிகார அரசியல்ரீதியான அதன் வாசிப்பும் தொடங்கிவிட்டது. சேர, சோழ, பாண்டியர் போன்ற கருத்தமைவுகள், கனக விஜயர் தலையில் கல் சுமந்தது போன்ற ஐதீகங்கள் விரிவாகப் பேசப்பட்டு நிலைபெற்றுவிட்டன. இந்த நிலையில் ஒருங்கிணைந்த கேரள வரலாற்றை எழுதிய பேராசிரியர் குஞ்ஞன் பிள்ளைக்குச் சில தாம் சங்கடங்கள் ஏற்பட்டன. அவர் வெகுசாலம் பிராமண ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாயர் வகுப்பைச் சார்ந்தவர். கேரள வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் பிராமணியம் கட்டிப் போட்டிருப்பதைக் கண்டவர். விழிப்பு மீட்டும் சலனமும் அப்போது தான் துவங்கியிருந்தன. மக்களில் மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் எந்த வகையான கல்வியோ பண்பாடோ இல்லாத அரைப் பழங்குடியினர். வாழ்க்கை முறையிலும் சிந்தனையிலும் பழங்குடித் தன்மையான இருந்ததே தவிர உயரிய பண்பாட்டிற்கான எந்தத் தயங்குகளும் இல்லை. ஆனால் சேர சாம்ராஜ்யம் பற்றிய உருவங்கள் அப்போது உருவாக்கப்பட்டுக் கேரளமே சேரநாடு என்று கற்பிதமும் செய்யப்பட்டுவிட்டது. பண்டைப் பெருமையை உதறவும் பிள்ளையால் முடியவில்லை. நிகழ்காலத்தை விளக்கவும் முடியவில்லை. இந்த இக்கட்டிலிருந்து ஆரம்பித்த அவரது வரலாற்று ஆய்வுகள்

ஒருவித 'சமரச' வரலாற்று வரைவையே உருவாக்கின. நம்புதிரி சமூகத்தைப் பிரதான வில்லனாகச் சுட்டிக்காட்டின.

அதன்படி சங்க காலத்து சேர சாம்ராஜ்யத்தையும் அதன் வீறுகளையும் அப்படியே முழுமையாகப் பிள்ளை ஏற்கிறார். இதை முதலாம் சேர வம்சம் என்று குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. 800 வாக்கில் மீண்டும் இரண்டாம் சேர சாம்ராஜ்யம் உருவாயிற்று என்றும் இதை உருவாக்கியவர்குலசேகரவர்மன் என்றும் கூறுகிறார். இவ்விரு சேர வம்சங்களுக்கு இடையே ஒரு இருண்ட காலம் இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டு, இவ்விடைவெளி பண்டைய சேர சாம்ராஜ்யத்தின் பல மாண்புகளைப் பிற்கால சேர மக்கள் அடைய முடியாமல் செய்தது என்று விவரிக்கிறார். திருவஞ்சிக்குளம் அல்லது மகோதயபுரம் என்ற இடத்தைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு குலசேகரர்கள் என்ற சேர அரச வம்சம் கி.பி. 1102 வரை சேர நாட்டை ஆண்டது என்று பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். இவர்களுக்குச் சரித்திர ஆதாரம் அளிக்கும் 'நோக்கத்துடன்' பிற பகுதியினரின் வரலாற்றை ஊடுருவி, அரைகுறை தகவல்களைச் சேகரித்து அடுக்கி, ஒருவிதமான அமைப்பை உருவாக்குகிறார். அதன்படி 'குலசேகர ஆழ்வார்' என்ற பிரபல வைணவாச்சாரியார்தான் முதலாம் குலசேகரன் என்கிறார். கேரளத்தை இந்த குலசேகரர்கள் 14 சிறு பகுதிகளாகப் பிரித்துக் குறுநில மன்னர்களை நியமித்தார்கள் என்றும், பற்பல ஆலயங்களைக் கட்டி விரிவாக நிவந்தங்களை அளித்தார்கள் என்றும், அங்கு நம்புதிரி பிராமணர்களை அவற்றுக்கு அறங்காவலர்களாக நியமித்தார்கள் என்றும் விரிவாக விளக்குகிறார்.

கி.பி. 985 முதல் 1102 வரை சோழர்களுடன் நூறு வருடங்கள் சேரர்கள் போரிட்டார்கள் என்று அடுத்த கட்டத்திற்கு வருகிறார் இளங்குளம் குஞ்ஞன் பிள்ளை. இதை 'நூற்றாண்டுப் போர்' என்கிறார். இந்தப் போரில் கடைசி குலசேகரவம்ச மன்னனும் மரணமடைய நேரிட்டது. பல தலைமுறைகள் போரில் அழிந்தன. கோயில்களும், கோட்டை கொத்தளங்களும் போரில் 'முழுமையாக' அழிந்தன. கலாச்சாரம் அழிந்தது. சாம்ராஜ்யம் சிதைந்தது. குறுநில மன்னர்கள் தலையெடுத்து தேசம் பிளவுண்டு பிரிந்தது. குலசேகர மன்னர்களின் படைவீரர்களான நாயர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் மடியவே ஆண்கள் இல்லாத ஒரு நிலை அச்சாதிக்கு ஏற்பட்டது. ஆலயங்களையும், நிலங்களையும் கையடக்கி வைத்திருந்த நம்புதிரி பிராமணர்கள் போரில் பங்கு கொள்ளவில்லை. போர் முடிந்த அராஜக நிலையில் அவர்கள் கேரளத்தின் மத அதிகாரத்தையும், நில ஆதிக்கத்தையும் கலாச்சார ஆதிக்கத்தையும் பெற்றனர். பிற ஜாதிகளைப் பிரித்து ஆள்வதில் வெற்றி பெற்றனர். ஆண்கள் இல்லாத நிலையில் நாயர் சமுதாயத்துடன் மண உறவு - வைப்பாட்டி உறவு என்று சொல்வதே மேலும் பொருத்தமானது - வைத்துக் கொண்டனர். பிற சாதிகளை மேலும் கீழே தள்ளித் தீண்டத்தகாதவராக ஆக்கினர். அவ்வாறு கேரளத்தில் சாதிக் கொடுமை உருவாகியது உற்பத்திமுறை அழிந்தது. கலாச்சாரம் 'முழுமையாக' மறைந்தது. இது பிள்ளையின் 'வரலாற்று'க்கான தர்க்க அடிப்படை. பரசுரமன் வந்து, கோடாலி வீசி கடலில் இருந்து கேரள மண்ணை மீட்டதும், அதை பிராமணர்களுக்குத் தானம்

செய்ததும், அவர்கள் நலனைக் காக்க ஆதிப்பெருமான் வம்சத்தை உருவாக்கியதும் வெறும் 'பிராமணக் கட்டுக் கதைகள்' என்று இளங்குளம் குஞ்சுன் பிள்ளை ஒதுக்கி விடுகிறார்.

இளங்குளம் குஞ்சுன் பிள்ளையின் வரலாற்றாய்வே சில கருதுகோள்களை விடாப்படியாகத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியான என்று பாலகிருஷ்ணன் கூறுகிறார். பிள்ளை காட்டும் சித்திரம் முற்றிலும் தலைகீழானது என்றும் கருதுகிறார். பிள்ளையின் வரலாற்றுச் சித்திரத்தில் படிப்படியான ஒரு பெரும் சரிவு மட்டுமே உள்ளது. இந்திய உயர் சாதியினர் எழுதிய வரலாறுகள் அனைத்திலும் - குறிப்பாக வட இந்திய வரலாறு மற்றும் தமிழக வரலாறு ஆகியவற்றில் - இதே சித்திரம்தான் உள்ளது என்றும், பழங்காலப் பெருமையை நிகழ்காலத்தின் பிணைத்தே ஆக வேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு (அவர்கள் சய லாபம் காரணமாக) ஏற்பட்டதன் விளைவாக இப்படி ஆயிற்று என்றும் பி. கெ. பாலகிருஷ்ணன் நேர்ப்பேச்சில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பண்டைத் தமிழகம் பற்றி இங்கு உருவாக்கப்படும் ஒளி மிகுந்த சித்திரம்கூட பிராமணர் அல்லாத உயர்சாதியினருடையதுதான் என்று அவர் கூறுவதுண்டு. இந்நூலிலும் பண்டைத் தமிழகத்தின் கலாச்சார வளர்ச்சியின் நிறுத்தன்மை பற்றிய ஐயங்களை பாலகிருஷ்ணன் பல இடங்களில் மீண்டும் மீண்டும் எழுப்பிச் செல்கிறார். 'பண்டைப் பெருமை - புறக்காரணி - வீழ்ச்சி' என்ற ஷழக்கமான விளக்கத்தை அவர் ஏற்படுத்தவில்லை.

இளங்குளம் குஞ்சுன் பிள்ளையின் வரலாற்றாய்வு, எம். ஸ்ரீதர மேனோன் முதலிய பிற்கால வரலாற்றாய்வாளர்களால் ஏற்கப்பட்டு, பரவலாக அங்கீகாரம் பெற்று, ஒரு கட்டத்தில் 'அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாடமாக' ஆனதற்குக் காரணம் அதிகார அரசியலுக்கு ஏற்ப அது அமைந்திருந்தது தான் என்று பாலகிருஷ்ணன் தனிப்பட்ட முறையில் கூறியிருக்கிறார்.

இந்நூலில் அவர்களுடைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட கருத்துகளோடு, விரிவான ஆதாரங்களுடன் ஆக்ரோஷமாக மோதி உடைக்கிறார். இது சம்பந்தமான அத்தியாயங்களில் அவருடைய நடை வரலாற்றாய்வுக்குத் தேவையற்ற கிண்டலுடையதாகவும் இருப்பெனச் செறிவு கொண்டதாகவும் ஆகிறது. இளங்குளம் குஞ்சுன் பிள்ளையின் ஆதாரங்களுக்கும் பிற 'அதிகார பூர்வ' சோழபாண்டிய வரலாற்றாய்வாளர்களின் ஆதாரங்களுக்கும் உள்ள பெரிய இடைவெளியைச் சுட்டிக்காட்டியே அவற்றை உடைத்துவிடுகிறார். மகோதயபுரம் என்றும் திருவஞ்சிக்குளம் என்றும் குறிப்பிடப்படும் கொடுங்கல்லூரில் எந்தவிதமான புதை பொருட்சான்றும்கிடைக்கவில்லை. அங்கு ஒரு தலைநகர் இருந்ததற்கான ஆதாரமே இல்லை என்று நிறுவுகிறார். அப்படியானால் சோழ-பாண்டிய சாசனங்களில் குறிப்பிடப்படும் சேரர்கள் யார் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அவர்கள் இன்றைய தென் திருவிதாங்கூர் (குமரி மாவட்டம், திருவனந்தபுரம்) பகுதியையும் இன்றைய நீலகிரி, கோவைப் பகுதியையும் சேர்ந்த குற்றில் மன்னர்கள் என்றும், தமிழ் கலாச்சாரத்திலும் தமிழ் வரலாற்றிலும் தான் அவர்களுக்குரிய இடம் உள்ளது என்றும் பாலகிருஷ்ணன் கருதுகிறார். கேரள நிலப்பகுதிக்கும் சேரர்களுக்கும் தொடர்பு இருக்க நியாயமில்லை என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

கேரள மன்னர்களும் அரசுகளும்

கேரள நிலப்பகுதியில் நிலவிய வாழ்வு பற்றிப் புதை பொருட்சான்றுகள் இல்லாத நிலையில் வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் அங்குள்ள மன்னர்கள் பற்றியும் வணிகம் பற்றியும் அறிய முயல்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். பிற வரலாற்றாசிரியர்கள் பழந்தமிழகத்தின் சேர வம்சத்தின் 'இமயம் வென்ற' சிறப்பிலிருந்து துவங்குகிறார்கள். ஆனால் பாலகிருஷ்ணனோ அண்மையிலுள்ள இறந்த காலத்திலிருந்து

கேரள-தமிழ் பகுதிகளில்

இந்தியச் சமூகம் பரஸ்பரம் முரண்டட்டு இயங்கும் கூறுகளின் தொகுப்பல்ல. இதன் அடிப்படை இயல்பு ஒருமையே என்பதை வலியுறுத்தும் பல ஆய்வாளர்கள் - குறிப்பாக தரம்பாலை முன்னிறுத்தியவர்கள் - இங்கு மேற்கத்திய ரீதி அடிமைமுறை கிடையாது என்கிறார்கள். அதற்கு உதாரணமாக இங்கு மனிதர்கள் விற்கப்படவில்லை என்று சாதிக்கிறார்கள். ஆண்டை ஊழியன் உறவு என்பது ஒருவித பரஸ்பர சாட்டன் ஆழமான பல உணர்வுத்தளங்கள் உடையதாக இங்கு இருந்தது என்கிறார்கள். நேர்ப்பேச்சில் இதை பாலகிருஷ்ணன் முழுமையாக மறுத்தார். அவர் காட்டிய இரு உதாரணங்கள் முக்கியமானவை

புலையனையும் புலைச்சியையும் விற்பது சம்பந்தமான 'கைமாற்றக் கரணங்கள்' திருவிதாங்கூரில் நூற்றுக்கணக்கில் கிடைத்துள்ளன. 1788இல் ஒரு கைமாற்றக் கரணத்தின் சொற்றொடர்களை உதாரணம் காட்டுகிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

"வாலங்கரெ தேசத்து புத்துத்தறெ வீட்டில் குடியிருக்கும் மூத்தெடத்தெ நாராயணன்" அதே 'தேசத்தை'ச் சார்ந்த "தொப்பிநாலில் வீட்டில் குடியிருக்கும் கொரக்கோணி கொல்லத்து மாத்துண்ணி மாத்துண்ணிக்கு" (இவர் கிறித்தவர்) எழுதிய விற்பனைப் பத்திரம் கீழ்க்கண்டவாறு உள்ளது

"... மூத்தெடத்த நாராயணன் இட்டிக்கதிருவிள்ள ஒள்ள தன்னடியாரு புலயாள் வகயில்... டொலியா எந்ந டொலயியையும் அவள் பெற்ற, பெறும் மக்களையும் கூடெ... விற்கிறார். தொடர்ந்து "இம் மாக்கமெ இ ஆள் வீக்கில் வெலகு, கெட்டுகில் கெட்டுமாறும், பூட்டுகில் பூட்டுமாறும், கொல்லுகில் கொலக்காமாறும் தலயும் முலயும் அடக்கி வெலயாகெ எழுதிக் கொடுத்ததாகெ... " என்று ஆதாரம் நீள்கிறது.

பொருள் : முத்தெடம் என்ற வீட்டைச் சார்ந்தவனும் புத்துத்தரை என்ற தரவாட்டைச் சேர்ந்தவனுமாகிய நாராயணன் கொரக்கோணி கொல்லம் என்ற குடியைச் சார்ந்தவனாகிய தொப்பிநாலு வீட்டியில் குடியிருக்கும் மாத்துண்ணி மகன் மாத்துண்ணிக்கு எழுதிய பத்திரம் இது நாராயணனின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள அடியார்களைப் புலையர்களில் ஒருத்தியான 'பொலியாள்' என்ற புலைச்சியையும் அவள் பெற்றதும் பெறப்போவதுமான மக்களையும் சேர்த்து விற்கிறான் அவன். வாங்கும் மாத்துண்ணி அவர்களை இது போலவே விற்கவேண்டுமென்றால் விற்கலாம். கெட்டடிகளில் கட்டி போடுவதெனில் போடலாம்; கலப்பைகளில் நுகுத்தில் பூட்டுவதெனில் பூட்டலாம்; கொல்ல விரும்பினால் கொல்லலாம். தலைகளும் முலைகளும் (ஆண் பெண் குழந்தைகள்) அடங்க விலை பெற்று எழுதிக் கொடுத்த பத்திரம் இது

தரம்பாலையும் அவரது சீடர்களையும் கடுமையாக பரிசீலித்து ஒதுக்கினார் பாலகிருஷ்ணன். தனிப் பேச்சில் தரம்பால் இந்தியத்தன்மை பற்றிப் பேசியபடியே மேற்கத்திய பாணியில் எழுத்தாதாரம் தேடுவதை விமர்சனம் செய்தார். இவ்வகை அடிமை சாசனம் மிக அபூர்வமான தருணங்களில் - வில்லங்கம் உள்ளபோது மட்டுமே - நடைபெற்றது மற்றபடி நிலம் விற்பதுகூட 1879 நூற்றாண்டு கேரளத்தில் வாய்மொழி மற்றும் ஊர்சபை சாட்சியாகத்தான். இதுவே இந்தியாவின் பொதுநிலை.

இரண்டாவது ஆதாரமாக மிக விரிவான அடிமை விபரம் நடந்ததற்கான ஆதாரங்களை, பல மேனாட்டினர் (ஜேம்ஸ் பார்ப்ஸ், டாக்டர் பிரான்சிஸ் டே.) குறிப்புகளை உதாரணம் காட்டி நிறுவும் பாலகிருஷ்ணன் கேரள அரசு உத்தரவுகள் இரண்டைக் குறிப்பிடுகிறார். 1599இல் உதயம்பேரூரில் கொச்சி ராஜா கூட்டிய சபை (சுனகதோஸ்)

பின்னால் நகர ஆரம்பிக்கிறார். கேரளத்தில் கிடைத்த சாசனங்களின் மீது முதலில் கவனம் திரும்புகிறது. இவற்றில் இரண்டு, சிரியன் கிறிஸ்தவர்களால் பொறிக்கப்பட்டவை பிற சாசனங்கள் அனைத்துமே ஆலயங்களுக்கு நிவந்தங்கள் விடப்பட்டது சம்பந்தமாக எழுதப்பட்டவை இவற்றைச் சோழ, பாண்டிய தேசத்து சாசனங்களுடன் ஒப்பிடுகிறார் பாலகிருஷ்ணன். தமிழக சாசனங்களில் நிவந்தங்கள் விடுபவன் மன்னன் அல்லது மன்னனின் பிரதிநிதி. இச்சாசனங்களில் விரிவான மெய் கீர்த்தியுடன் அம்மன்னர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. கேரள சாசனங்களில் மன்னன் பெயர் போகிற போக்கில் குறிப்பிடப்படுகிறது அவர்கள் எவருமே கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளிக்கவில்லை. அவர்கள் பெயர் மரியாதைகளின்றி மொட்டையாகவே கூறப்படுகிறது. வம்சாவளி வரலாறும் இல்லை. ஏன் கேரள மன்னர்கள் ஆலயங்களுக்கு தானம் செய்யவில்லை? ஏனெனில் அவர்கள் தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் போல முழு அதிகாரம் கொண்ட மன்னர்கள் அல்ல என்று பாலகிருஷ்ணன் சொல்கிறார். அவர்கள் கோயில் நிலங்களையும், பிராமணர்களையும் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் உருவாக்கப்பட்டவர்கள். கோயில்திகாரிகள் என்று அவர்களுக்குப் பெயர். நிலங்களை தானம் செய்யுமளவுக்கு அவர்களுக்கு நிலம் கிடைப்பது ஒரு சாம்ராஜ்ய அமைப்பில் எல்லா நிலங்களும் மன்னனுக்கு உரியவை. ஆனால் கேரளத்தில் சேரிக்கல், கோயிக்கல் நிலங்கள் என்ற பெயரில் உள்ள மன்னனுக்குரிய நிலங்கள் தவிர வேறு நிலங்கள் மீது மன்னனுக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை என்பதோடு, நிலங்களைப் பிறருக்கு அளிக்கும் உரிமையும் அவனுக்கு இல்லை. பொதுவாக அவர்கள் மிகவும் வறுமையில்தான் இருந்தார்கள் என்று பாலகிருஷ்ணன் வெளிநாட்டார் குறிப்புகளைத் திரட்டி நிறுவுகிறார். பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் 31

ராஜவம்சங்களும் 80 குறுநில மன்னர் வம்சங்களும் கொண்டதாக விளங்கியது இந்த பாரம்பரிய கேரள நிலப்பகுதி. அதிக பட்சம் 20000 சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பளவு கொண்டது இது. அப்படி இருக்கையில், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எப்படிப்பட்ட மன்னர்கள்? இவர்களில் மிகப் பலருடைய வம்சங்களும் குறைந்தபட்சம் 800 வருடங்களாகக் கேரள மண்ணில் இருந்திருக்கின்றன என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. அப்படியானால் கேரள மண்ணில் ஒரு ஓற்றை அரசு இருந்திருக்க முடியுமா என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

இம்மன்னர்களின் வழக்கை மற்றும் சடங்குகள் பற்றி வேடிக்கையான தகவல்களைத் திரட்டித் தருகிறார் பாலகிருஷ்ணன். இவர்களுடைய அரண்மனைகள் (கோயில்கள்கள்) புல்லோ ஒலையோ வேய்ந்தவை சேறு குழைத்து உருவாக்கப்பட்ட சுவர்கள் கொண்டவை அதிக பட்சம் ஐந்தோ, ஆறோ உலோக பாத்திரங்கள் மட்டும் இங்கு காணப்படும். மகாராஜாக்கள் கோவணமோ முழங்கால் வரை துண்டுத் துணியோ மட்டும் தான் அணிந்திருந்தனர். ஆண்கள் பெண்கள் எவருமே இடுப்புக்கு மேல் உடை அணிவது இல்லை. மிக எளிய உணவும் பழக்க வழக்கங்களும் கொண்டிருந்தனர். பாலகிருஷ்ணன் நூலில் மர ஈட்டிகள் ஏந்திய கோவணதாரிகளான படைவீரர்கள் புடைதூழ யானை மீது அரை நிர்வானமாக பவனி வரும் கொச்சி மன்னனின் படம் ஒன்று உள்ளது. ஒரு போர்த்துகீசிய ஓவியர் வரைந்தது இது. இம்மன்னர்கள் போர்த்துகீசிய கப்பல் தலைவர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் தெரிகிற பணிவும் பக்தியும் பல உதாரணங்கள் மூலம் பாலகிருஷ்ணனால் காட்டப்பட்டுள்ளன. மிக முக்கியமான விஷயம் அவர்களுக்கு வருமானம் மிகக் குறைவு என்பதே. கேரளத்தில் அன்று நிலவரி என்று ஏதும் கிடைப்பது என்பது வியப்புடனும் செய்தி குறிப்பாக இந்திய மன்னர்களின் முக்கிய வருமானமே விளைச்சல் மீதான வரிதான் என்கிற

மனித விற்பனை நடைபெற்றதா ?

பிறப்பித்த உத்தரவுகளில் முக்கியமானது தாழ்ந்த ஜாதிக் குழந்தைகளை அடிமையாகப் பிடித்து வியாபாரம் செய்பவரைத் தடுப்பதாகும்.⁴ 1811இல் ராணி லட்சுமிபாயின் (கிருஷிதாங்கூர்) ஆணையில் தன் நாட்டு மக்களைக் குறைந்த விலைக்கு விற்பதும் சில வெள்ளையர் அவர்களை வாங்கி வெளிநாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்வதும் தடை செய்யப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.⁵ அதுவரை அவ்வியாபாரம் அனுமதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்பட்டு வந்த வரி ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது பிற தாழ்ந்த சாதியினருக்குப் பொருந்தாது. வாசகங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு :

“கிருசி முதலாக வேலைகளுக்கு அத்து திக்குகளிலே மரியாத போலே குறவர் பறயர் புலயர் பள்ளர் மலயர் வேடர் முதலிய ஆளடியாரெ குடியானவன் மாரெ தம்மியில் ஒற்றியும் ஜன்மவும் பாட்டவும் ஆயிட்டு நடுவன் முத்த கரக்காரெக் கொண்டு ஆதாரம் எழுதி வாங்கிக்கடியும் கொடுக்கயும். . .” வேண்டும் என்று போகும் ராஜ சாசனம் “மாழலாயிட்டு எல்லா திக்கிலும் நடந்நு வருந்ந மரியாத பிரகாரம் ஒள்ளது ஒழிகெ சேஷம் சாதிக்காரரே அவரவரிடெ வம்சத்தில் ஒள்ளவர எங்கிலும் மற்ற ஆரெக்கியும் விக்கடியும் வாங்கிக்கடியும் பண்டாற வகக்கு திருவ வாங்கிக்கடியும் அரு தெந்நு உறப்பாயிட்டு கல்பிச்சிருக்குந்நு” என முடிகிறது.

தமிழ் (1) வடிவம் : விவசாயம் முதலிய வேலைகளுக்கு, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உள்ள வழக்கம் போல, குறவர் பறையர் புலையர் பள்ளர் மலையர் வேடர் முதலிய அடிமைகளையும் விவசாய வேலைக்காரர்களையும், அவர்களது உடையவர்கள் தங்களுள் ஒற்றி (பணயம்) கொடுப்பதும், விற்பதும், பாட்டத்துக்குக் கொடுப்பதும் (மாதமாதம் தொகை பெற்று பணயம் தருவது) அனுமதிக்கப்படுகிறது. நடுநிலையாளர்கள் அல்லது வயது

முதிர்ந்த நாயர் குலத்தலைவர்கள் முன்னிலையில் இதற்கு முறைப்படி ஆதாரம் எழுதி வாங்கியிருக்க வேண்டும். வழக்கமாக எல்லாப் பகுதியிலும் நடந்து வரும் ஊர்ப்பழக்கம் தவிர மீதி சாதியினரையோ (உயர்ந்த சாதியினரை) அல்லது தனது சாதியினரையோ எவராவது விற்பதோ வாங்குவதோ அதற்கு அரசு அதிகாரிகள் வரி வசூல் செய்வதோ கூடாது என உறுதியாக ஆணையிடப்படுகிறது.

நம்பிக்கையால் கட்டி, உறுதி செய்யப்பட்டதும் பின்பு வன்முறையின் மீது நிலைநிறுத்தப்பட்டதுமான ஒன்றுதான் இந்திய சாதி அமைப்பு என்று பாலகிருஷ்ணன் உறுதியாகக் கூறுகிறார். கேரளத்தில் நாயர்கள் போல ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு ஆளும் சாதி வன்முறை சக்தியாக விளங்கி சாதியமைப்பை நிலைநிறுத்தியது என்கிறார்.

ஆதாரங்கள்

1. Kerala Society Papers - Series 5, Page 280.
2. James Forbes - Oriental Memoirs Vol. II, Page 251.
3. Dr. Francis Day - Land of Perumals, Page 183-184.
4. உதயம் பேரூர் சகைதோஸ் - டிகிரி எண் 12, பத்மநாப மேனோனின் கொச்சி ராஜ்ய சரித்திரம் பகுதி ஒன்றில் இது விரிவாக விவாதிக்கப்படுகிறது.
5. Selected Proclamations Serial No. 1, Page 1, Travancore Government.

ஜெயமோகன்

பின்னணியில் பார்க்கும்போது இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செய்தியாகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக, தெய்விக ஸைனூதீன் (15ஆம் நூற்றாண்டு) பிஷா பாதிரி (17ஆம் நூற்றாண்டு) திருவிதாங்கூர் லாண்ட் மானுவல் (18ஆம் நூற்றாண்டு) ஆகிய ஆதாரங்களைத் திரட்டித் தருகிறார் ஆசிரியர். வரி வசூலிப்பதற்கான அதிகாரம் இம்மன்னர்களுக்கு இல்லை என்பதுடன் விளை நிலங்களும் மிக மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. தங்கள் நிலங்கள் மீதான உரிமை அளிக்கும் பாட்டப்பணம், சில சந்தைகளில் வீரர்களை அனுப்பி மிரட்டி வசூலிக்கும் 'மாடூல்', பிற அடாவடித்தனங்களின் லாபங்கள், கீழ்ச்சாதிபினரை அடிமையாக விற்பதில் வசூலிக்கப்படும் தலைப்பணம்/முலைப்பணம் எனப்படும் சிறு பங்கு போன்ற சில்லறை வருமானமே இவர்களுக்கு இருந்தது. வணிகத்தின் மீது ஒழுங்கான கட்டுப்பாடு ஏதும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. வருமானமாக வந்த தங்கத்தைக் கூட நாணயமாக உபயோகிக்காமல் உருக்கிக் கழுத்தில் பூட்டிக் கொண்டனர். கோழிக்கோடு சாமுதிரி நான்கு பெண்களின் உதவியுடன் நடமாட முடியும், கைகளைத் தூக்கவும் பெண்கள் உதவினர். தேசிய வருமானமே மன்னர் உடல்மீது இருந்தது. இவர்களுடைய குடிச்சண்டைகள் (tribal raide) நான் போர்கள் எனப்பட்டன. அவற்றை பாலகிருஷ்ணன் அடிப்புகள் என்றே தமாஷாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இம்மன்னர்களைப் பற்றிய பல தகவல்கள் சுவாரசியமானவை. கோழிக்கோட்டு மன்னன் மீசை வைப்பவர்களுக்கு வரி விதித்தான். நகைகள் போடுவதற்கும் வரி உண்டு. கோழிக்கோடு ஒரு துறைமுகமாக வளர்ந்ததும் அப்பகுதி மன்னன் பிற மன்னர்களைவிட வருமானமும் அதனால் வலிமையும் மிகுந்தவனாக விளங்கினான். அவனுக்கு வரும் ஒன்றுக்கு நூறு பொன் நாணயங்களைப் போர்த்துகீசியர் அன்பளிப்பாக அளித்தனர். பிற சிறு மன்னர்களுக்கு வரும் 42 பவுன் வழங்கப்பட்டது. மிளகு முதலிய நறுமணப் பொருட்களை வாங்கவும் துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்தவும் முழு உரிமை வழங்கப்படுவதற்கும், அப்பகுதியில் போர்த்துகீசிய படைகள் நடமாட அனுமதிப்பதற்குமான பிரதிபலன்தான் இந்தத் தொகை. இத்துடன் போர்த்துகீசியர்களின் விரோதிகளுடன் உறவுபடுவதில்லை, சொந்தமாக ஆயுதப்படைகள் கூட வைத்துக் கொள்வது இல்லை என்ற நினைப்பையும் அடங்கும். கப்பல் வணிகம் மூலம் போர்த்துகல் மன்னர் பெற்ற தொகை வருடத்திற்கு 150000 பவுன். அதில் மிளகு, நறுமணப் பொருட்கள் வணிகம் மூலம் கிடைத்தது 45000 பவுன். முழு மிளகையும் நறுமணப் பொருட்களையும் ஏற்றுமதி செய்த இத்தேசத்து மன்னர்களுக்கு மொத்தமாகத் தரப்பட்ட தொகை வருடத்துக்கு 300 பவுனுக்கு மிகாது எனும்போது இவர்களுடைய தகுதியை ஊகிப்பது சிரமமல்ல. மேலும் இந்தப் பிச்சைக்காசை வாங்கிக்கொண்டு அதற்கான காரணத்தைப் பற்றி ஆராயாமல், அதை அதிகப்படுத்த எவ்வகையிலும் முயலாமல், பரம சந்தோஷமாக வாழ்ந்த இவர்களுடைய கலாச்சாரமும் நாகரிகமும் எந்த அளவில் இருந்திருக்கும் என்று வினவுகிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

கேரளச் சமூக வாழ்வின் உண்மையான சித்திரம் என்ன ?
இதன் பிறகு அன்றைய சமூக வாழ்வின் ஒரு சித்திரத்தை உருவாக்க முயல்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். வரலாற்றை எழுத இத்தகைய சமூக சித்திரங்கள்தான் அவசியமே ஒழிய இலக்கியக் குறிப்புகளோ புதை பொருட் சான்றுகளோ அல்ல என்ற கோசாம்பியின் கருதுகோளை பாலகிருஷ்ணன் ஏற்கிறார். அவை இரண்டாம் நிலைச் சான்றுகளை என்கிறார். கேரள சமூக அமைப்பில் முக்கியமான இடம் நாயர் ஜாதிக்கு உரியது. அமைப்பின் கண்ணம் கையும் அவர்களே. வாளின் உபயோகம்

தவிர்த்த தொழில்களை அவர்கள் ஏளனம் செய்தனர் (கமோயன்ஸ்). கடுமையான தீண்டாமையைக் கைக் கொண்டவர்கள். தீண்டியவர்களை அக்கணமே கொன்று விடுவார்கள். தீண்டப்பட்டது பெண் என்றால் அவளையும் (பாம்போஸா). ஆயுதமில்லாமல் அவர்கள் இருப்பதே இல்லை (வாத்தோமா). அதாவது நாயர்கள் கேரள சமூகத்தின் பிரபு வாக்கம். அதிகாரமும் செல்வமும் உடையவர்கள். இந்த நாயர்களின் வாழ்க்கை நிலை எப்படி இருந்தது என பணிகளின் கூற்றுகளை முன்வைத்து சித்திரித்துச் செல்லும் பாலகிருஷ்ணன் காட்டும் காட்சி மிகுந்த வியப்பைத் தருவது அவர்களுடைய வீடுகள் அதிகட்சம் ஒரு குதிரை வீரனின் உயரமுள்ளவை. இலைகள், சேறு, மூங்கில் ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்டவை. அனேகமாகக் குடிசைகள். இந்நிலை 300 வருடங்களுக்கு மாறவே இல்லை என்றும், 1891இல் ஜனத்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி திருவிதாங்கூர் நாட்டில் இருந்த 539898 வீடுகளில் ஒட்டு வீடுகள் 4025 மட்டுமே என்றும் கூறி நாயர் சமூகத்தின் இந்நிலை பொதுவான சமூக வாழ்வின் தேக்க நிலையையே காட்டுகிறது என்கிறார். வீடுகளில் சில கோரைப் பாய்கள், சில செம்புப் பாத்திரங்கள், மண் பாண்டங்கள், ஒரே ஒரு தூக்கு விளக்கு ஆகியவையே வழக்கமாகக் காணப்படும் என்கிறார். பிற பணிகளை இதைவிட மோசமான சித்திரத்தையே தருகிறார்கள். நாயர்கள் 'காணக்காரர்'

நாயர்கள் மூங்கில்தட்டிகள், மண், ஓலை ஆகியவற்றாலான, நடுவே ஒரு முற்றம் கொண்ட பெரிய குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். ஈழவர்களுடையது நிரந்தரமான சிறு குடிசைகள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நிரந்தரமான குடிசைகள் கட்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை. நாயர்களுக்கு வேட்டையும், போரும் வேலைகள். ஈழவர் சுமை தூக்குதல், தென்னை மரத்துடன் சார்ந்த வேலைகள் போன்றவற்றைச் செய்தனர்.

என்ற பெயரில் பிற சாதிகளைக் கண்காணிக்கும் உரிமை உடையவர்கள். வேறு எந்தத் தொழிலும் செய்வதில்லை. தொழில் செய்வதைக் கடுமையாக வெறுத்து ஒதுக்கியவர்கள். அவர்களுடைய வருமானம் காவல் பணி மூலம் கிடைக்கும் சில நாணயங்கள் மட்டுமே. போருக்குப் போனால் போர் நடந்த தினங்களில் அன்றன்று சாயங்காலம் சம்பளம் தரப்படும். ஒன்றரை நாணயம் இருந்தால் அவர்களில் இரண்டுபேர் ஒரு மாதத்தை ஒட்டி விடுவார்கள். அவர்களுக்கு உணவு தவிர வேறு செலவு இல்லை. ஆயுதங்களுடன் சுற்றி அலைவதும் எங்காவது கூடியமர்ந்து போருக்கோ காவலுக்கோ அழைப்பவர்களுக்காகக் காத்திருப்பதும் தான் இவர்களுடைய வாழ்க்கை. வேட்டையாடி பசியடக்கு வதும் உண்டு. இவர்களைப் 'பரம தரித்திர' கள், ஜாதி மேன்மை கெடாது என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக இத்தொழிலை

செய்பவர்கள்' என்று ஃபராங்காய் ரொர்ட் குறிப்பிடுகிறார். இது 1606இல். இந்த 'நாயர் படை'யை வைத்துத்தான் கேரள மன்னரின் 'போர்கள்' நடைபெற்றன. கேரளத்தில் நிகழ்ந்த போர்கள் சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த ஆநிரை கவர்தல் முதலிய போர்களைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. கேரளத்தில் 1750இல் மார்த்தாண்ட வர்மாவிற்கு முன்பு நிரந்தர ராணுவம் என்ற அமைப்பே இருக்கவில்லை. போரின்போது மன்னர்கள் கூலிக்குப் படை திரட்டுகிறார்கள். இந்தப் 'படை' பலவிதமான உடைகள் அணிந்த பலவிதமான ஆயுதங்கள் ஏந்திய ஒரு ஜனத்திரள் அன்றி வேறல்ல. 1670இல் டச்சு கவர்னர் (கொச்சி) வான் ரிட் நாயர் படையினரின் ஏகதேச கணக்கைச் சொல்கிறார். அது கிட்டத்தட்ட 15 லட்சம். அது மிகைப்படுத்தப்பட்டது என்று கூறும் பாலகிருஷ்ணன் அதிகட்சம் 3 லட்சம் நாயர் வீரர்கள் இருந்திருக்கலாமென கணக்கிடுகிறார். அதாவது நாயர்கள் அனைவரும் 'வீரர்கள்'தாம். ஆனால் தனிப்பட்ட முறையில் பெறப்படும் ஆயுதப் பயிற்சி தவிர ராணுவப் பயிற்சி என்று ஏதும் கிடையாது. பொதுவான அடையாளமோ பொதுவான கட்டளைகளோ மரபுகளோ கிடையாது. இதன் விளைவாக மிகச் சிறு வெளிநாட்டு ராணுவம்கூட பெரும் படையை எளிதாகத் துரத்திவிடும். திரும்பத் திரும்ப மேற்கத்திய குட்டி

தளகர்த்தர்கள் நாயர் படையின் 'ஓட்டத்தைப் படு உற்சாகமாக வர்ணித்திருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் முறையான போர் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதுதான். அவர்களுடைய மன்னர்களுக்கு இடையேயான போர்கள் ஒருவகையான போர் விளையாட்டுகளே. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீரர்கள் விதிமுறைகளின்படி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மேதிக் கொள்கிறார்கள். வார்த்தோம, விஷ் பாதிரி ஆகியோர் குறிப்பிடும் இத்தகைய போர் விளையாட்டின் விரிவான சித்திரத்தை பாலகிருஷ்ணன் அளிக்கிறார். இதில் குறிப்பான அம்சம் நூறு பேரை நூறு எதிரிகள் மட்டுமே எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற நியதிதான். இதைத் தவிர நாயர் குடும்பங்களில் சங்கிலித் தொடர் போல தலைமுறை தலைமுறையாக நீளும் 'குடிப்பகை' என்கிற பழிவாங்கும் சண்டை ஊருக்கு ஊர் இடைவிடாது நடந்து வந்தது. மொத்தமாக இது காட்டும் சித்திரம் இவர்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டில்கூட பழங்குடி வாழ்க்கையே வாய்ந்தனர் என்பதுதான். ஒருங்கிணைந்த உற்பத்தியோ அதற்கான சமூக அமைப்போ இருக்கவில்லை. அன்று இருந்த பெரிய அமைப்பு 'நாடுவாழி'கள் எனப்பட்ட பழங்குடி மன்னர்களின் அரசு மட்டுமே.

அன்றைய சிவில் நிர்வாகமும் இதே பழங்குடித் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. பழைய ஹிந்து கிராமம் ஒருவகையில்தான் தன்னளவில் முழுமை உடையது என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். நிலவரி முதலிய கடமையை மன்னனுக்குச் செய்துவிட்டால் அதனுடைய நிர்வாகம் அதற்குள்ளேயே முடிந்து விடுகிறது. நீதி, நீர் நிர்வாகம், பொதுச் சொத்து நிர்வாகம் முதலிய வற்றுக்குத் தகுந்த எழுத்தப்பாத சட்டங்களும் வழிமுறைகளும் இருந்தன. கேரள சமூக அமைப்பில் பிரபல ஜாதியான நாயர்களுக்குத் 'தரை' என்ற கிராம அமைப்பு இருந்தது. இதில் நாயர்களின் சண்டை கள் மட்டுமே கவனிக்கப்பட்டன. பொதுவான நீதி, நிதி, நீர் நிர்வாகமோ அதற்கான அமைப்போ சுத்தமாக இல்லை என்று பாலகிருஷ்ணன் விரிவாகத் தகவல்களின் அடிப்படையில் நிறுவுகிறார். மன்னருடன் இவற்றுக்கான ஒரே தொடர்பு தேவைப்படும் போது கூலிப் படைகளை அனுப்புவது மட்டுமே.

இத்தகையதோர் சித்திரத்தை முன் வைப்பதன் மூலம் பாலகிருஷ்ணன் கேரள வரலாற்றின் சாம்ராஜ்யக் கனவுகளை முழுமையாக நிராகரித்து விடுகிறார். இச்சமூக சித்திரத்தை மேலும் பின்னுக்குத் தள்ளுநீதேறும் கிடைப்பது மேலும் பழங்குடித்தன்மை கொண்ட ஒரு வாழ்க்கையே தவிர சாம்ராஜ்ய மேன்மைகள் அல்ல. தேவைக்கு ஏற்ப சிற்சில மாறுதல்களுடன் தொடரும் பழங்குடி வாழ்வே பாலகிருஷ்ணன் காட்டும் கேரள வரலாற்றில் தெரிகிறது. அவ்வாழ்வு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்ததாக அவர் கூறுகிறார்.

இரண்டு

மன்னர்களைப் பற்றிய கால அட்டவணை தயாரிப்பதல்ல, மக்களின் வாழ்வு பற்றிய சித்திரத்தை உருவாக்குவதே வரலாற்றாசிரியனின் பணி என நம்பும் பாலகிருஷ்ணன் தன் கைக்குக் கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் ஏறக்குறைய ஒரு 'மாதிரி' கேரள கிராமத்தை உருவாக்கிக் காட்டுகிறார். தமிழகம், கர்நாடகம் முதலிய பகுதிகளில் எங்கும் இல்லாத ஒரு விசேஷ அமைப்பு கேரளத்தில் உண்டு. தீண்டாமையோடு தீண்டாப்பாடு எனப்படும் முறையும் இங்கு இருந்தது. அதுவது ஒவ்வொரு ஜாதியும் அதற்கு மேல் உள்ள ஜாதியைத் தொடக்கூடாது என்பது மட்டுமல்ல, அதற்கென நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ள ஒரு இடைவெளியை எப்போதுமே கடைப்பிடிக்க வேண்டும். நம்பூதிரிக்கும் - நாயருக்கும், நாயருக்கும் -

ஈழவருக்கும் என்று இந்த இடைவெளி அதிகரித்துடியே போய் சில பழங்குடியினரை ஈழவர் முதலிய சாதிகள் கூட கண்ணால் பார்த்தாலும் அசத்தம் என்று நம்பப்பட்டது. இதற்கிணையான தீண்டாமை முறை இந்தியாவில் நாகர பழங்குடியினரிடம் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது.

ஒரு 'மாதிரி' கிராமம்

இந்நிலையில் ஒரு கேரள கிராமம் என்பது பிற ஹிந்து கிராமங்களைப் போல பல்வேறு ஜாதியினர் வாழும் பகுதிகளின் கூட்டமைப்பு அல்ல. கேரளத்தில் மக்கள் சிதறிச் சிதறி குடியிருப்பதன் காரணம் இதுவே. உதாரணமாக நம்பூதிரி இல்லங்கள் தனியாக ஒரு பகுதியில் இருக்கும். அங்கு நாயர் வீடுகள் இருக்காது. நாயர் வீடுகள் இருக்கும் பகுதியிலிருந்து வெகு தூரத்திற்கு ஈழவர்கள் குடியிருக்க முடியாது. ஈழவர்கள் குடியிருக்கும் பகுதிகளை விட்டு வெகுதூரம் தள்ளி அனேகமாக வயல்கள்களில் புலையர், பறையர், செறமர் முதலிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வசித்தனர். பரஸ்பர உரையாடல் மிகக் குறைவாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். பொதுவான பூமியும் புழங்குமிடங்களும் அறவே இல்லாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். இதில் மக்களின் எல்லா பகுதியினரும் அடங்கக்கூடிய ஒரு துண்டை நாம் வெட்டி எடுத்தால் அது குறைந்தபட்சம் 10 சதுர.கி.மீ கற்றளவு கொண்டதாக இருக்கும், என பாலகிருஷ்ணன் கூறுகிறார் - இது ஒரு கிராமம்!

இதில் நாயர்கள் முங்கில்தட்டிகள், மண், ஓலை ஆகியவற்றாலான, நடுவே ஒரு முற்றம் கொண்ட பெரிய குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். ஈழவர்களுடையது நிரந்தரமான சிறு குடிசைகள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நிரந்தரமான குடிசைகள் கட்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை. நாயர்களுக்கு வேட்டையும், போரும் வேலைகள். ஈழவர் சுமை தூக்குதல், தென்னை மரத்துடன் சார்ந்த வேலைகள் போன்றவற்றைச் செய்தனர். மொத்த ஜனத்தொகையில் பத்து சதவீதம் கூட இல்லாத தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே முழுமையாக விவசாய வேலையை - உணவு உற்பத்தியை - கவனித்தனர். இவர்களில் நம்பூதிரிகள் தவிர மீதி அனைவரும் அன்றளறைய உணவைக் காடுகளில் ஆறுகளில் பொறுக்கி உண்ணுபவர்களாகவே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை இருந்திருக்கின்றனர். நம்பூதிரிகளைத் தவிர பிறர் வேறு இடங்களுக்கு செல்வது அபூர்வம். போர் மற்றும் காவல் பணிகளுக்காக போகும் நாயர்களுக்கும் எல்லை விலக்குகள் இருந்தன. சுமை தூக்கும் ஈழவர்கள் குறிப்பிட்ட இரு ஆறுகளுக்கு நடுவே உள்ள பகுதியில் மட்டும் நடமாடுவதற்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தனர். பிற சாதியினர் தங்கள் வயல்களை விட்டு நகரவே முடியாது. பாதைகளில் நடமாடும்போது நம்பூதிரியும் நாயரும் ஒலியெழுப்பியபடியே சென்றனர். அவ்வொலி தாழ்ந்த சாதியினருக்குத் தாங்கள் ஒடி விலக வேண்டிய தூரத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கும். அதாவது ஈழவர்கள் கிட்டத்தட்ட தலைமறைவாகவே நடமாடி வந்தனர்.

பாதைகள்

இவர்கள் நடமாடிய பாதைகளைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். 1810இல் பொன்னானி கோபுரிகோடு பகுதியில் பயணம் செய்த ரிச்சர்டு பார்ட்னன் தன் பயணம் எந்த அளவு மோசமாக இருந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். பொதுவாக இடுக்குப் பாதைகள் வழியாக நடந்து பின் சிறு தோணியில் ஏறிச் சிறிது தூரம் சென்று, மீண்டும் இடுக்குவழியில் பயணம் செய்ய வேண்டியதாக இருந்தது. 1810இல்கூட வண்டிகளோ, சுமைதூக்கும் மிருகங்களோ

கேரளப் பகுதியில் அனேகமாக காணப்படவில்லை. முழுக்க முழுக்க மனிதர்களே சமை தூக்கினார்கள் என்று தெரிகிறது. முதல் முதலாகக் கேரளத்தில் (1766-1792) திப்பு சுல்தான், 'சாலை' என்ற ஒரு அற்புத விஷயத்தை அறிமுகம் செய்து அதில் 'வண்டி' என்ற சரக்குத் தூக்கிச் செல்லும் ஏற்பாட்டை செய்து காட்டினார் என்று மலபார் மாவட்ட கெசட்டில் C.A. இன்ஸ் குறிப்பிடுவதை பாலகிருஷ்ணன் மேற்கோள் காட்டுகிறார். தனது ராணுவம் நகர, தானே சாலைகளை அமைத்தும், கால்வாய்கள் வெட்டியும் வழி உண்டாக்கி வேண்டியிருந்தது சுல்தானுக்கு. அதன் பிறகு ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் கொச்சியில் சாலை போடப்பட்டது. வரலாற்றாசிரியரான சி. அச்சுத மேனோன் கொச்சியில் சங்கர வாரியர் என்ற திவான் முதல்முதலாக 'சாலை' போட்டதையும் 'வண்டி' ஓட்டியதையும் குறிப்பிடுகிறார். திருவிதாங்கூரில் 1900இல் கூட ஆரல்வாய்மொழி - திருவனந்தபுரம் சாலை தவிர வேறு சாலைகளே இல்லை! (நாகமய்யா - திருவிதாங்கூர் ஸ்டேட் மானுவல்) பாலங்கள், பொதுச் சத்திரங்கள், தோணி போன்ற வசதிகளைக் கற்பனை செய்துகூட பார்க்க வேண்டியதில்லை.

காடுகள்

இந்தப் பகுதிகளின் காடுகளைப் பற்றியும் விரிவான தகவல்களைத் தருகிறார் ஆசிரியர். திருவிதாங்கூரில் முன்றிலொரு பங்கு, மனிதன் செல்ல முடியாத காடு. மீதியில் பாதி மேய்ச்சலுக்கும் பயன்படாத மலைச் சரிவுக் காடுகள் என்கிறார் நாகமய்யா. கொச்சியில் முக்கார்பங்கும் காடுகள்தான் என்று சி. அச்சுத மேனோன் குறிப்பிடுகிறார். மலபாரில் பெரும்பகுதி காடுகளும் தரிசு நிலங்களும் தான். 18, 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இடப்பட்ட நிலை இருந்தது என்றால், காடுகளை அழிப்பதற்கான காரணங்களோ வசதிகளோ இல்லாத முந்தைய காலகட்டங்களில் கேரளத்தின் நிலப்பகுதியின் நிலைமை என்ன? (இன்று கேரளத்தில் காடுகள் 10 சதவீதம் மட்டுமே) 1805இல் தான் பல கடலோர நிலப்பகுதிகளில் மக்கள் குடியேற்றம் நிகழ்ந்தது என்று ஆதாரங்களைக் கூட்டி நிறுவப் பாலகிருஷ்ணன், இவற்றின் அடிப்படையில் சில முடிவுகளை முன்வைக்கிறார். காடுகளை அழித்து விவசாயம் செய்யும் முறை கேரளத்தில் மிகவும் பிற்காலத்தில்தான் உருவாயிற்று. மக்களில் மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் காடுகளிலிருந்து உணவு சேகரித்து உண்ணும் வாழ்வையே மேற்கொண்டிருந்தனர். காடுகளைச் சில இடங்களில் அகற்றி உருவான சில ஜனத் தீவகளின் தொகுப்பாகவே கேரளம் இருந்திருக்கிறது. உற்பத்தி இல்லாத (தேடிபண்ணும்) வாழ்க்கை முறையில் வினிபோக முறையோ, அதற்கான அமைப்புகளோ இருக்கவில்லை. அதனால் வண்டியோ, சாலையோ, பயணமோ வாழ்க்கையின் தேவையாக இருக்கவில்லை.

உற்பத்தி முறை, உபரி பற்றிய ஐயங்கள்

வரலாற்றின் விரிவான அமைப்பைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும்போது முதலில் உபரி உணவு பற்றிய சித்திரத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற (மார்க்ஸிய அடிப்படையிலான) கோசாம்பியின் சித்தாந்தத்தை பாலகிருஷ்ணன் ஏற்கிறார். இதனடிப்படையில் கேரள உணவு உற்பத்தி முறை, அதன் உபரி, அதைச் சேமித்து தொகுக்கும் அமைப்புகள் மற்றும் முறை ஆகியவற்றின் மீது தன் கவனத்தைத் திருப்புகிறார்.

கேரள விவசாயம் என்பது நடந்தது? வழக்கம் போல தானியம் - அதாவது நெல் - மட்டுமே முதன்மையான விளைபொருள். 1504 முதல் 1860 வரை பல்வேறு பகுதிகளில் சேகரிக்கப்பட்ட குறிப்புகள் அனைத்தும் கேரளத்தில் அரிசி

வெளியேயிருந்து பெறப்பட்டது என்று குறிப்பிடுகின்றன. (இன்றும் இதே நிலைமைதான்!) விளை நிலங்கள் மிகவும் குறைவாக இருந்தது இதற்கு முதல் காரணம். விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட ஜாதியினர் அளவில் மிகக் குறைவான புலையர் பறையர் முதலியோர். இவர்களில் புலையன் பறையனைத் தொட்டு விட்டால் அவன் மூன்று வெவ்வேறு குளங்களில் தனித்தனியாக நீராடி விரதமிருந்து தன் சுத்தத்தைப் பேண வேண்டியிருந்தது. ஈழவர் விவசாயம் செய்வது விலக்கப் பட்டிருந்தது. நாயர்கள் நில மேற்பார்வை மட்டுமே செய்தனர். மன்னர்களுக்குரிய சேரிக்கல், கோயிக்கல் நிலம் தவிர மீதி அனைத்து நிலங்களும் பிராமணர்களுக்கும் மறைமுகமாக பிராமண சபைகளுக்கும் (கோயில் சொத்துக்கள்) சொந்தம். இவை பிரம்மஸ்வம், தேவஸ்வம் எனப்பட்டன. விவசாய அடிமைகளை அசையும் சொத்துகளைப் பறித்தனர். விற்பதும் வாங்குவதும் நடந்தன (புத்தமநப மேனோன் - கேரள வரலாறு, பக்.275, தொகுதி 2). அவர்களைக் கொல்வதும் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தது. அவர்களுக்கு உரிமைகள் என எதுவும் இல்லை (வார்ட் அன்ட் கானர்). சில இடங்களில் எருமை விவசாயத்திற்குப் பயன்பட்டது. அவை இப்புலையர்களுடன் இவர்கள் பராமரிப்பில் வயல்களில் வாழ்ந்தன. மிருக வளர்ப்பிற்கு என்று தனிச் சமூகமோ, மேய்ச்சல் நிலங்களோ இல்லை. உழுவதற்கும் நுகரத்தில் கட்டுவதற்கும் கூட புலையர்களும் பறையர்களும் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

**அரசமைப்புகளை
உருவாக்கிக் கொண்டு
விட்டிருந்த பழங்குடியினர்
தீராத போர்கள் மூலம்
பிற பழங்குடியினரை
வென்று அடிமைப்படுத்தி
தங்கள் பகுதியை
அதிகரித்துக் கொள்வதில்
ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில்
அமைப்புகளின் உருவாக்கத்தில்
மிகவும் செயலூக்கம்
வாய்ந்த பங்கை
ஆசிரியர்கள் வகித்தனர்.**

இந்நிலையில் உற்பத்தி உபரியை உருவாக்குவது இருக்கட்டும்; தேவைக்கே போதாமல் இருந்ததில் விடப்பென்ன?

மிருக வளர்ப்பு என்பது ஒரு உற்பத்திமுறையாகவே கேரளத்தில் இல்லை. வால்டர் ஹாமில்டன் 1810இல் ஆடுகள், பன்றிகள், கழுதைகள், குதிரைகள், கோழிகள் எனவையுமே இங்கு வளர்க்கப்படவில்லை என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறார். அன்று பசுக்களையும் காளைகளையும் தழ்ந்த ஜாதியினர் வளர்க்கக் கூடாது. புலையர்கள் எருமையை வளர்த்தாலும் எருமைப் பாலை குடிக்கலாம் என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை. விளைவாக மிருக உழைப்பு என்பது அறவே இல்லாமல் போயிற்று. மனித உழைப்பிற்கு ஆயிரம் தடைகள். இதன் இன்னொரு பக்கம் என்னவெனில் மிருகங்கள் இல்லாத நிலையில் சாணி முதலிய எருவிடும் பழக்கங்களையும் விவசாயிகளான புலையர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதே மாத்தாண்ட வர்மா மகாராஜா (1710) முதன் முதலாகச் செயற்கை நீர்ப்பாசன முறையை அறிமுகம் செய்வதுவரை பாசனத்திற்கு அரசோ சமூகமோ ஏதாவது செய்து தீர்வேண்டும் என்ற கருத்தே இருக்கவில்லை. அரிசி உணவு என்பது 'பிரபுக்களான' நாய்களுக்குக்கூட அறிவதையோடு ஓட்டிய சில நாட்களில் உள்ள ஒரு கொண்டாட்டமாக இருந்தது. 1820இல்கூட இதே நிலை நீடிப்பதை வார்ட்டும் கானரும் கூறியிருக்கிறார்கள் என்று பாலகிருஷ்ணன் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்த நிலையில் உபரியைப் பற்றிய கேள்வியைச் சற்று வியப்புடன் அமுத்தி எழுப்புகிறார்.

இன்றும் கேரளத்திற்கு மிகுந்த அளவில் பணவரவைத் தருவதாக உள்ள தென்னை விவசாயம் பற்றி ஆழ்ந்த ஐயங்களை பாலகிருஷ்ணன் எழுப்புகிறார். கேரம் (தேங்காய்) என்ற பெயரிலிருந்துதான் கேரளம் உருவாகியிருக்கும் என்று நம்பப்படும் அளவு தென்னை விவசாயம் இங்கு முதன்மைப் படுத்தப்படுகிறது. சமீபகாலம் வரை கேரளத்தவனின் முதன்மை உணவாக இருந்த மரவள்ளிக்கிழங்கு 1908இல்தான் அறிமுகமாகியது. 1700கள் வரை தென்னை வளர்ப்பானது விவசாயமாக நடக்கவில்லை என்று பாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார். பெருமளவு தென்னை வளர்க்கப்படும்

நிலப்பகுதிகள் நதிகள் கடலில் கொண்டு வந்து கொட்டும் மண் மூலம் உருவாகி வந்த 'கடல் வைப்புகள்' ஆகும். இப்பகுதிகளில் கடல் விலகிச் சென்றிருப்பது நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளது. அப்பகுதிகள் மெல்ல மெல்ல மக்கள் வசிப்பிடமாக ஆனபிறகே தென்னை விவசாயம் இங்குப் பெரிய அளவில் ஆரம்பித்தது. இது 18ஆம் நூற்றாண்டில்தான் நடந்தது. ஆல்புழை பகுதிகள் 1800இல்தான் உருவாக்கப் பட்டன என்பதற்கு விரிவான ஆதாரங்கள் உள்ளன. தென்னை ஆய்ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இந்தியாவில் இருக்கவில்லை என்ற கோசாம்பியின் கூற்றை ஏற்கும் பாலகிருஷ்ணன் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் அளவு கலாச்சாரமோ சமூக அமைப்போ இங்கு இல்லை என்று கருதுகிறார். 9 முதல் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான எந்த அரபுப் பயணக் குறிப்புகளும் மலபார் பகுதியில் தென்னை இருந்தது பற்றிக் கூறவில்லை. பயணியான இபீன் பதூதா தென்னையைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. ஆக கோளத்தில் காட்டில் சேசுரிக்கப்பட்ட மிளகு மட்டுமே ஏதாவது ஒருவகையில் உபரியை உருவாக்கும் சாத்தியம் உள்ளதாக இருந்தது. ஆனால் இது காட்டுப் பகுதிகளிலிருந்து மிகக் குறைந்த விலைக்கு - அனேகமாகப் பண்டமாற்றுக்கு - பெறப்பட்டு அராபியர்களுக்குத் தரக்கூடிய விற்கப்பட்டது. ஒரு சிறிதொகை மன்னர்களுக்குத் தரப்பட்டது. அதுவே பல வகைகளில் மன்னர்களின் நிலைமைகளையும் அரசியல் அமைப்புகளையும் மாற்றியமைத்தது. மற்றபடி உபரி உருவாகி, (சுரண்டல்) வினியோக அமைப்பு மூலம் படியேறி, மையத்தில் குவிந்து, அரசாக ஆகும் நிலை உருவாகவேயில்லை.

முன்று

கேரள சமூகம் பற்றிய தன் சித்திரத்தை முழுமை செய்துவிட்டு பாலகிருஷ்ணன் இரண்டாம் பகுதியில் அதன் உருவாக்கம், வளர்ச்சி, தேக்கம் பற்றி ஆராய்கிறார். இருண்ட கானகங்களில் உற்பத்தியோ உபரியோ அறவே இல்லாத நிலையில் தங்கள் எல்லைகளைத் தாங்களே வகுத்தபடி வாழ்ந்த கேரளப் பழங்குடிச் சமூகம் எப்படி சலனமடைந்தது? அதில் இன்று உள்ள ஜாதி அமைப்பு எப்படி உருவாயிற்று? பல்வேறு ஜாதிகளின் இணைப்பால் உருவான சமூக யந்திரம் எந்த இடத்தில் மீண்டும் சலனமற்று ஸ்தம்பித்தது? இதற்குக் கோசாம்பி இந்திய வரலாறு பற்றியும், இங்குள்ள சாதி/மத/அரசு அமைப்புகளின் உருவாக்கம் பற்றியும் முன் வைத்த பல கருதுகோள்களை பாலகிருஷ்ணன் பூரணமாக ஏற்கிறார். அவை பற்றிய விவாதத்தைத் தனியாகவும் இந்நூலிலும் விரிவாக நிகழ்த்துகிறார்.

கோசாம்பி காட்டும் இந்திய வரலாற்று ஒட்டத்தின் மிகச் சுருக்கமான சித்திரம் இது : இந்திய உபகண்டத்தின் மிகப் பெரும் பகுதி அணுக முடியாத வளங்கள் மண்டியதாக இருந்தது. அங்கும் அடர்ந்த வனங்களற்ற நதிக் கரைகளிலும், பல்வேறு நாகரிக நிலைகளில் இருந்த பழங்குடியினர் வசித்து வந்தனர். இவர்களில் நதிக்கரை மக்கள் விவசாயம், உபரி சேமிப்பு, அதன் மூலம் உருவாகி வளரும் சமூக அமைப்பு மற்றும் அரசு ஆகியவை உடையவர்களாக இருந்திருக்கக் கூடும். மீதிப் பெரும் பகுதியினர் உணவு தேடும் வாழ்க்கை வாழ்ந்த பழங்குடியினர். அமைப்புகள் உருவாக ஆரம்பித்த ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் ஆரியர்களின் வருகை நிகழ்ந்தது. அவர்கள் இந்திய உபகண்டம் முழுக்கப் பரவினர். வளர்ச்சி பெற்று அரசமைப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டு விட்டிருந்த பழங்குடியினர் தீராத போர்கள் மூலம் பிற பழங்குடியினரை வென்று அடிமைப்படுத்தி தங்கள் பகுதியை அதிகரித்துக் கொள்வதில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் அமைப்புகளின் உருவாக்கத்தில் மிகவும் செயலூக்கம் வாய்ந்த பங்கை ஆரியர்கள் வகித்தனர். ஆரியமாதல் என்பது பல நூற்றாண்டாக

நடந்து இன்னும் தொடரும் ஒரு செயல்பாடு. பல்வேறு வகை மக்களுடன் ஆரியர்களின் கருத்துலகும் சமூக அமைப்பும் மோதியது. ஆரியர்களின் கருத்துலகு வளர்ந்தது. அவர்களுடைய சமூக அடிப்படைகளும், அனுபவ ஞானமும், தத்துவ அடிப்படையும் அனாரிய சமூகங்களின் ஒருங்கிணைப்புக்கும், சமூக வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவியாக இருந்தமையினால்தான் போரும் உதிரமும் இன்றி ஆரியர்களால் இந்தியாவெங்கும் பரவ முடிந்தது என்கிறார் கோசாம்பி. ஆரியர்கள் பிற பழங்குடிச் சமூகங்களைத் தங்கள் சமூகத்துடன் இணைத்துக் கொண்டனர். ஏற்கனவே நிலைபெற்றுவிட்ட விவசாய சமூகங்களுக்குப் பிற பழங்குடி சமூகங்களைத் தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்ள, தத்துவரீதியாக உதவினர். இவ்வாறாக இந்திய உபகண்டம் பழங்குடி சமூக அமைப்பிலிருந்து விவசாய சமூக அமைப்புக்கு நகர அவர்கள் பெரிதும் உதவினர். அம்முன்னேற்றத்தின் பலன்களை அவர்களும் மற்ற முன்னேறிய விவசாய சமூகங்களும் மட்டும் அனுபவிக்கும்படி சமூக அமைப்பை உருவாக்கினர். விவசாய சமூகமொன்றுடன் இணையும் பழங்குடிக்குழு அல்லது இனம் அதன் கீழே உள்ள ஒரு சாதியாக அமைகிறது. விவசாயத்திற்கு வரும் பழங்குடியினர் இவ்வாறு கீழ் கீழாக அடுக்கப்பட்டு ஜாதியமைப்பு உருவாயிற்று. பல்வேறு பழங்குடியினரின் மதங்களும், நம்பிக்கைகளும், குலக்குறி களும் ஆரிய மதம்பிக்கையின் பொதுச்சார்பால் கட்டப்பட்டு இந்து மதம் உருவாயிற்று. சாதியமைப்பின் வெல்ல

முடியாத தன்மைக்குப் பழங்குடி வாழ்வில் அதன் வேர்கள் இருப்பதே காரணம் என நம்பும் கோசாம்பி, ஆரம்ப காலத்தில் சாதியமைப்பின் மூலம் தெளிவான பணிய்பாடு உடையதும், பரஸ்பரம் இணைந்து இயங்குவதுமான ஒரு விவசாய சமூகம் உருவாயிற்று என்று நிறுவுகிறார். இது உற்பத்தியைப் பெருக்கி உபரியை உருவாக்கியது. அதன் மூலம் அரசும் கலாச்சாரமும் விஞ்ஞானமும் வளர்ந்தன. ஆனால் மேற்கொண்டு வளர இடமில்லாத காரணத்தால் அவ்வமைப்பு அப்படியே தேங்கி, பல நூற்றாண்டுகள் இந்திய சமூகத்தை ஒட்டுமொத்தமாக கட்டிப் போட்டது என்கிறார். அதே சமயம் ஆரியரின் பங்கு அதிகம் இல்லாமலேயே பழந்தமிழகம் முதலிய சில பகுதிகளில் ஜாதி அமைப்பு உருவாகி விவசாய சமூகமும் உபரிக்குவிப்பு (சுரண்டல்)

அமைப்பும் உருவாகி விட்டிருந்தது என்றும், பிராமணர்கள் அதை ஒழுங்கு செய்தார்கள் என்றும் ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட் முதலியோரை மேற்கோள் காட்டி பாலகிருஷ்ணன் நிறுவுகிறார்.

கேரள சமூக உருவாக்கமும் நம்புதிரிகளும்

கேரளத்தின் சமூக வரலாற்றைக் கூறும் பாலகிருஷ்ணன் முதலிலேயே கேரளத்தில் மண் முழுக்க முழுக்க பிராமணர்களுக்கு உரியது என்பதைக் குறிப்பிட்டு அதற்கிணையான நிலைமை வேறு எங்கும் இல்லை என்று சொல்கிறார். பிற பகுதிகளில் பிராமணர்களுக்கு நிலத்தின்மீது ஒரு வகையான மதரீதியான உரிமைதான் இருந்தது. பிரம்மதேயம் முதலிய பெயர்களில் மன்னர்கள் நிலங்களை பிராமணர்களுக்கு அளித்ததன் மூலம் சில பகுதிகளில் நேரடியான நில உரிமை உண்டாயிற்று. பொதுவாக நதிக்கரை (மருதம்) பகுதிகளில் விவசாயம் மூலம் அரச அமைப்பை உருவாக்கிய சமூகங்கள் பிற சமூகங்களை வென்றெடுப்பதற்கான ஆயுதங்களில் முதன்மையானதாக பிராமணனும் பிராமணியமும் பயன்படுத்தப்பட்டன. நம்பிக்கை மூலம் பழங்குடியினரை இணைத்தும், வானவியல், விதை, பருவங்கள் மீதான தன் அறிவின் மூலம் அவர்களை விவசாயத்துக்குக் கொண்டு வந்தும், பிராமணன் இந்த அரசுகள் சாம்ராஜ்யங்களாக மாற அடித்தளம் அமைத்தான். இந்தியாவின் எல்லா சாம்ராஜ்யங்களும் பிராமணியம் மீது கட்டப்பட்டவையே

நம்புதிரிகள் கேரளக் கலாச்சாரத்தில் மிக உச்சமான இடத்தையும் பூமி மீது எந்த மானுட இனத்துக்கும் எங்கும் கிடைத்திராத சமூக மரியாதையையும் பெற்றவர்கள். 1850-1900 வருடங்களில், இவர்களுடைய பொருளாதார நிலை பற்றி கூறவந்தவர்கள் அனைவருமே அது எவ்வளவு பரிதாபத்துக்குரியதாக இருந்தது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

(கோசாம்பி), அவற்றின் லாபங்கள் அனைத்திலும் பங்கேற்கும் மத அதிகாரத்தை பிராமணன் தக்க வைத்துக் கொண்டான். ஆரியர்கள் தங்களைப் பிரித்துக்கொண்ட நால்வருணத்தில் இரண்டாமிடம் பெற்றவர்கள் கூத்திரியர்கள். அவர்கள் விரிவான மண உறவு மூலம் பிற ஆளும் இனத்தவருடன் கலந்தனர். சடங்குகள் மூலம் பல ஆளும் இனங்களும் ஆரிய பதவி அடைந்தன. பிராமணன் மட்டுமே ஆரிய இனத்த தூய்மையை ஓரளவு காத்துக் கொண்டவன். அது மத அதிகாரத்தை அவனிடம் நிலை நிறுத்தியது. ஆனால் முழு நிலத்தையும் பிராமணர்கள் எங்கும் வைத்திருக்கவில்லை - கேரளத்தைத் தவிர.

இதற்கான காரணத்தைக் கேரள சமூகவியலில் தேடுகிறார் பாலகிருஷ்ணன். நம்பூதிரிகள் எனப்படும் கேரள பிராமணர்கள் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் கேரள மண்ணுக்கு வந்ததை ஒரு திருப்பமுனையாக அவர் காண்கிறார். இக்காலகட்டத்தில்தான் கேரள விவசாய சமூக அமைப்பு உதயமாயிற்று என்பது அவர் கணிப்பு. தமிழகத்தில் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று அவர் கருதுகிறார். சங்க காலத்தை அரைப் பழங்குடிக் காலம் என்றே அவர் கூறுகிறார். கேரளம் என்று இங்கு அவர் குறிப்பிடுவது மலபாரின் மேற்குப் பகுதியும் தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியும் போக மீதியுள்ள நிலப் பகுதியையே.

மலபாரின் மேற்கும், திருவிதாங்கூரின் தெற்கும் தமிழக/ஹொய்சல பகுதி களாகவே இருந்தன. அங்கு வேறு வகை அரசுகள் இருந்தன என்கிறார்.

நம்பூதிரிகள் கேரளக் கலாச் சாரத்தில் மிக உச்சமான இடத்தையும் பூமி மீது எந்த மாறு இனத்துக்கும் எங்கும் கிடைத்திராத சமூக மரியாதையைப் பெற்றவர்கள். இவர்கள் தங்களைத் தூய ஆரியர்கள் என்று கருதுகிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி, குறிப்பாக 1850-1900 வருடங்களில், இவர்களுடைய பொருளாதார நிலை பற்றி கூறவந்தவர்கள் அனைவருமே அது எவ்வளவு பரிதாபத்துக்குரியதாக இருந்தது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். கேரள சரித்திரத்தின் நாயகனான நம்பூதிரிக்கு ஏன் இந்த வீழ்ச்சி என ஆராய்வும் புகும் பாலகிருஷ்ணன் ஒரு வியப்பான முடிவுக்கு வருகிறார். நம்பூதிரிக்கு வீழ்ச்சி ஏதும் ஏற்படவில்லை. முந்நாறு ஆண்டுக்கு முன்பு வாழ்ந்த அதே வாழ்வை அடங்கியே வாழ்ந்திருந்தார்கள் அவர்கள். ஆனால் கேரள சமூகம் மாறி விட்டது. மிளகும் தேங்காயும் உருவாக்கிய உபரியின் மூலம் பல சமூகங்கள் முன்னேறி வலிமை பெற்றன. நம்பூதிரி மாறவேயில்லை. எதிலும் பங்கு பெறவும் இல்லை. கேரள ஜாதிகளின் பூலோக தேவனும், எந்நிலையிலும் புனிதத்தின் உறைவிடமுமான நம்பூதிரி முந்நாறு வருடம் முன்பு வாழ்வின் மிகச் சிறந்த இனங்களை அனுபவித்து வாழ்ந்தான். அவனுக்கு எங்கும் உணவும் பெண்ணும் தடையின்றிக் கிடைத்தன. மன்னர் குடும்பங்கள் கூட அவன் பாத்தாளியை ஆசீர்வாதமாகக் கருதின. நாகய்யா கூற்றுப்படி, 'பிராமணன் ஒருபோதும் பிறருக்குச் சேவை செய்யலாகாது' என்ற மனு நியதியை முழுமையாகக் கடைப்பிடித்த ஒரே பிராமண வர்க்கம் இவர்களே.

ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகும் எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பும் கேரளத்தில் குடியேறிய நம்பூதிரிகள் எந்த விதத்திலும் தமிழ் பிராமணர்களுடன் சம்பந்தமுடையவர்களல்ல. தமிழில் ஒரு சொல்கூட அவர்களுடையது இல்லை. மேலும் தமிழ் பிராமணர்கள் இனக்கலப்புடைய நீச சாதியினர் என்று நம்பூதிரிகள் கருதினர். நம்பூதிரிகளின் நெறிகளும் பழக்கங்களும் பண்டை ஆரிய மரபுகளைப் பொரிதும் ஒத்துள்ளன. அதே சமயம் பிற பிராமண குடிகளுக்கு எங்கும் இல்லாத விசித்திர மரபுகளும் அவர்களுக்கு உண்டு. பெண்கள்

மணமான பின்பும் வெள்ளை உடை அணிதல் முதலிய பல பழக்கங்கள்.) எந்த திராவிட மொழியுடனும் அவர்கள் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே அவர்கள் ராயலசீமா பகுதியிலிருந்து மேற்கு கணவாய்கள் வழி கேரளத்தில் நுழைந்திருக்க வேண்டும் என்று பாலகிருஷ்ணன் அனுமானிக்கிறார். அவர்களுடைய பல சடங்குகள் மற்றும் விகிதை வைத்து இதை உறுதி செய்கிறார். இவர்கள் வரும்போது கேரளத்தில் ஒரு நிலையான அரசோ (அரசுகளோ) உறுதியான சமூக அமைப்போ இருந்திருக்க நியாயமில்லை. இருந்திருந்தால் அந்த அமைப்புகள் என்ன ஆயின? அவற்றிடமிருந்து எப்படி நம்பூதிரி நிலத்தின் மீதான பூரண உரிமையைப் பெற்றான்? அரசுகளும் உறுதியான சமூக அமைப்புகளும் இருந்த பகுதிகளிலெல்லாம் அங்கிருந்து ஆளும் வாக்கத்தினரின் மதகுரு ஆலோசகன் என்ற நிலைகளில் தன்னைப் பொருத்திக் கொண்ட பிராமணன், இங்குமட்டும் எப்படி முதன்மையான ஆதிக்கம் பெற்றான்?

இதற்கு விடையாக பாலகிருஷ்ணன் தரும் சித்திரம் தர்க்கபூர்வமானது. பல்வேறு பழங்குடியினரிடையே ஊடுருவிய நம்பூதிரி தனது வானவியல் - மொழி - தெளிவில் நுட்ப ரூனத்தினாலும் தத்துவ அடிப்படையின் தருக்க வலுவின்மூலம் அவர்களின்மீது முழுமையான வெற்றியை அடைந்தான். அவர்களைத் தனக்கு கீழ்ப்பட்ட ஒரு ஜாதியாக

**கேரள மலை ஜாதியினரில்
இன்றும் இருக்கும்
அதிர்விரமான தீண்டாமை
அமைப்பை விரிவாக
ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறார்
பாலகிருஷ்ணன்.
பிராமணர்களால் மிக
கடையனாக கருதப்படும்
'உள்ளாடி' ஒரு பிராமணன்
தன்னை தீண்டினால் ஏழு
முறை குளித்து பசுஞ்சாணியால்
உடலைக் கழுவி
தன்னை சுத்தப்படுத்திக்
கொள்ள வேண்டியவன்.**

மாற்றி விவசாயம் சார்ந்த சமூகத்தின் ஒரு நகலை உருவாக்கு வதில் அவன் வெற்றி கண்டான். பழங்குடி வாழ்வில் நிலம் எவருக்கும் சொந்தம் இல்லையாததால் இயல்பாக நிலம் அவனுடையதும், அவனுடைய விசுவாசமான இரண்டாம் ஜாதி அதன் கங்காணி வாக்கமாகவும் ஆயிற்று. நம்பூதிரி - நாயர் உறவின் ரகசியம் இதுவே இச்செயல் எப்படி நடந்தது என்று விளக்க ஒரு முதன்மையான உதாரணத்தை பாலகிருஷ்ணன் கூறுகிறார். கேரளத்தின் பிராமணக் கோயில்கள் அனைத்தும் உருவானதன் பின்னணி ஐதீகம் பல சமயம் ஒன்றுதான். வழிப்போக்கனான ஒரு நம்பூதிரி தற்செயலாக ஒரு கல்லை உடைக்கவோ வேரை வெட்டவோ செய்ய அதிலிருந்து உதிரும் பெருகும். உடனே அங்கிருந்த மக்களிடம் அங்கு இறைவன் உதயமாகியிருப்பதாகக் கூறுவான். அவர்கள் உதவியுடன் அங்கு ஓர் ஆலயம் ஏழும்பும், அப்பகுதி

நிலங்கள் அந்த ஆலயத்துக்கு உரியவையாகும். (அல்லது விங்கத்தையோ சிலையைபோ தான் இளைப்பாறும் பொருட்டு தரையில் வைத்த நம்பூதிரி அதை திரும்ப எடுக்க முடியாமல் அங்கேயே பிரதிஷ்டை செய்துவிடுவான்.) இந்த ஐதீகம் எப்படி நம்பூதிரிகள் பழங்குடி ஜாதியினரைத் திரட்டினர் என்பதற்கான மிகப் பெரிய உதாரணம். இத்துடன் முன்றடி மண் கேட்டு கேரள மன்னனாகிய (அசுர) மகாபலியிடம் வந்த வாமன பிராமணன் விஷ்ணுவாக விஸ்வரூபம் கொண்டு மண்ணை முழுக்க கவர்ந்ததுடன் மண்ணையும் அழித்த கதையையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவ்வாறாக விரிவான நில உடைமை உருவான பிறகு நம்பூதிரிகளுடைய நலன் பொருட்டு அவற்றைப் பாதுகாக்க உருவாக்கப்பட்டவையே கேரள கூத்திரிய ஜாதிகள். இவர்கள் சமந்த (சம்பந்த) ஜாதியினர் எனப்படுகின்றனர். நாயர்களில் சில குடும்பங்கள் தங்களுக்குள்ளும், நம்பூதிரியிடமும் மட்டும் மண உறவைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டது வழியாக உருவானதே இச்சாதி. நாயரின் வாள் பிற பழங்குடியினரை நம்பூதிரியின் கீழே அடிபணிய வைத்தது இச்செயல் இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை தொடர்ந்தது. இதன் பொருட்டே நாயர்களுக்கு ஆலயங்களில் அதிகாரமும், சில மரபுகளைப் பின்பற்றும் சில அடூர்வ தருணங்களில் நிலமும் அளிக்கப்பட்டது. கோயில்களை ஒட்டி நம்பூதிரிகளின்

சபைகளும் (யோகங்கள்) பிற அதிகார கட்டமைப்புகளும் உருவாயின. இரு சிறு அரசுப் பகுதிகள் முழுமையாக நம்பூதிரிகளாலே ஆளப்பட்டன. ஒன்று நம்பூதிரி மன்னர்களாலும் இன்னொன்று சபையாலும். நம்பூதிரி மன்னர்களின் வாரிசுகள் இன்றும் உள்ளனர். இந்திய வரலாற்றின் ஒரே பிராமண அரச வம்சம் இதுதான்.

கேரள அரசன் ஏன் நிலவரி வசூலிக்கவில்லை என்பதற்கு இதைவிடப் பெரிய காரணம் தேவை இல்லை அல்லவா? நம்பூதிரியின் நில உரிமை 'ஜனம்' (பிரப்புரிமை) எனப்பட்டது. நம்பூதிரி 'ஜனமி' எனப்பட்டான். முதன்முதலாக இவ்வரிமை திப்பு சுல்தானாலும் பின்பு ஆங்கிலேயர்களாலும் கேள்விக்குரியதாகக் கப்பட்டது. நம்பூதிரியின் சரிவு இங்கிருந்துதான் தொடங்கியது. நிலத்தின் மீது உரிமை இருப்பினும் நம்பூதிரியின் வருமானம் மிகக் குறைவே. அதற்குக் காரணம், மொத்த ஜனத்தொகையில் பத்து சதவீதமே உள்ள ஒரு ஜாதியின் உடலுழைப்பையும் குறைவுபட்ட விவசாய ஞானத்தையும் விளைவையும் நம்பி மொத்த சமூகமும் உயிர் வாழ வேண்டியிருந்ததுதான். தன் நிலையை உறுதிப்படுத்தி கொள்வதற்காக நம்பூதிரி மத்ததோடு இணைத்து உறுதிப்படுத்திய சமூக அமைப்பு எந்தவித மாற்றத்துக்கும் இடம் தராமல் தேங்கி, கடைசியில் அதை மீற முடியாமல் அவனையும் சிறைப் படுத்தியது. புதியப் பூமியை விவசாயத்துக்குக் கொண்டு வருவது சாத்தியமற்றுப் போனது இதற்கு ஒரு உதாரணம். விவசாயியான புலையனுக்கு அதில் எவ்வித லாபமும் இல்லை; நாயருக்கு அதில் அக்கறை இல்லை; ஈழவனுக்கு அனுமதி இல்லை. இவ்வாறாக பிற இந்திய பகுதிகளில் நடைபெற்றுது போலவே, ஒரு பெரிய சமூக மாற்றத்தின் விளைவும், அதை வலப்படுத்தியதுமாகிய சாதி அமைப்பு, பின்பு பல நூற்றாண்டு காலம் அதன் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கட்டிப் போட்டது. புலையனையும் நாயரையும் போலவே நம்பூதிரியும் கடைசியில் அதன் பலி (கடாவாக) ஆனான்.

கேரள மலை ஜாதியினரில் இன்றும் நிலவும் அதிதீவிரமான தீண்டாமை அமைப்பை விரிவாக ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறார் பாலகிருஷ்ணன். பிராமணர்களால் மிகக் கடையனாகக் கருதப்படும் 'உள்ளாடி' ஒரு பிராமணன் தன்னைத் தீண்டினால் ஏழு முறை குளித்துப் பசுஞ்சாணியால் உடலைக் கழுவித் தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவன். இந்த பரஸ்பர விலக்கு இடம் சார்ந்தும் இதே அளவு தீவிரமாக உள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு வெளியே பழங்குடியினர் போவதுமில்லை; அங்கிருந்து வந்தவனைத் தீண்டுவதும்மில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டில்கூட யாத்திரிகர் குறிப்புகளின்படி பிறர் நுழைய முடியாத அளவு கொடுமையான நோய்க் கிருமிகளின் இருப்பிடமான இம்மலையுச்சிகளில் வாழும் பழங்குடியினர் நோய் எதிர்ப்பு சக்தியைப் பேணவும், கிருமிகளின் வரவைத் தடுக்கவும் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்துதான் தீண்டாமையை அனுசரித்திருக்க வேண்டும். பிறகு அதையே சடங்காகவும் மதமாகவும் மாற்றி வைத்திருக்கவும் கூடும் என்று பிற ஆய்வாளர்களை மேற்கோள் காட்டி பாலகிருஷ்ணன் நிறுவுகிறார். அந்தச் சடங்கு அவர்கள் ஜாதிகளாக மாறிய பிறகும் நீடித்திருக்க வேண்டும்; மற்றபடி ஒரு சில 'வரத்தர்கள்' எவ்வளவுதான் பலசாலிகளாகவும், ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும் இருந்தாலும் இத்தகைய அமைப்பை உருவாக்கி, அதைப் பத்து நூற்றாண்டுக்காலம் நீடிக்க வைக்க முடியாது என்கிறார். அப்படி நம்புகிறவர்களுக்கு அனேகமாகச் சற்று முளைக்கோளாறு இருக்கும் என்று பாலகிருஷ்ணன்

சொல்கிறார். மேலும் ஆரியர்களின் மரபுகளும் தத்துவங்களும் தீண்டாமை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்றும் கூறுகிறார். தன்னை முதன்மையாக்கித் தொகுத்த சமூக அமைப்பில் தீண்டாமை என்ற அம்சத்தை ஒரு விதியாக மாற்றியதற்கு மட்டும் பிராமணன் பெரும் அளவு பொறுப்பாகலாம் என்கிறார். ஆனால் தனக்குக் கீழே உள்ள சாதியுடன் மிக அதிகபட்ச உறவு வைத்துக்கொண்ட ஒரே கேரள ஜாதி பிராமணர்கள்தான் எனப் பிற ஆரியச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இது ஓரளவுக்குப் பிற பகுதிகளுக்கும் பொருந்தும் என்கிறார்கள். கேரளத்தின் எண்ணற்ற தாய்க் கடவுள்களை (குறும்பாக்கள், பகவதிகள்) பிராமண மதத்துக்குள் கொண்டு வந்தும், சாத்தன் முதலிய கடவுள்களை 'செம்மைப்படுத்தியும், பிராமண ஆலயங்களை எழுப்பியும் சமூக அமைப்பை அவர்கள் சாதித்தனர். கேரளத்தின் ஆலயங்களின் ஏகதேச எண்ணிக்கை 189இன் சென்சஸ் அறிக்கைப்படி 15000. மலையும் ஏரியும் உட்பட கேரள நிலப்பகுதியின் பரப்பு 38864 சதுரகி.மீ. என்பதைக் கணக்கிலெடுத்திக் கொண்டு யோசிக்கும்போது இது பெரு விப்பு அளிக்கும். ஆனால் இவை கேரளம் விவசாயத்திற்கு வந்த வரலாற்றின் சாட்சியங்கள் என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

குடும்ப அமைப்பும் காம உறவுகளும்

கேரள ஈழவப் பெண்கள் எப்போதும் எவரிடமும் உடலுறவுக் கொள்ளத் தயாரானவர்கள் என்கிறார் டாடோஸா. மீனவர்களும், பிற தழ்ந்த சாதி யினரும் பெண்களை விபசாரத்துக்கு அனுப்புகிறார்கள் என்கிறார் பிராட்டி டி லாவல். நாயர் பெண்களின் 'விபசாரம்' பற்றி விரிவான குறிப்புகள் உள்ளன. மற்றபடி தொழில்முறை விபசாரம் கேரளத்தில் எங்குமே இல்லை என்றும் விபசாரம் செய்யும் ஜாதியோ, அமைப்போ இல்லை என்றும் இவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். கேரள கலாச்சாரத்தில் பெண்ணை முதன்மைப்படுத்தும் 'தாய்வு'ச் சமூக அமைப்பைக் கண்ட வெள்ளையரின் அதிர்ச்சியின் விளைவே இந்தக் குறிப்புகள். மிகப் பழங்காலத்தில் இந்தியாவெங்கும் நிலவிய இம்முறை விவசாய சமூக அமைப்பும் நிறந்த சொத்துடைமையும் உருவானதோடு அழிந்து, 'தந்தை வழி'க்கு வழிவிட்டது காலத்தில் ஐந்து நூற்றாண்டுக்காலம் தேங்கிவிட்ட கேரளச் சமூகம் அதை இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை வைத்திருந்தது.

இங்கு பெண் ஒரு உடயோக வஸ்து அல்ல. அவள் எவருக்கும் நிறந்தரமாகச் சொந்தமும் இல்லை. எனவே 'கற்பு' என்பது கிடையாது. தந்தைவழி முறையின் ஒரு நிந்தனையே கற்பு என்பது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் பெண் அவளுடைய குழந்தைகள் ஆகியோர் அடங்கிய ஒரு அமைப்பு தான் குடும்பம் எனக் கருதப்பட்டது பின்பு அது ஒருவிதமான நிறந்தர அமைப்பை அடைந்தபோது பல கணவர்கள் முறை உருவாயிற்று கற்பு, கணவர் என்னும் கருதுகோள்கள் இல்லாத நிலையில்தான் சொத்துரிமை மருமக்கள் சொத்துரிமையாக மாறியது. கேரள ஆண்கள் சென்ற நூறு வருடம் முன்பு வரை எவ்விதமான சொத்துரிமையும் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் வயது வந்ததும் தாயிடமிருந்து அன்னியமாகிறார்கள். தன் வீட்டில் அவர்களுக்கு இரண்டாம் இடம்தான். அங்கு பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிமை. ஆண்கள் பிற வீடுகளில் பெண் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளலாம் - அப்பெண்கள் விரும்பும்வரை. அப்பெண்களையோ தன் குழந்தைகளையோ பராமரிக்க வேண்டிய பொறுப்பேதும் ஆண்களுக்கு கிடையாது. இதவே - சிறு திருத்தத்தான் - நம்பூதிரி சமூகத்திலும் இருந்த நிலை. அங்கு மூத்த மகனைத் தவிர மற்றவர்களுக்குச் சொத்தில் உரிமை கிடையாது. அவர்கள் நம்பூதிரிப் பெண்களை மணம் புரிவதும் கூடாது. நாயர் வீடுகளில் கொள்ளும் காமஉறவுகள்

பதினாறு, பதினேழு நூற்றாண்டுகளின் மலையாளம் மிகக் கொச்சையான ஒரு மொழி. அதற்குச் செம்மொழி எதனுடனும் பெரிய அளவில் தொடர்பு இருந்திருக்க முடியாது. இப்படியிருக்கையில் மலையாளம் தமிழின் சகோதரியா மகளா என்ற விவாதம் எழக் காரணம் காட்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கண நூல்.

தவிர வேறு மணம் அவர்களுக்கு இல்லை. ஒரு நம்பூதிரி பெண் ஒரு நம்பூதிரி ஆணை மணக்கலாம். அல்லது பிற தொண்ணூறு சத நம்பூதிரிப் பெண்களைப் போல கன்னியாக முடியலாம். வேறு ஆள் உறவோ சொத்துரிமையோ அவர்களுக்கு இல்லை. இந்த ஆணாதிக்கம் பிற சாதியினிடையிலும் மெல்ல மெல்ல உருவாகியது. பெண்களின் சொத்துரிமையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய மூத்த சகோதரன் (மாமா) மெதுவாக சொத்துகள் மீதான உண்மையான உரிமையாளராக ஆனான் (காரணவர்). இம்மாற்றம் பல மோதல்களை அங்கு உருவாக்கியது.

கேரளச் சமூகத்தில் இருந்த இந்த அமைப்பைப் பயன்படுத்தித்தான் நம்பூதிரிகள் நாயர்களுடன் ரத்த உறவு கொண்டனர். (இது வேறு எங்கும் இல்லாத பழக்கம்.) அவர்களுடைய மாற்றமில்லாத விசுவாசத்தை உறுதி செய்தனர். சிலர் குறிப்பிடுவது போல நம்பூதிரிகள் இவ்வழக்கத்தை உருவாக்கவோ உறுதி செய்யவோ இல்லை. பத்மநாப மேனோன் போன்ற பெரிய கேரள வரலாற்றாய்வாளர்கள் சமூகக் கட்டமைப்பில் எந்த ஒரு புதுப்பழக்கத்தையும் மேலிருந்து திணிக்க முடியாது என்று திடமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சில குறிப்புகள் நாயர் சமூகத்தில் கற்பு என்ற பழக்கம் வேருன்றி வருவதைக் காட்டுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாயர்கள் சொத்துடைமையாளர்களாக ஆனபோது 'விசேஷ சடங்குகள் ஏதும் இன்றி நடைபெற்றாலும்கூட இந்த நாயர்களின் மண உறவுகள் போல வேறு எங்கும் இத்தனை தீவிரமாகவும் கொடுமையாகவும் உறவுக் கட்டுப்பாடு (கற்பு) வலியுறுத்தப் படுவதில்லை; மீறபவர்கள் இரக்கமற்ற பழிவாங்கலுக்கு உள்ளாவதுமில்லை' என்று லோகன் (மலபார் மாணுவல்) குறிப்பிடும் நிலை உருவாகியது அப்போதும் பிற சாதிகளில் - சொத்துரிமை இல்லாதவற்றில் - மிகவும் தளர்ந்த உறவு நிலைகளே நிலவின. இந்தியச் சமூகத்தில் பல நூற்றாண்டு களாக உருவான சமூக மாறுதல் மிக விரைவாக நிகழ்ந்ததை இங்கு காண்கிறோம். இதை விரிவாக எடுத்துக்கூறி சமூக மாற்றத்தின் அடிப்படைகளை பாலகிருஷ்ணன் விளக்குகிறார்.

மலையாள மொழியின் பிறப்பும் வளர்ச்சியும்

மலையாள மொழியின் பிறப்பு, வளர்ச்சி பற்றி இந்நூலில் சில அடிப்படையான பூக்கங்களை நிகழ்த்திவிட்டு பாலகிருஷ்ணன் முன் செல்கிறார். தமிழக வரலாற்றிற்குள் இருக்கும் திருவிதாங்கூர் - சேர - வம்சத்தின் மொழி வெகு காலம் சுதந்தான தமிழாகவே இருந்தது. ஆனால் பிற கேரள நிலப்பகுதிகளில் தமிழர்களின் ஆதிக்கமோ, கலாச்சார தாக்கமோ இருந்திருக்கவில்லை. அதற்கான காரணங்கள் முன்பு கூறப்பட்டுவிட்டன. எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழில் இலக்கணம் முழு வளர்ச்சி அடைந்து விட்டிருந்தது. பேரிலக்கியங்கள் உருவாகி விட்டிருந்தன. ஜைன பௌத்த தத்துவங்கள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுவிட்டன. அத்தகையதோர் மொழியிலிருந்து மலையாளம் போல சுயமாக இலக்கணமேதும் இல்லாததும், திடமான வடிவம் ஏதும் இல்லாததுமான ஒரு மொழி உருவாகியிருக்க நியாயமே இல்லை. மேலும் எழுதப்பட்ட வடிவங்களை வைத்துப் பார்க்கும்போது பதினாறு, பதினேழு நூற்றாண்டுகளின் மலையாளம் மிகக் கொச்சையான ஒரு மொழி. அதற்குச் செம்மொழி எதனுடனும் பெரிய அளவில் தொடர்பு இருந்திருக்க முடியாது. இப்படியிருக்கையில் மலையாளம் தமிழின் சகோதரியா மகளா என்ற விவாதம் எழக் காரணம் கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கண நூல். அதன் காலகட்டத்து முக்கியத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு பாலகிருஷ்ணன் அதை நிராகரிக்கிறார். சித்தாந்த முழுமைக்காக

உண்மைகளை திரித்தும், கைவிட்டும் சிற்சில பாய்ச்சல்களை கால்டுவெல் செய்திருக்கக்கூடும் எனப் பிற வரலாற்றா சிரியர்களைப் போலவே அனுமானிக்கும் பாலகிருஷ்ணன், எஃப். டபிள்யூ. எல்லிஸ் என்ற மொழியியல் ஆய்வாளரை முன்னிறுத்துகிறார். ஒப்பிலக்கணம் என்ற கருத்தைக் கால்டுவெல்லுக்கு முன்னரே முன்வைத்த மேதை அவர் என்கிறார். 1819இல் தன் 40ஆம் வயதில் பாம்புக்கட்டிட்டு இறந்த இவர் 1816இல் தன் 'மலையாள மொழி ஆய்வுக்கட்டுரை'யை எழுதினார். 1850இல் கால்டுவெல்லின் நூல் பிரசுரமான பிறகு இது பிரசுரமாயிற்று. இது முன்பே பிரசுரமாகியிருந்தால் கால்டுவெல்லின் நூல் பெரிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கக் கூடும் என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

எல்லிஸும் கால்டுவெல்லையும் போலவே கேரளத்தைச் சேர சாம்ராஜ்யப் பகுதி எனக் கருதி ஆய்வு செய்த போதிலும் இப்பகுதி தமிழ்க் கலாச்சாரத்திலிருந்து மிக விலகியும், மொழியறிவியல் மிகவும் பின்தங்கியும் இருப்பதை விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ப் பிராமணர்களின் 'தமிழ்த்தன்மை' சிறிதும் இல்லாதவர்கள் நம்பூதிரிகள் என்ற முக்கியமான கருத்தையும் இவர் முன்வைத்தார். மலையாளத்தில் உள்ள தமிழ் அம்சத்தை பாலகிருஷ்ணன் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறார் :

கேரளப் பகுதியில் பேசப்பட்ட பற்பல பழங்குடி உரை வடிவங்களின் வளர்ச்சியாலேயே மலையாள மொழி உருவாயிற்று. இவ்வரை வடிவங்கள் பலவும் தமிழ் எந்த ஆதி உரை வடிவிலிருந்து உருவாகியதோ அந்த உரை வடிவில் தங்களை வேர்களைக் கொண்டவை பல உரைவடிவுகள் (dialects) அதிகபட்சம் 1000 வார்த்தைகளும் குறைந்தபட்சம் 150 வார்த்தைகளும் உடையவை தமிழ்ப் பிரதேசத்துப் பழங்குடி உரை வடிவங்கள் இணைந்து தமிழாக மாறி வளர்ந்தபோது மலையாளப் பகுதி உரை வடிவுகள் முன்பு குறிப்பிட்டது போல ஐந்து நூற்றாண்டுக்காலம் தேங்கி நின்றன. பின் நம்பூதிரிகளின் வருகையும் விவசாய சமூக உருவாக்கமும் ஜாதி அமைப்பின் தோற்றமும் நிகழ்ந்தபோது இவை இணைந்து, நம்பூதிரிகளின் சம்ஸ்கிருத-பிராகிருத மொழியுடன் கலந்து மலையாளம் உருவாயிற்று. இன்னும் இந்தச் சலனம் நிகழாத பழங்குடி மொழிகளாக கிட்டத்தட்ட பத்து மொழிகள் கேரளத்தில் உள்ளன.

அவற்றின் உச்சரிப்பு மற்றும் சொற்களைக் கேட்கும் எவரும் மலையாளத்தின் பிறவி பற்றி ஐயப்பட மாட்டார்கள் என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். நம்பூதிரிகள் சம்ஸ்கிருத மொழியின் வளர்ச்சியுடன் அதிக சம்பந்தமில்லாத இன்னொருவகை நாடோடிப் பழங்குடியினர். அவர்களுடைய மொழி பிராகிருதமும் ஆதி சம்ஸ்கிருதமும். வேதங்களும் சில குல த்ருமங்களும் தவிர வேறுவகை இலக்கிய இலக்கணத் தேர்ச்சி அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. எனவே ஆரம்பகால மலையாளத்தின் சம்ஸ்கிருத அம்சம்கூட கொச்சையானதே. மிகவும் பிந்தியே இலக்கணம் - பாணினியின் வியாகரணத்தைப் பின்பற்றி - உருவாக்கப்பட்டது. இந்த நிமிடம் வரை சம்ஸ்கிருதச் சொற்கள் வந்துபடி உள்ளன. ஆரம்பகாலக் கேரள இலக்கியங்கள் மணிப்பிரவாள நடைமில் இயற்றப்பட்ட காமச் 'சுவை' கொண்ட மிக அபத்தமான பாடல்கள். கொங்கையும் பிருஷ்டமும் ததும்பும் இத்தகைய பாடல்களை 'எருமைக் கொஞ்சல் இலக்கியம்' என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். எழுத்தச்சனுகுப் பிறகுதான் மலையாளம் குறைந்தபட்ச இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்றது.

தன்னைத்தானே கழுவேற்றிக்கொண்ட ஒரு சமூகம்

கேரள மண்ணின் பழங்குடி வாழ்க்கை அமைப்பை தொகுத்து, ஜாதிமுறையாக மாற்றி அதன் உச்சியில் தன்னை

**கேரள வரலாற்றின்
புரட்சிகரமான மாறுதல்கள்
கருத்துரீதியாகவும் சாதி
அமைப்புரீதியாகவும்
நிகழ்ந்தது இருபதாம்
நூற்றாண்டில்தான். அதில்
முக்கியமானது தரிசு
நிலங்களை கையடக்கி
நாயர்களும் கிறிஸ்தவர்களும்
விவசாயம் செய்ய
ஆரம்பித்தது.
இன்னொன்று நாராயண
குருவின் தலைமையிலான
ஈழவ எழுச்சி.**

புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியத்தடம்

கடந்த நூற்றாண்டுகளாகப் புதுமைப்பித்தன் குறித்து

எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

தொகுப்பாசிரியர் **ப. கிருஷ்ணசாமி**

விலை ரூ. 75

Kaavya

16, 17th E Cross, Indira Nagar

II Stage, Bangalore 560 038

சேர நாடுகள் இரண்டு உண்டு என்றும் சங்க காலச் சேர நாடு கொங்கு நாடு முதல் வட எல்லைக் கேரளம் வரையிலான பகுதியாக இருக்கலாம் என்றும், பிற்கால சோழ பாண்டியர்களால் இம்சிக்கப்படும் சேர நாடு இன்றைய தென் நெல்லை, குமரி, திருவனந்தபுரம் பகுதிகள் அடங்கிய திருவிதாங்கூர் என்றும் அவர் குறிப்பிடுவது விவாதிக்கத் தக்கது. இரண்டா வதாக இந்தியா முழுக்க நடந்த மாபெரும் சமூகப் பரிமாணமே சிறிய கால இடைவெளியில் இங்கு நடந்திருப்பதாகும். அதில் எஞ்சிய அமைப்புகள் இன்றும் உள்ளன.

முன்றாவது காரணம் மிக முக்கியமானது. கேரள வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதற்கு பாலகிருஷ்ணன் எடுத்துக் கொண்டுள்ள உபகரணங்கள் தமிழ் வரலாறு மீது பிரயோகிக்கப் பட்டுள்ளனவா? தமிழின் கலாச்சார உச்சம் பற்றி பேசும் போது அதற்கான உபரி உருவான விதம் பற்றி பேசப்பட்டதுண்டா? அவற்றை உருவாக்கிய சாதிகளையும் உள்ளடக்கித்தான் தமிழக வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளதா? அரைப்பழங்குடி வாழ்வு நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் காலடி எடுத்து வைத்த ஜாதிகளே, மக்கள் தொகையின் எழுபது சதத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழகத்தின் உண்மையான வரலாறு நாம் படிப்பதுதானா? இன்று தமிழின் 'வீழ்ச்சி' பற்றிய சரித்திரங்கள் எழுதி முடிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு சாதியும் தனது சாதியின் 'வீழ்ச்சி' பற்றிய வரலாற்றை உருவாக்குகிறது. காலத்தின் முன் நின்று தங்களை நிர்வாணமாக்கிக் கொள்ளும் துணிவுள்ள வரலாற்றாய்வாளர்கள் தமிழில் எத்தனை பேர் உள்ளனர்?

குறிப்புகள்

இளம்குளம் குஞ்சுனிள்ளை

பேராசிரியர் இளம்குளம் குஞ்சுனிள்ளை ஒரு மலையாள மொழியியலாளர். ஆர்வத்தால் கேரள வரலாற்றாய்வில் நுழைந்தார். தமிழ் கற்று சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் பிற இலக்கிய ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் கேரள வரலாற்றைத் துவக்க நிலையாக எழுதினார். 'சில கேரள வரலாற்றுப் பிரச்சினைகள்' (1955) 'கலாச்சாரத்தின் எல்லைக் கற்கள்' (1979) 'கேரள வரலாற்று ஆய்வுகள்' (ஆங்கிலம் 1970) ஆகியவை முக்கியமான நூல்கள். கல்வெட்டு ஆய்வில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்.

பி. சங்குண்ணி மேனோன்

திருவிதாங்கூரின் திவானாக இருந்தவர். 1873இல் அவருடைய முக்கியமான வரலாற்று நூலான 'திருவிதாங்கூர் வரலாறு' (ஆங்கிலம்) வெளிவந்தது.

கெ.பி. பத்மநாப மேனோன்

பி. சங்குண்ணி மேனோனின் இரண்டாவது மகன். கொச்சி சமஸ்தானத்தில் அதிகாரியாக இருந்தவர். இரண்டு தொகுப்புகளாக வெளிவந்த 'கொச்சி ராஜ்ய சரித்திரம்' (1912) முக்கியமான சரித்திர ஆய்வுத் தொகுப்பு. பிறநூல்கள் : 'கேரள வரலாறு' நூல்கு தொகுப்புகள், 1924, 29, 33, 37, 'மலபாரின் இடப்பொய்களும் பிற குறிப்புகளும்' (1902).

ஐ.சி. சாக்கோ

கேரள நிலவியலாளர்களில் முன்னோடியாகக் கருதப்படுபவர். மண் அமைப்பு, தொல் தகவல்களின் அடிப்படையில் கேரளத்தின் புராதன கடற்கரையோரத்தை வரைபடமாக்கினார். *The Scientific Basis of the Tradition that Parasurama raised Kerala from the sea* (Bulletin - Ramavarma Research Institute) அவருடைய முக்கியமான நூல். 'டபுவியல் தத்துவங்கள்' (1915) இன்னொரு முக்கியமான நூல்.

பூலோக தேவனாக நியமித்துக் கொண்ட நம்பூதிரி அவ்வமைப்பு ஒன்பது நூற்றாண்டுகளால் சகல மாற்றங்களையும் எதிர்ந்தது. சேற்றில் எருமை போல கிடக்கும்படி அதன் கருத்தியலையும் கட்டுப்படுத்தினான். அதன் மையத்தில் மாற்றமேயற்ற தூனியமாகத் தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டான். அதன் விளைவாக அவன் சமூகத்தில் தொண்ணூறு சதவீத மக்களும் அன்னியமான இழிவான வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். நம்பூதிரி ஆண்கள் மெல்லிய மன உணர்வுகளோ, பொறுப்போ, கடமைகளோ, முன்னேறுவதற்கான துடிப்போ இன்றி அனாதைகளாக அலைய, பெண்கள் நித்யகன்னிகளாக இருட்டறைகளில் வதங்கி இறந்தார்கள். நிலவரி இல்லாத, விவசாய முன்னேற்றம் இல்லாத, ஒரு மலட்டு அமைப்பில் கீழிருந்து மேலே செல்லும் உரியின் பாதையில் ஏறட்டும் ஒவ்வொரு தடங்கலும் நம்பூதிரியைப் பாதித்தது. வருமானம் பத்து நூற்றாண்டாக பெருகாமல் இருந்தது; ஆனால் நம்பூதிரிகள் மட்டும் பெருகினர். விளைவாக அரசர்களின் அரண்மனைகளிலும் ஆலயங்களிலும் அளிக்கப்படும் ஒசிச் சேற்றிற்குப் பறந்து அலையும் ஒரு பட்டாளம் உருவாகியது. இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் விடி பட்டத்திர்பாடு முதலிய நம்பூதிரி சீர்திருத்தவாதிகள் இந்தச் சேற்றுப் பட்டாளத்தைக் கேரளத்தின் சாயம் என்கிறார்கள். கேரள மன்னர்களின் நிலை இதிலிருந்து வித்தியாசமானதல்ல. போர்த்துகீசியர்கள் காலத்திலேயே சேவைக்குப் பெண்கள் பட்டாளம் மட்டுமுள்ள மன்னராகக் கோழிக்கோட்டு அரசர் இருந்தார். திருவிதாங்கூர் மன்னரும் பிரிட்டிஷாருக்குப் பிறகு ராணுவம் வைத்துக் கொள்வதில்லை. பத்து நூற்றாண்டுக் கால கேரள வரலாறு என்பது டச்சுக்காரர்களும், போர்த்துகீசியரும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும், பிரிட்டிஷாரும் நடத்திய கொள்முதல் சண்டையின் வரலாறுதான். இதில் கொள்ளைக்குத் துணைநின்ற, ஆறுதல் பாசிக் பெற்று மகிழ்ந்த பங்குதான் இம்மன்னர்களுக்கு. நாயர்களும், ஈழவர்களும் சில சமூக மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகும்படியான நிபந்தனையை இந்த அன்னியர்களின் வரவு வற்புறுத்தியது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மொத்த சமூகத்தின் பெரும்பகுதியே பஞ்சைப் பாராிகளாக இருந்தது என்று பல அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். தாங்கள் எழுப்பிக் கொண்ட கோட்டையாகிய ஜாதி அமைப்பு வெளியேயிருந்து உடைக்கப்படுவது வரை அதிலிருந்து மீள முடியவில்லை. இவர்களில் நம்பூதிரியைக் கிட்டத்தட்ட ஒரு 'தற்கொலைப் படை' என்றுதான் பாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார். கேரள வரலாற்றின் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் கருத்தூர்தியாகவும் சாதி அமைப்பு ரீதியாகவும் நிகழ்ந்தது இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான். அதில் முக்கியமானது தரிசு நிலங்களைக் கையடக்கி நாயர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்தது. இன்னொன்று நூறாயிரம் குருவின் தலைமையிலான ஈழவ எழுச்சி. அதைத் தனிநூலாக பாலகிருஷ்ணன் எழுதியுள்ளார்.

முடிவுரை

பாலகிருஷ்ணனின் நூலுக்குப் பலதரப்பட்ட விமர்சனங்கள் வந்தது உள்ளன. ஆனாலும் அவர் எழுப்பிய ஐயங்கள் கேரள வரலாற்றாய்வை உலுக்கி விறுவிறப்புக் கொள்ளச் செய்தன. கல்வித்துறை சார்ந்த வரலாற்றாய்வின் பாணியை பால கிருஷ்ணன் கடுமையாக விமர்சிக்கிறார். இவர்கள் வரலாற்றைப் புறவயமானதும் குண ரூபமற்றதுமான ஒரு 'விஞ்ஞான'மாகப் பார்க்கிறார்கள் - அல்லது அப்படி பாவனை செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆய்வுகளுக்கு முழுமையும் படைப்புக்கமும் இல்லை என்கிறார். வரலாற்றாய்வுக்குப் பிற துறைகளைப் பயன்படுத்துவதில் தயக்கம் கொள்கிறார்கள். மேற்கோள் பட்டியலை அனுமான் வாலாக நீட்டி அவர்கள் எழுதும் வரலாற்று ஆய்வுகளை பாலகிருஷ்ணன் கடுமையாக நக்கல் செய்கிறார். எனவே அவர்கள் தரப்பு பதில்கள் பாலகிருஷ்ணனின் 'விஞ்ஞானத் தன்மை' அற்ற மொழி மற்றும் 'தீவிரச் சாப்புநிலை' ஆகியவை பற்றியதாக இருந்தன. எனினும் அவருடைய அணுகுமுறை வெகுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

தமிழ் வரலாற்றுப் படிப்பில் பாலகிருஷ்ணனின் நூலை அறிமுகம் செய்வதன் முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, அது சேரர் வரலாறு, தமிழ் மொழியின் பிறமொழி தொடர்பு முதலிய பல அங்கீகரிக்கப்பட்ட கருத்துகளை மறுக்கிறது என்பதாகும்.

கடலோடி

ஆசிரியர் : நரசய்யா

வெளியீடு : நம்மதா பதிப்பகம், 16/7 ராஜாபாதர் தெரு, பாண்டி பஜார்

தி. நகர், சென்னை 600 017. விலை : ரூ. 33

பல்வேறு காரணங்களினால் உலகமெங்கும் பரவி வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களிடையே வாழ்க்கையனுபவங்களைப் பதிவு செய்யும் போக்கு மிகக் குறைவு. நடைமுறையில் ஆழமான பரிசீலனையும் அழுத்தமான அக்கறைமற்ற தட்டையான பார்வையே மேலோங்கியுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிலில் அல்லது பணியாற்றுகையில் ஏற்படும் அனுபவங்கள், அடுத்த தலைமுறைக்குக் கட்டாயம் மாற்றித்தரப்படவேண்டிய சமூகச் சொத்தாகும். நல்லதுகெட்டது உயர்வு-தாழ்வு, பெற்றது-இழந்தது... என சக மனிதனுடான உறவில் விளைந்த சம்பவங்கள் காலத்தின் வீச்சாக வெளிப்படுவதன் மூலம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ளவியலும். ஆனால் வரலாற்றுச் சூழலில் பல முகங்களுடன் மேலோட்டமாக வாழும் பழகியுள்ள தமிழர்கள், பொருளியல் வாழ்க்கையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதிலேயே தமது ஆற்றல் முழுவதையும் செலவழிக்கின்றனர். மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவில் இன்னும் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்தும் 'ஆண்டான்-அடிமை' உறவானது கடந்த காலத்தினை உள்ளவாறு பதிவு செய்வதனைத் தடுக்கின்றது. அதிலும் நிஜமான மன உணர்வுகள் மற்றும் விமரிசன ரீதியிலான அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதென்பது, சமூக அக்கறையுள்ள சிலருக்கே சாத்தியமாகின்றது. எனவேதான் ரத்தமும் சதைமமான வாழ்க்கை வரலாறுகள், அனுபவங்கள், வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் போன்றவை தமிழில் குறைவாகவே வெளியாகியுள்ளன. இத்தகைய சூழலில் கப்பலில் இருக்கின்ற நம் ஆர்வராகப் (இ.ஆர்.ஏ) பணியாற்றிய நரசய்யாவின் 'கடலோடி' மாறுபட்ட தளங்களை விவரிப்பதன் மூலம் தமிழுக்குப் வளம் சேர்ப்பதாக உள்ளது. வெறும் சுவராசிய மான தகவல்களின் தொகுப்பு என்பதை விடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனுபவங்கள் விமரிசன ரீதியில் பதிவாகியுள்ளன என்பதுதான் பொருத்தமானது.

ஆங்கிலேயரின் காலனியாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் ராணுவம், விடுதலைக்குப் பின்னரும் காலனிய அடிப்படையிலே கட்டியமைக்கப்பட்டதனைச் சுட்டிக் காட்டும் நரசய்யா, பயிற்சி காலகட்டத்தில் தோன்றிய முரண்களை நுட்பமாக விளக்கியுள்ளார். ஒழுங்குமுறைகள், விதிமுறைகள், சட்டம், நியதிகள் என அழுத்தமான அச்சில் சூழலும் ராணுவ வாழ்க்கை வாழும் சுயக் கருத்துடைய படைவீரரின் மன உணர்வுகளுக்குச் சான்றாக நரசய்யாவின் எழுத்து உள்ளது. பொறியியல் கற்கச் சென்றவன், துடைப்பத்தால் பெரிய அறையைப் பெருக்குவது அன்றாடப்பணி என்ற நிலையில், அதனைச் சகித்து ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம், அணிவகுப்பில் சிரிப்பு என்பது மூன்று தடவை திடலைச் சுற்றுவது என்ற புரிதல், அச்சத்தின் அடித்தளத்தில் உருவாக்கப்படும் செயற்கையான ஒழுங்கு, மனதைப் பிழியும் குடும்ப நினைவுகள் எனப் பல தளங்களில் பயிற்சி காலத்தில்

எதிர்கொண்ட அனுபவங்கள் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. வரையறுக்கப்பட்ட சட்டகத்துக்குள் வாழ்தல் சரியானது என விளக்கும் பொழுதே, அது குறித்து மறுதலையான கருத்தும் நேர்மையுடன் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. ராணுவச் செயற்பாட்டினை அங்கீகரிக்கும் வேளையில், அதிகாரிகள், அதிகாரிகளல்லாதார் வேற்றுமை காரணமாகப் புண்படும் மனநிலையைச் சித்தரிப்பதன் மூலம் அடிப்படையான கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன.

முதன் முதலாக 'ராணா' கப்பலில் பயணம் செய்யப்போது கடல் கலங்கி பேரலைகளில் சிக்கிய கப்பல் முன்னும் பின்னும் பக்கவாட்டிலும் தூக்கியெறியப் படுகையில், உடல்ரீதியாக ஏற்படும் தொல்லைகள் கதைபோல விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. சாதாரண காலகட்டங்களிலும் படைவீரரின் மனநிலை மற்றும் உடல் திறனைச் சரியான நிலையில் நிறுத்த தரப்படும் வழமையான கடற்பயிற்சிகள் சுவாரசியமானவையாக உள்ளன. வல்லரசுகளின் நவீன கப்பற்படையுடன் ஒப்பிடுகையில், இந்தியக் கப்பற்படையின் பின்தங்கிய பரிதாபகரமான நிலையையும், பயிற்சிக்காகத் தரப்படும் காலாவதியாகப் போன தொழில் நுட்ப அடிப்படையிலான செயல்முறைகளில் பங்கேற்க வேண்டிய மோசமான சூழலில் இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டியதன் மூலம் நரசய்யாவின் நேர்மையுணர்ச்சி வெளிப்பட்டுள்ளது.

ராணுவத்தை விட்டு விலகிய நரசய்யா, வணிகக் கப்பலில் சேர்ந்து மாலுமியாகப் பணியாற்றுகையில் தனக்கு ஏற்பட்ட கப்பலுணர்ச்சியை நுணுக்கமாக விவரித்துள்ளார். கடலில் கப்பல் மிதக்க வேண்டி, ஒரு குட்டியுண்டு உலகிற்குள் பிறருடன் ஒத்துழைத்து இயங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள் வாழ நேரிடும் மாலுமி, நாளைடவில் சக மனிதனை வெறுப்பதுடன் மதுக்குப்பிகளுடன் தன்னை இனங்காணும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவது விசித்திரமான நிலைமைதான். வராக் கணக்கில் நகரும் கப்பலுக்குள், தொடரும் விப்ட்களில் கடினமான வேலைக்குப் பின்னர், மாலுமிகள் துறைமுகங்களுக்குக் கப்பல் சென்றவுடன் மது, விலைப்பெண்டிர், பொருள் வாங்குதல் எனத் தமது இருப்பை அர்த்தப்படுத்தும் செயற்பாட்டினைக் காய்தல், உவத்தல் இன்றி நரசய்யா விவரித்துள்ளார். "ஒரு மாலுமிக்கு, தான் இருக்கும் கப்பல்தான், தான்கண்ட கப்பல்களிலேயே மோசமானது கடைசியாக அவன் இருந்த கப்பல்தான் சிறந்தது... இக்கப்பலின் மாலுமிகள்போல சுயநலமிகள் அங்கு இருக்கவில்லை. இக்கப்பலை விட்டவுடன் அவன் இனி கடலையே பார்க்கப் போவதில்லை. கப்பல் நடத்தப்படும் முறையைப் பார்த்தால் இக்கப்பல் மிதக்குமா என்ற சந்தேகம் உள்ளது" என்ற பொதுவான மாலுமியின் மனநிலையே 'ஜமுனா' கப்பலுக்குச் சென்றபோது தனக்கு ஏற்பட்டதாக நரசய்யா குறிப்பிடுவது குறிக்கத்தக்கது.

இந்தியா முழுவதும் முன்னர் பரவியிருந்த கப்பல்/கடல் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்துத் தந்ததுடன், தமிழர்களின் கப்பல்/கடல் பற்றிய தொடர்புகளைச் சங்க காலத்திலிருந்து விவரிக்கத் தொகுத்து அறிவியல் அடிப்படையில் விளக்க முயன்றுள்ளார் நரசய்யா. ஆங்கிலேயரின் வருகைக்குப் பின்னர் இந்தியாவிற்குக் கடல் முழுண்ட புத்தகமாகிவிட்டதனைக் காரணங்களுடன் விளக்கியுள்ளது. நரசய்யாவின் பல்துறைப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றதாக உள்ளது.

கப்பற்படை மற்றும் வணிகக் கப்பலில் பணியாற்றியதனால், உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றபொழுது கண்ட காட்சிகள், சந்தித்த மனிதர்கள் குறித்து துள்ளல் நடையில் துண்டுதுண்டாக விவரித்துள்ள எழுத்து முறையானது தமிழுக்குப் புதுசு. நரசய்யாவின் அனுபவங்கள், தொழில்முறை பயணக்கட்டுரை எழுத்தாளரின் பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவை. கப்பலில் பணியாற்றியதன் காரணமாக, பயணமே வாழ்க்கையாகப் போன நரசய்யாவின் பார்வை கோட்டோவியம் போல பரந்த கேள்வியில் கயமாகப் பரந்திருப்பதுதான் 'கடலோடி' நூலின் அழுத்தமான பதிவுக்குச் சான்றாகும்.

ந. முருகேசபாண்டியன்

பிழை திருத்தம் : இதழ் 12

- பொறியவெற்பணின் 'விவாதம்' கட்டுரை (பக். 68). இந்திய 'லிக்டர்' ராமரத்தினம் அவர்களின் 'பூவந்ரர் பிரின்ஸிப்'பில். . . என்று உள்ளது. 'பூவந்ரர் பிரின்ஸிப்' என்று இருக்க வேண்டும்.
- சிவசேகரம் கடித்ததின் (பக். 76) இரண்டாம் பகுதியில் 'திராவிட இயக்கம் பற்றிய. . . ' என்று துவங்கும் வாக்கியத்தை இவ்வாறு திருத்தி வாசிக்கவும் : திராவிட இயக்கம் பற்றிய அவரது விமர்சனத்தில் நியாயம் இருந்தாலும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பல்வேறு தேசங்களின் இருப்பும் தேசியமும் தேசங்களாக அமையாத இனங்களது சுய அடையாளமும் பற்றிய கேள்விக்கு, இந்தியா ஒரு தேசம் என்ற அடிப்படையில் பதில் கிடைக்காது. இந்து - இந்தி இந்தியத் தேசியவாதம் இந்தியா ஒரு பல்லினப் பல்தேச ஒன்றியம் என்ற நிலைப்புக்கு ஆப்பு வைக்கிறது.
- மனுஷ்யபுத்திரரின் 'எழுத்தும் பிம்பமும்' கட்டுரை (பக். 36). 'வாசிப்பு என்பது . . . ' என்று துவங்கும் பத்தியை இவ்வாறு திருத்தி வாசிக்கவும் : வாசிப்பு என்பது இவ்வாறு தனித்துவமான வெளிப்பாட்டு முறையாகவும் பிற வடிவங்களால் மாற்றி செய்ய முடியாத வையாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் காட்சி கலாச்சாரம் நம்மைவிட பன்மடங்கு சக்தி வாழ்ந்ததாக இருக்கும் நாடுகளில் வாசிப்பு கலாச்சாரம் இங்குள்ளது போன்ற ஒரு அபாயத்தை எதிர்கொண்டிருப்பதாக தெரியவில்லை. பிறகு ஏன் இந்த கூக்குரல்?

வெறி நகரம்

வென் யுஹோங்

நவீன சீன எழுத்தாளர் வென் யுஹோங் (Wen Yuhang) எழுதியுள்ள இச்சிறுகதையின் ஆங்கில மொழியாக்கம் *The Lost Boat, Avant-garde fiction from China* (Edited by Henry James, John Cayley, Wellsweep Press, London).

இடம் பெற்றுள்ளது. இந்தியில் ஜான் கிட்டிங் செய்துள்ள இச்சிறுகதை தொகுப்பு உலகப் புகழ்பெண்ணியச் சிந்தனை வெஸ்ஸிங்கால் (L. Lessing) மிகவும் பாராட்டி உள்ளது. *Avant-garde fiction from China* என்னும் இத்தொகுப்பின் தலைப்பு இருந்தாலும், அச்சிறுகதைகளை மேற்கு நாட்டிலக்கியங்களில் காணப்படுவன போன்ற பரிசோதனை இலக்கிய உத்திகளாகவோ அல்லது படைப்புகளாகவோ காணக்கூடாது என்றும் சமூக யதார்த்தத்தை சித்தாந்தத்திரைபோட்டு மூடாமல், நேர்மையுடன் சித்தரிக்க முயல் கின்றவையாகவே, யதார்த்தவாத இலக்கியமாகவே பார்க்க வேண்டும் என்றும், இவை சித்தாந்தத் தடைகளையும், நிர்ப்பந்தங்களையும் உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வருகின்றன என்ற அளவிலேயே *Avant-garde* என்ற பதத்தை நாம் அவற்றுக்குப் பொருத்தலாம் என்றும் வெஸ்ஸிங் கூறுகிறார். இச்சிறுகதை சீனாவின் 'பண்பாட்டுப்புரட்சி' அனுபவத்தின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆனால் இதில் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு படிமங்களும் குறியீடுகளும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து ஒரு உலகு தழுவிய தன்மையைப் பெற்று உலகின் எந்தவொரு பகுதியிலும் நிகழக்கூடிய வெறித்தனமான அரசியல் காட்டுமிராண்டித்தனம் பற்றிய ஒரு உருவகமாக நம் மனத்தில் பதிந்து விடுகின்றன.

ஜான் கிட்டிங்ஸ் உலகப் புகழ்பெற்ற பிரிட்டிஷ் பத்திரிகையாளர். செகுவேரா, பிடல் காஸ்ட்ரோ, ஜான் பவுல் சாத்தர் போன்ற 20ஆம் நூற்றாண்டின் மாமனிதர்கள்

பலரை அவரே பேட்டி கண்டிருக்கிறார். சீனப் பண்பாட்டுப்புரட்சியின் குறிக்கோள்கள் பற்றி அது தொடங்கப்பட்டவுடனேயே வெளியுலகிற்குத் தெரிவித்த அவர், அப்புரட்சியில் உள்ள ஆக்கபூர்வமான கூறுகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்திருந்தார். பொதுவான இடதுசாரி மனப்போக்குள்ளவர் கிட்டிங்ஸ். அவர் இச்சிறுகதை பற்றி பின்னால் உள்ள உண்மை' என்ற தியுள்ள கட்டுரை *Index on Censorship* பழில் பிரசுரமாகியுள்ளது. அக்கட்டுரையும் ர சேர்ந்து தமிழாக்கம் செய்து ன்றது.

ஒளியல் : மருது

ஒரு மரத்திலிருந்து ஒரு நாய் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது அதன் வயிறு பெரிய குத்துக் காயத்தால் பிளந்திருந்தது. இரண்டு இளைஞர்கள் அதன் வயிற்றிலிருந்து பிறங்கித் தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் வெதுவெதுப்பான குடல்களையும் ஈரல் குலைகளையும் உருவிக்கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் ரத்தம் சொட்டும் கத்தியை இறுகப் பற்றியிருந்தான். மற்றொருவனின் கைகளில் ரத்தம் உறைந்திருந்தது. அவர்கள் மிகவும் மும்மரமாக அந்த வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். அது மிகவும் கோரமான காட்சி, வழிப்போக்கர்களுக்கு அதைக் காணச் சகிக்க முடியவில்லை.

கடந்த சில ஆண்டுகளில் அவர்கள் நானூறுக்கும் மேற்பட்ட நாய்களைக் கொன்றிருக்க வேண்டும். அவர்களது தொழில் நுணுக்கம் நான்குநாள் நட்புமடைந்து வந்தது ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் ஒரு நாயைக் கொல்லும் போது அது அவர்களது மனத்திற்கு இதமாக இருந்தது அதில் அவர்களுக்கு ஒரு அலாதியான இன்பம். ஒரு உயிருள்ள நாய் அவர்கள் கண்முன்னே தாவிக்குதித்து விளையாடுவதைக் காணும்போது அவர்கள் தங்கள் கண்களையே நம்பாமல் அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு நாய் எப்படி அந்தமாதிரி மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம்? அவர்கள் கண் எதிரே தலையை அசைத்து வாலை ஆட்ட அதற்கு என்ன தைரியம்? அவர்களது விரல்கள் பரபரக்கும். ஏதோ அந்த நாயை அவர்கள் ஏற்கனவே அறுத்துப் போட்டு அதை அடக்கி விட்டாற்போல், ஏற்கனவே அது தன் சத்தியை இழந்து அதன் பச்சை ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட உயிருக்குப் போராடு வதுபோல், அவர்களால் தடிதடிக்கும் வெதுவெதுப்பான உள்ளவாய்க்களையும் குடல்களையும் காணமுடிவதுபோல், தட்டுகள் நிறைய நன்கு வேகவைக்கப்பட்ட நாய்க்கறியைப் பாக்க முடிவதுபோல் . . .

அவர்கள் ஒரு தாய் மக்கள். இணை பிரியாதவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொள்பவர்கள். எனக்கு சரியாகத் தெரியவில்லை, ஆனால் ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில்தான் அவர்கள் நாய் கொலைத் தொழிலைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஊரின் சந்து பொந்துகளில் அலைந்து நாய்களை வேட்டையாடுவர். கொரிய உணவக உரிமையாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இரண்டு நாய்களை வேட்டையாடிக் கொண்டு வரும்படி அவர்களிடம் கூறுவர். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கூலியோ மிகவும் குறைவதான். ஒரு தட்டு நிறைய நாய் ரோஸ்ட்டும் சாராயமும் தான். அவர்களோ மொடாக்குடியர்கள். அண்டா அண்டாவாகக் குடித்துத் தள்ளுபவர்கள். அதிகம் சாப்பிட மாட்டார்கள். ஆனால் குடிப்பதில் அளவே இருக்காது முகம் சிவந்து தலை கணத்து, நெற்றியிலிருந்து வியர்வை சாப்பாட்டு மேசையின் மீது விழும்வரைக் குடித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அவர்களுக்கு கருநீல உதடுகள். வாயோரங்கள் தடித்திருக்கும். இருவருக்கும் வாய்நிறைய பெரிய, மஞ்சளேறிய, ஆரோக்கியமான பற்கள். மாட்டிறைச்சி மென்று தின்னக் கடினமானதாக இருந்தால் என்ன? அவர்கள் அதனை வாயில்போட்டு சுழற்றி கூரியற்களால் அரைத்து முண்டக்கூமாகும் பின்பக்கமாகவும் இந்தப் பக்கமும் அந்துப் பக்கமும் மாற்றி மாற்றி குதப்பி அசர வேகத்தில் விழுங்கித் தள்ளி விடுவார்கள். குடிக்கத் தொடங்கி விட்டால் நள்ளிரவு கடந்த பிறகும் குடித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். கொரிய உணவக உரிமையாளர் ஒருவருக்குக்கூட அவர்களை வெளியே போகச் சொல்ல தைரியமிருக்காது அவர்கள் அப்படி குடித்தாலும்கூட அவர்களுக்கு போதையேறி யாரும் பார்த்ததில்லை. அவர்கள் யாரிடமும் பேசுவதில்லை. ஆனால் அவ்வப்போது உணவக உரிமையாளர்களைப் பார்த்துக் காட்டுத்தனமாகக் கத்தவார்கள். தடிப்பான மஞ்சள் நிற விரல்களை சொடுக்கியவாறு, "இந்தாப்பா திங்கிறதற்கு

இன்னம் கொஞ்சம் கொண்டா." அதன் பிறகு வேறு யாருக்கும் புரியாத விஷயங்களை இருவருமாக பேசிக் கொள்வார்கள். அவர்களுக்கே உரிய அருவருக்கத்தக்க வகையில் அட்டகாசமாகச் சிரிப்பார்கள்.

அந்தச் சகோதரர்கள் வருவதைக் கண்டவுடனேயே அவர்களிடமிருந்து வெளிப்படும் கொலைவெறியை நாய்கள் எப்படியோ மோப்பம் பிடித்துவிடும். மின்னல் வேகத்தில் ஓட்டம் பிடித்து எவ்வளவு தூரம் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் சென்றுவிடும் - தூங்கள் அங்கிருந்த சுவடு எதனையும் விட்டுச் செல்லாமல். மாலை வேளைகளில் அச்சகோதரர்கள் நாய்கள் எலாக்கப்பட்டு வீடுகளை கடந்து செல்லும்போது அவை பீதி அடைந்து ஒலமிடத் தொடங்கும் - மறநாளவரை இனி உயிரோடிருக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்தாற்போல். ஆனால் சகோதரர்களோ ஒருவரையொருவர் பார்த்து வெடிச் சிரிப்புச் சிரிப்பு - தங்களது புகழை நினைத்துப் பூரிப்படைந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவரது இடுப்பிலும் பளபளக்கும் கத்தி எப்போது செருகி வைக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே போலீசார் கூட அவர்கள் விஷயத்தில் தலையிடத் துணிவதில்லை. சகோதரர்கள் இருவருக்கும் நாய்க்கொலை செய்யும் தொழிலுக்கான அரசாங்க உரிமம் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

அவர்கள் பெரிய மோட்டார் சைக்கிள்களில் தலைக் கவசமணிந்து உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை தோலால் செய்த ஆடைகளை அணிந்து பயணம் செய்வர். வீதியில் நம்மைக் கடந்து வேகமாகச் செல்கையில் தமது இடிச்சிரிப்பை அள்ளி வீசுவர்.

சகோதரர்கள் கடைத்தெருவுக்கு வருவதைக் காணும்போதெல்லாம் கடைக்காரர்கள் பரபரப்படைந்து விடுவர். சகோதரர்களை வரவேற்கவும் தங்களிடமுள்ள பொருள்களின் சாம்பிள்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுவர்.

நாய் ரத்தத்தைப் பார்க்கும் வெறி சகோதரர்களின் மனத்தை ஆட்கொண்டு விட்டால் பின்னர் அவர்களுக்குத் தூக்கம் வராது அவர்கள் சிந்தனையில் குடிக்கொண்டிருந்த தெல்லாம் ஒரு விஷயம்தான். கொலை. மேலும் கொலை. கொல்வதற்கு நாய்கள் கிடைக்காவிட்டால் அவர்கள் பூனைகளைக் கொல்வார்கள். சிலசமயம் எலிகளைக் கூட வேட்டையாடுவார்கள். இந்தப் பிராணிகளை மரபலகைகளில் கிடத்தி அவற்றின் மீது ஆணிகளை அறைந்து மிகக் குருரமான வகையில் அவற்றின் வயிறுகளைக் கிழிப்பார்கள். வெறும் கைகளால் இன்னும் தடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஈரமான - தொடுவதற்கே அருவருப்பான - பிசுபிசுப்பான உறுப்புக்களைப் பிய்த்தெடுப்பார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் மனநிறைவடைந்து உலகையே மறப்பர். பிய்த்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளுறுப்புகளை வெகுநேரம் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பர். மிக மென்மையாக அவற்றை நசுக்கி அவற்றின் வழுவழுப்பை மிருதுவாகக் கைகளால் உணர்ந்து ரசிப்பர். அவற்றிலுள்ள வெதுவெதுப்பு மறைந்து, உயிர்த்தடிப்பு நீங்கிய பிறகே அவற்றைத் தூக்கியெறிவர். பிறகு எஞ்சியுள்ள உள்ளுறுப்புகளைப் பிய்த்தெடுக்கத் தொடங்குவர். பேராசையால் அவர்களது வாய்கள் அகலப் பிளந்து அவற்றிலிருந்து அட்டகாசமான சிரிப்பு வெடித்துக் கிளம்பும். அவர்கள் அப்படித்தான். தரையின்மீது ரத்தம் சொரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு ஜோடிக் கரங்கள், அருகே மரபலகையில் கிடத்தப்பட்டுள்ள பிராணிகளின் சின்னச் சின்ன சடலங்கள், குடலுருவப்பட்டுள்ள அவற்றின் வயிறுகள்; தரை, கூலர், சுவர் என்று கண்ணாபின்னாவென இருந்தாய்க்கள. ஈரல்கள். குடல்கள். இங்கொரு குடல்குவியல். அங்கு ஒரு பித்த நீர்க்குட்டை. போதாதற்கு அறை முழுவதும் வியாபித்துள்ள அழகல் நாற்றம். பிறகு அவர்கள் மேசையில் அமர்ந்து தங்கள் கரங்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர். அவற்றில் படிந்துள்ள ரத்தம் கறுத்து

உறையும் வரை. பலகைகளில் கிடத்தப்பட்டுள்ள பிராணிகளின் உடல்கள் விறைப்படையும் வரை.

அதன்பிறகு அவர்கள் முற்றிலுமாக ஒய்ந்து போவர். ஏதோ ஓர் வீரமிக சண்டையை நடத்தி விட்டது போல் அல்லது தாக்க வரும் எதிரிக் குழுவை முறியடித்து விட்டது போல் அவர்களது சக்தி முழுவதும் தீர்ந்திருக்கும். சிறிது நேரம் கழித்து அவர்களது களைப்பு நீங்கிய பிறகு, தங்களது வேட்டைகளின் விளைவுகளைப் பார்த்து ரசித்து ரசித்து சலிப்படைந்த பிறகு, அப்பிராணிகளின் சடலங்களையும் உள்ளூறுப்பு களையும் அள்ளியெடுப்பர். சுவர்களில் தெறித்திருந்த ரத்தத்தையும் பித்த நீரையும் சுரண்டியெடுப்பர். பிறகு அவை யனைத்தையும் ஒரு பாணையில் போட்டு கொஞ்சம் உப்பையும் சேர்த்து அதற்குமேல் கறப்பு சோயா சாஸையும் ஊற்றிக் கிளறுவர்.

என் வாழ்நாளில் இது போன்ற ஒரு வினோதமான நகரத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை. நான் பல்வேறு இடங்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். பல்வேறு வகையான நபர்களுடன் பொழுதைப் போக்கியிருக்கிறேன். மனோவிகாரங்கள், மனப்பீதி, காட்டுமிராண்டித்தனமான நரமாமிச உணவுப் பழக்கம் ஆகியவற்றைக் கண்டு உண்மையிலேயே அதிர்ச்சியும் பயமும் அருவருப்பும் அடைந்துள்ளேன். ஆனால் இதைப் போன்றதொரு இடத்தை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. இவ்வளவு அதிகமான மக்கள் தொகையைக் கொண்டதும் அதே நேரம் முச்சுத் திணறும் வகையில் எல்லாருமே ஏதோ ஒரு நச்சுமண்டலத்தில் அடைத்து வைக்கப் பட்டுள்ளதான ஒரு நகரம் இது.

நெளிந்து நெளிந்து ஓடும் ஒரு ஆறு இந்த நகரத்தின் வெளிப்புறத்தை சுற்றி வளைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆறில் எந்த நேரத்திலும் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கும் அபாயம் இருந்து வந்தது நகரத்துக்குள்ளே ஆழமில்லாத, வறண்டு போன ஒரு ஓடை மட்டும் இருந்தது. நான் அந்த ஓடையைப் பார்க்கச் சென்றதுண்டு. அடை மழை பெய்யும் கோடை காலத்தில் கூட அதில் இடுப்பளவு மட்டுமே தண்ணீர் இருக்கும். ஏதோ ஒரு மீட்டர் ஆழம் இருக்கும். ஓடையின் உப்புநீர் வெயிலில் பளபளக்கும். அதன் இரு கரைகளிலும் வெளிநிப்போன மஞ்சள் நிற மணல் குவிந்திருக்கும். உறுதியான குறுக்குப் பாலமொன்று மணல்மீது எழுப்பப்பட்டிருந்தது. நீரோடைக்கு மேலே மிக உயரத்தில் ஒரு அணையிலிருந்து மறுமுனைக்கு நீட்டப்பட்டிருந்த அப்பாலம் ஆயிரம் மீட்டர் நீளம் கொண்டிருந்தது. கோடை காலத்தில் உள்ளூர் சிறுவர்கள் நீரோடையில் அம்மணமாகக் குளித்து விளையாடுவது உண்டு. செங்குத்தான இரு கரையோரங்களிலும் உன்னிச் செடி அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தது.

நகரத்தின் பிற்பகுதிகளில் நீரோடைகள் எதுவும் இல்லை. நகரப் பூங்காவில் என்னவோ ஓர் ஏரி இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் அதில்தான் குப்பை கூளங்கள் மிதக்கும் - ரொட்டித்துண்டுகள், குச்சி ஐஸ் மீது சுற்றப்பட்டிருந்த காகிதங்கள், புல்பூண்டுகள், மக்கள் தூக்கியெறிந்த பிற பொருட்கள். அந்த ஏரி ஒரு குளத்தளவுதான் இருக்கும். ஆனால் எண்ணற்ற சொகுசுப் படகுகள் நிறைந்திருக்கும். அவை ஒன்றோடொன்று

சுரேஷ்

மோதிக்கொண்டும் இடித்துக் கொண்டும் பேரொலி எழுப்பிக் கொண்டும் சில சமயங்களில் வினோதமாகக் கிறீச்சிட்டுக் கொண்டும் இருக்கும். நகரத்துக்கு வெளியே நகரத்தைச் சுற்றி ஒரு அகழியை அமைக்கும் பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அகழிக்கும் அந்த ஏரிக்கு நேர்ந்த கதிதான் ஏற்படுமோ என்று நான் நினைத்ததுண்டு - நூற்றம் வீசும் அழுக்கு நீரும், எரிச்சலூட்டும் அளவுக்குக் குப்பைக் காகிதங்களும்.

நகரம் எவ்வளவு வறண்டிருந்தது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள். போதாததற்கு யெக்காரும் தூசியும் எல்லாருக்கும் எரிச்சலூட்டின. எண்ணற்ற புகைபோக்கிகள் நகரத்தின் மீது அடர்த்தியான புகையைக் கக்கித் தள்ளின. ரசாயனத் தொழிற்சாலையிலிருந்து வந்த கந்தக அமில வாடை நகரெங்கும் பரவியது. அந்த நகரம் மிகப்பெரியது. மிகப்பெரிய மக்கள் தொகை. அதில் வகை வகையான வினோதமான பைத்தியங்கள்.

நாளாவட்டத்தில் சகோதரர்களின் நடத்தைதான் அந்நகரத்திலுள்ள மற்றவர்கள் பின்பற்றும் முன்மாதிரியாக மாறிவிட்டது. ஒவ்வொரு இளைஞரும் அவர்களது உதாரணத்தைப் பின்பற்றி அவர்களைப் போலவே செயல்படத் தொடங்கினான். நாய்க்கொலை என்பது அதுவரை அங்கு அனைவரையும் ஆட்டிப்படைக்கும் வெறியாக இருந்ததில்லை. ஆனால் கணமூடக் கண்திறப்பதற்குள் அந்த நகரத்தின் மூலை முடுக்கிலெல்லாம் அந்த வெறி பரவிவிட்டது. தொழில் ரீதியாக நாய்க்கொலை செய்வதற்கான உரிமங்களை எப்படியாவது பெறுவதற்காக ஆயிரக்கணக்கானோர் வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை அலுவலகங்களை மொய்த்தவண்ணம் இருந்தனர். வரிசை வரிசையாக பெருக்கியடித்துக் கொண்டு அவர்கள் நின்றனர். தொழிற்சாலைகளில் இருந்தும், நிறுவனங்களிலிருந்தும், பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்தும் அதுவரை தாங்கள் செய்து வந்த வேலைகளையும் அல்லது படித்து வந்த படிப்புகளையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு வெறிபிடித்த நாய்க் கொலைக்காரர்கள் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ள மிடுக்காக வீதிக்கு வந்தனர்.

ஒவ்வொருவனும் விரைன்று ஒரு பெரிய மோட்டார் சைக்கிளில் பயணம் செய்தான். அவர்கள் தமது இடுப்புக்கச்சைகளில் பிச்சுவாக்களை செருகியிருந்தனர். மதுபான விடுதிகளுக்கு குப்பை கும்பலாகச் சென்று புத்தி மழுங்கும் வரை குடித்தனர். யாருக்கும் புரியாத வினோதமான விஷயங்களை அவர்கள் முணுமுணுப்பர். அவ்வப்போது ஆபாசமாகச் சிரிப்பை அள்ளி வீசுவர். பூனைகளையோ நாய்களையோ வேட்டையாடுவார். அவற்றின் குடல்களையும் உள்ளூறுப்புக்களையும் உருவியெடுத்து கண்டமேனிக்குத் தூக்கியெறிவர். பிறகு அவற்றைவெல்லாம் எடுத்து கொதிநீர் பாணைகளில் போட்டு அவற்றின் சாறு இறங்கும் வரை நன்கு வேகவைத்து 'தூப்' தயாரித்துக் குடிப்பர்.

சகோதரர்கள் முதல்நாளில் செய்வதை மறுநாளில் மற்ற எல்லாரும் பின்பற்றுவது ஒரு ஃபாஷனாக இருந்தது. ஒரு நாள் நகரத்தின் மேற்குப் பகுதியிலுள்ள கடைவீதிக்கு அந்த இடத்துக்கு அதிக பழக்கம் இல்லாத ஒரு இளைஞன்

வந்தான். அவன் மாட்டிறைச்சி வியாபாரி சாமர்த்தியமான திறமையான ஆள் அவன். இரண்டு சகோதரர்களும் நடுப்பகலில் கடைவீதிக்கு வந்தவுடன் எல்லா வியாபாரிகளும் கையிலிருந்த வேலைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு அவர்களை வரவேற்க முண்டியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தனர். அச்சகோதரர்கள் தமக்கு விருப்பமான பொருட்களைக் கடைகளிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள அந்த வியாபாரிகள் அனுமதித்தனர். ஆனால் அந்த இளம் மாட்டிறைச்சி வியாபாரியோ மாட்டிறைச்சியை வெட்டுவதற்காகத் தான் கொண்டு வந்த மரக்கட்டைக்கருகே பேசாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்த பரபரப்புக்கான காரணம் அவனுக்குப் புரியவில்லை. பூனை, எலி பிடிப்பவர்களின் காலையெல்லாம் ஏன் இப்படி நக்க வேண்டும்? அவனும் சகோதரர்களும் ஒருவரையொருவர் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டனர். அச்சகோதரர்களின் பேராசை பிடித்த வாய்களையும் கொலைவெறி வழியும் ஓட்டிய கன்னங்களையும் பார்த்து அந்த இளைஞனுக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

அன்று பிறகல் ஒரு பேய்க்காற்று கிளம்பியது. மணலை வாரியடித்தது. அம்மிக்கல்லை கூடத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடும் போல இருந்தது. முட்டைக்கோஸ் துண்டுகள், காகிதத் துண்டுகள், அழுகிய காய்கறி இலைகள் அனைத்தும் காற்றில் சுழற்றியடிக்கப்பட்டன. கடைவீதியில் கூடியிருந்தவர்களுக்கு முன்னால் இரு சகோதரர்களும் கடைவீதியிலுள்ள ஒரு மரத்தின் கிளையில் அந்த இளம் மாட்டிறைச்சி வியாபாரியை நாங்களை தொங்கவிடுவது

போல தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு அவன் வாயில் பன்றி மலத்தை திணித்தனர். அந்த மரம் அச்சமயத்தில் மொட்டையாக இருந்தது. அதன் அடிப்பகுதியில் பெரிய கன்னங்கரிய துவாரம் இருந்தது. அதில் ஏராளமான பூச்சி புழுக்கள் இருந்தன. சகோதரர்கள் அந்த இளைஞனை அம்மணமாக்கி அவனது ஆடைகளை அந்த மரத்துவாரத்துக்குள் தூக்கியெறிந்தனர். பிறகு கத்தியால் அவன் வயிற்றை ஒரே கிழியாகக் கிழித்தனர். அவனது வெளிப்பச்சையான குடல்கள் வெடித்து நழுவிக்கீழே வீழ்ந்தன. கடைவீதியில் கூடியிருந்த கும்பல் இந்தக் காட்சியை மிகவும் ரசித்துப் பார்த்தது. அச்சகோதரர்களின் விசிறிகளான சில இளைஞர்கள் சகோதரர்களின் ஒவ்வொரு அங்க அசைவையும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. சட்டென்று புலப்பட்டாத சில நுணுக்கமான அசைவுகள் கூட அவர்கள் கண்ணுக்குத் தப்பவில்லை. அவர்களில் சிலர் தாங்கள் கண்ட காட்சியை உடனுக்குடன் நடித்துக் காட்டினர்.

அன்று மாலைக்குள் சகோதரர்களின் சாதனை பற்றிய பரபர்ப்பான செய்தி நகரமெங்கும் எதிரொலித்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்த விஷயம் குஷியாக விவாதிக்கப்பட்டது. இருண்ட காட்டில் வனவிலங்குகளின் கண்கள் ஒளிர்வதைப்போல ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் ஒவ்வொரு கட்டிடத்திலிருந்தும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த ஒளி மங்கலான விளக்குகள் எரியும் தெருக்களைச் சூழ்ந்திருந்த புகைமண்டலத்தை ஊடுருவியது. ஒவ்வொரு ஜன்னலிலிருந்தும் பெரும் சிரிப்பொலிகளும் கூடவே

பூனை கதைக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மை

இது ஒரு விஷயத்தனமான அவதூறு என்று சீன அரசாங்கம் கூறுகிறது. உண்மையில் ஒருபோதும் நிகழாத ஆதாரமற்ற கற்பனைதான் இது என்று சில மாணிடவியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். வென் யுஹோங் எழுதியுள்ள வெறி நகரம் என்ற கதை நோயற்ற ஒரு சமுதாயத்தில் - அது சீன சமுதாயமாகவோ அல்லது நவீன உலகமாகவோ இருக்கலாம் - அடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள வன்முறை பற்றிய ஒரு உருவகம் என்பது தெளிவு. ஆனால், நரமாமிசம் உண்ணப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி உண்மையில் நடந்தது என்பதற்கு அண்மைக்கால சீன வரலாற்றில் ஆதாரங்கள் உள்ளன. அந்த நிகழ்ச்சி, சமுதாயத்தைப் பிடித்துள்ள பிணியைப் பற்றிய வென் யுஹோங்கின் சித்தரிப்புக்கு ஒரு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. சீனத்தின் நண்பர்களுக்கு - இவர்களோடு என்னையும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன் - இந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்வது சங்கடம்தான். எனினும் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு நோய்மையுடன் முகங்கொடுக்கத்தான் வேண்டும்.

பண்டாட்டு புரட்சியின்போது ஏற்பட்ட மிகப்பெரும் அரசியல் கொந்தளிப்பும் சமூக நிலை குலைவும் இருந்த நிலைமைகளில், ஒரு குறுகிய காலகட்டத்தில் சீனப் பிரதேசமொன்றின் சில மாவட்டங்களில் கீழ்க்காணும் விஷயம் நடந்தது. கோஷ்டிச் சண்டைகளின் போது பலியானவர்கள் ஆடுமாடுகளைப் போல் வெட்டப் பட்டதுமின்றி, அவர்களது உடல்கள் அங்கம் அங்கமாகக் கூறுபோடப்பட்டன - ஈரல்கள், இருதயங்கள், சதை போன்ற பாகங்களை உண்பதற்காக. குவான் ஸி தன்னாட்சி பிரதேசத்திலுள்ள (Guan xi Autonomous Region) வுஸுவான் மாவட்டத்தில்தான் (Wuxuan County) புதிவாங்கும் நோக்கத்திற்காக நரமாமிசம் உண்ணுதல் என்ற பழக்கம் மிகப் பயங்கரமாகப் பரவியது. 1968ஆம் ஆண்டு மே-ஜூலை மாதங்களில் 70 பேர் இவ்வாறு நரபலி கொடுக்கப்பட்டனர். இதற்கான சான்றுகள் :

1 எதிர்ப்பு (dissident) எழுத்தாளரான ஷெங் யி (Zhang Yi) 1986, 1988ஆம் ஆண்டுகளில் கண்ட கேட்டிகள். அவை சென்ற ஆண்டு அவர் சீனத்திலிருந்து வெளியேறி வெளிநாட்டில் குடிபெறிய பிறகு வெளியிடப்பட்டன.

2 அவரது கைக்குக் கிடைத்த அதிகார பூர்வமான அறிக்கைகள். அவை 1980களின் தொடக்கத்தில், பண்டாட்டுப் புரட்சியின்போது இழைக்கப்பட்ட குற்றங்கள் பற்றிய ரகசியப் புலனாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது சீன அதிகாரிகளால் எழுதப்பட்டவை.

3 அந்த குறிப்பிட்ட பகுதியில் நான் சுருக்கமாக பேசிக் கண்டறிந்த விஷயங்கள், அவை ஏற்கனவே என் காதுக்கு எட்டியிருந்த செய்திகளை உறுதிப்படுத்தின.

புதிவாங்கும் நோக்கத்திற்காக நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கம் இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு மேலாகவே சீனத்தில் இருந்துவந்துள்ளது என்பதை சீன வரலாறு பதிவு செய்துள்ளது. இவற்றில் சில நிகழ்ச்சிகள் இலக்கியக் கற்பனைதான் என்பதில் ஐயமில்லை. பிற சமுதாயங்களைப் பார்த்தால் அங்கு நடைபெறும் கோஷ்டிச் சண்டைகளில் வெற்றிபெற்றவர்கள் தோற்கடிக்கப் பட்டவர்கள் மீது தமக்குள்ள ஆத்திரத்தை வேறு வகையில் வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். அவர்கள் இறந்து போனவர்களின் சடலங்களை ஆபாசமாகத் தோற்றம் தரும் வகையில் கிடத்துவர் அல்லது அச் சடலங்களைச் சிதைக்கவோ கூறுகூறாக வெட்டிப் போடவோ செய்வர். வியத்தநாயில் தலை கொய்யப்பட்டு முண்டங்களாக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் படைவீரர்களின் புகைப் படங்களைப் பார்த்திருப்போருக்கு இது புரியும். சீனத்திலோ, சண்டையில் வெற்றி பெற்றவன் தோற்றுப்போன எதிரி மீது தனக்குள்ள அதீதமான வெறுப்பை வெளிக்காட்டும் வகையில் அவ் எதிரியின் உடலின் அவயங்களை உண்ணவும் கூடும்.

இத்தகைய பழக்கத்திற்கு உடல்நோயைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றலுண்டு என்றும் நம்பப்படுகிறது. ஒருவன் தனது இருதயத்திற்கு ஊட்டம் தர மற்ரொருவனின் இருதயத்தை உண்ணும் மரபு

வசைமொழிகளும் வழிந்து கொண்டன. நள்ளிரவு கடந்து கடைசியில் வீளக்குகள் அணைக்கப்பட்ட பிறகே அவை ஓய்ந்தன. வெளியே தெருக்கள் அணைத்தும் கும்மிருட்டு, சில்லென்று காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. சகோதரர்களின் சிரிப்பைப் போன்ற சிரிப்பொலி தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களின் உதடுகளிலிருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய வண்ணமிருந்தது. அது ஜன்னல்களைத் துளைத்து வெளியே வந்து அங்குமிங்கும் மோதி பயங்கரமாக எதிரொலித்தது. தூக்கத்தில் நடப்பவர்கள் தங்கள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உணவுப் பொருட்களை வெட்டப் பயன்படுத்தும் கத்திகளை எடுத்து முட்டைக்கோஸ், ஊறுகாய் பாணைகளின் மீது அவற்றைத் தீட்டிக் கூர்மையாக்கத் தொடங்கினர்.

கனவு கண்டு கொண்டிருந்தவர்களின் பிதற்றல்கள் இரவு முழுவதும் நகரத்தின் மீது கவிந்திருந்த இருண்ட வானத்தின் மீது போய் விழுந்தன. வார்த்தைகளைச் சொல்லாமலுடைய பயங்கரங்களை அவர்களது வாய்கள் முணுமுணுத்தன. தீட்டப்படும் கத்திகள் எழுப்பும் இடைவிடாத ஆபாசமான ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவை எல்லாம் போதாதென்று ரத்தத்தை உறையச் செய்யும் வகையில் ஹேஹுஹே வென்ற சிரிப்பு தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் நகரத்தின் பல்வேறு கடைவீதிகளில் வாடிக்கையாளர்கள் மீது பதினான்கு சரியான தாக்குதல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உண்மையிலேயே நடந்தன. இந்தத் தாக்குதல்கள் எல்லாமே சகோதரர்கள் நடத்தியதைப்

போன்றவைதான். வாடிக்கையாளர்கள் அலாக்காகத் தூக்கப்பட்டு மரக்கிளைகளில் தொங்கவிடப்பட்டு பின்னர் கொல்லப்பட்டனர்.

அடுத்த சில வாரங்களுக்குள் நகரம் முழுவதிலும் இந்தவெறி தொற்றுநோய் போலப் பரவிவிட்டது. இளைஞர்கள் மட்டுமல்லாது வயதில் சற்று மூத்தவர்களும் கூட நாலாபக்கமும் கொலைபுரியத் தொடங்கினர். இரவு நெடுக நகரத்திலிருந்து பயங்கரமான ஒலங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன. கனவு கண்டு கொண்டிருந்தவர்கள் தூக்கத்திலேயே பிதற்றியவை மயிர்கூச்செறியும் வகையில் மென்மேலும் பீதிதரக்கூடியவையாக இருந்தன. இரவு நெடுக கத்திகள் தீட்டப்படும் ஒசை. மென்மேலும் கொடுமானதாக, நரம்புகளைத் தளரவைக்கக் கூடியதாக இருந்தது நகரம் முழுவதிலுமே பித்துப்பிடித்த ஆட்டமும் பாட்டமும் நிரம்பியிருந்தது போல இருந்தது. பளபளக்கும் நூற்றுக்கணக்கான கொலைக் கத்திகள் வெட்டிக் குத்திக் கிழிக்கும் காட்சியும் ஒசையும் தான் அது.

நகராட்சி நிர்வாகம் சகோதரர்களைப் பிடித்துவர உள்ளூர்ப் போலிசை அனுப்பிவைத்தது. ஆனால் போலீஸ்காரர்களுக்கு மத்தியிலேயே வாடிக்கையாளர்களின் கொலைக்குக் காரணமாக இருந்த சிலரை ஊர்மக்கள் சிலர் கண்டனர். போலீஸ்காரர்கள் சகோதரர்களின் இருப்பிடத்தில் புகுந்து முன் கதவை எட்டி உதைத்து தாக்குவதற்கு ஆயுதங்களை தயாராக வைத்துக் கொண்டு நின்றனர். ஆனால் அந்த இடம் காலியாக இருந்தது.

அங்கிருந்தது, மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட குற்றவாளியின் ரத்தத்தில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட ரொட்டி நோதையக் குணப்படுத்தும் மருந்தாகக் கருதப்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் புகழ்பெற்ற சீன எழுத்தாளர் லு ஸுன்னின் புகழ்பெற்ற சிறுகதை*யொன்றின் கருப்பொருளை இதுதான். ஆனால் இது ஏன் பண்பட்டுப் புரட்சியின்போது மட்டும் நிகழ்ந்தது? அதுவும் நமக்குத் தெரிந்தவரை குவாங்ஸி பிரதேசத்தில் மட்டும் ஏன் நடந்தது?

சீனத்தின் அளவுகோல்களின்படி குவாங்ஸி பிரதேசம் 1960களிலும் கூட மிகவும் பின்தங்கிய பகுதியாகவே இருந்தது. பெரும் யாவோ மலைத் தொடர்களுக்கு நடுவில் வாழ்ந்தவந்த வஸுவான மாவட்ட மக்களின் வறுமை மிகவும் குறிப்பிடும் சொல்லுமடிக் இருந்தது. அவர்கள் வன்முறைக்குப் போர் போனவர்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நடந்த தைப்பிங் கிளர்ச்சி - அது மிகப்பெரிய, ஆனால் முர்க்கத்தனமான கிளர்ச்சி - இந்தப் பகுதியில்தான் தொடங்கியது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உருவாக்கியிருந்த ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டு முறை, 1966-1968ஆம் ஆண்டுகளில் மா சேதுங்கின் செங்காவலர்களால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டது. வர்க்கப் பகைவருக்கு எதிராக முழுமையான போர் தொடுக்கப் படவேண்டுமென வெகுமக்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அவர்களை மிக எளிதாக பல்வேறு கோஷ்டத் தலைவர்கள் தமது நேரக்கம் நிறைவேற்றப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். மிகவும் வறிய நிலையில் இருந்த, மிகக் குறைவான அரசியல் உணர்வுபெற்றிருந்த அந்த மக்கள், வாப்ப்ச்சவடால் போர்வழிகள், சந்தர்ப்பவாதிகள், கொலை வெறி பிடித்தவர்கள் ஆகியோரால் எளிதாக வென்றெடுக்கப்பட்டனர். குறைபாடுகள் உள்ள ஒரு

சோசலிச சமுதாயத்தை சரி செய்வதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட புதிய புரட்சி என்ற இலட்சியம் வெகு சீக்கிரத்தில் ஒளிமங்கத் தொடங்கியது.

இரண்டாண்டுகள் நடந்த குழப்பமான போராட்டத்திற்குப் பிறகு 1968ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் வஸுவானில் வன்முறையின் அளவு அதிகரித்தது. முதலில் ஏராளமான கொலைகள் நடந்தன. பிறகு நரமாமிசம் உண்ணும் பழக்கம் தொடங்கியது. முதலில் ஒரு சிலரால் மட்டுமே ரகசியமாக நரமாமிசம் உண்ணப்பட்டது. அல்லது அருவருப்பைக் குறைப் பதற்காக பன்றி மாமிசத்துடன் கலந்து உண்ணப்பட்டது. பிறகு மதுவருந்தும் விருந்துகளில் கூட நரமாமிசம் பரிமாறப்பட்டது. அங்கு தொடர்ந்து நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள், வெறி நகரம் என்ற இக்கதையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகளைப் போலவே சரியில் தன்மை கொண்டவை. கடைசியில், உள்ளூர் கம்யூனிஸ்ட் ஒருவர் சரியான நேரத்தில் செய்தியனுப்பி பெய்ஜிங்கில் உள்ள மத்திய அரசாங்கத்தை உஷார்படுத்தியதால் அந்த அரசாங்கம் உடனடியான ராணுவத்தை வஸுவானுக்கு அனுப்பியது.

இந்தச் சிறுகதை அத்த நிலைமைகளில் மனித இயல்பு எந்த அளவுக்கு தரம் கெட்டுப் போகக்கூடும் என்பதைச் சிந்திக்குமாறு நம்மைத் தூண்டுகிறது. வேறு இடங்களில் வேறு வகைகளில் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் மீண்டும் நடக்காது என்பதை யாரால் கூற முடியும்?

நன்றி : Index on Censorship (Lon. No. 7/2. 1994)

தமிழாக்கம் : வ. கீதா & எஸ்.வி. ராஜதுரை

* கிட்டிங்ஸ் குறிப்பிடும் லு ஸுன்னின் சிறுகதையின் ஆங்கில மொழியாக்கம் The Medicine என்ற தலைப்பில் பிரசுரமாகியுள்ளது. (Selected Works of LU HSUN, Foreign Languages Press, Peking, 1956) இத்தொகுப்பிலுள்ள The Madman's Diary என்ற மற்றொரு புகழ்பெற்ற சிறுகதையிலும் கூட நரமாமிசம் உண்ணுதல் பற்றிய சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விரு சிறுகதைகளும் இலங்கை எழுத்தாளர் கே. கணேஷன் 'அருமருந்து' 'பைத்தியக்காரனின் குறிப்புகள்' என்ற தலைப்புகளில் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

('போக்குரல்' லு ஸுன் கதைகள். தமிழாக்கம் - கே. கணேஷன். பொதுமை வெளியீடு, சென்னை 1981)

கூழ்போல வேகவைக்கப்பட்ட எலி மாமிசமும் அதன் உள்ளவயங்களுக்கும் கொண்ட ஒரு சட்டி மட்டுமே அங்கிருந்தது. போலீஸார் தமது ஆயுதங்களை கீழே வைத்துவிட்டு பக்கத்து கட்டிடத்திலிருந்து பயணிகள் விடுதியின் உரிமையாளரை அழைத்து தாம் குடிப்பதற்கு ஒரு பாணை சராயம் கொண்டு வரும்படி கத்தினர். பிறகு எலித்தொடைகளை பிடித்தெடுத்தனர். எலிகளின் நரல குலையின் ஒரு பகுதியினை சட்டியிலிருந்து அள்ளினர். பிறகு அவற்றை வாய் நிறைய அடைத்துக்கொண்டு சுவைத்துண்ணத் தொடங்கினர்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு சகோதரர்களை மீண்டும் நகரத்தில் காண முடிந்தது அவர்களிடம் மாற்றம் ஏதும் இல்லை. எப்போதும் போலவே இடுப்பில் செருகிய கத்திகளுடன் கொலை வெறி கண்ணில் ததும்ப பெரிய மோட்டார் சைக்கிள்களில் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

நகரத்தை எப்போதும் ஒரு மஞ்சள் புகைமண்டலம் தூழ்ந்திருந்தது. ஒவ்வொரு கடையின் வாயிலிலும் குறி சொல்பவர்களும் கைரேகை பார்ப்பவர்களும் காணப்பட்டனர். அவர்களில் இளைஞர்களுமுண்டு, வயதானவர்களும் உண்டு. ஆண்களுமுண்டு, பெண்களுமுண்டு. ஒவ்வொருவரும் வண்ணச் சீட்டுக்களை இறுகப் பிடித்திருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் எண்ணெய்ப் பசையம் கறைகளும் தூசியும் படிந்திருந்த மிருதுவான கருப்பு நிறக் கோட்டு அணிந்திருந்தனர். அவர்கள் ஜனக் கூட்டத்தில் நுழைந்து அங்குமிங்கும் சென்று உரக்கக் கூவினர். சாம்பல்நிற வானத்திலிருந்து மழைத்துளி மெதுவாக விழுந்து கொண்டிருந்தது மஞ்சள் நிற இலைகள் நகரத்தை மூடின. அவை காற்றில் பறந்தன, அல்லது சாலைகளில் இருந்த தூர் மீது ஒட்டிக்கொண்டன. குண்டும் சூழியுமாக இருந்த சாலைகளிலிருந்து பெயர்ந்த கற்கள் உருண்டு கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் மக்கள் கூட்டம் பெரிய பாம்புகளைப்போல வளைந்து வளைந்து வேலைக்குப் போகவும் வீட்டுக்குத் திரும்புவதுமாக இருந்தது கூட்டமாகச் சேர்வதும் பிறகு கண்ணுக்குப் புலப்படாத மூலை முடுக்குகளுக்குள் மறைந்து விடுவதாகவும் இருந்தது.

திரையரங்குகளுக்கு முன்பும் நாடக அரங்குகளுக்கு முன்பும் சலிப்புத் தட்டியவர்களாக மக்கள் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. காரணம் அவ்வரங்குகள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இழுத்து முடப்பட்டிருந்தன. திரையரங்குகளில் ஒரே படத்தையே முன்னூற்று அறுபது நாளும் காட்டிக்கொண்டிருந்தனர். உடைந்து போன பழைய புரொஜக்டரில் காட்டப்பட்ட படச்சுருளின் சவுண்ட் டிராக்கோ கீறல்கள் விழுந்து கிறீச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது. திரையரங்குகளுக்குள் ஆட்களை உள்ளே விட நியமிக்கப்பட்டவர்களோ - அவர்களில் இளைஞர்களுமுண்டு, வயதானவர்களுமுண்டு - இருட்டில் தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டு மூன்று சீட்டு ஆடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆண்டுக்கு இருமுறை விளையாட்டு மைதானத்தில் அலாதியான பரபரப்புக் காணப்படும். தேசிய அல்லது சர்வதேச கால்பந்துட்டங்கள் நடைபெறும் நாட்கள் அவை பரபரப்புமே அந்த போட்டியை ஒரு கணமேனும் தரிசிக்க முயற்சி செய்வதற்குக் கூடும் பார்வையாளர்களில் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் கூட்டத்தில் நசங்கி இறந்து போவர், அல்லது மிதித்துத் துவைக்கப்படுவர். அந்த மைதானத்துக்கு மாதக் கணக்கில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும் இளைஞர்கள் கட்டுக்கூங்காத கட்டுக் குதிரைகளைப் போல இருப்பர். அவர்கள் விரித்த தலை முடியோடு வாயில் நரைக்கக் ஒருவரையொருவர் முட்டி மோதிகொண்டும், உடலை வளைத்துக் கொண்டும், வளைத்து திரும்பிக் கொண்டும் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருப்பர்.

நான் இந்த நகரத்துக்கு முதன்முதலாக வந்தது யேய்க்

காற்று வீசும் அந்தப் பருவ காலத்தின் போதுதான். மனிதர்களைக் கொல்லும் இலையுதிர் காலம் என்று அப்பருவகாலத்தை மக்கள் அழைப்பதுண்டு. சுழற்றிச் சுழற்றியடிக்கும் காற்று எல்லா வீடுகளையும் தரை மட்டமாக்கியிருந்தது. நில நடுக்கத்திற்குக்கூடத் தூக்குப் பிடிக்கும் வகையில் கட்டப்பட்டிருந்த ஓட்டல்களும் பெரிய பெரிய கட்டிடங்களும் கூட சரிந்து விழுந்திருந்தன. சாலைகளில் சுழற்றியடித்த தூசி, காகிதத்துண்டுகள், மக்கிப்போன மரத்துண்டுகள், பழைய வீடுகளின் கூரைகளிலிருந்து ஓடுகளின் சிதறல்கள் ஆகியவற்றை அடித்துக் கொண்டு சென்றது பிரமாண்டமான மரங்கள் வேரோடு சாய்ந்து சாலையோரங்களில் அசைவின்றிக் கிடந்தன. மெல்லிய தூங்குமுஞ்சி மரக்கிளைகளில் இலைக்காம்புகள் வளர்ந்து அந்த மூர்க்கத்தனமான காற்றில் கிர்வத்தோடு ஆடிக் கொண்டிருந்தன. இதெல்லாம் போதாதென்று இடிபாடுகளிலிருந்து நிதானமாக எழுந்து வந்து கொண்டிருந்த கடுமையான புகையை அப்பேய்க் காற்று நாலாட்க்குமும் வாரியடித்துச் சென்றது.

தரைமட்டமாக்கப்பட்ட கட்டிடங்களில் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக ஒன்றியடி உட்கார்ந்திருப்பதை நான் பார்த்தேன். எஞ்சியிருந்த மேசைகளின் மீது அவர்கள் தேவைக் கதிசுமான பலத்தூன் சீட்டுக்களை வீசிபெறிந்து மூன்று சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மேசைகளின் ஓரத்தில் சரிவர அடுக்கி வைக்கப்படாத கரன்சி நோட்டுக்கள் ஏற்கனவே குவிந்து கிடந்தன. அங்கிருந்த மனிதர்கள் நீண்ட கம்பளிக் கோட்டுகள் அணிந்திருந்தனர். சிகரெட் புகையை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது புருவங்கள் தூழ்ந்திருந்தன. நெற்றியோ சுருங்கியிருந்தது சீட்டுகளை ஒவ்வொருவரும் உடம்புப் பிட்யாய் பிடித்திருந்தனர். கரிய புகை அவர்களது முகங்களை கருப்படும் மஞ்சளமாக ஆக்கியிருந்தது கூரைகளின் வழியே ஊளையிட்டுக் கொண்டு வந்த வடகிழக்குக் காற்றோ, விட்டு விட்டு வெப்பத்தை அள்ளி வீசியது அந்த மனிதக் கூட்டங்களில் அங்குமிங்குமாக சிறுபிள்ளைகள் கண்ணுக்குத் தென்பட்டனர். அவர்களும் கூட பெரிய ஆட்களைப் போலவே புகைபிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது கத்தல்கள் ஊடுருவிச் சென்று நாராசமாய்க் காறில் வீழுந்தன. அவர்களைச் சுற்றிலும் மக்கிப்போன கண் எதிரிலேயே கரப்பான்களும் வேறு பூச்சிகளும் அலையலையாகத் தொடர்ந்து அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

நகரத்தில் காலியாக இருந்த ஒரு பகுதியில் சகோதரர்கள் ஒரு குத்துச் சண்டை மேடையை அமைத்திருந்தனர். குத்துச் சண்டையை பார்க்க யார் வந்தாலும் அவர் பத்து டாலர் கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். ஒரு ராட்சத நாய் அந்த மேடைக்கு கொண்டு வரப்படும். அவர்களிருவரும் கோவணம் மட்டுமே அணிந்து கொண்டு கைகளில் கத்திகளை இறுகப்பிடித்த வண்ணம் அந்த நாபுடன் போராடுவர். இவ்வாறு மேடைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட நாய்களுக்கு சகோதரர்கள் சிறப்புப் பயிற்சி அளித்திருந்தனர். அவற்றுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உயிருள்ள காட்டுப் பூனை, முயல், எலி ஆகியவற்றை தீனியாகக் கொடுத்து வந்தனர். இதன் காரணமாக அந்த நாய்கள் மிக மூர்க்கத்தனமான விலங்குகளாக மாறியிருந்தன. அவற்றிற்குப் பசி எடுக்கும்போது அவற்றின் கண்கள் நெருப்புப்போல ஒளிரும். கோரைப்பற்கள் வெளியே தெரியும். காதுகள் விசிற்பாக நிற்கும். அவற்றின் அகன்ற செந்நிற வாய்கள் பிளந்து நீண்ட நாக்குகள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். அவற்றின் ஊளை ரத்தத்தை உறைய வைக்கும். சகோதரர்களை கண்டதும் அவர்கள் மீது பாய்ந்து தமது கூரிய நகங்களால் அவர்களது உடல்களை ரத்தம் வரும்வரை பிறாண்டி அவர்கள் கட்டியிருந்த கோவணங்களை நாள் நாராகக் கிழிக்கும். சகோதரர்களும்

கூட காட்டு விலங்குகளாக மாறி வாய்களை அகலப் பிளந்து தமது வலுவான மஞ்சள் நிறப் பற்களை காட்டுவர். இந்தப் பக்கமும் அந்தப்பக்கமும் பதங்கியும், தாவியும் நாயின் தொண்டையில் கத்தியை செருகுவதற்கான தருணத்திற்காகக் காத்திருப்பர். நாயின் நகங்கள் அவர்களது உடல்கள் மீது ஆழமாகப் பதிந்திருக்கும் போதே, 'களக், களக்' என்ற சத்தம் கேட்கும். நாயின் பிடி மெல்ல மெல்லத் தளரும். பின்னர் உடலை நீட்டி விறைத்துப் போகும்.

பார்வையாளர்களோ கண்கொட்டாமல் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர். அந்தச் சகோதரர்கள் மீது நாய் பாய்ந்து விழும்போது மூச்சுக்கூட விடாமல், ஆழாமல் அசையாமல் வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருப்பர்.

அது எந்த நாளாக இருந்தாலும் சரி, பேய்க்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தாலும் சரி, மழை கொட்டோ கொண்டென்று கொண்டிக் கொண்டிருந்தாலும் சரி, ஒவ்வொரு நாளும் நண்பகலில் சகோதரர்கள் ஒரு நாயை குத்துசண்டை மேடைக்குக் கொண்டு வந்து விடுவர். இந்த அபூர்வமான, மூர்க்கத்தனமான சண்டை காட்சியைக் கண்டு களிப்பதற்கென மக்கள் நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வருவர். ஒரு சிலர் பலநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து ரயிலேறி வந்தனர். அவர்கள் வீடுகளைப் பேய்க் காற்று அழித்திருந்தாலும் சரி அல்லது அவர்கள் சொட்டச் சொட்ட மழையில் நனைந்தாலும் சரி, அவர்களது கவனம் முழுவதும் ஒரே விஷயத்தின் மீதுதான் பதிந்திருக்கும் - ஊளையிடும் நாயின் அழிவிற்காக அவர்கள் காத்திருப்பர்.

ஒவ்வொரு நாளும் பெண்கள் கூட்டமொன்று சகோதரர்களை பின்தொடர்ந்து செல்லும். அப்பெண்கள் உதட்டுக்கு நல்ல சிகப்பான சாயம் பூசியிருப்பார்கள். பவுடர் அப்பிய அவர்களது முகங்கள் வெள்ளைக் காகிதம் போல இருக்கும். மிகவும் மோஸ்தான ஆடைகளை அவர்கள் அணிந்திருப்பர். நாய்ச் சண்டையை பார்க்க வரும் பார்வையாளர்களைப் பார்த்து அப்பெண்களும் சகோதரர்களும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சும் வகையில் மிக ஆபாசமான வார்த்தைகளை அள்ளி வீசுவர். அவ் வார்த்தைகளை கேட்கும் பார்வையாளர்களிடம் இருந்து பலத்த சிரிப்பு எழும்.

சகோதரர்களுடன் நீண்ட காலமாக பெண்ணொருத்தி இருந்தாள். எல்லாப் பருவ காலத்திலும் அவள் ஒரே மாதிரியான கறப்பு ஆடையைத்தான் அணிந்திருப்பாள். அந்த ஊரிலேயே மிகவும் நன்றாகப் படித்த பெண்களில் அவளும் ஒருத்தி. அவளது பெற்றோர்கள் படித்த பணக்கார இளைஞரையொருவனை அவள் திருமணம் செய்து கொள்ள அனுமதித்திருந்ததாக ஒரு பேச்சு அடிபட்டது இதனால் ஊர் மக்களுக்கு அவள் மீது மிகவும் பொறாமை.

ஆனால் இந்த நகரத்தில் எதுதான் சரிவர நடக்கிறது? அந்த இளைஞன் அண்மையில் தான் பஸ்கலைக் கழகப் பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு வந்திருந்தான். 'பாருங்கள் அவனை, மிகவும் பெரிய ஆளாகப் போகிறான்' என்று நகர மக்கள் கூறுவதுண்டு. அவன் மதுபான விடுதிகளுக்கும் நடன சாலைகளுக்கும் அடிக்கடி செல்லத் தொடங்கினான். தனது பேச்சாலும் நடத்தையாலும் அனைவரையும் கவர்ந்தான். அவன் மிகவும் கெட்டிக்காரன், திறமைசாலி, ஒருநாள் இல்லாவிட்டாலும் ஒருநாள் அவன் ஒரு உயரதிகாரியாகி விடுவான் என்று எப்போதும் மக்கள் பேசிக்கொண்டனர். ஆனால் ஒருநாள் காலை அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டு தனது கட்டிலிலேயே உயிரை விட்டிருந்தது தெரிய வந்தது.

திருமணநாளன்று மாலை அந்தப் பெண் வெளியே ஓடி வந்தாள். மறுநாள் கறப்பு ஆடை அணிந்தவளாய் நகர சதுக்கத்தில் சகோதரர்களுடன் காணப்பட்டாள். சகோதரர்களைப் போலவே அவளும் இடைவிடாது புகைபிடித்துக் கொண்டிருப்பாள். அதன் காரணமாக அவள் நகங்களில் மஞ்சளோடியிருந்தது அவளது கண்களில் பச்சை நிற ஒளி ஒளிர்ந்தொடங்கியது. அவளும் நிறையவே

மதுபானம் அருந்துவதுண்டு. வாயிலிருந்து ஆவி கிளம்பி வரும்வரை குடிப்பாள். இனிமேல் குடிக்க முடியாது என்ற நிலை வரும்போதுதான் நிறுத்துவாள்.

ஆனால் அவள் மிகவும் அழகாகவும் நளினம் மிக்கவளாகவும் இருந்தாள். அவளது கண்களிலிருந்த ஒளி பனிக்கால வானத்தில் காணப்படும் ஒளியைப்போல இருந்தது அது அவளது கண்களை மேலும் கருமையானதாகவும் இரக்கமற்றதாகவும் ஆக்கிக் காட்டியது. அவளைப் பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொண்டு வந்தவர்கள் அந்தக் கண்கள் வினோதமானவை என்று குறிப்பிட்டனர். அவளது பார்வை எதன் மீதும் பதியாதது போலவும் அதே சமயம் எல்லாவற்றையுமே பார்க்க கூடியது போலவும் இருந்தது. சகோதரர்களை அவள் பார்க்கும் போதுகூட அவள் செய்வதறியாது நிற்பதுபோலத் தோன்றும். அவர்களைப் பார்த்தும் அவர்கள் மீது பார்வையைப் பதிக்காதது போலக் காணப்படுவாள். அவள் சிரிக்கவோ, அழவோ, கோபப்படவோமாட்டாள். அவளது குரலையும் முகாவத்தையும் கொண்டு அவளைப் பற்றி எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது ஆனால் அவளது குரலைக் கேட்கும் போதும், அவள் முகாவத்தைப் பார்க்கும் போதும் காணாமல் போன ஒரு ஊசியைத் தேடி கடற்கரையில் உள்ள மணலை முடிவிலாமல் அவள் சலித்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வு ஏற்படும்.

சகோதரர்களுடன் அவள் மிக நன்றாகவே பழகினாள். அவர்களுக்கு நிறைய யோசனைகளைச் சொல்லி வந்தாள். தனது உடலையும் அவர்களுக்குத் தந்தாள். புத்தாண்டு தினத்துக்கு முந்திய நாள் மாலை ஐநூறு டாலர் மதிப்புள்ள பட்டாசுகளை அவர்கள் வாங்கும்படி செய்து அன்று மாலையே அவையனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கொளுத்தவும் செய்தாள். மூன்று மணிநேரம் வானம் ஒளிமயமாக இருந்தது. சகோதரர்கள் ஒரு நாயின் இருதயத்தைப் பொட்டலம் கட்டி தனது பழைய காதலன் ஒருவனுக்கு அனுப்பும்படி செய்தாள். அது இரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டு, இன்னமும் கொஞ்சம் உயிரொட்டிக் கொண்டிருந்ததால் வெதுவெதுப்பாகவும் இருந்த இதயம். அதைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அந்தப் பழைய காதலனுக்கு பயத்தால் அனேகமாக உயிரே போய்விட்டது. ஆம்புலன்சைக் கொண்டுவருமாறு கத்தினான். பிறகு அவனை மருத்துவமனைக்கு அவசரமாக கொண்டு போக வேண்டியிருந்தது சகோதரர்களை முகமூடியணியச் செய்து ஒரு வங்கியை கொள்ளையடிக்க வைத்ததன் அப்பெண். பிறகு நகர சதுக்கத்திற்கு அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த கரன்சிகளைத் தூக்கியெறிந்து காற்றில் பறக்க விட்டாள். அவற்றை எட்டிப் பிடிக்க மக்கள் இரண்டு மாடிக் கூட்டி உயரத்திற்கு எம்பி குதிப்பதையும், அந்த கரன்ஸி நோட்டுக்களைப் பறிப்பதற்காக ஆயிரமாயிரம் கைகள் உயர எழுவதையும் கண்டு அவள் மிகவும் பரவசமடைந்தாள். அவளும் சகோதரர்களும் எப்போதும் கத்திகள் வைத்திருந்தனர். நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட கார்களை கண்டதும் அவற்றின் டயர்களை கத்திகளால் குத்திக் கிழிப்பர். பிறகு இருட்டில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிடுவர்.

சகோதரர்களை சுற்றிச் சுற்றி வந்த பெண்கள் கூட்டத்துடன் அவள் நன்றாகவே பழகினாள். அவர்கள் விஷயத்தில் தலையிடாமல் அமைதியாக ஒரு பக்கமாக இருந்து விடுவாள். அந்தப் பெண்களும் சகோதரர்களும் ஒருவரையொருவர் கேலிசெய்து விளையாடுவதையும் கூடக் குலாவ்வதையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அவள் மேக்-அப் செய்து கொள்ள மாட்டாள். நகை நடடுகள் அணிந்து கொள்ளவும் மாட்டாள். ஆயினும் மிகவும் ஒயிலாக இருப்பாள். பளபளவென்ற அவளது தலைமுடி இயல்பாகவே பின்பக்கமாக வாரிவிட்டது போல படிந்திருக்கும்.

போதையேறும் வரை குடிப்பது அவளுக்குப் பிடிக்கும். போதை ஏறியவுடன் ஆடையேதுமின்றி வெளியே ஓடி பனிமீது உருண்டு புரளுவாள். கோடைக்காலத்தில்

கடுமையான மழையும் காற்றும் அடிக்கும்போது - அப்போது சாலைகளில் விழும் மழைத்துளிகளைக் காற்று சுழற்றியடிக்கும் - குடையோ மழைக்கோட்டோ ஏதும் இல்லாமல் வெளியே சென்று மிக கனத்த மழையிலும் கூட ஓடுவதும் சொட்டச் சொட்ட நனைவதும் அவளுக்குப் பிடிக்கும்.

அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த மற்ற பெண்களுக்கு சகோதரர்களிடம் அவளுக்கு இருந்த மதிப்பைக் கண்டு பொறாமை. சொல்லப் போனால் நகரவாசிகள் அனைவரும் அவளை வெறுத்தனர். ஆனால் அவர்கள் அவளைக் கொலை செய்ய நினைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், சகோதரர்கள் அவளை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடுவார். சரியான நேரத்தில் கொலைச் சதியைக் கண்டுபிடித்து அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவார்.

அவளையும் அச்சகோதரர்களையும் போலீஸார் வேட்டையாடத் தொடங்கினர். நகர சதுக்கத்தில் நடைபெற்று வந்த நாய்ச் சண்டைக்கு அவர்கள் முற்றுப்புள்ளி வைத்தனர். போலீஸார் அப்படிச் செய்தது யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. எல்லாரும் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினர். நாய்க்கொலை செய்ய சகோதரர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த உரிமம் ரத்து செய்யப்பட்டது. கொரிய உணவகம் ஒவ்வொன்றுக்கு முன்பும் போலீஸ் படையொன்று நிறுத்தப்பட்டது. உணவக உரிமையாளர்கள், நாய்களைக் கொலை செய்வதற்காக சகோதரர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடுப்பதற்காகவே இந்த நடவடிக்கை.

நகரத்தில் நான் தங்கியிருந்த நாட்களில் அதுதான் மிகவும் அமைதியான நாள். சிறிய வீதிகளிலும் சரி, பெரிய வீதிகளிலும் சரி, எங்கு பார்த்தாலும் மஞ்சள் நிற சீருடையணிந்த போலீஸ்காரர்கள். அவர்கள் கைகளில் மின்சாரவத்திகள் இருந்தன. இடுப்புக் கச்சைகளில் துப்பாக்கிகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவர்களது அத்தட்டல்கள் நாலா பக்கமும் கேட்டன. உணவக உரிமையாளர்கள் போலீஸ்காரர்களுக்கு இடைவிடாமல் பீர் ஊற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். "ஐயா என் கடைக்கு வாருங்கள், எங்கள் செலவில் ஒரு கோப்பை பீர் அருந்தங்கள்".

இடுப்பில் கத்திகளை செருகி வைத்துக்கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் காணாமல் போய்விட்டார்கள் போலும். போலீஸ்காரர்களின் மோட்டார் சைக்கிள்கள் எழுப்பும் உறமல்களைத் தவிர வேறு ஏதும் காதில் விழவில்லை. திரையரங்குகளுக்கு முன்னால் இருந்த மக்கள் பழையபடியே சலிப்புத் தட்டியவர்களாகவே காணப்பட்டனர். நாடக அரங்குகள் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தன.

இப்போது பனிக்காலம். அடர்த்தியான மஞ்சள் நிறக் கழிவு வாயு நகரத்தின்மீது இப்போதும் பரவிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. கந்தக அமிலம், தூசி, கரிப்புகை ஆகியவற்றிலிருந்து வரும் மூச்சைத் திண்டிக்கும் நூற்றும் முன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருந்தது மூலை முடுக்கு எல்லாவற்றிலும் அது பரவிக் கொண்டிருந்தது. பிரதான சாலைகளின் இருபுறமிருந்த மரங்களும் கன்னங்கரேலென்றாகி சாலையோரமாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன. மாசடைந்த பனிகட்டிகள் கூட ஆயிரமாயிரம் ஒட்டைகள் நிறைந்து கருமை பாரித்துக்கிடக்கின்றன. வடதிசையிலிருந்து வீசும் கடுமையான குளிர்காற்று மனிதர்களின் உடல்களை ஊடுருவிக்கூடாது செல்கிறது இரவு வந்ததும் வழக்கம்போல் கனவு காண்பவர்கள் நினைவு கூர்ந்து சொல்லும் பயங்கரக் கதைகளும், தீட்டப்படும் கத்திகளின் ஓசையும் நகரமெங்கும் நிறைந்திருந்தன.

நகரம் உண்மையிலேயே ஒரு வறியாக அமைதியாகி விடும் என்று நினைத்தேன். நகரத்தை விட்டு நான் கிளம்பிய அன்று என்னருகில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ் காரனிடம் - சகோதரர்களைப் போலவே அவனும் ஒரு இளைஞன் - கேட்டேன். "எல்லோரும் சொல்வதைப் போல, அவர்களை உண்மையிலேயே கொன்றுவிட்டார்களா?"

அவன் என்னை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி குரலைத் தாழ்த்தி அச்சகோதரர்கள் ரகசியமாக போலீஸில் சேர்ந்து வெகுநாளாகிவிட்டன என்று சொன்னான். என் முகத்தில் தெரிந்த வியப்பைக் கண்டதும் இன்னும் பெருமையாகச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"வசந்த காலம் வந்ததும் சகோதரர்கள் தமது வேலையை மீண்டும் தொடங்குவார்கள். இப்போது அவர்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களது சாதனைகளை எண்ணிப் பார்த்து எதிர் காலத்துக்குத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். பூனை இப்போது பதுங்கியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் இப்படித் தான்." எந்தவித எச்சரிக்கையுணர்வும் இல்லாமல் அவன் என்னிடம் பேசினான்.

"அந்தப்பெண்? அவளுக்கு என்ன ஆயிற்று?" என்று கேட்டேன் நான்.

"எந்தப்பெண்?" எரிச்சலில் அவனது நெற்றி சுருங்கியது. "அவளை எப்போதோ கொன்று விட்டார்கள்."

"கொன்று விட்டார்களா? கொன்றது யார்? சகோதரர்களா?"

"இல்லையில்லை, அந்தக் கூட்டம்தான் அவளைக் கொன்றது. சகோதரர்கள் கொஞ்சம் கவனக் குறைவாக இருந்தபோது அவர்கள் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவளைக் கொன்று விட்டார்கள்." எப்படிக் கொன்றார்கள் என்பதை அவன் தனது கழுத்தில் கையை வைத்துக் காட்டினான். "சரியான சனியன் அவன்" என்றான் அவன்.

(குமிழாக்கம் : வ. கீதா, எஸ். வி. இராஜதிரை)

நன்றி : மெனம், பிரான்ஸ்

திருக்குர் ஆன்

- எளிமையான புதிய தமிழாக்கம்
- அரபு மூலம், தமிழ் மொழியெயர்ப்புடன் விரிவான விளக்கவுரை
- இரண்டு தொகுதிகளாக 1251 பக்கங்களில் அழகிய பதிப்பு
- முதல் தொகுதி (அத்தியாயம் 1-16) ரூ.75
- இரண்டாம் தொகுதி (அத். 17-114) ரூ.130
- தபால் செலவு இலவசம்

கிடைக்குமிடம்

M. Sadhiq

**15/52A, Khomeini Street
Puthanatham 621 310
Trichy district.**

வெளியீடு

இஸ்லாமிய ஃபவுண்டேஷன் ட்ரஸ்ட்,
சென்னை.

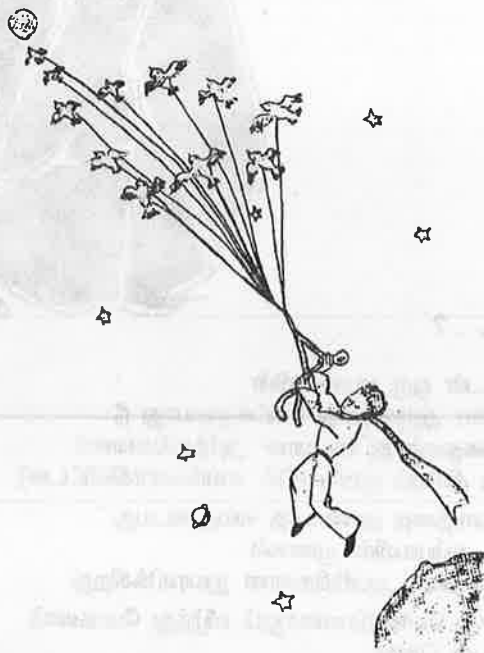
குட்டி இளவரசன்

அந்த்வான்ட் செந்த் - எக்ஸ்பெர்

பிரெஞ்சு வழி தமிழில் : ச. மதனகல்யாணி, வெ. பூரிாம்

வெளியீடு : கர்யா, 268 ராயபேட்டை நெடுஞ்சாலை, சென்னை 600 014

பக் : 100 விலை ரூ. 40

இந்த பாலைவனத்திற்கு அழகு

தருவது எங்கோ ஒரு மூலையில் அது கிணற்றை ஒளித்து வைத்திருப்பது தான் . . . (பக்கம் 79)

அந்த்வான்ட் செந்த்-எக்ஸ்பெர் இந்தச் சிறுநாவலைத் தனது நண்பர் 'லேஓன் வொர்த்'திற்கு சமர்ப்பணம் செய்கிறார். செய்து மாத்திரத்திலேயே பெரியவர் ஒருவருக்கு சமர்ப்பணம் செய்ததற்காக வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டு பின்வருமாறு திருத்துகிறார்.

'லேஓன் வொர்த்'திற்கு

அவர் சிறுபையனாக இருந்தபோது

'குட்டி இளவரசன்' பெரியவர்களைப் பற்றிய, பெரியவர்களுக்கு எதிரான, தாங்கள் குழந்தையாய் இருந்ததை முற்றிலுமாக மறந்துபோன பெரியவர்களால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத கதை எக்ஸ்பெரியின் விமானம் பழுதாகி சஹாரா பாலைவனத்தில் இறங்குகிறது. அங்குதான் குட்டி இளவரசனைச் சந்திக்கிறார். ஒரு வீட்டை விட சற்றேப் பெரிதான 'சிறுகோள் பி.612' எனும் கிரகத்தைச் சேர்ந்தவன் குட்டி இளவரசன். அவன் ஒரு ஆட்டின் படத்தை வரைந்து தருமாறு கேட்கிறான். அவர் வரைந்த எந்த ஆடும் அவனுக்குத் திருப்தி யளிக்கவில்லை. இறுதியாக ஒரு பெட்டியை வரைந்து அதற்குள் அவனுக்குத் தேவையான ஆடு இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொடுத்து விடுகிறார். குட்டி இளவரசன் தான் விரும்பிய வண்ணமே ஒரு ஆடு கிடைத்ததில் மிகக் மகிழ்ச்சி அடைகிறான். அவர்களது அபூர்வமான நட்பு ஆரம்பமாகிறது. எக்ஸ்பெர் ஆறாவது வயதில் மலைப் பாம்பின் வயிற்றிற்குள் இருக்கும் யானையின்

படத்தை வரைந்தபோது பெரியவர்கள் அதைத் திரும்பத் திரும்ப தொப்பி என்று சொன்னதால் வரைவதையே கைவிட்டவர்.

குட்டி இளவரசன் அவனது கிரகத்தில் அனல் கக்கும் இரண்டு சிறிய எரிமலை களை வைத்திருந்தான். காலை உணவை அதில்தான் சூடுபடுத்துவான். இது தவிர அணைந்த எரிமலை ஒன்றும் இருந்தது. அவற்றைக் கரிநீக்கி சுத்தம் செய்வான். அவனது கிரகத்தையே வெடித்துச் சிதறடித்துவிடும் அளவு வளரக்கூடிய புவோபாய் மரக்கன்றுகளை அவன் தினமும் பிடுங்கி எறிய வேண்டியிருந்தது. குட்டி இளவரசனின் பொழுதுபோக்கு தனது நாற்காலியைச் சற்றே நகர்த்தி நாளொன்றுக்கு நாற்பத்து முன்று தூரிய அஸ்தமனங்கள் பாப்பது எங்குமே இல்லாத ஒரு ஜோடிச் செடி. அவனது கிரகத்தில் இருந்தது அதை நேசித்தான், பாதுகாத்தான். மிகுந்த சுய மரியாதையும் கர்வமும் கொண்ட ஜோடிச் செடியின் அலட்சியம் அவனது காதுலைப் புண்படுத்துகிறது. துயரத்தோடு தனது கிரகத்தை விட்டு வெளியேறி பயணம் மேற்கொள்கிறான்.

முதல் கிரகத்தில் அதிகாரம் செலுத்த ஒரு குடிமகனுக்காகக் காத்திருக்கும் அரசனையும், இரண்டாம் கிரகத்தில் கை தட்டும் இரசிகனுக்காகக் காத்திருக்கும் தற்பெருமைக்காரனையும், மூன்றாம் கிரகத்தில் குடிசாரன் என்ற அவமானத்தை மறக்கக் குடிக்கும் ஒரு குடிசாரனையும், நான்காவது கிரகத்தில் கோடிக்கணக்கான விண்மீன்களைத் தனது வங்கிக்கணக்கில் வைத்திருக்கும் வியாபாரியையும், ஐந்தாம் கிரகத்தில் நாளெல்லாம் திரும்பத் திரும்ப

விளக்கேற்றிக் கொண்டிருக்கும் தொழிலாளியையும், ஆறாம் கிரகத்தில் 'நிரந்தரமான வற்றையே குறித்துக் கொள்ள இயலும் அநித்யமான மலர்களைப் பதிவு செய்ய முடியாது' எனும் புவியியலாளனையும் சந்திக்கிறான்.

ஏழாவது கிரகமாக பூமிக்கு வருகிறான். நூற்றுப் பதினொரு அரசர்களும் (ரீக்ரோ அரசர்களையும் சேர்த்து), ஏழாயிரம் புவியியலாளர்களையும், ஒன்பது இலட்சம் வியாபாரிகளையும், எழுபத்தைந்து இலட்சம் குடிசாரர்களையும், முப்பத்தொரு கோடியே பத்து இலட்சம் தற்பெருமைக்காரர்களையும் (ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு குட்டி இளவரசன் இங்கு வந்தபோது இருந்த ஜனத்தொகை கணக்கில்) கொண்ட பூமியில் அவனது பயணம் மேலும் ஏமாற்றமும் வருத்தமும் நிறைந்ததாக மாறுகிறது. தனது அபூர்வமான ஜோடிச் செடி போல ஐயாயிரம் செடிகள் நிறைந்த தோட்டத்தைக் கண்டு ஏமாற்றத்தில் அழுகிறான். ஒரு நாள் மற்றும் பாம்பின் நட்பு கிடைக்கிறது. நாள் அன்பின் உண்மையைக் குட்டி இளவரசனுக்கு உணர்த்துகிறது. பாம்பு மரணத்தின் மூலம் அவனை விடுதலை செய்து அவனது கிரகத்திற்குத் திரும்பி அனுப்புகிறது. எக்ஸ்பெர் குட்டி இளவரசனுக்கு வரைந்து கொடுத்த ஆடு அவனது ஜோடிச் செடியைத் தின்று விடாதிருக்க அதற்கு வாப்பூட்டு ஒன்று வரைய மறந்ததை நினைத்து வருந்துகிறார்.

பிரெஞ்சுக்காரரான எக்ஸ்பெர் ஒரு விமானி. இரண்டு பெரும் விபத்துக்களைச் சந்தித்தவர். இரண்டு உலகப் போர்களுக்கிடையே பிறந்து வளர்ந்தவர். மாபெரும் கொலைகாரர்களாலும் முட்டாள்களாலும் சிதிலமாக்கப்பட்ட இருபதாம் நூற்றாண்டு வாழ்வில் அவரது இந்த நாவல் மனித இதயத்தின் மீட்பிற்காக போராடுகிறது. அறிவார்ந்த உலகின் குருட்டு வன்முறையைக் குழந்தைகள் மூலம் எதிர்கொள்கிறது. எக்ஸ்பெரியின் இந்த நாவலுக்கும் அவரது மறைவுக்குமிடையே மாமமான கவித்தவம் மிகுந்த பிணைப்பு இருக்கிறது. 1944ஆம் ஆண்டு ஜூலை 31ஆம் தேதி அவர் தனது விமானத்துடன் காணாமற் போய்விட்டார்.

'குட்டி இளவரசன்' நாகரிக மனிதனின் அறிதல்முறை, வாழ்க்கைமுறை மீது வைக்கும் விமர்சனங்கள் கடுமையானவை. எள்ளும் விரகத்திழும் நிரம்பியவை. உலகம் மென்மேலும் கறாரான தர்க்க விதிகளால் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது. அது வாழ்வின் சகல அம்சங்களுக்கும் சில குறிப்பிட்ட வடிவங்களில் குறிப்பிட்ட வரிசையில் அடுக்க முயல்கிறது. மனிதர்கள் எதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நிர்நந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அதை மட்டுமே பார்க்கிறார்கள். குழந்தைகளாக இருந்தபோது அவர்கள் முன் ஏராளமான மாமங்களும் அதிசயங்களும் இருந்தன. பெரியவர்களாகும் போது வாழ்க்கை அவர்கள் முன் தெளிவான இரகசியங்களற்ற பரப்பாக மாறிவிடுகிறது. கணக்குகளும் வரைபடங்களும் நிறைந்த இந்த தர்க்க உலகில் அவர்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக நம்புகிறார்கள். தர்க்கம் அனுபவத்தை எப்போதும் மறுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அனுபவமோ தர்க்கத்தை குலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தர்க்கம் தனக்கு வெளியே உள்ள எல்லா வற்றையும் அழித்துவிட விரும்புகிறது. அரசியல் விஞ்ஞானம் தத்துவம் ஆகிய

வற்றால் கெட்டிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தாக்க மனம் தனக்கு அப்பால் விரியும் அனுபவத்தை 'அபத்தம்' என்ற குப்பைக் கூடையில் தள்ளுவது மட்டுமல்ல மனிதனை புல் வளராத காங்கிரீட்தளமாக மாற்றுகிறது. அபத்த உலகமே அறியப்படாத கானகங்களையும் திறக்கப்படாத அறைகளையும் நோக்கி நகர்ந்த வண்ணம் உள்ளது. அது எதைத் திறக்கிறதோ அதை விவரிக்க ஏற்கனவே உறுதிப்படுத்தப்பட்ட அர்த்தங்களின் மொழி சக்தியற்றதாகிறது. இப்பின்வினால் சூட்டி இளவரசன் பெரியவர்களை ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள இயலாதவனாக இருக்கிறான்.

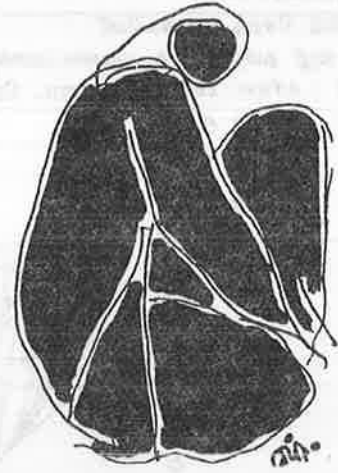
'சூட்டி இளவரசன்' மையப்படுத்தும் மற்றொரு விஷயம் மனித இயல்புகளும் மதிப்பீடுகளும் மிகவும் இறுகிவிட்ட காலத்தில் வாழ்வதற்கு உண்மையில் ஏதேனும் பொருளோ மதிப்போ உள்ளதா என்பது இதற்கான பதில் 'பண்டப்பு' 'உறவு' என்ற பூர்விக வீடுகளுக்கு மனிதன் திருமடச் செல்வத்தில் பொதிந்திருக்கிறது. சூட்டி இளவரசன் இதைத்தான் அறிந்து கொள்கிறான். அவனது ரோஜாச்செடி போல உலகில் ஐயாயிரம் செடிகள் இருந்தபோதும் அவனது ரோஜா அபூர்வமானது. இணையற்றது ஏனெனில் அதற்கு அவன் நீற்றுகிறான். அதைப் பாதுகாக்கிறான். அந்த ரோஜா ஒரு செடியின் மலர் மட்டுமல்ல. ஒரு பண்டப்பின், உறவின் மலர். வங்கிக்கணக்கில் கோடிக்கணக்கான விண்ணீர்களை வைத்திருக்கும் வியாபாரி அவ்விண்ணீர்களுக்கு எதைமும் அளிப்பதில்லை. அவ்விண்ணீர்களும் அவனுக்கு எதையும் தருவதில்லை. வாழ்வோடு பண்டப்புக்கம் உள்ள உறவையும் பறக்கத்தையும் இழந்துபோன மனிதன் எதனோடும் தொடர்பு கொள்ள முடியாத, எதையும் அறிந்து கொள்ள இயலாத தனது தனித்த கிரகத்தில் பிச்சைக்காரனாகியுள்ளான். சூட்டி இளவரசன் வாய்ப்புட்டு இல்லாத ஆட்டமிருந்து தனது ரோஜாச்செடியை எப்படியும் காப்பாற்றி விடுவான். ஆகவே அவன் இளவரசனாக இருக்கிறான்.

நம்முடைய காலத்தின் மனவறட்சி, மலட்டுத்தனம், உள்ளீடற்ற வாழ்வியக்கம், அதிகாரமயமாக்கல், அர்த்தமின்மை போன்றவற்றை எக்கப்பெரி சர்ரியலிச பண்பு கொண்ட படிமங்களுடனும் ஓவியங்களுடனும் சித்தரிக்கிறார். மிக எளிய தோற்றம் கொண்ட 'சூட்டி இளவரசன்' ஆழ்ந்த தத்துவச்செறிவுள்ள விவாதங்களையும் நடப்பான கவிதை வரிகளையும் கொண்டிருக்கிறது சூழ்ந்தகளை இல்லாமல் ஆகிக்கொண்டிருக்கும் உலகில் சூட்டி இளவரசனின் செய்திகள் மென்மேலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றன.

குழந்தைகள் இலக்கியம் என்றும் சூழ்ந்தகளைப் பற்றிய இலக்கியம் என்றும் நசிந்த புனைவுகளால் எதிர்காலத்தை அழித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குக் குழந்தைகளின் உலகை நேர்மையாக கௌரவமாக அணுக 'சூட்டி இளவரசன்' கற்றுக் கொடுக்கிறது.

"சென்று வா. என் ரகசியம் இதுதான். இது மிகச் சாதாரணமானது. இதயத்திற்குத் தான் பார்வை உண்டு. முக்கியமானது கண்களுக்குத் தென்படாது" (பக்கம் 74).

மலுஷ்யபுத்திரன்

.....?

இதனுடன் ஒரு மழுலையின் மெல்லிய அழகுரலை கேட்கமுடியாது நீ (வார்த்தைகள் தட்டையான அர்த்தங்களைச் சுமந்து திரியும் குரல்களின் சவங்களாகிவிட்டன)

ஒரு வார்த்தை தாண்டாத வயதுடையது இதன் அம்மாவின் முனகல் இவ்வறைக்கு அபரிமிதமான துயரளிக்கிறது எப்போது வேண்டுமானாலும் வீழ்ந்து போகலாம் தொப்பூழ் கொடி

மெல்லியவென்றேனா, வீறிடத்தொடங்கிவிட்டது இருளில் பழகிய விழிகள் ஒளியால் வெருட்டப்படுமோ

தொட்டியிலிருந்து பூமிக்கு இடம்பெயர்ந்த வேரின் நடுக்கமோ நாசியை உரசி விலகும் காற்றில் பால் கவுச்சி

[முன்பொரு முறை மருந்துவமனையில் பால்கட்டிய மாம்புகளை உறிஞ்சச் சொன்னபோது தெரிந்தது கிளர்ச்சிக்கும் அஞ்சைக்குமான தூரம் முதலிரவுக் கட்டிலுக்கும் மருத்துவமனை கட்டிலுக்கும் இடையான தூரமென்பது]

இக்குழந்தையை நீ ஆசிர்வதிப்பாயா

இப்போது எந்த சாபங்களாலும் ரத்து செய்ய முடியாத ஒரு புன்னகை இவ்வின உதகுகளில் மின்னலாய் நெளிகிறது துன்பியல் நாடகத்தின் திரை விழுந்து விட்டது பூரிப்பாலும் பிரகாசத்தாலும் இவ்வறையின் இறந்தகாலம் கழுவப்படும்

உனக்கேதும் வருத்தமுண்டோ சுழலும் வரிகளில் வார்த்தைகளை மீறந்துடிக்கிற அர்த்தங்களாக உனக்கெழுதும் காதல் கடிதங்கள் இப்படியாக உருமாறிவிடுவது குறித்து

இரத்தின கரிகாலன்

உயிர்த்தெழுதல்

ஆசிரியர் : விமலாதித்த மாமல்லன்

வெளியீடு: சத்ரபதி வெளியீடு, 69/8 சென்ட்ரல் ரெவன்யூ குவார்ட்ஸ்,

அண்ணா நகர், சென்னை 600 040 விவை : ரூ. 30

நம்பிக்கை தரும் துவக்கம், சீரான வளர்ச்சி, குறிப்பிடத்தக்க சில சாதனைகள், பிறகு தேக்கம், கடைசியில் சரிவு - இதுதான் தமிழில் பல பெரிய படைப்பாளிகளின் எழுத்துலகப் பயணத்தின் போக்கு. இதற்குப் பல உதாரணங்களை அடுக்கலாம். வயது ஏற ஏற உடல் திறன், நினைவுத் திறன் முதலிய சில அம்சங்கள் குறைந்து கொண்டே வருவது போல படைப்புத்திறனும் குறைந்துகொண்டே வரும் என்று கருத்த தர்க்கரீதியான காரணங்கள் எதுவும் இருக்க முடியாது என்றாலும் தமிழில் பலருக்கு இந்த விபத்து நேர்ந்து விடுவதைத் தொடர்ந்து பார்த்து வருகிறோம். இத்தகையவர்கள் தங்களுக்கு எழுத்துலகப் பயணத்தின் பிற்பகுதியில் நொண்டியடித் தாலும் படைப்புத் திறன் உச்சத்தில் இருக்கும்போது வேகத்துடனும் துடிப்புடனும் செயல்பட்டு விசேஷ முத்திரை பதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போதைய இளம் எழுத்தாளர்கள் பலர் ஓரளவு நம்பிக்கை அளிக்கும் விதத்தில் துவங்கிய நிலையிலேயே தேங்கிப் போய்விடுவதைப் பார்க்க முடிகிறது.

'அறியாத முகங்கள்' என்ற தனது முதல் தொகுதி மூலம் கவனம் பெற்ற இந்த இளைஞர் தனது சரளமான நடைக்காகவும் நுட்பமான சில கவனிப்புகளுக்காகவும் பாராட்டுப் பெற்றவர். மிகுதியும் சம்பிரதாயமான கதைகளை நிரம்பிய 'அறியாத முகங்கள்' சிறப்பான கதை என்று எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் சிறப்பான கதைகளைப் பின்னாளில் இவர் எழுதக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையை அத்தொகுதி அளித்தது. அடுத்து வெளிவந்த 'முடவன் வளர்த்த வெள்ளைப் புறாக்கள்' தொகுதியில் பல கதைகள் ஏமாற்றமளித்தாலும் தலைப்புக் கதை அதன் அழுத்தமான மொழி, வித்தியாசமான அமைப்பு, நயநாண்டி கலந்த கூரிய விமர்சனப் பார்வை, கதையைத் தத்துவத் தளத்துடன் இணைப்பதில் அடையும் வெற்றி ஆகிய அம்சங்களால் தனித்து நின்றது. இவ்வால் இது போன்ற வித்தியாசமான படைப்புகளைத் தர முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அளித்தது ஆனால் இடைவெளிக்குப் (மௌனம்?) பிறகு இவர் எழுதிய சில கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பாக வந்திருக்கும் 'உயிர்த்தெழுதல்' அந்த நம்பிக்கையை நிறைவேற்றவில்லை.

'இறந்த பிறகும் வாழ ஆசைப்பட்டி' எழுதும் கதாசிரியரின் ஆதாரமான ஊக்கத்தில் எந்தக் குறையும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் படைப்புக்கத்தின் விளைவாய் உருவாகும் படைப்புகளுக்கும் படைக்க வேண்டுமே என்ற துடிப்பினால் உருவாக்கப்படும் படைப்புகளுக்கும் அடிப்படையிலேயே வித்தியாசம் இருக்கும். மாமல்லனின் இந்தக் கதைகள் பீர்தைய ரகத்தைச் சேர்ந்தவை என்றே சொல்ல வேண்டும். படைப்பதில் அவருக்கு ஆர்வம் இருக்கும் அளவிற்கு படைப்புப் சார்ந்த உத்வேகத்திற்காகக் காத்திருக்கும் பொறுமை இல்லைபோ என்று இக்கதைகள் எண்ணத்

தூண்டுகின்றன. கதைகளை ஒரு சக்தி வாய்ந்த சாதனமாகப் பயன்படுத்துவதில் அவ்வளவாக ஆர்வமில்லாமல் சில சம்பவங்கள், உணர்வுகள், எண்ணங்கள் முதலியவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான சாதனமாகக் கருதும் மனம் இந்தக் கதைகளுக்குப் பின்னால் செயல்பட்டிருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தையும் இத்தொகுப்பு ஏற்படுத்துகிறது. எப்போது ஒரு படைப்புக்குப் படைப்புக்கம் ஆதாரமாக அமையவில்லைபோ அப்போது பாசாங்குகள், மிகையான அழுத்தங்கள், உத்திகளில் சில அசட்டுச் சேர்தனைகள், தத்துவத்தைத் துணைக்கு அழைக்கும் பலவீனங்கள் ஆகிய - படைப்புக்கு சம்பந்தமில்லாத - அம்சங்கள் தலை காட்டத்தான் செய்யும். தலைப்புக் கதையான உயிர்த்தெழுதலை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

புறக்காமல் முடங்கியிருக்கும் புறவையை இறந்துவிட்டது என்று எல்லோரும் கருதி அதற்குக் கருமதி நடத்த யத்தனிக்கையில் ஒரு சிலரது உதவியாலும் உயிரின் உள்ளார்ந்த சக்தியாலும் புறவை மறுபடியும் புறக்கிறது - இதுதான் உயிர்த்தெழுதல் கதை. ஒரு புறவையின் கதையைச் சொல்வதற்காக மாமல்லன் முனக்கெட்டு இவ்வளவு பெரிய கதையை எழுதவில்லை என்பது தெளிவு. குறியீடு எதைச் சுட்டுகிறது என்பதை உணரவும் வாசகனுக்கு ஆசிரியர் பெரிய சிரமம் எதையும் வைக்கவில்லை. கதையில் இருக்கும் மிகையான அழுத்தங்களும் அப்பட்டமான பாசாங்குகளும் அதைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுகின்றன. போதக் குறைக்குத் தொகுப்பின் முன் குறிப்பில் நன்றியறிதலாக ஆசிரியர் குறிப்பிடும் பெயர்களில் இருவருக்கு இந்தக் கதையில் நேரடியாகப் பிரதிநிதித்துவம் இருப்பதால் ஆசிரியர் எதை மனதில் கொண்டு இதை எழுதியிருக்கிறார் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றிப் புரிந்து விடுகிறது.

ஒருவர் தன்னுடைய எழுத்து அதன் வெற்றி-தோல்வி சார்ந்த தன்னுடைய மூறும் பிறருடைய அபிப்பிராயங்கள், அங்கீகாரங்கள், அங்கீகாரங்கள் சார்ந்த மன அவசங்கள், தன்மீது போடப்படும் அளவுகோல்கள், அவை சார்ந்த எதிர்வினைகள் போன்ற விஷயங்களைக் கதைப் பொருளாக்கலாம். எனவே தனது இயக்கம்-அதில் ஏற்பட்ட தாக்கக் கருத்துடும் முடக்கம், அது சார்ந்த அங்கீகாரம்/புறக்கணிப்பு, தோற்க மறுத்து போடும் எதிர்நீச்சல், பிறகு மீண்டும் புத்தெழுச்சியுடன் கூடிய புதிய துவக்கம் ஆகியவை பற்றி எழுத மாமல்லனுக்கு உள்ள உரிமையை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் சொல்லப்படும் விஷயம் கலாபூர்வமாக உணர்த்தப்படுகிறதா அல்லது புலம்பலாக, பிரசங்கமாக, சுயதம்பட்டமாக, அவதூறாகச் சுருங்கி விடுகிறதா என்பது தான் முக்கியம். இந்த அடிப்படையில் பாக்கும் போது உயிர்த்தெழுதல் கதை - அது எந்த எண்ணத்தின் எழுப்பப்பட்டிருந்தாலும் சரி - முழுத்தோல்வி அடைந்திருக்கிறது என்றதான் கூற வேண்டியிருக்கிறது. மிகவும்

வெளிப்படையான உருவகங்கள், செயற்கையான கதைப்போக்கு, அனாவசியமான அழுத்தங்கள், சிறுபிள்ளைத்தனமான தத்துவ பிரசங்கங்கள் ஆகிய அம்சங்களால் இந்தத் தோல்வி நிகழ்ந்திருக்கிறது. மேலும் இக்கதையின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் தனது குறியீட்டுத் தன்மையை சத்தம் போட்டுச் சொல்வதால் சினிமா/அரசியல் கிசுகிசுக்களின் தளத்திற்கு ஒரு கதையை இறக்கி விடும் அவலமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

மற்ற கதைகள், சம்பிரதாயமான முறையில் எழுதப்பட்ட சுமாரான கதைகள். இவற்றுள் 'நிழலும்' 'ஒளி'யும் ஓரளவு கவனத்தைக் கவர்கின்றன. 'ஒளி' தன்னளவில் மிகச் சாதாரணமான கதையாக இருந்தாலும் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்த வரை 'நிழலின்' மறுபக்கம் என்று சொல்லத்தக்க விதத்தில் இருப்பதால் அதையும் குறிப்பிட வேண்டியதாகிறது. 'நிழலும்' விசேஷமான கதை அல்ல என்றாலும் நடைமுறை தாக்கத்திற்குள் அடைபட மறுக்கும் ஒரு விஷயத்திற்கு நம்பகத் தன்மை ஏற்றுவதற்கான முயற்சி பெருமளவில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. கதையின் மொழிநடையும் நிதானமான கதைப்போக்கும் இந்த வெற்றிக்குப் பிரதானமான காரணங்கள். ஆனால் மரணத்தை வெல்வோடு கோணத்தில் - மரணம், மரண ஆசை - அணுமும் இக்கதைகள் வாழ்வின் 'முன் பெரும் சவாலாகவும் மர்மமாகவும் விளங்கும் இவ்விஷயத்தின் தன்மையை எப்பிரகம் முயலாமல் விலகிச் செல்கின்றன. மேலும், இக்கதையில் உதிர்க்கப்படும் தத்துவங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கதைகளில் அவை அடைத்துக் கொள்ளும் இடம் மிகவும் தொந்தரவு செய்கிறது. நிழல் கதையிலாவது இவை நல்ல மொழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. செறிவான கதையமைப்பு, சொற்செட்டு ஆகிய விஷயங்களில் கதாசிரியர் கவனம் செலுத்தியிருந்தால் நிழல் கதையை நிச்சயம் நல்ல கதையாக உருவாக்கியிருக்க முடியும். தொகுப்பில் உள்ள 'புள்ளிகள்', 'விபத்து' முதலான பிற கதைகளில் பொருட்படுத்துவதற்கு ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கதைகளைத் தாண்டி வாழ்வின் அர்த்தங்களைத் - அல்லது அர்த்தமின்மைகளை - தேடி வாசகனைப் பயனிக்க வைப்பதில் இந்தக் கதைகள் எந்தப் பங்கையும் ஆற்றவில்லை என்பதே இந்தத் தொகுப்பின் பெரிய குறை. கதைகளின் மூலமாக ஆசிரியரின் வாழ்க்கைப் பார்வை துலக்கம் பெறாததால் வாசகனின் பங்கேற்புக் கான சாததிக் கூறு மறுக்கப்படுகிறது. பிரச்சினைகளின் பதிவுகளைத் தாண்டி அவற்றின் ஊற்றுக் கண்களைத் தேடும் முயற்சியும் காணக் கிடைக்கவில்லை. கதாசிரியரின் படைப்புலகம் வழியாக மட்டுமே வெளிப்படக்கூடிய பிரதயேக உலகம் எதுவும் உருப்பெறவும் இல்லை. இது போன்ற அம்சங்கள்தான் படைப்பாளியை இறந்த பிறகும் வாழவைப்பவை. இத்தொகுப்பின் அட்டைகளில் காணப்படுவது போன்ற தன்முனைப்பு சார்ந்த சுய தம்பட்டப் பிரகடனங்களையும் சுய விருப்பு வெறுப்புகள் சார்ந்த மதிப்பீடுகளையும் உள்ளடக்கிய படைப்புகள் அல்ல.

அ. பாரதி

சச்சிதானந்தன் கவிதைகள்

இந்தியக் கவிஞன்

இந்தியக் கவிஞன் மூன்று முகங்களையுடைய ஒரு தெய்வம்

முதல் முகம் நிகழ்வின் சிலை
அதன் ஒரு கண்ணில் தீப்பற்றியெரியும்
நெடிய கரைகளின் நடுக்கம்
மறுகண்ணில் நட்சத்திர சவாரிகளின் பொன்னொளி
ஒரு காதில் அசுர வம்ச முடிவின்
உறுமலைக் கேட்கிறது
மறுகாதில் பூந்தோட்டத்துக் குழந்தைகளின்
சிரிப்பொலிகள்.

இரண்டாம் முகம் இறந்தகாலத்தின் குதிரை
அதன் ஒரு கண் கற்காலத்தின் குகை
அதில் வனதெய்வங்கள், வேட்டை மிருகங்களின்
கவரோவியங்கள்

மறுகண் மண்ணில் புதைந்த ஒரு நகரம்
அதில் கதை நிறைந்த ஒரு சிம்மாசனம்
குருதி படிந்த பூணூல், போர்க்களத்தில்
தலைகுனிந்து தேம்பும் பேராசன்
ஒரு விலைமகளுக்காக ஒரு துறவி உகுத்த
கண்ணீர்த் துளி.

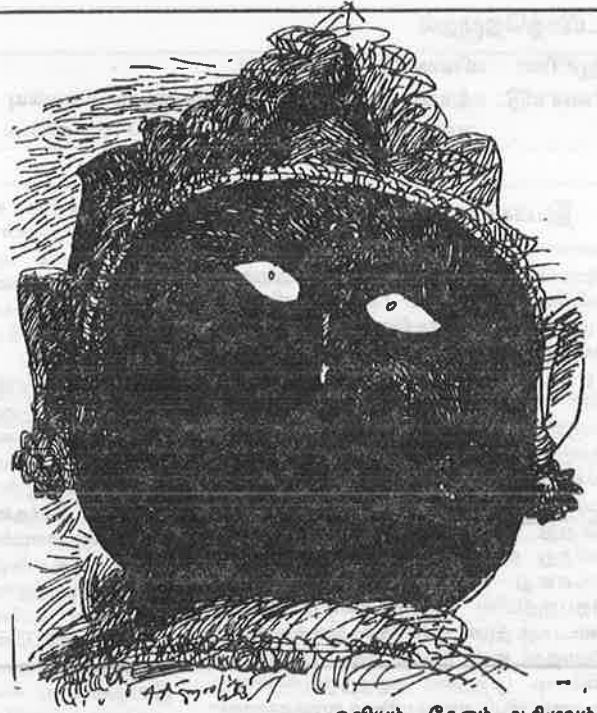
அதன் ஒரு காதில் புறக்கணிப்பின் புலம்பல்
மறுகாதில் அவமானத்தின் சபதம்

மூன்றாவது முகம் வாழ்வின் ஆகாய வாகனம்
அதன் ஒரு கண்ணில் குவிந்துக் கிடக்கிறது
கிரகங்களின் சாம்பல்
மறு கண்ணில் உதித்தெழுகிறது வேறொரு பிரபஞ்சம்
ஒரு காதில் முழங்குகின்றன பாலை நிலங்களின்
மணற்காற்றுகள்.

மறுகாதில் ஒரு புதியபூமியின் கிளிகள்
விழிந்தெழுந்து இசைக்கின்றன.

மூன்று காலங்களின் விரைவுப் பயணங்களில்
கவிஞனைத் தீப்பற்றுகிறது
எனவேதான் அவனது கவிதைகள்
ஆங்காங்கே கரிந்துள்ளன.
காட்சிகளின் வேகம் அவனது வரிகளை
மறைக்கிறது

ஆறு கைகளால் ஆறு பேணாக்களோடு
அவன் எழுத அமர்ந்திருக்கிறான்
ஒரு கையின் பாலை மறுகைக்குப் புரிவதில்லை
ஒரு பேனா எழுதுவதை அடுத்தப் பேனா அடித்து
விடுகிறது

ஒலியம் : கோ. ஆதிமூலம்

கபிலவஸ்துவின் புராதன நிலவிலிருந்து
கல்கத்தாவின் அமளிப்படுத்தும்
வெயிலுக்கு வீசியெறியப் படுகிறான்
மணிகர்ணிகாவின் பிணங்களுக்கிடையே
பிறக்கப் போகும் குழந்தைகளைக்
காண்கிறான்.

அவனது உவமைகளில் வெளவால்கள்
முட்டையிடுகின்றன
உருவகங்களில் ஒட்டடை மண்டிக்கிடக்கிறது
பெயர்களிலிருந்து புராண
தேவதைகள் எட்டிப் பார்க்கின்றனர்
ஒப்புமைகளில் ஆதி உருவங்கள்
முடங்கிக் கிடக்கின்றன
வாழ்வின் சாயல்கள்
முகலாயச் சமாதிகளின் மணம் பரப்புகின்றன
வரியின் மத்தியை அடைகையில்
அவந்தியிலிருந்து ஒரு வீரன் ஈட்டியை நீட்டி
அவனை விசாரணை செய்கிறான்
மௌரிய காலத்து மழை அவனது
உலரப் போட்ட கனவுகளை முற்றாக நனைக்கிறது
அதர்வ வேதத்தின் யாகஅக்னி அவனது
புதிய வீடெங்கும் புகை பரப்புகிறது
அவனது பாடல்களில் குருதிச் சுவை இருக்குமெனில்
மன்னித்து விடுங்கள் :

அவனது இதயத்தில் ஒவ்வொரு நிமிடமும்
ஒரு கொலை நடந்தேறுகிறது
அவனது வார்த்தைகளில் எரியும் சிதையின்
மணம் வீசுமெனில் சகித்துக் கொள்ளுங்கள் :
அவனது ஞாபகத்தில் கணக்கற்ற பிணங்கள்.
எனினும் அவனது கவிதை
காலத்தின் கிளைகளில் தலைகீழாய் தொங்கி
கேள்விகளைத் தொடர்கிறது
வேதாளத்தைப் போல.

கடிக்காரங்கள்

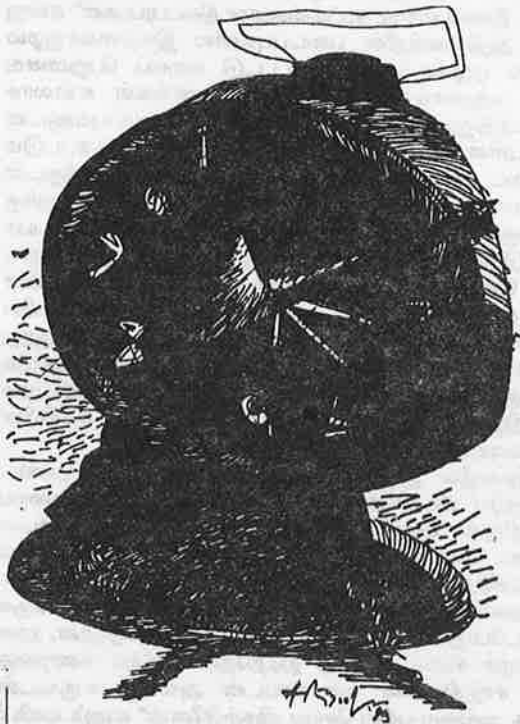
என் வீட்டில் ஐந்து அறைகள் ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒரு கடிக்காரம் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு நாட்டில் தயாரித்தவை ஒவ்வொன்றிலும் அவ்விடங்களின் நேரம்.

முதலாவது அறையில் முல்லை மொட்டுகள் மலரும் போது இரண்டாவதில் மதிய சூரியன் ஜொலிக்கிறது. மூன்றாவதில் அந்தி மந்தாரைகள் விழிக்கின்றன. நான்காவதில் கிளிகள் உறங்கச்செல்கின்றன. ஐந்தாவதில் நடுநிசியின் காரிருள்.

ஓர் அறையினின்று அடுத்த அறைக்கு காலெடுத்து வைக்கும் போது நான் கோடையிலிருந்து வசந்தத்தை அடைகிறேன். ஒன்றில் இலைகள் உதிர்ந்து குவிகையில் அடுத்ததில் இடி முழங்குகிறது; கடைசி அறையில் பனி உறைந்து கிடக்கிறது.

எனக்கு எப்போதும் நேரம் தவறி விடுகிறது என் நாட்காட்டி வேகவேகமாய் புரள்கிறது எனக்கு வேகவேகமாய் வயதாகிறது

இது அழிவின் வீடு
ஒவ்வொரு கவரும் என்னிடம்
மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றன
என் ஒவ்வொரு புலனைப் போல.

மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் : நிர்மால்யா

ஒலியம் : கே.எம். ஆதித்யா

வரப்பெற்றோம்

வழித்துணைகள் (நாவல்); ஆசிரியர்: சுப்ரபாரதிமணியன்; வெளியீடு: அன்னம் (பி) லிட்., சிவகங்கை 623 560 பக்.146; விலை ரூ. 24

உப்பு வயல் (நாவல்); ஆசிரியர்: ஸ்ரீதர கணேசன்; வெளியீடு: நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் (பி)லிட்., 41பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், சென்னை 600 098; பக். 190; விலை ரூ. 28

சைதை செல்வராஜ் சிறுகதைகள்; ஆசிரியர்: சைதை செல்வராஜ்; வெளியீடு: ஜெயா பப்ளிகேஷன்ஸ், ஜெயா நிலையம், 22 ஆம் தெரு, சாந்தி நகர், பாளையங்கோட்டை 627 002; பக். 61; விலை ரூ. 15

நகரச் சுவர்கள் (முழு கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: எஸ். வைதீஸ்வரன்; வெளியீடு : ஸ்நேகா, 348 டி.டி.கே சாலை (முதல் தளம்), இராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014; பக். 128; விலை ரூ. 35

பானியலின் குறுநாவல்கள்; ஆசிரியர்: கே. பானியல்; வெளியீடு: விடியல் பதிப்பகம், 3 மாளியம்மன் கோவில் வீதி, உப்பிலிபாளையம், கோவை 641 015; பக். 248; விலை ரூ. 35

விமர்சனங்கள்-மதிப்புரைகள்-பேட்டிகள்; ஆசிரியர்: தி.க. சிவசங்கரன்; வெளியீடு: விஜயா பதிப்பகம், 20 ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் 641 001; பக். 323; விலை ரூ. 50

மலையக மக்கள் என்போர் யார்? (கட்டுரைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர் : இ. தம்பையா; பக். 104; விலை ரூ. 18

நதிக்கரை மூங்கில் (கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: சி.சிவசேகரம்; பக். 72; விலை ரூ. 10

பாப்பா பாடல்கள்; ஆசிரியர்: கல்வயல் வே. குமாரசாமி; பக். 63; விலை ரூ. 14

எஸ்.ஏ. தங்கராஜன் : கத்தோலிக்கத்திலிருந்து கம்யூனிஸத்திற்கு; ஆசிரியர்: எஸ். சுதந்திரன்; பக். 112; விலை ரூ. 22

(வெளியீடு: சவுத் ஏசியன் பக்ஸ், 6/1 தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து, சென்னை 600 002)

எல்லோர்க்கும் அன்புடன் (கடிதங்கள்); ஆசிரியர்: வண்ணதாசன்; வெளியீடு: வைகறை, 4அ, ஐடியல் பள்ளிச் சாலை, நரசிம்மநாயக்கன் பாளையம், கோவை 641 031; பக். 208; விலை ரூ. 40

எனது முகமும் உங்களின் முகங்களும் (கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: இரா. பொன்னாண்டான்; வெளியீடு: சிந்து பதிப்பக அறக்கட்டளை, 213 மகாவீர் காம்பளக்ஸ், இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014; பக்:112; விலை ரூ. 20

மேலே சில பறவைகள் (கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: கால சுப்ரமணியம்; வெளியீடு: லயம் வெளியீடு, பெரியூர், சத்தியமங்கலம் 638 401; பக். 50; விலை ரூ. 12

அந்தரத்திலே ஓர் இருக்கை (கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: தேவதேவன்; வெளியீடு: பிச்சமணி கைவல்யம், 4/5, மணிநகர், தூத்துக்குடி 628 003; பக். 48; விலை ரூ.15

உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம் (கட்டுரைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: கே.எஸ். இராதாகிருஷ்ணன்; வெளியீடு: நக்கீரன் பதிப்பகம், 11, 5ஆவது தெரு, ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை 600 018; பக். 266; விலை ரூ. 50

எற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு (கட்டுரைத் தொகுப்பு); வெளியீடு: அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழகக் கழகம், தஞ்சாவூர் 613 005; பக். 436; விலை ரூ. 140

விமோசனம் நாளை (நாவல்); ஆசிரியர்: முல்லை அமுதன்; வெளியீடு: கனவு, 8/707சி பாண்டியன்நகர், திருப்பூர் 641 602; பக். 124

நினைவழியா நாட்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு); ஆசிரியர்: புதுவை இரத்தினதுரை; பக். 184; விலை ரூ. 100

காலம் எழுதிய வரிகள் (தொகுதி 1) (51 கவிஞர்களின் கவிதைகள்); பக். 106; விலை ரூ. 80

(வெளியீடு: தமிழ்த்தாய் வெளியீடு, 684 கேணல் கிட்டு சாலை, யாழ்ப்பாணம்)

ஓவியம் : கோம. ஆதிமூலம்

மேது நம்பிக்கைகளையும், பாரம்பரியங்களையும் போல அருடம் பற்றிய எண்ணங்களும் தொன்மையானவை இவ்வருப எண்ணங்களின் வெளிப்படும், அனுபவமும் கூட நமக்குப் புதியதொன்றல்ல. பண்டைய இலக்கியங்களும், தத்துவங்களும், கலைகளும் இதையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. எனினும் அருபத்தை வரையறுத்தல் கடினமானது.

இன்றைய தனிமனித வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றான ஓவியத்தில் அருப படைப்பு என்பது - எண்ணத்தின் உள்ளார்ந்த வடிவின் அருபப் பெறுமானமும், அத்துடன் உணர்தலுக்கு அவசியமான, பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படாத வடிவங்களினூடான ஓர் வெளிப்பாட்டு முறையுமாகும். தொடர்ச்சியான அருபமாகக் செயற்பாட்டின் வெளிப்பாட்டே அருபப்படைப்புகள். இவை நடைமுறை சார் பொருட்களிற்கும், கருப்பொருட்களிற்கும் அப்பாற்பட்டவற்றின் ஒன்றிணைவினை சான்று மட்டுமன்றி, கலைப்படைப்பிற்கேயுரிய அபூர்வத்தின், பூரணத்துவத்தின் வெளிப்பாடு. இம்முறை தனிமனித வெளிப்பாட்டிற்கு பிரக்ஞைபூர்வமாய் இன்றும் இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

தன்னைப் படைக்கத் தூண்டுகின்ற தனக்குத் தெரிந்த அனைத்திற்கும், நிறத்திற்குமிடையிலான தொடர்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் தூழலைப் படைக்க முயல்வதாக கூறும் கே.எம். ஆதிமூலத்தின் (57) இன்றைய படைப்பு வெளி பற்றிய நிலவருக்கள். கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக வெளியை மையமாகக் கொண்டு படைக்குமிவர் அறம்பத்தில் நிறத்திலும், பின் கற்பு வெள்ளையிலும் படைத்து, இன்று நிறத்திற்கே மீண்டுள்ளார். எனினும் நிறத்தில் படைக்கும் போதே தன்னையும் மீறி ஓர் விசாலத்தன்மை ஏற்படுவதாய் குறிப்பிடுகிறார்.

"எனது நிலவருக்கள் (Landscapes) புவியியல் பற்றியவையல்ல. அவை ஓவியம் பற்றியன. அவை முற்று முழுதான மறுபடைப்புகளல்ல. தூழலை எனது பார்வையினூடு வாங்கிக் கொண்டு ஓர் புதிய காட்சியைத் தர நான் விரும்புகிறேன்.

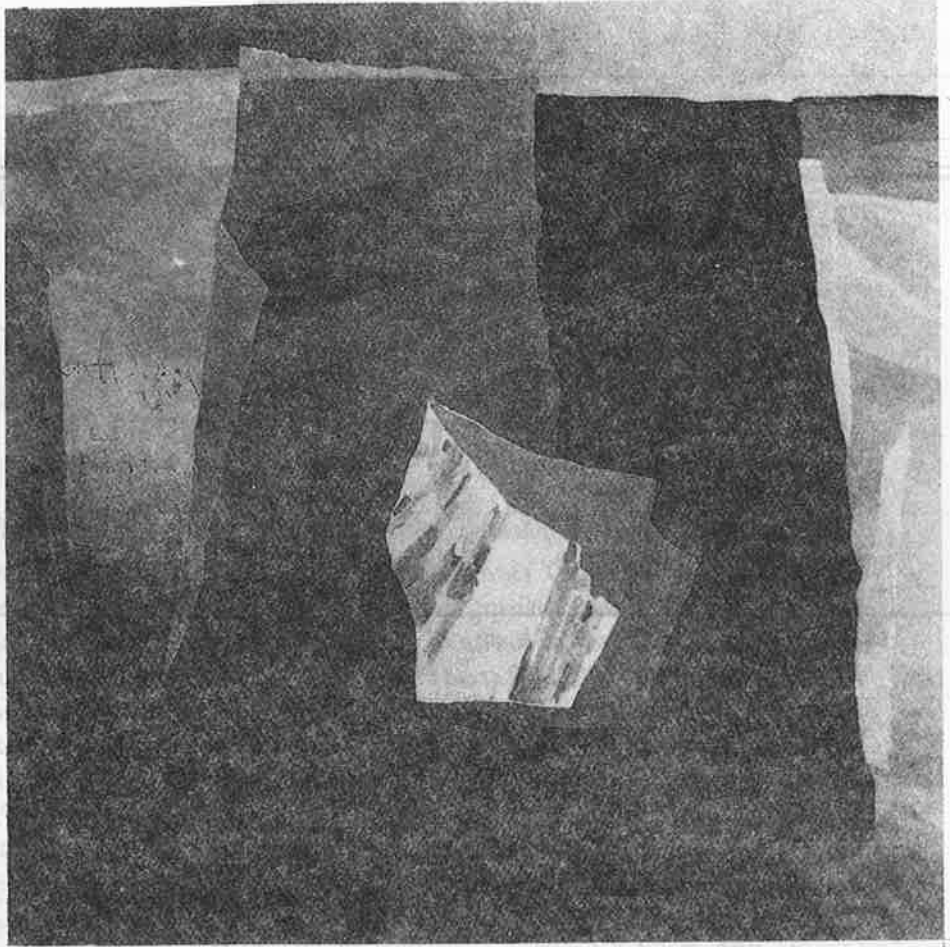
இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தளத்தில் ஒப்புமையில்லா நிறப்படிமங்கள் ஒன்றிணைந்து ஓர் விசேட தூழலைப் படைக்கின்றன. இவை எனது நம்பிக்கையான நிலப்பரப்புகள்" என்று கூறும் ஆதிமூலத்தின் படைப்புகளில் இயற்கைச்சூழல் அழகியல் ஒழுங்குக்குள் மாற்றப்பட்டு கலைப் பெறுமானங்களால் வலுவாக்கப்பட்டுள்ளது. வர்ணங்கள் எல்லாச் சந்தர்ப்பத்திலும் பார்வை உலகின் கட்டமைப்புகளுடன் தொடர்புள்ளதாய் இராமல் தூழலால் உருவாக்கப்படும் அடிப்படை உணர்வை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அத்துடன் சக்தியமான அனுபவத்தின் பண்டையும், அருபக் கருத்துக்கு வழி வகுக்கும் வெளிப்பாட்டு முறைக்கான பண்டையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வாறான அனுபவத்தை ஓவியத்துள் மாற்றும் செயற்பாடு பல்லாண்டுகளாய் நிகழ்ந்தது. இயற்கையின் சாரத்தை வரையறுக்கும் அல்லது புதுப்பிக்கும் வழியில் வேறுபாற்ற பெருமுயற்சியாகவே அருப வெளிப்பாடு இருந்து வந்துள்ளது. இப்படைப்புகளும் எம்மைச் சூழவுள்ள பெளதீக தூழலுக்கு உருவமளிக்கின்ற, நிலை பேறான, எல்லாவிடமும் விர்வி நிற்கும் உள்ளுறைச் சாற்றின், உள்ளார்ந்த சக்தியின் உண்மையைக் கட்டியெழுப்ப முயல்கின்றன.

"சிறுவயதில் இருந்து அறிந்து கொண்ட இந்த அண்ட வெளிப்பற்றிய விடயங்கள், விஞ்ஞானம் வளர்ந்த இன்றைய காலத்திலும் வெளியிலுள்ள நூதனத்தன்மை என்பன என்னைப் படைக்கத் தூண்டின. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் நான் கிரகித்த எனக்குள் இருந்த வெளியையே படைத்தேன். எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் வெளி-என் மனத்துள் கருக் கொண்டபோது எனக்குள் புதிய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. நான் அவற்றைச் சிறைப்பிடிக்கத் துடித்தேன். அந்தக் கணத்தை அதன் சாத்தியமான தன்மையுடன் அல்லது உருவடன அளிக்க அல்லது பதிவு செய்ய விரும்பினேன்" எனும் ஓவியர் தனது ஓவியமாகக் செயற்பாட்டின் மூலமும் பின்னர் நிகர்ப்படைப்பின் மூலமும் தனது அந்தரங்க வெளிக்குள் சஞ்சரிக்கிறார். பார்வையாளனும் தனது அனுபவங்கள் கற்பனை

வளம் இவற்றி னூடும் தான் அறிந்தவற்றினூடும் ஓவியச் சட்டகங்களுக்கப்பால் தனது அக வெளியில் சஞ்சரித்து பூரணத்துவத்தைப் பெறுகிறான். இப்பூரணத்துவத்தை எட்டும் வழிகளும், அணுகு முறைகளும் பார்வையாளனுக்கு பார்வையாளன் அவனது ஆளுமைகளைப் பொறுத்து வேறுபடலாம். இதற்கான சுதந்திரத்தைப் படைப்பு இங்கு பார்வையாளனுக்கு வழங்குகிறது.

எந்தவிதத்திலும் கொண்ட கருப்பொருளைத் தரம் குறைக்காமல் நான்கு ஓவியச் சட்டகங்களுக்கும் கனவு பூர்வமான எதிர் பார்ப்பை திட்டமான உருவமற்ற நிறங்களினாலும் சுயாதீன தூரிகை அசைவுகளாலும் ஓவியர் கொணர் முயல்கிறார். ஓவியத்தின் நிறங்களாலான ஒவ்வொரு பாகமும் அதனுடைய, முழுமையாக உருவாக்கப்பட்ட தொனியுடன் நிறச்சேர்க்கையால் ஒன்றிணைந்து ஓர் நிற இசையை இசைக்கின்றன. இது எல்லா ஓவியங்களிலும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இசையும் அருடமான தென்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

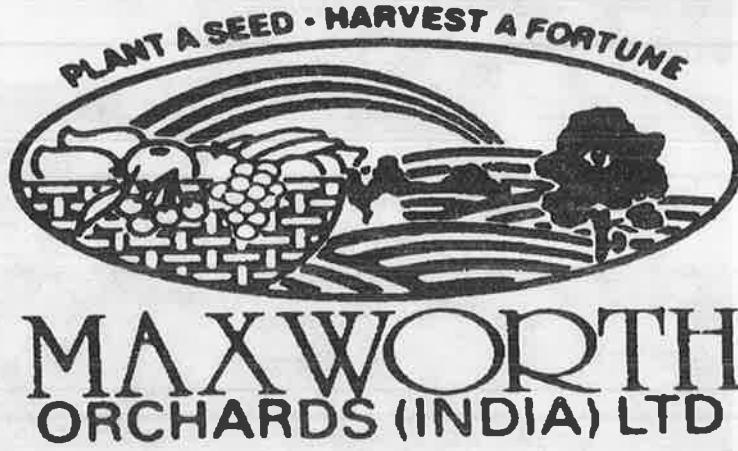
ஆதிமூலத்தின் சுய வெளிப்பாட்டு மொழியில் கோடுகளுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. அவற்றிற்கேயுரிய இலயமும் விரியமும் அவற்றில் இழையோடும் நீண்ட பாரம்பரியத்தின் புதிய பெறுமானமும் தனிச்சிறப்பானவை. நிறப்படைப்புகளில் நிலவருக்கள் சங்கிலியாய் நீண்டாலும் அவர் தொடர்ந்து பல் வேறுபட்ட கருக்களைக் கோட்டோவியங்களில் கையாள்கிறார். இந்த கோடுகளின் ஓட்டத்தையும் வலிமையையும் அவரின் நிற ஓவியங்களின் தூரிகை அசைவுகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடிவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரம்பத்தில் கறுப்பு வெள்ளையிலும், நிறத்திலும் படைத்த, "வெளியை" மையமாகக் கொண்ட ஓவியங்களில் அதிக எளிய உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை சார்பாகவே வெளி உணரப்படுகிறது. இவ்வருக்களில் ஓர் இறுக்கத் தன்மையை சில வேளைகளில் அவ தானிக்க முடிகிறது. எண்பதுகளின் பின்னர், தான் இயந்திரத் தன்மையாய் படம் வரைவதாயும், தனது கன்வஸ்களை நிறைய உருக்கள் நிரப்புவதாயும் உணர்ந்தார். இவற்றினின்றும் விலகி எவ்வாறு நிறங்களில் உருவ அலங்கார அமைப்புகளில் இன் னும் இலகுவாய்ப் படைக்கலாம் என சிந்தித்தார். ஓவியத்தின் கூட்பு நோக்கிய ஒழுங்கிற்குவாத எந்த எளிமையாக்கலையும் நிகழ்த்தலில் பயனில்லை என்று கருதும் ஆதிமூலத்தின் இன்றைய படைப்புகளில் படிப்படியாய் உருக்கள் சிதைந்து கரைந்து அந்த நிற வெளிக்குள், நிற ஓட்டத்தின் நிற இசைக்குள் ஒன்றாக கலந்து விடுகின்றன. எந்த இடத்திலும் சடுதியான டாய்ச்சலோ, அன்றி உறுத்தலோ அற்ற, இயல்பான ஒழுங்கான கூட்பு நோக்கிய அசைவை அவரின் உருவக் கோட்டுப்படைப்புகளினின்றும் இன்றள்ள அருப நிலவருக்கள் வரை அவதானிக்க முடிகிறது. இது "வெளி பற்றிய எண்ணம் ஓர் விடுதலை பற்றிய எண்ணம் - எண்ணங்கள், கருக்கள், வெளிப்பாடு, ஊடகம் இவற்றுக்கிடையிலான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தான விடுதலை" எனும் கூறுமிவரின் கூற்றை மெய்ப்பிக்கிறது.

ஓவியம் : கோடம், ஆதிமூலம்

படைப்பில் எல்லையில்லாத்தன்மை கிட்ட படைப்பாளியின் தேடலும் சோதனைகளும் தொடர் வேண்டும் எனும் ஆதிமூலம் தனது இன்றைய ஓவியமாக்கல் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். "கன்வஸ் திரைக்கு முன்னால் அதை நோக்கிய படியே இருப்பேன். திடீர் என நான் ஓர் நிறத்தை தெரிவு செய்து எப்படி ஓவியம் உருவாகப் போகிறது என்ற எண்ணம் எதுவுமின்றி, அந்த நிறத்தைக் கொண்டு வண்ணத்திட்டிகள் இழுப்பேன். இதன் பின் நான் இன்னும் ஓரிரு நிறங்களை இனம் காண்பேன். சிலவற்றினூடு செம்மைப்படுத்த முயல் நிறங்களும் தமது தனித்தன்மையை இழந்து நான் உருவாக்கும் உலகின் ஓர் பகுதியாக பரிணமிக்கும். அனேகமாக பல தடவைகளில் படைப்பின் நடுப்பகுதியில் ஓவியம் தன்பாட்டில் உருவாக ஆரம்பித்து அதன் வழியில் என்னையும் இயங்க நிர்ப்பந்திக்கும். நான் என்னில் எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டிராமல் ஓவியத்தின் கருவியாகவே இயங்குவேன். எனது ஓவியங்கள் எல்லாம் ஒன்றின் தொடர்ச்சியே மற்றது. இது சங்கிலித்தொடர் போல தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். எப்படிப் போகுதோ அப்படிப் போகும். நான் அதைத் தடுப்பதுமில்லை, இதுதான் என்று முன்கூட்டியே தீர்மானிப்பதுமில்லை".

வளமான கலைப்பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாய், உள்ளார்ந்த அழகின் வெளிப்பாடாய் இன்பமான அனுபவமாய் நீளும் இவ்வருப வெளிகளும் நிலவருக்களும், வண்ணங்கள், வடிவங்கள், ஊடகம், கருப்பொருள், பிராந்தியம் இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டி ஓவியச்சட்டகங்களுக்கப்பால் ஓர் பொதுத்தன்மையை அனுபவத்தின் பூரணத்துவத்தை, ஆனந்தத்தை, உலகளாவிய அர்த்தத்தை, அழைப்பை உயிர்ப்புடன் ஏற்படுத்தி நிற்கின்றன.

வணக்கம். நான் ஒற்போது Maxworth Orchards கம்பெனியில் விற்பனைச் செயலாளராக வேலைப் பரக்கிறேன். இது Sterling Holiday Resorts (India) Ltd. இன் கூட்டுக் கம்பெனி. எங்கள் குழுவில் மொத்தம் எட்டு கம்பெனிகள் இருக்கின்றன. என்னுடைய கம்பெனி விவசாயம் சார்ந்தது. நாங்கள் தோட்டக்கலை வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளோம். 100, 200 ஏக்கர் கணக்கில் - விவசாயம் செய்யப்படாமல் கிடக்கும் வளமான நிலங்களை முதலில் தேர்வு செய்கிறோம். தேவையான நீர், நிலப் பரிசோதனைகள் செய்த பின்னர் அவற்றில் மாம்பழம், மாதுளை, புளி போன்றவற்றைப் பயிரிடுகிறோம். நீண்ட கால அறுவடை தருபவையாகவும், பதனஞ்சு செய்யக்கூடியவையாகவும் பார்த்துப் பயிரிடுகிறோம். இவற்றிலிருந்து குளிர் பானங்கள், ஐரம், ஜெல்லி போன்றவற்றையும் தயாரிக்க முடியும். இதற்கான பதனக் கூடங்களும் எங்களிடம் உள்ளன. காய்கறிகள், பழங்கள், விற்பதற்காக Maxworth Green Harvest Ltd. என்ற குளிர்சாதன காய்கறிக் கடைகள் இந்தியா முழுவதும் சுமார் 600 இருக்கின்றன. அறுவடை செய்யப்படும் பழங்களை ஏற்றுமதி செய்ய Maxworth International Ltd. கம்பெனி ஒன்றும் இருக்கிறது. இவையெல்லாமே பொது வரைநிலை (Public Ltd. Concerns) நிறுவனங்கள்.

Camtech East என்ற இஸ்ரேல் கம்பெனியுடன் விவசாயத் தொழில் நுட்பங்களுக்கும் High Value என்ற வண்டன் கம்பெனியுடன் அறுவடை தொழிற் நுட்பத்திற்கும் எங்களுக்கு இணைப்பு உண்டு. இது நீங்கலாக Cross Singapore Pte Ltd. என்ற கம்பெனியுடன் எங்களுக்கு இணைப்புண்டு. நம் நாட்டின் நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தின்படி ஒரு கம்பெனிக்கு 40 ஏக்கர் நிலத்திற்கு மேல் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. எனவே நாங்கள் நிலங்களைக் கால், அரை மற்றும் ஒரு ஏக்கர்களாகப் பிரித்து எங்கள் வாடிக்கையாளர்களிடம் விற்றுவிட்டு அவர்களுடன் மூன்று வருடத்திற்கான பராமரிப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு செயல்படுகிறோம். உதாரணத்திற்கு நீங்கள் ஒரு ஏக்கர் வாங்கினால் உங்கள் பெயரிலேயே பட்டா கொடுத்துவிடுவோம். தோட்டம் உங்களுக்குத்தான் சொந்தம். தோட்டத்தைப் பராமரிப்பவர்களாக நாங்கள் இருப்போம். நீங்கள் விரும்பும் நேரத்தில் கம்பெனிகளுடனான இந்த ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்துவிட்டு தோட்டத்தை நீங்களே பராமரித்துக் கொள்ளலாம். அல்லது மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்னர் கம்பெனிக்கே அதை விற்றுவிடலாம். இந்தப் பராமரிப்பு ஒப்பந்தம் மூன்று வருடங்களுக்கு ஒருமுறை புதுப்பிக்கக்கூடியது.

ரூ. 35000 (சுமார்) செலுத்தி கால் ஏக்கர் நீங்கள் வாங்கியிருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். மூன்று வருடம் ஒன்பது மாதம் கழித்து வருமானம் வரத் துவங்கும். அதன்பின் வருடந்தோறும் நாற்பது வருடங்களுக்கு இந்த நிலத்திலிருந்து வருமானம் கிடைக்கும். 11ஆம் வருடத்திலிருந்து 40ஆம் வருடம் வரை வருடம்தோறும் ரூ.29500 தொடர்ந்து கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கும். இது நல்ல வருமானத்தானே!

நாம் ஐந்து வருடம் ஒன்பது மாதங்கள் வரையிலான வருமானத்தை மட்டும் பார்ப்போம்.

முதலீட்டுத் தொகை பரப்பளவு	ரூ. 35000.00 1/4 ஏக்கர்
முதல் வருட வருமானம்	----
இரண்டாம் வருடம்	----
மூன்று வருடம் 9ஆம் மாதம்	ரூ. 4000.00
4 வருடம் 9ஆம் மாதம்	ரூ. 8250.00
5 வருடம் 9ஆம் மாதம்	ரூ. 12000.00

மொத்த வருமானம்	ரூ. 24250.00

வருடா வருடம் நிலத்தின் appreciation value 10% (approx) போட்டால் 5ஆம் வருடத்தின் முடிவில் ரூ. 35000 முதலீடு செய்த நிலத்தின் மதிப்பு ரூ. 56367.85

ஆக 5 வருடம் 9 மாதங்கள் முடிவில் நிலத்திலிருந்து பெற்ற வருமானம்	ரூ. 24250.00
நிலத்தின் மதிப்பு	ரூ. 56367.85

மொத்தம்	ரூ. 80617.85

இதே தொகையை இந்திர விகாஸ் பத்திரத்தில் போட்டால் ரூ. 35000க்கு ஐந்து வருடங்கள் ஆறு மாதங்கள் கழித்து ரூ. 70000 கிடைக்கும்.

நம்முடிலே ஒரு நல்ல மாமரம் பதினொன்றாவது வருடத்திலிருந்து சுமார் 750லிருந்து 900 காய்கள் வரை காய்க்கும். நாங்கள் எடுத்துக் கொள்வது 750 காய்களை மட்டுமே. நாங்கள் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 80 மாமரங்களும், ஊடு பயிராகக் கொடியாக, மாதுளை சேர்த்து 350 மரங்கள் நடுகின்றோம். நாலு மாம்பழம் ஒரு கிலோ.

ஒரு மரத்திலிருந்து கிடைப்பது $750/4 = 185$ கிலோ. கால் ஏக்கர் நிலத்தில் 20 மரங்களிலிருந்து $20 \times 185 = 3700$ கிலோ. ஒரு கிலோ மாம்பழம் ரூ. 10 என்று வைத்துக் கொண்டால் கால் ஏக்கரிலிருந்து பெறும் வருமானம் ரூ. 37000.

கம்பெனி பற்றி மேலும் சில விவரங்கள்:

1. விவசாயம் செய்யும் முதல் இணைக்கழகம் (Corporate Company) இதுதான்.
2. வருட விற்பனைத் தொகை ரூ. 400 கோடி.
3. முந்தைய ஆறு மாதங்களில் வருவாய் மற்றும் லாபம் வாரியாக இந்தியாவில் தேர்வு செய்யப்பட்ட முதல் பத்து இணைக் கழகங்களில் Maxworth Orchards ஓன்று.
4. Securities & Exchange Board of India (SEBI)வின் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருக்கும் கம்பெனிகளில் இதுவும் ஒன்று.

மேலும் விவரங்களுக்கு நீங்கள் கீழ்க்கண்ட முகவரியில் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

முகவர்

மேகஸ்வொர்த் ஆர்சார்ட்ஸ்
115, பாலமோர் ரோடு
நாகர்கோவில் 629 001

- ADVT -

பாரதியும் மொழியின் நவீனமயமாக்கமும்
எம். ஏ. நுஃமானை முன்வைத்துச் சில குறிப்புகள்
ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

'தமிழ், பாரதியால் தகுதிபெற்றது' என்று பாரதிதாசன் ஒருமுறை குறிப்பிட்டார். இம்மதிப்பீடு பலரால் பல இடங்களில் மேலோட்டமாக எதிரொலிக்கப்பட்டுள்ளது என்றாலும் இதனை விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டியது இன்றியமையாதது. இத்தகைய ஆய்வின் மூலம், இந்நூற்றாண்டில் தமிழ் எப்படி 'நவீனமாயிற்று', அதன் பொருண்மை மற்றும் கருத்தியல் அடிப்படைகள் என்ன போன்றவை துலக்கம்பெறும். இக்கட்டுரை அத்தகைய ஆய்வை நோக்கிச் சில குறிப்புகளை முன்வைக்கிறது. எம். ஏ. நுஃமானின் 'பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள்: ஒரு மொழியியல் நோக்கு'¹ என்கிற முக்கியமான, ஆனால் அதிக கவனம் பெறாத நூலை முன்வைத்து விவாதப் போக்கில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நுஃமானுடைய நூலின் மையச்சரடு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தேவைகளுக்கேற்பத் தமிழ்மொழியை நவீனப்படுத்தியதில் பாரதியின் பங்கு தலையாயது என்பதே. "மொழி மாற்றம், மொழி வளர்ச்சி என்பன பற்றிய பாரதியின் கருத்துக்கள் அறிவியல் ரீதியானவையாகவும் புரட்சிகரமானவையாகவும் உள்ளன" (பு. 61). இக்கருதுகோளின் அடிப்படையில் பாரதியின் சாதனைகளை நுஃமான் அடையாளம் காட்டுகின்றார். அவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

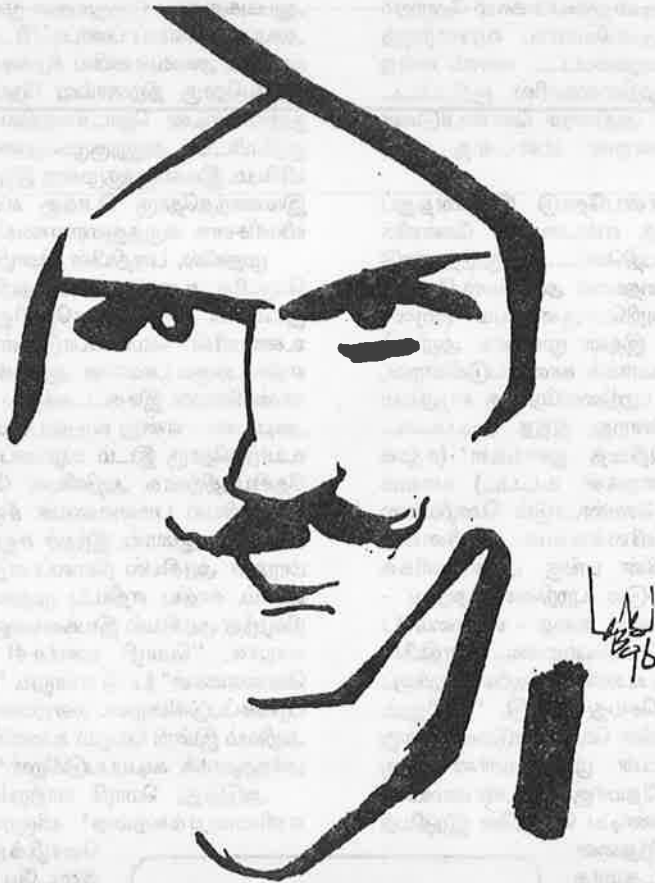
தமிழ் மொழியின் தொன்மை, இனிமை, இளமை ஆகியன பற்றிய பாரதியின் கருத்துகள் அவரது சமகாலத்து அறிஞர்களின் பார்வை யோடு ஒத்து இருந்தாலும், அவை பழமை வாதத்திற்கு இட்டுச் செல்

வதற்கு மாறாக நவீனப்படுத்தலுக்கே வழிசெய்தன. மரபுவழி இலக்கணக் கல்வி நவீன காலத்திற்கு ஏற்புடையதல்ல என்றும் பாரதி கருதினார். மொழிமாற்றம் பற்றிய வரையில் பாரதி இயக்கவியல் நோக்கு, அதாவது காலத்திற்கேற்ற வகையில் மொழி (இலக்கணம், பயன்பாடு முதலானவை) மாறும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவ்வகையில், இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வகையில் தமிழை எளிமைப்படுத்த பாரதி முயன்றார். சொற்கள், சொற்புணர்ச்சிகள், உருபன் அமைப்பு, வாக்கிய அமைப்புகள் ஆகியவற்றில் எளிமையாக்கத்தைக் கொண்டுவந்தார். இது "சிந்தனைத் தெளிவோடு, பிரக்களை பூர்வமாக"ச் செய்யப்பட்டது. "பாரதியின் நவீன சிந்தனைகள் அனைத்தும் பரந்துபட்ட பொதுமக்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தமை இதற்குக் காரணம். இதன் விளைவாகப் பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்குமான இடைவெளியினையும் பாரதி

உடைக்க முயன்றார். தமிழ்ச் சமூகத்தின் முன்னேற்றத் தோடுதான் தமிழ் மொழியும் வளரும். எனவே அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழைப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் தமிழை இழிவாக நினைப்பது மடமை. தமிழே பயிற்றுமொழியாக இருக்க வேண்டும். மொழி வளர மொழிபெயர்ப்புகள் இன்றியமையாதவை. கலைச் சொல்லாக்கங்கள் தமிழ் மற்றும் வடமொழி சார்ந்திருக்க வேண்டும். பிற மொழிச் சொற்களை மூலமொழியிலுள்ள ஒலிப்பு மாறாமல் அப்படியே எழுத வேண்டும். இதற்குத் தமிழ் நெடுங்கணக்கு இடம் தராததால் புதிய குறியீடுகளைச் சேர்க்க வேண்டும். இந்தியாவுக்குப் பொது மொழி வேண்டும். அத்தகைய பொதுமொழியாக இந்தி விளங்க வேண்டும் என்று கருதிய பாரதி, பின்னாளில், அரவிந்தரின் தொடர்புக்குப் பிறகு வடமொழியே இதற்குத் தகுதியுடையது என்று கருதினார்.

மொழித் துறையில் பாரதியின் சாதனைகளை இதைவிடச் செறிவாக முன்வைக்க முடியுமா என்பது ஐயமே. நுஃமான் தம் ஆய்வு முடிவுகளைப் பாரதியின் படைப்புகளிலிருந்து தக்கமுறையில் திரட்டி, எவ்வகை மயக்கங்களோ குழப்பங்களோ இல்லாமல் தெளிவாக எழுதிச் செல்கிறார். மேலும், பாரதியின் கருத்துகள் பெரும்பான்மையும் இவருக்கும் உடன்பாடானவையே என்பது அவரது 'மொழி வளர்ச்சி: இலக்கணத் தூய்மையும் மொழித் தூய்மையும்' என்ற கட்டுரையிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது.² உண்மையில், பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகளை ஆய்வு செய்யப் புகுவோர் நுஃமானின் முடிவுகளைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அவ்வகையில் நுஃமானின் கருதுகோள்களோடு விவாத முறையிலேயே இக்கட்டுரையை வரைய வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது.

பாரதியின் சாதனைகளை மதிப்பிடுவதற்கு நுஃமான் நவீனத்துவம்/நவீனப்படுத்துதல் (modernity/modernization) என்ற கருத்தாக்கத்தைக் கையாள்கின்றார். "மொழியில் நவீனப்படுத்துதல் என்பது எழுத்து மொழியிலே நவீன தேவைகளுக்கு ஏற்ற மாற்றங்களைப் புகுத்துதலைக் குறிக்கும்" (பு. 61) என்று வரையறுத்துக் கொள்ளும் நுஃமான், எழுத்துச் சீர்திருத்தம், தரப்படுத்தல், சொல்லாக்கம், சந்தி பிரித்தல் முதலானவற்றை இது சுட்டும் என்றும் விளக்கம் தருகிறார். இவ்வகையில் 'நவீன'த்தை உயர்வுச் சிறப்பாகப் பல இடங்களில் பயன்படுத்துகிறார் (பு. 9, 17, 22, 54). மேலும், இதனை அறிவியலரீதியானது என்றும் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார் (முன்னுரை, பு. 54). நுஃமான் இந் நவீனத்துவத்தை மொழி சார்ந்ததாக மட்டுமல்லாமல் முழுச் சமூகம் சார்ந்ததாகவும் கருதுகிறார் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

எனவே, எல்லாவற்றுக்கும் அளவுகோலாக விளங்கும் 'நவீனத்துவம்' என்பதைக் கட்டுடைத்துப் பார்க்க வேண்டியது முதல் வேலை. நவீனத்துவம் என்பது என்ன, அதன் போக்கு யாது அதை வரையறுப்பது யார் என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. நுஃமானைப் பொறுத்தவரை, காலம் என்ற அருவமான கருத்தாக்கத்தின் தொழிற்பாடாகவே நவீனத்துவம் விளங்குகின்றது. "காலத்தின் புதிய தேவைகள்" (ப. 23), "இருபதாம் நூற்றாண்டின் தேவைகளுக்கேற்ப" எனப் பல இடங்களில் அவர் 'காலத்தைத் துணைக்கு அழைக்கிறார்'. மேலும், நுஃமானின் 'காலம்' ஒரே நேரக் கோட்டில் செல்லக்கூடிய தன்மை உடையதாகவும் தோன்றுகிறது. உலகின் வேறு மொழிகளில் நவீனமயமாக்கம் ஏற்பட்டதை ஒப்புமைமுறையில் அவர் கூறவதும் இதையே வற்புறுத்துகின்றது. இதன் உட்கிடை, ஏற்கனவே வகுக்கப்பட்டுவிட்ட நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் பயணிக்காத முயற்சிகளும் போக்குகளும் பழமை வாதமாகவும், ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாகவும் தோற்றம் கொள்கின்றன. இதைவிட முக்கியமாக, வரலாற்றுத் தன்மையற்ற வகையில் வரையறுக்கப்பட்ட காலம் என்ற கருத்தாக்கம், குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் குறிப்பிட்ட மனிதர்கள்/சமூகப் பிரிவுகளின் அதிகாரச் செயல்பாடுகள் மாற்றத்தை உண்டாக்குகின்றன என்பதை முடிமறைத்துவிடுகின்றது.

மேலும், நவீனத்துவம் என்பதோடு இணைத்துப் பேசப்படும் அறிவியல் நோக்கு என்பதையும் கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டியுள்ளது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு அறிவொளி இயக்கத்தின் சூழ்நிலையான அறிவியல் நோக்கு அறிபவனையும் (subject) அறிபொருளையும் (object) தனித்தனியாகப் பிரிக்கின்றது. இதன் மூலமாக அறிவும் உணர்வும் எதிர்ப்பட்ட முரண்களாகக் காணப்படுகின்றன. இதன் மூலமாக, முழுமுற்றான புறநிலைநோக்கு சாத்தியம் என்ற நிலைப்பாடு உருவாகின்றது. இந்த அடிப்படையிலேயே மையநீரோட்ட அறிவுத் துறைகள் (சமூக அறிவியல், வாழ்வியல் துறைகள் உட்பட) யாவும் தொழிற்படுகின்றன. நுஃமான் கொண்டாடும் மொழியியல் என்ற துறையும் இதற்கு விலக்கல்ல. அறிவைக் கட்டமைப்பதில் கருத்தியலின் பங்கு புறக்கணிக்க முடியாதது. நுஃமான் குறிப்பிடும் புறநிலை அறிவு - மனப்பதிவு (ப. 25), காண்பும்பணர்வு கதை - உண்மை (ப. 73) என்ற இருமை எதிர்வுகள் போலியானவை. "பாரதியின் மொழிப் பற்றும் தமிழ்ப் பெருமித உணர்வும் அறிவியலுக்குப் புறம்பானவை" என்று முடிவுசெய்து விட்டு, "எனினும், அவை அவனது சந்தேச உணர்வின் வெளிப்பாடுகள்" என்று அமைதி காண்பது மொழியின் முக்கியமானதொரு பரிமாணத்தை நழுவவிடுவதேயாகும். உண்மையில், ஆய்வுக்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய பொருளே இந்தியத் தேசியம் பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகளுக்கு எப்படி ஒரு சட்டகமாக விளங்கியது என்பதுதான். இதைப் புறக்கணிப்பது மொழியைப் பயன்பாட்டு நோக்கில் பாக்கும் காரியவாதத்திற்கே இட்டுச்செல்லும்; மொழியின் சமூகக் கூறுகள் மறைக்கப்படும்.

வறட்டு மார்க்சியத்திற்கு எதிராகத் திறம்படப் பல விமரிசனங்களைச் செய்துள்ள நுஃமான், பிரதிபலிப்புக் கோட்பாட்டுக்குத் தன்னையறியாமலே இரையாகிவிட்டிருக்கிறார் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களும் உற்பத்தி உறவுகளும் மட்டுமே பொருண்மை அடிப்படை; கலை, மொழி, இலக்கியம் முதலானவை மேற்கட்டுமானத்தின் பகுதி; பொருண்மை மாற்றங்கள் மேற்கட்டு

மானத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன என்ற கோட்பாடு ஏற்படையதாக இல்லை. மாறாக, பொருண்மை அடிப்படையே பண்பாட்டு வடிவங்களால் அமைக்கப்பட்டதுதான். காட்டாக, ஆண்டான் - அடிமை என்பது உற்பத்தி உறவு மட்டுமல்ல, பண்பாட்டு உறவும்தான்; ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றில்லை. அவ்வகையில் பொருண்மை மாற்றங்கள் மொழியிலும், மொழியினூடாகவும் நடைபெறுகின்றன. மேலும், பல பொருண்மைப் போராட்டங்களில் மொழி அடையாளங்கள், மொழிச் சொல்லாடல்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. நுஃமான் முன்னெடுக்கும் அறிவியல் சார்ந்த மொழியியல் இவற்றைப் புறக்கணித்து விடுகின்றது.

இதற்கு மாறாக, மொழிச் சிந்தனைகள், மொழி வளர்ச்சி, மொழி மாற்றம் ஆகியவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கு 'அகவயமான'வற்றையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய அகவயமான நோக்கு, கருத்தியல் சார்புகள் பாரதியிடமும் செயல்பட்டுள்ளன. அவற்றை இனங்கண்டு ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் பாரதியை மட்டுமல்லாது அவரது சமகாலப் பண்பாட்டு அரசியலையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவ்வகையில் கீழ்க்காணும் குறிப்புகள் பாரதியைப் பற்றியதொரு திறனாய்வு நோக்கு என்பதினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நவீனத்துவம் பற்றிய ஒரு குறிப்பிட்ட அணுகுமுறையைப் பற்றிய விமரிசனமாக விரியும். இவ்வணுகுமுறை இந்தியத் தேசிய இயக்கத்தோடு இணைந்ததொரு போக்கு என்பதால் அதனைப் பற்றிய விமரிசனக் கருத்துரையாகவும் அமையக்கூடும்.

முதலில், பாரதியின் மொழிப் பற்றையும், மொழி சார்ந்த பெருமித உணர்வையும் அறிவியலுக்குப் புறம்பானதாக நுஃமான் காண்கிறாரெனினும், அவற்றைச் "சந்தேச உணர்வின் வெளிப்பாடுகள்" என்றும் "ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்குப் பலமான ஆயுதங்கள்" என்றும் (ப. 7) அமைதி காண்கின்றார். இச்சட்டகத்தில் தேசியம் என்பதற்கும் அதன் அடிப்படை என்று கருதப்படும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கும் உயர்ந்ததொரு இடம் வழங்கப்படுகின்றது. இதன் பொருள், தேசியத்திற்காக அறிவியல் நோக்கை அல்லது கறாரான மொழியியல் பார்வையைச் சிறிது விட்டுக் கொடுக்கலாம் என்பதே ஆனால், இந்தச் சலுகை இந்தியத் தேசியத்திற்கு மாறான அரசியல் நிலைப்பாடுகளுக்கு - அதாவது மொழி, இனம், சாதிய எதிர்ப்பு முதலானவற்றின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்த அரசியல் இயக்கங்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. மாறாக, "மொழி வளர்ச்சி பற்றிய சில பாதகமான கொள்கைகள்" (ப. 4) என்றும், "பழமைவாதம்" (ப. 9) என்றும் பழிக்கப்படுகின்றன. மறைமலையடிகள் "எவ்வித ஆழ்ந்த அறிவும் இன்றி வெறும் உணர்ச்சி நிலைநின்று" மொழியைப் பார்த்ததாகக் கடியப்படுகிறார்.⁴

அடுத்து, மொழி மாற்றம் பற்றிய வரையில் பாரதி எளிமையாக்கத்தை⁵ விரும்பினார் என்பதும், பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்துமொழிக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்றதும். மொழியினை நவீனமயமாக்குவது என்பதன் மையக் கூறு இது. எளிமையாக்கத்துக்கு முதன்மையாகப் பாரதி கருதியது "கூடியவரை பேசுவதுபோலவே எழுதுவதுதான்".⁶ இக்கூற்றைச் சமூகவியல் நோக்கில் ஆராயாமல், "மொழி அமைப்பு ரீதியாக பாரதி உண்மையில் எதைக் கருதினான்" என்பதையே நுஃமான் கண்டறிய முற்படுகிறார். இதன் விளைவாக, "எல்லாக் கிளைமொழிகளுக்கும் உரிய பொதுவான அம்சங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு, பேச்சுமொழியின் ஆட்சி மிகுந்த கூறுகளை எழுத்தில் கலந்து பெரிதும் பேச்சுமொழியை ஒட்டிய ஒரு

பாரதி கூறும் பேச்சுத் தமிழ் பிற்பட்ட, தலித் சாதிகளின் பேச்சு மொழியைக் குறிப்பிடுகின்றதா என்ற கேள்வியே எழு முடியாத வகையில் அவருடைய மொழி பெரிதும் பார்ப்பனர் சொல்லாடலையே கையாள்கின்றது.

எழுத்து நடையை உருவாக்குவதையே அது குறிக்கின்றது” (பு 33) என நுஃமான் முடிவுகட்டுகிறார். இதன் தொடர்பில் இடம், சமூகம் ஆகியவற்றை மேம்போக்காக நுஃமான் குறிப்பிடுகிறார் என்றாலும் கிளைமொழி என்பதை அவர் தெளிவாக வரையறுத்துக் கொள்ளவில்லை. மேலும், பேசுவதுபோல் எழுத்துவல் என்னும்போது, யார் பேசுவது போல் என்ற கேள்வியைச் சாதி, வர்க்கம், சமயம், பாலினம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எழுப்பிக்கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு எழுப்பிக்கொண்டால் பாரதி பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய நவீனத்துவத்தின் தன்மை நன்கு தெளிவுபடக்கூடும்.

முதலில், வர்க்க நோக்கில் பேச்சுமொழியைப் பரிசீலித்தோம் என்றால், பாரதி உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் மொழியைப் பற்றி என்ன கருதினார் என்ற கேள்வி எழும். தம் காலத்து இதழாசிரியர்களின் மொழியறிவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், அவர்களது “தகுதியை நோக்கிப் பஞ்சாலைகளில் வேலைக் கணுப் வேண்டும் என்று பாரதி கூறியதை இங்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.” அடித்தள மக்களின் பண்பாட்டையும் மொழியினையும் கீழாக நினைக்கும் மேல்வர்க்கப் பார்வை இங்கு வெளிப்படுகின்றது⁸ எனவே, பாரதி குறிக்கும் பேச்சுமொழி பாட்டாளிகள் - கீழ்வர்க்கத்தினரின் பேச்சுமொழி இல்லை என்பது தெளிவு. படித்த, மேல் வர்க்கத்தினரின் ‘நாகரிக’ மொழியே பாரதி தம் மனத்தில் கொண்டிருந்தார் எனக் கருதலாம்.

பாரதி முக்கிய அங்கம் வகித்த இந்தியத் தேசியப் பெரிதும் இந்து சமயம் சார்ந்ததாக இருந்தது என்பதும் இன்று பெரிதும் நிறுவப்பட்டுவிட்டது. பாரதியின் சொல்லாடலில் இந்து சமயக் கூறுகள் மேலோங்கி இருந்தன என்பதும் உண்மை. சுதேசிய இயக்கக் காலத்தில் (1906-1911) அவர் எழுதிய தேசியப் பாடல்கள் இதற்குச் சான்று. அவ்வகையில் அவரது சொல்லாடல் பிற சமயங்களைப் புறக்கணித்தது என்றும் கூறலாம்.

சாதியைப் பொறுத்தமட்டில், பாரதி கூறும் பேச்சுத் தமிழ் பிற்பட்ட, தலித் சாதிகளின் பேச்சு மொழியைக் குறிப்பிடுகின்றது என்ற கேள்வியே எழ முடியாத வகையில் அவருடைய மொழி பெரிதும் பார்ப்பனர்ச் சொல்லாடலையே கையாள்கின்றது. நடைமுறையில் இல்லாத வடமொழிச் சொற்கள் அவற்றின் மூல வடிவிலேயே பாரதியிடம் பயிலக் காணலாம். மேலும், அத்தகையதொரு மொழியினையே அளவுகோலாகவும் பாரதி பார்த்திருக்கிறார். காட்டாக, ‘கோகலே’ என்ற பெயரை எப்படி உச்சரிக்க வேண்டும் என்று கூறவந்த பாரதி “பிராமணர் ‘கோபுரம்’ என்று சொல்லும்போது ‘கோ’வை எப்படிச் சொல்லுகிறார்களோ அதுபோல ‘கோகலே’யின் முதலெழுத்தையும் சொல்ல வேண்டும்” என்கிறார்.⁹ இங்குப் பார்ப்பனர் பேசும் மொழி, ஒலிப்பு முறை முதலானவையே மொழிக்கு அளவுகோலாகின்றன.

மொத்தத்தில், தேசிய இயக்கமும் பாரதியும் முன் வைத்த மொழி எளிமையாக்கும் மற்றும் தரப்படுத்து தல் பெரும்பான்மையும் கீழ்வர்க்கத்தினரையும், கீழ்ச் சாதியினரையும், இந்து சமயம் சாராதவர்களையும் விலக்கியனவாக இருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டி இருக்கின்றது. மொழியியல் நோக்கு என்ற போர்வையில் இதனைக் காணாமல் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது.

இதோடு தொடர்புடையதே வடசிக்கம் பாரதிக்குமையே தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி நடந்த விவாதம்.¹⁰ பிற மொழிச் சொற்களை அவற்றின் மூல வடிவிலேயே

எழுதுவதற்கு வசதியாகத் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் சில மாற்றங்களைச் செய்ய பாரதி விழைந்தார். இதனை எதிர்ந்த வ.உ.சி., “இதுகாறும் தமிழ்ப் பாஷை எழுத்துக்களில் குறையானது அல்லது தமிழ்ப் பாஷையில் குறையானது என்று கூறியவர்களில் ஒருவரும்... சமஸ்கிருத சம்பந்தமில்லாத வராகவாவது சமஸ்கிருத பாஷையில் மேற்சொல்லிய திருத்தங்களையோ வேறு திருத்தங்களையோ செய்ய வேண்டுமென்று கூறியவராகவாவது காணப்படவில்லை.”¹¹ என்று மொழியில் செயல்படும் அரசியலையும் பண்பாட்டு மேலாண்மைக்கான போராட்டத்தையும் பிட்டு வைத்தார்.

ஆனால், நுஃமான் கைக்கொண்டுள்ள சட்டகத்திற்கு இத்தகைய பண்பாட்டு அரசியலைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலில்லை. எனவே, எடுத்துக்கொண்ட விவாதப் பொருளுக்குத் தொடர்பற்ற முறையில், தமிழுக்கு அதிகம் தொண்டாற்றியவர் யார் - பாரதியா, வ.உ.சியா என்ற கேள்வியை எழுப்பி, “அவ்வகையில் வ.உ.சி. பாரதிக்கு அண்மையிலும் நிற்கக் கூடியவரல்ல” (பு 47) என்று தம் தீர்ப்பைக் கூறுகின்றார்.

உண்மையில், வ.உ.சி. எழுப்பிய கேள்வியே சென்ற ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழகப் பண்பாட்டு வரலாற்றின் ஒரு மையக் கூறினை அடிமடியில் நேராகக் கைவைப்பதுபோல் வெளிப்படையாக எதிர்கொள்கிறது. மொழிச் சீர்திருத்தம் என்பது வெறும் வசதி கருதிச் செய்யப்படும் மாற்றமாக இருக்க முடியாது. மொழி என்பது குறிப்பாக நம் அரசியல் - சமூகச் சூழலில் பெரும்பான்மையான மக்கள் தொகையின் அடையாளத்தோடு பிணைந்து இருந்தது. இப் பின்னணியில், ஒரு பிரிவினர் - அதாவது, வடமொழிச் சார்புடையவர்கள் - தமிழ் மொழியின் அமைதி/மரபு என்று கருதப்படும் அடிப்படையில் மாற்றங்களைச் செய்ய முயன்றபோது அத்தகைய முயற்சிகளை மற்ற பிரிவினர் தம் அடையாளத்திற்கும், தம் இருப்புக்கும் எதிரானவை யாகக் கருதியது இயல்பே மேலும், தம் அடையாளத்திற்கு எதிரான அறைகூவல்களின் பின்னணியில் இருப்போர் யார், அவர்களுடைய கருத்தியல் சார்பு என்ன என்பனவற்றையும் கேள்விக்குள்ளாக்கவே செய்யவர். வ.உ.சி. எழுதிய மரபுமுறையின் உள்ளீடு இதுதான். நவீனமய மாக்கம் என்பது கருத்தியலுக்கு அப்பாற்பட்டது எனக் கருதும் ஆய்வுப் போக்குகள் மொழியில் செயல்படும் அரசியலையும் அதிகாரத்தையும் ஓரங்கட்டிவிடுகின்றன.

நுஃமான் கருதுவதுபோல் மறைமலையடிகள், வ.உ.சி. முதலானோர் முன்வைக்கும் கருத்துப்போக்கு நவீனமய மாக்கத்திற்கு எதிரானதல்ல (counter-modernization). மாறாக, ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தியல் சார்பு கொண்ட நவீனமய மாக்கத்ததைத்தான் அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். நவீனமயமாக்கம் எப்படி நிகழ வேண்டும் என்பது பற்றிய ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கருத்துப்போக்குகளின் மோதலாகச் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத் தமிழ்மொழி வரலாற்றை அணுகுவது புதிய உள்ளொளிகளை வழங்கக்கூடும்.

அவ்வகையில், வ.உ.சி. எழுப்பும் வினாக்கள், நுஃமானின் கருதுகோளை மறுத்து, அவர் தொகுத்திருக்கும் சான்றுகளிடமிருந்து முற்றிலும் வேறான முடிவுகளைத் தருகின்றன. பார்ப்பனர் மற்றும் பார்ப்பனரல்லாதார் தமிழைப் பற்றி ஒரேயொரு இடத்தில் மட்டும் குறிப்பிடும் நுஃமான், பாரதியிடம் பார்ப்பனத் தமிழின் செல்வாக்கு இருப்பது ‘இயல்பானதே’ (பு 43) என்று கூறிச் செல்கிறாரேயன்றி, அதன் பாதிப்புகளைப் பாரதியின் மொழிச் சீர்தனைகளில் காண மறுக்கிறார்.

ஆங்கிலம் படித்த உயர்வர்க்கத் தினரிடையே தமிழ் பற்றி இருந்த

**தமிழ் மொழியின்மீது
வடமொழியின்
ஆதிக்கத்தையோ,
மணிபிரவாள நடையினையோ,
தமிழ்ச் சொற்களை
வடமொழிப்பற்றாளர்கள்
சிதைத்ததையோ, தமிழ்
'நீசபாஷை' என்று
பழிக்கப்பட்டதையோ பாரதி
எங்கும் குறிப்பிடவில்லை
என்பதை நுஃமான் கண்டு
கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.**

சான்றுக் குறிப்புகள்

தாழ்வான எண்ணத்தைப் பற்றியும் தமிழ் மொழியில் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கம் பற்றியும் பாரதி குறிப்பிடுவனவற்றைப் பல இடங்களில் உடன்பாடாக நுஃமான் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (பு 37, 40). ஆனால் ஓரிடத்திலும் தமிழ் மொழியின்மீது வடமொழியின் ஆதிக்கத்தையோ, மணிபிரவாள நடையினையோ, தமிழ்ச் சொற்களை வடமொழிப்பற்றாளர்கள் சிதைத்ததையோ, தமிழ் 'நீசபாளை' என்று பழிக்கப்பட்டதையோ பாரதி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை என்பதை நுஃமான் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

இதைப்போலவே, "புஸ்தக ரூபமாகவும், பத்திரிகைகளில் லிகிதங்களாகவும். . . எழுதுகிற கதை, காவியம், விளையாட்டு வார்த்தை, வினை வார்த்தை, சாஸ்திர விசாரணை, ராஜ்ய நீதி எல்லாவற்றையும் தமிழில் எழுத வேண்டும்"¹² என்றும் "பூலோக சாஸ்திரம், உலக சாஸ்திரம், ரஸாயனம், வான சாஸ்திரம், கணிதம் என்பனவற்றையும் சுதேச பாஷைகளிலேயே கற்றறிந்து கொள்வதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும்"¹³ என்றும் விரும்பிய பாரதி, சமயத் துறையிலும் வழிபாட்டுத் தலத்திலும் வடமொழி கோலோச்சியதைப் பற்றி ஏன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்ற கேள்வியை எழுப்பவேண்டும். அதே போல், "ஐரோப்பிய எங்கேதங் களையெல்லாம் எளிய எம்ஸ்கிருத பதங்களில் போட்டு, . . . அந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை, தேச பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏககாலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம்"¹⁴ என்று பாரதி அறிவுறுத்தியதையும் சுருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், பண்டிதத் தமிழைக் கேலி செய்த பாரதி, சமஸ்கிருதத்தின் பிறப்பியல்புகளான பண்டிதத்தனம், மேட்டிமைத்தனம், இறுக்கம் முதலானவற்றைக் கண்டிக்கவில்லை.¹⁵ மாறாக, பஞ்ச தந்திரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் "வடமொழியில் மிகமிக எளிய, மிக ராளமான, மிகத் தெளிந்த, ஸாமான்ய நடையில் அமைந்திருக்கிறது"¹⁶ என்று பாரதி விதந்தோதுவதையும் கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டும். எளிமை என்பதும், சரளம் என்பதும், தெளிவு என்பதும், சாமான்யம் என்பதும் மொழியின் உள்ளார்ந்த தன்மைகளா? இதற்கு மொழியியல் அடிப்படை உண்டா என்பது ஒரு புறமிருக்க, உண்மை யிலேயே சமஸ்கிருதத்தின் இயல்புகள் இவைவயன்று ஒப்புக்கு வைத்துக் கொண்டாலும், அம்மொழியைக் கற்கும் வாய்ப்பு சமூகத்தின் எந்தப் பிரிவுகளுக்கு இருந்தது? பெரும்பான்மையினர் - பிற்பட்ட சாதிகள், தலித்துகள், பெண்கள் - விலக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த மொழியின் உயர்வுகள் என்னவாக இருந்தால்தான் என்ன?

மொத்தத்தில், மொழியின் நவீனமயமாக்கம் பற்றிப் புரிந்துகொள்வதற்கு மொழியியல் மட்டும் போதாது. மொழியை மேற்கட்டுமானத்தின் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே காண்பது சமூக மாற்றத்தில் மொழியும் மொழி அடையாளமும் ஆற்றும் பங்கையும், பண்பாட்டு/அரசியல் மோதல்கள் எப்படி மொழிக் களத்திலும் மொழியினூடாகவும் நிகழ்கின்றன, இதன் விளைவாகவும் மொழி மாற்றமும் வளர்ச்சியும் எப்படி ஏற்படுகின்றன போன்றவற்றைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்கு உதவாது இதனாலேயே தமிழியக்கமும், திராவிட இயக்கமும் தமிழை முன்பு எப்போதையும்விட அதிக ஜனநாயகத்தன்மையும், மதச் சார்பற்றத்தன்மையும் கொண்டதொரு மொழியாக மாற்றியதைப் பற்றி ஒரு வரிசூடக் குறிப்பிடாமல், 'மோஹம்' என்றும் 'காமயோயம்' என்றும் 'வயவஹாரம்' என்றும் 'தமிழை' எழுதிய இந்நூல்தவாதியான வு.கே.சு. அப்பாரை மறும்லர்ச்சியாளர் என்று நுஃமானால் குறிப்பிட முடிகின்றது.

மொழி என்பது அதிகாரச் செயல்பாடான அரசியலோடு நெருங்கியத் தொடர்புடையது. இதற்குப் பாரதி மட்டுமன்றி, நுஃமானும் நானும் கூட விலக்கல்ல.

1. இத்தொடர்பில் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய அண்மைக் காலக் கட்டுரை, அ. மார்க்ஸ், 'தமிழ் நவீனமான கதை', நிறுப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு 2.

2. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீட வெளியீடு, 1984. கட்டுரைக்கிடையே அடைப்புக் குறிகளுக்குள் தரப்படும் பக்க எண்கள் இந்நூலினைக் குறிக்கும்.

3. எம். ஏ. நுஃமான் (பதிப்பாசிரியர்), தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம், கொழும்பு, 1993.

4. மேலது ப. 21.

5. மொழியின் எளிமையாக்கம் என்பதன் தொடர்பில், "ஓரிண்டு வருஷத்து நூற்றழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி" எழுத வேண்டும் என்ற 'பாஞ்சாலி சபதக் காணிக்கையுறையில் பயின்றுவரும் வரிகள் பலமுறை பலரால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. நவீனத்துவத்தின் தலையாய பிரதிநிதியாகப் பாரதியை இனங்காண்பவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்த மேற்கோள் இது காட்டாகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி இதனை மனோன்மணியம் ஆசிரியரின் குறிக்கோளாடு ("கல்வி கேள்வியால் நிறைந்த இத்தலைமுறை சிரேஷ்டர் அங்கீகரித்து எனது இச்சிறு முயற்சியும் தமிழ் மாதாவுக்கு அற்புதமாகும்படி அருள் புரியாதொழியார் என நம்பிப் பிரகடனஞ் செய்யப்படுகிறது.") ஒப்பிட்டுச் சுந்தரம் பிள்ளையைக் கயங்கிறார் (பாரதி ஆய்வுகள், சென்னை, 1987, ப. 70-71). ஆனால், சுந்தரம் பிள்ளை மறைந்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கூட, "இக்காவிய முறை நவீனமானது இஃது தமிழறிந்த நூலோர்கள் அங்கீகரிக்கத் தக்கதுதானா என்று பாத்திடும் பொருட்டுச் சிறிய நூலொன்றை முதலில் எழுதினேன். இதனைப் பதம்பார்த்து மேலோர் நன்றென்பாராயின் இவ்வழியிலே வேறு பல வெளியாக்குவேன்" என்று தம் சுயசரிதையின் முன்னுரையில் பாரதி மேலோரைத் துணைக்கழைப்பதைக் கைலாசபதி மறந்து விடுகிறார்.

மேலும், எளிமை என்பதும் அகவையானதே. நுஃமான் கருதுவதுபோல பாரதியின் எழுத்து எளிமையானது என்று புறநிலையாக நிறுவிவிட முடியாமல் என்பது ஐயமே. காட்டாக, நுஃமான் எளிமைக்கு உதாரணமாகக் காட்டும் பாட்டையே எடுத்துக் கொள்வோமே.

அச்ச மில்லை, அமுங்குத லில்லை
நடுங்குத லில்லை, நானுத லில்லை
பாவ மில்லை, பதுங்குத லில்லை
ஏது நேரினு மிடர்ப்பட மாட்டோம்
அண்டஞ் சிதறினா லஞ்ச மாட்டோம்
கடல் பொங்கி எழுந்தாற் கலங்க மாட்டோம்
யார்க்கு மஞ்சோம், எதற்கு மஞ்சோம்
எங்கு மஞ்சோம், எப்பொழுது மஞ்சோம்.

சொற்கள், உருபன் அமைப்பு, வாக்கிய அமைப்பு எல்லாம் எளிமையாக உள்ளன என்று சுட்டும் நுஃமான் இப்பாடலின் புணர்ச்சி முறைகளைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை.

அது போலவே, "சங்க இலக்கியத்தை விசேட பயிற்சி இல்லாமல் அல்லது வேறு ஒருவரின் துணையில்லாமல் இன்றையத் தமிழர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாது" (ப. 15) என்று கூறும் நுஃமான் 'சூயில் பாட்டை வைத்து இதே சோதனையைச் செய்து பாக்கலாம்! இலக்கியம் என்பது மொழியை, எழுத்தறிவை மட்டும் சார்ந்ததல்ல. அது பயிற்சியைச் சார்ந்தது அப்பயிற்சி சமூகமயமாக்கத்தின் ஒரு கூறாக அமைவது. நடைமுறைப் பயன்பாட்டு மொழியை மட்டும் அறிந்தவரிடம் இலக்கியப் படைப்பைப் படித்துக் காட்டி அதன் எளிமை/புரியும்தன்மை முதலானவற்றை எடைபோடுவது போன்ற அனுபவவாதப் பிழை வேறு இருக்க முடியாது.

மேலும், பாரதியின் இலக்கண நெகிழ்வுகளுக்கு ஆதாரமாக நுஃமான் காட்டும் சான்றுகள் பெரும்பாலும் பத்திரிகைகளில் வந்தவை. அவசர கோலத்தில் எழுதப்பட்டு, வளர்ச்சியுறாத தொழில்நுட்பத்தோடு, தாறுமாறாக அச்சிடப்பட்டவற்றை வைத்து இலக்கணம் பற்றிய மதிப்பீடுகளைச் செய்ய முடியாது அமைதியாக, ஓர்மையோடு எழுதப்பட்டு, ஆசிரியராலேயே மெய்ப்பு பாக்கப்பட்ட படைப்புகளைக் கொண்டு முடிவெடுப்பதே பொருத்தமானது. உதாரணமாக, பாரதியின் பகவத கீதை மொழிபெயர்ப்பை எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் முன்னுரையில் பாரதி பயன்படுத்தும் அஃது இஃதுகள்தாம் எத்தனை. ஒருமை பன்மையில் காட்டப்படும் அக்கறைதான் எவ்வளவு. 'இதுவேல்லாம்' என்றெழுதாமல், 'இவைவேல்லாம்' என்றுதானே பாரதி எழுதுகிறார்.

6. பாரதி, கட்டுரைகள் : கலைகள், சென்னை (பாரதி பிரசுராலயப் பதிப்பு, ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை), ப 83-84.

7. ரா.அ. பத்மநாடன் (ப-ர்), பாரதி புத்தகப் பெருந்திரட்டு, சென்னை, 1982, ப 279.

பாரதி தம் பாடல்களில் காவடிச் சிந்து நொண்டிச் சிந்து முதலான அடித்தள மக்கள் கலை வடிவங்களைக் கையாண்டிருக்கிறார். தேசிய இயக்கத்திற்கு மக்களைத் திரட்டுவதற்காக இவற்றைக் கையாண்டுத்தி (appropriation) இருக்கிறார் என்று இதனை விளக்கலாம்.

‘ஏற்றநீர் பாட்டு, நெல்லிடிக்கும் கொற்றொடியார் கொஞ்சமொலி, கண்ணமிடிப்பாரின் கவையிலுந்த பண்கள்’ முதலானவற்றில் பாரதி நெஞ்சு பறிகொடுத்ததை (சூயில் பாட்டு) நவீனமயமாக்கத்தால் இழந்துவரும் பாரம்பரியத்தைப் பற்றிய ஏக்கமாகவும், அது வழங்கிய விந்தையனுபவமாகவும் (exotic) புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். மேலோர் கலையும் அடித்தள மக்கள் பண்பாடும் இணையானவை என்று இதற்குப் பொருள்கொள்ள முடியாது. மேற்கு ஐரோப்பாவில் நாட்டார் வழக்காற்றியல் என்ற துறை இவ்வாறு இழந்து வருவனவற்றை மீட்க வேண்டும் என்ற வேட்கையோடு முகிழ்த்தது பின்னர் தேசியத்தோடும் பிணைந்தது. காண்க: Peter Burke, *Popular Culture in Early Modern Europe*, London, 1979.

8. இது போன்றதொரு மத்தியதர வர்க்கப் பார்வையைக்

‘கண்ணன் - என் சேவகன்’ என்ற பாடலிலும் காணலாம்.

9. ஞானபாபு ஜூலை 1915.

10. ஞானபாபுவில் நடந்த இவ்விவாதத்தின் முழு வடிவத்தை ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி, வஉசியும் பாரதியும், சென்னை, 1994 என்ற நூலில் காண்க.

11. ஞானபாபு, செப்டம்பர் 1915.

12. பாரதி, கட்டுரைகள் : கலைகள், சென்னை, ப 100.

13. இளசை மணியன் (ப-ர்), பாரதி தரிசனம் I, சென்னை, 1975, பக். 218.

14. பாரதி, கட்டுரைகள்: கலைகள், சென்னை, பக். 110.

15. வடமொழி பற்றிய சமூகவியல் நோக்கிலான விமரிசனத்திற்குக் காண்க : D. D. Kosambi, *An Introduction to the Study of Indian History*, Bombay, 1957.

16. டெ தூரன் (ப-ர்), பாரதி தமிழ், சென்னை, 1953, ப 283.

சில துணை நூல்கள்

1. Raymond Williams, *Keywords*, London, 1988.
2. Tony Crowley, *Standard English and the Politics of Language*, Urbana & Chicago, 1989.
3. Partha Chatterjee, *Nationalist Thought and the Colonial World*, Delhi, 1986.

பேட்டி : நோம் சோம்ஸ்கி

பேராசிரியர் நோம் சோம்ஸ்கி எம்.ஐ.டி.யில் (Massachusetts Institute of Technology) நிறுவனப் பேராசிரியராகப் பணிபுரறுகிறார். நவீன மொழியியலில் அவரது பங்களிப்பு ஆதாரமானது. அமெரிக்காவின் பென்சில்வேனியாவில் தொழிலாளர் பகுதியில் சோஷலிசு, கம்யூனிசு சித்தாந்தங்களின் பாதிப்புகளுடன் வளர்ந்தவர் சோம்ஸ்கி. 1960களில் விட்டநாம் போர் எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் முக்கிய பங்குவகித்தார். இன்று அமெரிக்க இடதுசாரி இயக்கத்தின் பிரதான சக்தியாக கருதப்படுகிறார். சோம்ஸ்கி அமெரிக்காவின் வெளிநாட்டு - குறிப்பாக மேற்கு ஆசிய மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க - கொள்கையில் நிபுணர். அமெரிக்காவின் ஆளுமையாக்கத்தின் சமூக - அரசியல் சித்தாந்தங்களைக் கட்டமைப்பதில் ஊடகங்களும் பல்கலைக்கழகங்களும் ஆற்றும் பங்கை ஆழமான புதுப்பாப்புகளுக்கு உட்படுத்தி வருகிறார். உலகில் இன்று அதிகமாக மேற்கோள் காட்டப்படும் ஆளுமைகளில் ஒருவர். மார்க்ஸ், லெனின், ஷேக்ஸ்பியர், டைபிள் என்று நீளும் இந்தப் பட்டியலில் முதல் பத்தில் - ஒரே வாழும் உறுப்பினராக - இடம்பெறுகிறார். 1996 ஜனவரியில் இந்தியாவிற்கு சோம்ஸ்கி வருகை தந்திருந்தார். தில்லி, கல்கத்தா, ஹைதராபாத், திருவனந்தபுரம் ஆகிய இடங்களில் உரையாற்றினார்.

பொருளாதார தாராளமயமாக்கல் இந்திய அரசியலில் என்ன விதமான பாதிப்பை நிகழ்த்தக்கூடும் என்பதைச் சொல்ல முடியுமா ?

இந்தக் கேள்வி அவ்வளவு எளிதாக பதிலளிக்கக்கூடிய கேள்வி அல்ல. பல காரணிகள் இங்குச் செயல்படுகின்றன. இவற்றை யாரும் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இன்று முன்வைக்கப்படும் பொருளாதாரத் திட்டங்கள் பெரும்பாலும் அறியாமையால் உருவானவை. பொருளாதார நிபுணர்களும் உலக வங்கியும் நீங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள் என்றால், அத்திட்டங்கள் உங்களை அழிவுக்குத்தான் கொண்டு செல்லும். எனக்கு இந்தியாவைப் பற்றி அதிகமாக எதுவும் தெரியாது. அதாவது இந்தியா பற்றி இன்னும் விரிவாக பார்த்தறியாமல் நான் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

என்றாலும் இந்தச் சற்றுப்பயணத்தின் போது சில விஷயங்களை அவதானித்திருப்பீர்கள். இதிலிருந்து 'இவ்வாறு நடக்கும்' என்று சிலவற்றைச் சொல்ல முடியுமா ?

அப்படிச் சொல்வது சாத்தியமற்றது இப்படி நடக்கலாம் என்று வேண்டுமானால் சில விஷயங்களைச் சொல்ல முடியும். ஏனென்றால் வரலாற்றில் ஏராளமான அனுபவங்கள் உள்ளன. ஆனாலும், வரலாற்று அனுபவங்களிலிருந்து பெறப்படும் பதில் சரியானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், விஷயங்கள் முன்பிருந்ததைப் போலவே எப்போதும் இருப்பதில்லை. ஆனால் அவற்றில் ஒருமித்த தன்மை இருப்பதைக் காண முடிகிறது. இந்தியாவில் தாராளமயமாக்கல் நிகழ்வது இது முதல்தடவை அல்ல. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும், பிரித்தானிய காலனியாதிக்கத்தின் போதும், தாராளமயமாக்கல் சோதனைகளுக்கு இந்தியா உட்பட்டது இதன் விளைவு என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியும்.

சற்று விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள். . .

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா தொழில் வளர்ச்சி, தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றில் ஏறத்தாழ இங்கிலாந்திற்கு ஈடாக இருந்தது. இதற்கான காரணிகள் என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் மிக முன்னேற்ற மடைந்திருந்தது என்பது நிச்சயம். பிரிட்டன் இந்தியத் தொழிலை நசிப்பதற்குக் கடுமையான முயற்சிகள் எடுத்ததுக் கொண்டிருந்ததிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. ஆடம் ஸ்மித் போன்றவர்கள் பிரிட்டனின் இந்தப் போக்கை வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நிலைமை இன்னும் மோசமாகியது. இப்படித் தொழிலீதியாக முடக்கப்பட்ட இந்தியா, விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பியிருக்கும் பரம ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. முந்நாறு ஆண்டுகால

நவ-தாராளமயமாக்கல் என்பது இதுதான். இந்தியா இதற்கு ஒரு சரியான உதாரணம்.

பிரிட்டன் மட்டும்தான் இப்படி நடந்து கொண்டதா ?

அமெரிக்காவும் இதையேதான் செய்தது : பிரான்சும் ஹாலாந்தும் இதையேதான் செய்தன. ஜப்பான் மட்டும்தான் இதற்கு விதிவிலக்கு. அதுமட்டும் தொடர்ந்து அதன் போக்கிலேயே வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு இருந்தது தாராளமயமாக்கலுக்கு அது உட்படுத்தப்படவில்லை. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு ஒவ்வொரு நாடும் வேறுவேறான பாதைகளில் சென்றன. ஜப்பான் தனது காலனிகளான கொரியா, தைவான், பார்மோஸா போன்றவற்றை நடத்திய விதம் வேறாக இருந்தது அதன் ஆட்சி கொடுமானதுதான். ஆனால் தனது காலனிகளை அது முன்னேற்றமடையச் செய்தது. மேற்கத்தைய நாடுகளோ தங்கள் காலனிகளைக் கொள்ளையடித்தன.

இந்தியச் சமூகத்தின் பலதளங்களிலுமுள்ள குறைபாடுகள் இத்தகைய முயற்சிகள் வெற்றிபெற தடையாக உள்ளன என்று கருதுகிறீர்களா ?

இந்தியாவில் இது வெற்றியடையாது. ஏனெனில் இந்தியாவை ஊழலும் லஞ்சமும் துண்டாடியிருக்கின்றன. என்னைக் காட்டிலும் இங்குள்ளவருக்கு இது பற்றி அதிகம் தெரிந்திருக்கும். லஞ்சம், ஊழல், வலவன்யம் போன்றவற்றில் கொழுத்த கறுப்புப்பண பொருளாதாரம் இந்தியப் பொருளாதாரம். இந்த அடித்தளத்தின் மேல் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையை வைத்தால் வேறுநாடுகளில் நிகழ்ந்ததுதான் இங்கும் நிகழும். இன்னும் மோசமாகக் கூட ஆகலாம். லத்தீன் அமெரிக்கா முழுவதும் இந்த Structural adjustmentற்கு பலியானவையே.

Structural adjustmentஇன் விளைவுகள் பற்றி உங்கள் பகுப்பாய்வு என்ன ?

பொருளாதார நிபுணர்கள் தொழிலதிபர்கள் பலரும் இதன் விளைவு வெற்றிகரமானதுதான் என்றே கருதுகிறார்கள்; இதன் மூலம் இவர்கள் நிறைய பொருள் சேர்க்கிறார்கள். ஆனால் சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்திருப்பது என்ன ? அறபதுகளிலும், எழுபதுகளிலும், எண்பதுகளிலும் பிரெஸில் பொறு வளர்ச்சி கண்டிருந்தது ஆனால் இவையெல்லாம் வெறும் பத்து சதவிகிதத்தினருக்கே. மற்றவர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மத்திய ஆப்பிரிக்காவில் வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை ஒத்தது. பிரெஸிலிலிருந்த பெரும்பான்மை மக்கள் கிழக்கு ஐரோப்பாவைச் சொக்கப்பிரி என்று எண்ணினார்கள். பிலிப்பைன்னைப் பாருங்கள். அமெரிக்காவின் கிழக்கிந்தியக் காலனியான அது இன்று மொத்தமும் தகர்ந்து நிற்கிறது.

தொழில் வளர்ச்சியற்ற நாடுகளில் இதன் விளைவு பற்றி . . .

கடந்த பதினைந்து இருபது வருடங்களாகவே யு.எஸ்.எம் இங்கிலாந்தும் தங்களை Structural adjustmentக்கு உட்படுத்திக் கொண்டுள்ளன. யு.எஸ்.எஸ்.எஸ் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உலகிலேயே வளமான நாடு. இணையில்லாத சில சாதகமான விஷயங்கள் அதற்கு உள்ளன. அதன் வளமை வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாதது. இருப்பினும், வேறு எந்த தொழில் வளர்ச்சியற்ற நாட்டைக் காட்டிலும் இருமடங்கு வறுமை அங்கு நிலவுகிறது. போதிய சத்துணவு இல்லாத குழந்தைகள், பசிக் கொடுமையால் வாடும் முதியவர்கள் இவர்களின் எண்ணிக்கை அங்கு அதிகம். மிக மோசமான வறுமையில் வாடும் கூட்டத்திற்கு நடுவில் ஒரு சிலர் மட்டும் பணங்கொழுத்து வாழும் நிலை அங்கு உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இன்று உருவாகி வருவது போன்றே, யு.எஸ்.எஸில் உள்ள பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு உலகில் எங்கிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகம். இதுதான் Structural adjustment பல பொருளாதார நிபுணர்கள் இதன் சிறப்பு பற்றி

மறுவாசிப்பில்

கி. ராஜநாராயணன்

விலை ரூ. 60

ஆசிரியர் : டாக்டர் க. பஞ்சாங்கம்

அன்மை
2 சிவன் கோவில் தெற்குத் தெரு
சிவகங்கை

பேசிவருகிறார்கள். நோபல் பரிசு பெற்ற ஒருவர்கூட சொல்லிவிட்டார், இது அபாரமானது என்று. எண்பதுகளிலிருந்து மக்கள் கூட்டத்தில் பெரும்பகுதி வருமானமற்றதாகிவிட்டது. யு.எஸ். உண்மையிலேயே சரிந்துவிட்டது ஒரு வளமான நாட்டில் இது நிகழ்வது மிகக் கொடுமை. பொருளாதார நலனுக்காக இவர்கள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் பொருளற்றவை.

இந்தியாவில் என்ன நிகழும் ?

இந்தியாவில் இதற்கான வாய்ப்புகள் மிக அதிகம். இந்தத் திட்டங்களை செயல்படுத்துபவர்கள் சிறப்பாகச் செயல்படுவார்கள். அவர்கள் அனைவரும் கொழுப்பார்கள். இதுதான் எப்போதும் நிகழ்வது மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும் யு.எஸ்.ஸிலும் இத்திட்டங்களினால் அதிக பலனைடந்தவர்கள் இவர்கள்தான்.

பொருளாதார தாராளமயமாக்கலால் என்ன விதமான மாற்றங்கள் நிகழும் என்று நீங்கள் அனுமானிக்கிறீர்கள் ?

நாட்டின் செல்வத்தில் உழைப்பவர்களுக்கான பங்கு குறையும்; ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகமாகும்; பட்டினி அதிகரிக்கும்; சுற்றுச்சூழல் அழிவுபடுவது அதிகமாகும்; சுகாதாரம் சீரழியும். உங்கள் மக்கள் தொகையில் ஒரு பகுதியினர் பெரும் பணக்காரர்களாக மாறுவார்கள். தொழிலில் முதலீடு செய்பவர்கள் வளர்வார்கள்; விலைவாசி மட்டுப்படும். புள்ளிவிவரங்கள் கவர்ச்சிகரமாகத் தோற்றம் அளிக்கும். புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் பலன்கள் இவை.

இவைதவிர இந்தியாவில் வேறு எந்தத் துறை மோசமாகப் பாதிக்கப்படும் என்று கருதுகிறீர்கள் ?

இந்தியாவில் விவசாய ஆராய்ச்சிகளும் திட்டங்களும் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளன. ஆனால், பன்னாட்டு நிறுவனங்களால் இவை அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்திய விஞ்ஞானிகள் திறமையானவர்கள்; பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்காக பணியாற்றும் இவர்கள் ஐந்து மடங்கு அதிகப்படியான சம்பளம் பெற்று வருகின்றனர். இந்தியா ஒரு விவசாய நாடு. அது தொடர்பான ஆராய்ச்சிகள் இங்கு மிக அவசியம். மருந்து தயாரிக்கும் தொழிலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தியாவில் உள்ள மருந்து தயாரிக்கும் தொழில் சிறப்பான நிலையிலுள்ளது. மருந்துகள் பாகிஸ்தானைவிட இங்கு மலிவான விலையில் கிடைக்கின்றன. ஏனென்றால் இவை இங்குத் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இப்போது இதற்கும் முட்டுக்கட்டைப் போட்டாயிற்று. புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை மூலம் நீங்கள் உங்கள் மருந்து தயாரிக்கும் தொழிலை நசித்துவிடுவீர்கள். கண்டாவுடன் யு.எஸ். கூட்டுப்பாடற்ற தொழிலுறவுக்கான

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிறகு கனடாவில் நிகழ்ந்ததும் இதுதான். கனடா மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த நாடு. அங்குள்ள மருந்து தயாரிக்கும் நிறுவனங்களே சில அடிப்படையான மருந்துகளைத் தயாரிப்பதற்கான திட்டங்கள் அங்கு இருந்தன. பிராண்ட் மருந்துகளைவிட அவற்றின் விலை குறைவு. யு.எஸ். இது கட்டுப்பாடற்ற தொழிலுக்குத் தடையாக இருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டது.

சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த ரஷ்ய தேர்தலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெற்ற வெற்றி இடதுசாரிகளை உற்சாகம் கொள்ள வைத்திருக்கிறது. கட்சி மீண்டும் விரைவிலேயே ஆட்சியீடும் ஏறும் என்று நம்புகிறார்கள். உங்கள் கருத்து என்ன ?

இடதுசாரி என்பதே ஒரு வேடிக்கையான வார்த்தை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளை இடதுசாரிகள் என்று நான் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை அவை வலதுசாரிகளே. இன்னும் சொல்லப்போனால், போல்ஷ்விக் புரட்சி சோசலிசத்திற்கு விழுந்த பேரிடி என்பது என் கருத்து எனவே கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மீண்டும் ஆட்சியீடும் ஏறினால் - அப்படி நிகழக்கூடும் - அது இடதுசாரிகளுக்குக் கிடைத்த வெற்றியல்ல. ஏன் இவ்வாறு நிகழ்கிறது? கடந்தகாலம் பற்றிய ஞாபகங்கள் தேய்வறும்போது மக்கள் இதைச் சிறந்ததாகப் பார்க்கத் துவங்குகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது நான் இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கடந்தகாலமல்ல தேய்ந்து கொண்டிருப்பது பிரேஸிலிலும், மெக்ஸிகோவிலும் இருப்பது போன்ற நிலைமை உருவாகி வருகிறது சோவியத் அமைப்பு கொடுமானதாக இருந்தது ஆனால் லத்தீன் அமெரிக்காவில் யு.எஸ்.ஸின் நடவடிக்கைகள் இன்னும் மோசமானவை.

இன்றைய ஒற்றைத்தலைமை கொண்ட உலகில் (Unipolar) யு.எஸ். கோலோச்சி வருகிறது என்ற எண்ணம் பரவிக் கொண்டு வருகிறதே . . .

ஒற்றைத்தலைமை என்று விவரிப்பது சரியல்ல. ஏனென்றால், யு.எஸ். என்ற சமூக அமைப்பு சரிந்து கொண்டு வருகிறது யு.எஸ்.ஸைச் சேர்ந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் அதிகாரம் வளர்ந்து வருகிறது. யு.எஸ். என்று குறிப்பிடும்போது எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பது முக்கியம்.

யு.எஸ். சமூக அமைப்பு குலைந்து வருகிறது ஆனால், உலகம் முழுவதும் வியாபித்தள்ள அதனது உற்பத்தி மற்றும் பொருள் முதலீட்டு நிறுவனங்கள் மிகச் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருகின்றன. நூறு பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பற்றி நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சி ஒன்றிலிருந்து வெளிநாடுகளில் அந்நாட்டு அரசுகளின் தலையீட்டுக் கொள்கைகளினால், அவை ஒவ்வொன்றும் பெருமளவில் பலனடைந்துள்ளது தெரியவருகிறது. அவற்றிலும் இருபது நிறுவனங்கள், அவை சார்ந்த நாடுகள் மட்டும் காப்பாற்றியிருக்கவில்லை என்றால், உருத் தெரியாமல் போயிருக்கும். யு.எஸ். மிகப் பலம் பொருந்திய நாடு, முதலாளித்துவ ரீதியான தொழில் வளர்ச்சியற்ற உலகை அது முன்னடைத்திச் செல்கிறது என்று ஒப்புக் கொண்டாலும், அது பல போட்டியாளர்களில் ஒன்றே. ஐரோப்பிய இணையம் என்றாவது சரியான முறையில் ஏற்படுமானால் அன்று அதுதான் மிகப்பலம் பொருந்திய சக்தியாக விளக்கும்.

தமிழாக்கம் : தி.அ. ஸ்ரீனிவாசன்

நன்றி : The Hindu

ஆர். ரவீந்திரன் (17.2.1945 - 30.12.1995)

வாழ்க்கைக் குறிப்பு : தந்தை து. ராமமூர்த்தி. தாய் சரோஜா ராமமூர்த்தி. மணலி சரோஜா. ஒரே மகன் சித்தார்த்தன். முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவர். 1974இலிருந்து 1978 வரையிலும் வெளிவந்த 'பிரக்ஞை' சிற்றிதழ்க்கு - மொத்தம் 41 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன - ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தன் தம்பியான ஜெயபாரதியின் திரைப்பட முயற்சிகளான 'குடிசை', 'உச்சி வெயில்' போன்ற படங்களில் நிறையப் பங்காற்றியவர்.

'பிரக்ஞை'யின் முதல் இதழோ அல்லது இரண்டாவது இதழோ வெளியாகியிருந்த நேரத்தில் அதன் பின்னால் நின்று செயல்பட்ட வேறு பல இளைஞர்களுடன் ஆர். ரவீந்திரனை நான் சென்னையில் 1974ஆம் ஆண்டு சந்தித்தேன். அன்று ஏற்பட்ட பரிச்சயம் காலப்போக்கில் நட்பாக வளர்ந்தது. அவருடைய பிரிவின் துயரத்தை மேலும் கூட்டுவதற்கு என நிகழ்ந்ததுபோல் சமீப வருடங்களில் எங்கள் உறவு மேலும் நெருங்கிற்று.

ரவீந்திரனின் தாயும் தந்தையும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து இலக்கிய பாதிப்பை அவர் பெற்றிருந்த உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. வாழ்க்கையை அறிவுபூர்வமாக ஆராய்வதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த மேற்கத்தியச் சிந்தனையாளர்கள், உளவியல் அறிஞர்கள் ஆகியோரின் பாதிப்புகள் அவரிடம் இருந்தன. சுதந்திரம், ஜனநாயகம், சமத்துவம் ஆகிய அடிப்படைக் கருத்தாக்கங்களில் அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். இவை மூன்றும் நமக்கு வந்து சேரவில்லை என்ற குறையும் இவற்றை உருவாக்க முயல்வோர் மீது பெற்றிருந்த ஏமாற்றமும்தான் அவருடைய பேச்சின் அடிச்சரடாக இருந்தன.

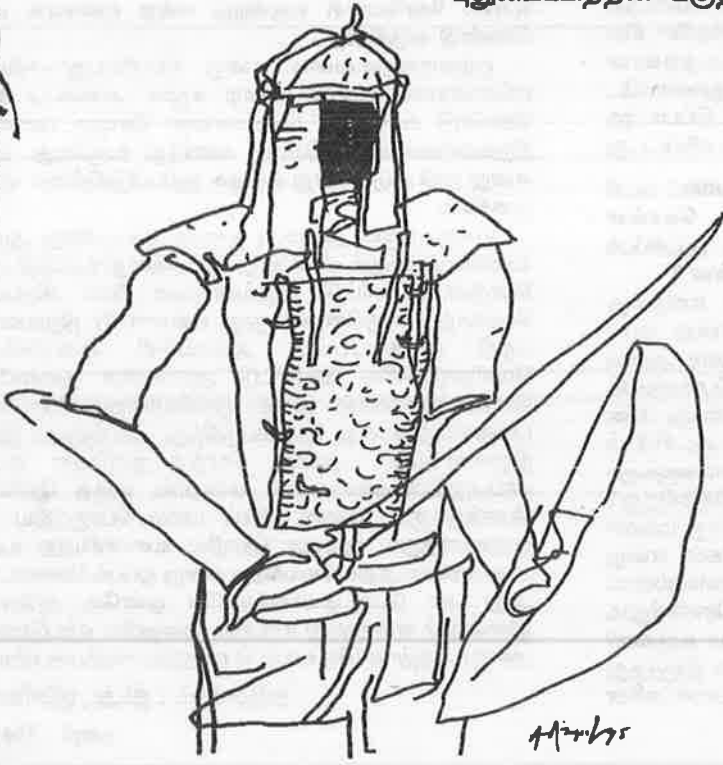
திரைப்படங்கள் மீது அவருக்கு ஆழமான ஈடுபாடு. படித்த நூல்கள், பார்த்த படங்கள், சந்தித்த மனிதர்கள், விலகி நின்று கவனித்த வாழ்க்கை ஆகியவை பற்றி அவருக்குச் சயமான எண்ணங்கள் இருந்தன. வந்து சேரும் படிமத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இவ்வனுபவங்களை நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் நேர்மை இருந்தது.

அவர் வாழ்வினாடே சோகத்தின் நிழல் வந்து கொண்டிருந்ததை உணர்ந்திருக்கிறேன். துறைகள், அமைப்புகள், நிறுவனங்கள் ஆகியவை தனிமனிதனிடம் எதிர்பாப்பவற்றைத் தர முடியாமற் போய்விட்ட இன்றைய மனிதர்களில் அவரும் ஒருவராக இருந்தார். சரிக்கவும், சிரிக்க வைக்கவும் தெரிந்தவராக இருந்ததால் அவரால் வாழ்க்கையைச் சிறிது பற்றி நகர்ந்து வர முடிந்திருந்தது இந்த வாழ்க்கையின் மீதோ மனிதர்கள் மீதோ கோட்பாடுகள் சார்ந்த நம்பிக்கைகள் கொள்வதற்கு அவருக்குக் காரணங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. இருப்பினும் நண்பர்கள் அவரிடமிருந்து பெற்ற பரிவு, நட்பின் இதம், அக்கறை ஆகியவை அவர்களுக்கு அபூர்வமாகத்தான் கிடைத்திருக்கின்றன. நண்பர்கள் என்று அவருக்கு அதிகம் இருக்கவில்லை. நண்பர்களாக இருந்தவர்களுக்கு அவருடைய இழப்பு வாழ்நாள் முழுவதும் தொடரும் வெற்றிடம்.

சுந்தர ராமசாமி

புதுமைப்பித்தன் பகுதி

2019

ரகுநாத நேர்மை

புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் கதை
(காலச்சுவடு 11) கட்டுரை 'புதுமைப் பித்தனும் ஜெயகாந்தனும் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக ஒர் ஒப்பாய்வு' என்ற என்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டுடன் இணைக்கப்பட்ட பின்னிணைப்புகளுள் ஒன்று. இவை ஆய்வோடு நேரடி தொடர்பு கொண்டவை அல்ல. ஆய்வேட்டின் தொடர்புக்கான இவற்றிற்குத் தரப்படவில்லை. ஆய்வேட்டின் ஒரு பக்கத்தைக் கூட பரட்டிப்பார்க்காமல் ரகுநாதன் அவர்கள் என் ஆய்வு நேர்மை குறித்து தீர்மானமான முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறார். ரகுநாதன் என்னைக் குறித்து எழுதியுள்ள சில தவறான கருத்துகளை முதலில் நான் சுட்டியாக வேண்டும். 'சுளை சுளையாக ஆயிரக்கணக்கில் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டும், யூஜிசி, மானியம் போன்ற நிதி உதவிகளைப் பெற்றுக்கொண்டும், சொகுசு வாழ்க்கைக்குப் பஞ்சுமில்லாமல்' வாழ்ந்து கொண்டு நான் நிகழ்த்திய ஆய்வு அல்ல இது. மிகக்குறைந்த நிதி உதவி பெற்றுக்கொண்டு தேவைகளுக்கும் போதாமையைக் குடியிடையே போராளும் முழுநேர ஆய்வாளானாக 1975க்கும் 1980க்கும் இடையே நிகழ்த்திய ஆய்வு இது. 1992 சுபமங்களா இதழில் 'ஆய்வு மாணவர் வேதசகாயகுமார்' என்றுதான் ரகுநாதனும் குறிப்பிடுகிறார். இதே காலகட்டத்தில் ரகுநாதன் 'சோவிபுத் லாண்ட்' அலுவலகத்தில் வளமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

புதுமைப்பித்தனின் சமகாலக் கலைஞர்கள் தனக்கு உதவவில்லை என்ற ரகுநாதன் குறைட்டுக் கொள்கிறார். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து மிகுந்த உதவிகளை என்னால் பெற முடிந்தது. பி.எஸ். ராமையா,

சி.சு. செல்லப்பா போன்றவர்களை நன்றியறிதலோடு நினைவில் கொள்கிறேன். மனிதாபிமானம் அவர்கள் பேச்சிலும் செயலிலும் இருந்தது. ஆனால் ரகுநாதன், மீட. சோமு போன்ற புதியின் இளவயது நண்பர்களிடம் அறவே காண இயலாத குணம் இது.

திருமதி கமலா விருந்தாசலம் சொன்ன தகவல்கள் அடிப்படையில் சுலபமாகப் புதியின் கதைகளைத் திரட்டிவிட்டேன் என்ற மயக்கத்தினைத் தோற்றுவிக்க முயல்கிறார் ரகுநாதன். 1932-33இல் ஆனந்த விகடன் இதழ்களைத் தேடிக்கண்டு பிடிப்பதும், ஒரு வார இதழின் இரண்டு வருட இதழ்களின் பக்கங்களிலிருந்து ஒரே ஒரு தகவலைப் பெறுவதும் அவ்வளவு எளிமையான பணிதானா?

1951க்கு பின் தனக்குத் தெரியவந்த சொந்த பலத்தில் 100 கதைகள் என்ற திருத்தத்தை 1980 பதிப்பில் வெளியிடச் செய்தேன் என்கிறார். 1958 பதிப்பு அவருக்கு தெரியாமல் வந்த பதிப்பு. எனவே அவருடைய சொந்த உழைப்பின் பெயரில் திரட்டிய தகவல்களின் அடிப்படையில் திருத்தத்தை வெளியிட வாய்ப்பு இல்லை. 1954க்கும் 1958க்கும் இடையே ரகுநாதன் இந்த புதிய பலத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். மிக முக்கியமான இத்தகவலை குறிப்பிட்ட நூலில் இல்லாவிடினும் வேறு ஏதாவது கட்டுரைகளில் வெளியிட்டிருக்கலாமே? 1979 மே மாதம் வெளியான என்னுடைய தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாறு நூலில் குறிப்பிட்ட இக்கட்டுரையில் உள்ளது போலவே இத்தகவலை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறேன்.

'புதுமைப்பித்தன் வரலாறு' நூலில் 1980ஆம் வருட பதிப்பு திருத்திய பதிப்பு என்கிறார். முழுமையும் தகவல் பிழைகளால் நிறைந்த 'புதுமைப்பித்தன் வரலாறு' என்ற

வரலாற்று கதையில் ஒரு அத்தியாயத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதில் வரும் பிழைகளைத் தொகுத்திருக்கிறேன். எட்டாவது அத்தியாயம் மணிக்கொடியைக் குறித்த தகவல்களைத் தருகிறது. '1934ஆம் வருஷத்தின் இறுதியில்' காந்தி மணிக்கொடியுடன் இணைக்கப்பட்டது என்கிறார் ரகுநாதன். 1935 மார்ச் 31ஆம் தேதி வெளியான கொடி 3 மணி 1 இதழிலிருந்து தான் 'இத்துடன் காந்தி இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்ற குறிப்பு இடம்பெறத் துவங்குகிறது. சிறுகதை மணிக்கொடி வரப்போவது குறித்த அறிக்கையை வெளியிட வேண்டும் என தினமணி ஆசிரியர் சொக்கலிங்கத்திடம் பி.எஸ். ராமையா கேட்ட போது, காந்தி பத்திரிகையும் மணிக்கொடியுடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சேர்த்து எழுதுங்கள் என்று சொக்கலிங்கம் சொன்னதாக பி.எஸ். ராமையா மணிக்கொடி கால நூலில் குறிப்பிடுகிறார். ரகுநாதன் தவறான தகவல்களைத் தருவது மட்டுமின்றி அதனுட்படையில் ஒரு உயரிய கண்டுபிடிப்பையும் நிகழ்த்துகிறார். இந்த இணைப்பினால் வ.ரா., சொக்கலிங்கம், கே. சீனிவாசன் மூவரது முக்கூட்டு இணைப்பு பலப்பட்டது என்கிறார். 1934 பிப்ரவரி 18 இதழுடன் கே. சீனிவாசனின் நேரடி பங்களிப்பு முடிவடைகிறது. பம்பாய் பணமாளிகிறார். 1934 அக்டோபர் 21 இதழில் "மணிக்கொடி ஆசிரியர் என பத்திரிகைகள் தவறாக குறிப்பிடும் வ.ராமஸ்வாமி ஐயங்காருக்கும் மணிக்கொடிக்கும் அக்டோபர் 1ஆம் தியதியிலிருந்து யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாது" (பக் 18) என்ற அறிக்கை வெளியாகியுள்ளது. 1934இல் தினமணி துவங்கப்பட்ட போது சொக்கலிங்கம் அதன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பு ஏற்கிறார். 1935 மார்ச் 31இல் காந்தி மணிக்கொடியுடன் இணைக்கப்பட்ட போது முக்கூட்டு எப்படி பலப்பட்டிருக்கும். இக்கூட்டு ரகுநாதனின் தயாரிப்பு கலை மிகுந்தது. நவாயுக் பிரசுராலயம் 1937 வருஷம் தொடக்கத்தில் உருவானதாகக் கூறுகிறார். இப்புதிய அமைப்பின் கீழ் வந்த மணிக்கொடியில் பக்தகுசேலா என்ற நடிகை வெளியானதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இத்தகவல்கள் முழுமையும் தவறானவை. 1936 அக்டோபர் மாதம் வெளியான மணிக்கொடியில் குறிப்பிட்ட இக்கதை 'திரைப்படம் : எழுத்தில்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. கதையின் தலைப்பு 'பக்தகுசேலா'-1936 மாதல்'. ரகுநாதனுக்கு மட்டும் 1937இல் வெளிவந்திருக்கிறது. ரகுநாதன் இத்தகவல்களைப் பெற பெறும் உழைப்பினைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை. மணிக்கொடி காலம் 1969, 70களில் தீடம் இதழில் தொடராக வெளிவந்தது. 1948 தேசீ இதழில் புதியின் புனைபெயர்களில் ஒன்றாக 'நந்தி' என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். நந்தி மற்றொருவரின் புனைபெயர். பு.பி. பம்பன்டுத்திய புனைபெயர் 'நந்தன்'. 1991இல் வெளிவந்த பதிப்பில் கூட இத்தவறு தொடர்கிறது. 'கச்சிப் தாபர்' மதிப்புரையில் ரகுநாதனின் வாய்மொழியின் நம்பகத்தன்மையைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவது இந்த அடிப்படை யில்தான்.

இதுவரை தன் தவறுகள் எதையுமே திருத்தாத ரகுநாதனுக்குப் பு.பி.யின் கதைகளின் எண்ணிக்கை குறித்த தவறினை மட்டும் திருத்தும்படியான ஞானம் எங்கிருந்து கிடைத்தது. சுபமங்களாவில்

திருவனந்தபுரம் பல்கலைக்கழக மாணவர் வேதசகாயகுமார் அனுப்பியிருந்த ஐந்து கதைகளையும் சேர்க்கும்படியாக சிபாரிசு செய்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இக்கதைகளை ரகுநாதனுகோ ஐந்திணைக்கோ நான் அனுப்பி வைக்கவில்லை. திருமதி கமலா விருத்தாசலத்திடம் ஒரு பிரதியும், சுராவிடம் மற்றொரு பிரதியையும் தந்தேன். 1978 மீனாட்சி புத்தக நிலைய வெளியீடான 'புதிய ஓளி' தொகுப்பில் இக்கதைகள் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. ஐந்திணை மறுபதிப்பு செய்த போது அதிலும் இடம்பெற்றன. ரகுநாதனின் சிபாரிசுக்கு அவசியமே இல்லை. 1978இல் பி.பி. கதைகளின் பட்டியலைத் தயாரித்து அதனைப் பிடியின் சமகாலத்தவர்கள், பி.பி. மீது ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் சிலரிடமிருந்து பட்டியலைச் சரிபார்த்துத் தரும்படி கேட்டிருந்தேன். இது ஆய்வின் ஒரு பகுதி என்பதையும் பட்டியலில் கண்ட விவரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டாம் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதற்குப் பலமுறை நினைவுபடுத்தியும் ரகுநாதன் பதில்தரவில்லை. ஆனால் இத்தகவல்களை என் அனுமதியின்றி பயன்படுத்தி கொண்டிருக்கிறார். என் உழைப்பிலிருந்து அவர் சுரண்டியதை அவரிடமிருந்து நான் பெற்றதாக எழுதவேண்டும் என்கிறார். அறிவினைச் சுரண்டுவதும் சுரண்டல்தான். தமிழ் முற்போக்கு எழுத்து பிதாமகன் இதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

2

ரகுநாதன் பி.பி.யின் கதைகளின் எண்ணிக்கை குறித்து நான் ஒரு முடிவிற்கு வந்துள்ளதாகக் கூறுகிறார். வரையறுக்கலாம் என்றுதான் கூறுகிறேன். ஆம் என்ற விஞ்சியே மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்பதை உணர்த்திவிடுகிறது இல்லைவா? "தழுவல் கதையை அகற்றும் நோக்கத்துடன் விரிவான ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை இவ்வாய்வு முன்மொழிகிறது" என்றும் கூறினேன். இது நிகழும்போது எண்ணிக்கை மாறிவிடும்தானே?

'பி.பி.யினால் தோந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளைக் கொண்டவை' என்ற சொற்றொடரோடு 'பி.பி. உயிரோடு இருந்த காலத்தில்' என்ற தன்னுடைய சொற்றொடரை இணைத்து நான் கருதாத பொருளைத் திணிக்க முயல்கிறார் ரகுநாதன். பி.பி.யால் தோந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளைக் கொண்டவை ஆண்கள், காஞ்சனைய, பி.பி. கதைகள் என்ற மூன்று தொகுதிகளும் என்றே கூறுகிறேன். முதலிரு தொகுதிகளிலும் கதைத்தொழிற் காரணங்களை அவரே கூறுகிறார். 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' தொகுதிக்கான கதைகளைத் தெரிவு செய்வதிலும் அவருடைய பங்கு உண்டு என்ற தகவலை என்னால் பெற முடிந்தது 'நவயுக பிரசாரம்' வேகமாகச் சரிந்து கொண்டிருந்தது பி.பி.யும் வாழ்வின் மிகுந்த நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டார். இச்சூழலில் சிறுசிறு தொகுப்புகளாகத் தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை பெருக்கத்திற்கு அவருடைய கதை தெரிவே காரணம் என நான் எவ்வாறு கூறுமுடியும்.

கட்டுரையின் மற்றொரு பகுதியில் ஊழியனில் வெளியான தழுவல் கதைகள் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் தொகுப்புகளில் இடம் பெறவில்லை என்கிறேன். (1) நல்ல வேலைக்காரன் (சொ.வி. 31-8-34), (2) பயம் (சொ.வி. 7-9-34), (3) தேக்கம் கன்றுகள் (சொ.வி. 28-9-34), (4) கொலைகாரன் கை

(நந்தன் 14-12-34), (5) சமாதி (நந்தன் 21-12-34) ஊழியனில் வெளியான இக்கதைகள் எதுவும் முற்றிலும் துவக்க காலக்கதைகளின் தொகுப்பான 'ஆண்மை'யில் இடம் பெறவில்லை. புதுமைப்பித்தன் கதைகளிலும் இடம் பெறவில்லை. காஞ்சனையில் ஒரு சில துவக்ககால கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அதிலும் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் ஊழியனில் வெளியான அகல்சைய, தெருவிளக்கு, கலியாணி போன்ற கதைகள் 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. பி.பி. தழுவல் கதைகளைப் பறக்கணித்துள்ளார் என்ற என் நிலைப்பாடு சரியானதுதானே.

வேங்கடாசலபதி கண்டெடுத்த கொலை அனுபவம்' என் கணக்கில் விடுவதின் காரணத்தை நான் தெளிவுபடுத்தியாக வேண்டும் கதைகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவது என் நோக்கமல்ல. ஒழுங்கு படுத்தவதுதான் என் குறி³

படைப்புகளை முழுமையாகப் பரிசீலனை செய்த பின்பே அவற்றிற்கு இடம் தந்திருக்கிறேன். சொ. விருத்தாசலத்தின் ஏதாவது ஒரு புனைபெயரில் வெளிவந்த தினால் அல்ல. அப்படி ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் 'மனநிலை' கதையைப் புதுமைப்பித்தன் கதை என்றல்லவா நான் கூறியிருக்க வேண்டும். முதன்முதலாக அக்கதையை நான்தான் புதுமைப்பித்தன் கதை அல்ல என இனங்கண்டிருக்கிறேன். ரகுநாதனின் நாகரிகமான மொழியில் 'மயிளா...' ஆய்வாக இருக்கலாம். 'நந்தன்' என்ற புனைபெயரில் வெளியாகி உள்ள கதைகள் அனைத்தும் தழுவல் கதையாகவே உள்ளன. சொ.வி. என்ற புனைபெயரில் வெளியான கதைகளுள் ஒன்று கதைகளைத்தவிர பிற அனைத்தும் தழுவல் கதைகளே. தழுவல் கதைகளைத் தெளிவான ஆய்வுத் திட்டத்தின் படிதான் சொந்த கதைகளிலிருந்து வேறுபடுத்தினேன். டி.கே.சி. கரங்களில் கம்பன் கவிதைகளுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தும் கணக்கில் கொள்ளப் பட்டது. சொ.வி. என்ற புனைபெயரில் வெளியான 'கொலை அனுபவம்' தழுவல் என்றே முடிவு செய்யப்பட்டது ஒரு சிலரின் கைங்கரியத்தால் தழுவல் கதைகள் ஒரு மேதையின் படைப்புகளில் நுழைக்கப்பட்ட விபத்து என்றமலம் நிகழ்ந்துவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடன் செயல் பட்டிருக்கிறேன். நவம்பர் 92 சுபமங்களா இதழில் 'பி.பி.யின் தழுவல் கதைகளாகச் சொல்லப்படும் ஆறு கதைகள் பி.பி.யின் தமிழ் நடைகளைக் கொண்டிருக்க வில்லை' என்கிறார் ரகுநாதன். அவர் பார்வையில் "கொலை அனுபவம்" புதுமைப்பித்தனின் நடைகளைக் கொண்டிருக்கிறதா? இறுதி பத்தி ஒன்றில்தானே புதுமைப்பித்தன் இலேசாகத் தலைகாட்டுகிறார்.

புதுமைப்பித்தனின் தழுவல் கதைகள் தொடர்மான தகவல்களை வேண்டுமென்றே திரித்தும் பாட்டியும் கூறுகிறார் ரகுநாதன். சுபமங்களா இதழில் தழுவல் கதைகளை ஊழியனின் மற்றொரு துணை ஆசிரியரான இச்சக்கிமுத்துசிவம் எழுதியிருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகத்தை எழுப்புகிறார். 1988இலேயே புதுமைப்பித்தனின் புனைபெயர்களுள் ஒன்றாக நந்த(தி)தன் என்பதை அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படியானால் 21-12-34 ஊழியன் இதழில் நந்தன் எழுதிய சமாதி எவ்வாறு புதுமைப்பித்தன் எழுதியதில்லை என்றாகிவிடும். குறிப்பிட்ட இக்கதைகளை

அவர் சொந்தக் கதைகளாக நான் கொள்ளவில்லை என்பதற்கான காரணங்கள் வேறு சைவ புராண கதை மரபில் சிவன் பார்வதிக்குக் கூறிய கதைகளைக் கேட்டு முனிவர்களுக்குக் கூறியவா நந்தி இங்கேயும் மற்றொரு மொழி படைப்பாளி (சிவன்) அங்குள்ள மக்களுக்கு (பார்வதி) கூறிய கதைகளை நந்தி தமிழர்களுக்குப் புரியப்படி கூறுகிறார். தன் பணியை உணர்ந்த புனைபெயரைச் சூட்டிக் கொள்கிறார். இது துணை ஆசிரியரின் பணியாகக் கூட இருக்கலாம் இல்லைவா? இச்சலுகையை அவருக்குத் தரலாம் என்கிறேன். புதுமைப்பித்தன் கதைகள் அவர் பயன்படுத்திய புனைபெயர்களோடு தொகுக்கப்பட வேண்டும்.

"புதுமைப்பித்தன் உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவருடைய தழுவல் கதைகளையும் இலக்கியத் திருட்டுகளையும் ஏன் அம்மலப்படுத்தவில்லை. அப்போது ஏன் வாயடைத்து இருந்தார்கள்" என ரகுநாதன் சுபமங்களாவில் கேட்கிறார். இலக்கியத் திருடராக எப்போதும் யாரும் அவரைக் குறிப்பிடவில்லை. ஓர் ஆய்வாளரின் மேலோட்டமான முடிவு இது. இதை வெளிப்படுத்தவே விவாதங்களில் நானும் பங்கெடுக்க நேர்ந்தது ஆனால் அவர் தழுவல் கதைகள் எழுதவில்லை என யாரும் மறுக்க முடியாது. ரகுநாதன் கூறுவது போல் அல்ல. புதுமைப்பித்தனின் வாழ்நாளிலேயே பலமான விவாதங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது 22-7-34 மணிக்கொடி இதழில் வெளியான 'கவந்தனும் காமனும்' தழுவல் கதை என புதுமைப்பித்தன் கதைகளுக்கு மதிப்புரை எழுதிய ரா.ஸ்ரீ தேசிகன் கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆல்.ட.ஸ் ஹக்ஸ்டீயின் கதை என முலத்தைக் கூட குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் இதைவைத்து அவரை மதிப்பிட யாரும் முனையவில்லை. எடுத்த துக்காட்டாக 1938இல் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை முன்றிறுத்தி விளக்க முயல்கிறேன்.

1937 ஏப்ரல் 25 முதல் மணிக்கொடி இதழில் யாதா மார்க்கம் துவங்கப்பட்டது தழுவல் போக்கிற்கெதிராக புதுமைப்பித்தன் குரல் எழுப்பினார். பி.எஸ். ராமையா அவர் எண்ணத்தினையே பிரதிபலித்தார். 1938 பிப்ரவரியோடு ராமையாவிற்கும் மணிக்கொடிக்குமான தொடர்பு அறுந்தது உடன் புதுமைப்பித்தனும் தொடர்பினை அறுத்துக் கொண்டார். 1-3-38 மணிக்கொடி இதழில் பக்கம் 64இல் பிரெளனிங் எழுதிய 'ஒரு சின்னக்கதை' கொட்டை எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. 55ஆம் பக்கத்தில் குபாவின் ஓரங்க நாடகம் அசாதாரணமான அச்ச அமைப்பு. இக்கதையைப் படித்த வாசகர்களுக்குத் தவறாது நினைவில் வருவது புதுமைப்பித்தனின் 'கனவுப் பெண்' தான். 16-9-34 மணிக்கொடியில் புதுமைப்பித்தன் என்னும் புனைபெயரில் வெளியான கதை இது. பிரெளனிங் கதையில் அழகியும் சீமட்டியுமான பாப்பிரியாவின் அழகில் மையல் கொண்ட ஏழைக் காதலன் அந்த நிமிடத்தை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள அவளுடைய நீண்ட கூந்தலைக் கொண்டே அவள் கழுத்தை நெரித்து கொண்டு விடுகிறான். கனவுப் பெண்ணில் சோழ அரசன் தாழியாக அழகியைக்கருத, அவள் அரசன் எனத் தன்னை மதியாதபோது தாய்மையின் கனிவு பொங்கும் அவளை

அவள் நீண்ட கூந்தலைக் கொண்டே கழுத்தை நெரித்துக் கொண்டு விடுகிறாள்.

குறிப்பிட்ட இக்கதையை ஏன் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். ஒன்று இக்கதை பு.பி. என்ற பெயரில் வெளியானது. அதுவும் மணிக்கொடியில். மற்றொன்று பு.பி. மீதான வ.ரா.வின் மதிப்பீடு தொடர்புடையது. புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் மீதான முதல் மதிப்பீடு வ.ரா.வினுடையது. அதுவும் ஆறுகதைகளே வெளியான நிலையில் முன்வைக்கப்பட்டது 10-3-34 காந்தி இதழில் வெளியான இது மிகமிக முக்கியமானது.

அன்றைய தூழலில் மணிக்கொடியில் எழுதியவர்கள் அனைவருக்கும் வராதான் இலட்சிய வழிகாட்டி. சொக்கலிங்கம் கூறுவதுபோல் "வாலிபத் தமிழருக்கு இலக்கிய இஞ்சக்ஷன் செய்த வண்ணமாயிருந்தவர்." அந்த வரா. கூறுகிறார். "பு.பி. என்ற கனவானை (பேர்வழி) என்றால் அவர் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கக்கூடும். எனக்கு நேரில் தெரியாது இவர் எழுத்தில் இடக்கு ரொம்ப ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது பரம ரஸிகள். எழுத்தையும் நிகழ்ச்சியையும் எதிர்பார்க்க முடியாத வகையில் சுழற்றுகிற ஜால வித்தையில் இவர் கைதேர்ந்தவர்." "வரலாை மயங்க வைத்த இந்த ஜாலவித்தை பு.பி.னுடையது அல்ல என மெளனமாகக் கூறுகிறது 1938 மணிக்கொடி. சிட்டியைப் போல் அவதூறாக மாற்றவில்லை. ரகுநாதன் கூறுவதுபோல் "மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் பு.பி.யின் தனிச் சிறப்புகளைத் தெரிந்து கொள்ளவோ, புரிந்து கொள்ளவோ அங்கீகரிக்கவோ விரும்பவில்லை" என்று நோக்கிலும் செயல்படவில்லை. தங்களுக்கும் பு.பி.க்குமான இடைவெளியை உணராதே இருந்தார்கள். சமகாலப் பார்வையில் இதனை எதிர் கொண்டால் இந்த 'ஜாலவித்தை' இன்று பொருட்படுத்தும்படியான சாதனை அல்ல. இதைவிடப் பலபடி புதுமைப்பித்தன் உயரே சென்றிருக்கிறார். மற்றொருவர் உயிர்ச்சத்தை உறிஞ்சிக்கொண்டு அவர் உயிர் வாழவில்லை.

"இந்தத் தழுவல் பழக்கம் அவரை கடைசி வரைவிடவே இல்லை." என்ற கராசு கூற்றில் ரகுநாதன் குறிப்பிடுவதுபோல் அவதூறு எங்கே இருக்கிறது. வேதனை தானே மிஞ்சுகிறது. யாதிரா மார்க்கம் வெளிவருவதின் முன்னால் அவர் எழுதிய தழுவல் கதைகளை விட்டுவிட்டார். தழுவல் குறித்து தன் தெளிவான பார்வையை முன்வைத்தபின் அவர் எழுதிய தழுவல் கதைதான் உறுத்தலாக அமைகிறது எனவேதான் நேர்மையுடன் 39இல் அவர் எழுதிய தழுவல் கதையான 'விபரீத ஆசையை'ப் பு.பி.யின் தழுவலுக்குச் சான்றாக முன்வைத்திருக்கிறேன்.

புதுமைப்பித்தனின் தழுவல் கதைகள் எதுவும் அவருடைய சொந்தக் கதைகளின் சாதாரண தரத்தினைக்கூட எட்டாதவை. என்றாலும் தழுவல் செய்திருக்கிறார். விடுவிக் முடியாத மிகப்பெரும் புதிர் இது. தழுவல் கதைகள் அனைத்தும் கொலை, துப்பறிதல், இயல்பு பிறழ்ந்த மனநிலை தொடர்பான மனோதத்துவம் என்ற முன்றையுமே விஷயமாகக் கொண்டவை. அவருடைய சொந்தக் கதைகள் எதுவும் இவற்றைக் கதைப் பொருளாகக் கொள்ளவில்லை. தான் எழுத விரும்பாததைப் பிறரிடமிருந்து தழுவல் செய்துவிட்டிருக்கிறார். இதில்தான் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

இச்சிக்கலை இரு வழிகளில் நாம் அணுக வேண்டும். சொ. விருத்தாசலம் என்ற மனிதனுக்கு இவற்றில் இனம்புரியாத மன ஈடுபாடு இருந்திருக்கிறது அதே சமயம் படைப்பின் மூலம் இந்த ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்த மனதடங்கல்களும் இருந்திருக்கிறது எனவே தழுவல் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு மனோதத்துவ அறிஞன் மட்டுமே இப்பதிரை விடுவிக் இயலும்.

அன்றைய தூழலில் ஆங்கில வாசகர்களுக்கு (தமிழ் வாசகர்களுக்கு எண்ணிக்கையில் எவ்வகையிலும் குறைந்தவர்கள் அல்லர் இவர்கள்) வாசக விருப்பம் இதுதான். பு.பி. இவர்களைக் குறியாகக் கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் விரும்பியதைத் தர முயன்றிருக்கிறார். தன்னை அடையாளப் படுத்தாத புனை பெயர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். ஆனால் இந்த வாசகர்கள் தமிழில் விரும்பியது காதலைத்தான். கல்கிக்கு இது நன்றாகவே புரிந்திருக்கிறது. ஒரு சமூகவியலாளனின் களம் இது சாதகமான நிலையில் உள்ளவர்கள் பந்தினைக் கோலுக்குள் தள்ளலாம். இலக்கிய விமர்சகனுக்கு இதில் செய்வதற்கு ஏதுமில்லை.

நான் சேர்த்திருக்கும் ஐந்து கதைகளுமே சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. ஆறாவது கதையான 'நிர்விகற்ப சமாதி' சொந்தக் கதையாக இருந்தும் கூட யாருக்கும் வேண்டாத ஒன்று. ஒருவேளை ரகுநாதனின் சிபாரிசு தேவையாக இருக்கலாம்.

'சுபமங்கலம்' இதழில் இந்த உண்மைகளை நான் முன்வைக்க முன்வந்தபோது அது விவாதத்தையே முடித்துக் கொண்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பக்தகுசேலா - இக்கதையும், இது தோற்றுவித்த விவாதமும் தமிழ்ப் படைப்புலகிலும், புதுமைப்பித்தன் வாழ்விழும் மிக முக்கியமான நிகழ்வுகள். ராஜாஜிக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்குமிடையே நிகழ்ந்த நேரடி விவாதத்தில் பி.எஸ். ராமையாவும், கிராமம் கலந்து கொண்டனர். ராஜாஜி தவிர்ந்து வினையோர் இது குறித்து எழுதியமுள்ளனர். பி.எஸ். ராமையாவின் பதிவு மணிக்கொடி காலம் தொடர் கட்டுரையில் உள்ளது. கிராம எழுத்து 1953 ஏப்ரல் 39 இதழில் பதிவு செய்துள்ளார். புதுமைப்பித்தனும் எழுதியுள்ளார். மணிக்கொடி காலம் இக்கதையை 'பக்தகுசேலா 1936 மாதல்' என்கிறது. கிராம எழுத்து நவீன மாதல் என்கிறார். இருவருமே நிகழ்ச்சி 1936இல் நிகழ்ந்தது என்கின்றனர். என்னுடைய குறிப்பு 'பக்தகுசேலா 1936 மாதல்' அக்டோபர் 1936 31 மணிக்கொடி என்கிறது. 1953இல் வெளியான தமிழ்ச்சுடர் நிலையத்தின் 'அவனும் அவளும்' தொகுப்பு 'பக்தகுசேலா கரியக மாதல்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

2. பு.பி. வரலாறு 1951 பதிப்பை நான் காணும் வாய்ப்பினை பெறாததால் நவயுகப்பிரகாரைய தொகுப்புகளைக் குறித்த அறிவினை பெறவில்லை என்கிறார். 1991ஆம் வருட பதிப்பில் கூட 49ஆம் பக்கத்தில் ரகுநாதன் தொகுப்புகளைக் குறித்த விபரங்களைத் தந்திருக்கிறார். பதில் எழுதும் போதாவது ஒருமுறை நூலை புரட்டிப் பார்த்திருக்கலாம்.

3. எண்ணிக்கையைக் கூட்டி புகழ்பெற

யாருக்காவது ஆசை இருக்குமானால் காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கு ஊழியன் இதழ்கள் முழுமையும் உள்ளன. 'கொலை அனுபவம்' போல் இன்னும் அரை டஜன் தேறும்.

4. 9-7-33 காந்தி இதழில் வரா.

வேதசகாயகுமார்

வேதசகாயகுமார் துணிய முற்பட்டது ஏன்?

வேதசகாயகுமார் 'புதுமைப்பித்தனின் கதைகளின் கதை' கட்டுரையிலும், 'கட்சிப் தர்பார்' பற்றிய விமர்சனத்திலும் (காலச்சுவடு-11) என்னைப் பற்றிக் கூறியிருந்தவற்றுக்கு மட்டுமே 12 இதழில் என் பதிலைக் கூறியிருந்தேன். கட்சிப் தர்பார் விமர்சனத்தில் அந்நூலின் இறுதி அத்தியாயம் (அத.18) புதுமைப்பித்தன் எழுதியதே என்று அவர் வாதிட்டிருந்ததற்கு நான் பதில் கூறவில்லை. என்றாலும் கட்சிப் தர்பாரில் புதுமைப்பித்தன் எழுதியிருந்த பகுதியை மட்டும் மறுபதிப்புச் செய்த பொதியவெற்பனை சென்று இதழில் அதற்குப் பதில் கூறி, பாசிதைப்பைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தனுக்கும் ராமரத்தினத்துக்கும் இருந்த எதிரெதிரான கண்ணோட்டங்களை ஓரளவுக்குச் சுட்டிக்காட்டி, நூலின் இறுதி அத்தியாயம் ராமரத்தினம் எழுதியதே என்பதைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டார். இதன்மூலம் அவர் என் வேலையைச் சுலபமாக்கிவிட்டார்.

வேதசகாயகுமார் கட்சிப் தர்பாரின் 17ஆவது அத்தியாயம் "மற்றொரு உலக யுத்தம் நடக்குமா?" என்ற கேள்விக் குறியோடு முடிவற்றவைக் கொண்டு, (கட்சிப் தர்பார் 1939 செப்டம்பரில் இரண்டாம் உலக யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன் எழுதப்பட்ட நூலாகையால்) "தூக்கரீதியான முடிவுறையாக இந்த இறுதி வரி அமைந்து விடுகிறது" என்று முடிவு கட்டியது சரியே. இதனைக் கொண்டு அடுத்து வரும் 18ஆவது அத்தியாயம் ராமரத்தினம் எழுதியதல்ல, புதுமைப்பித்தன் எழுதிச் சேர்த்தே என்று முடிவு கட்டியதில் தான் அவர் தவறு செய்துவிட்டார். இந்த அத்தியாயம் நூலை எழுதி முடித்த பின், இறுதியாக எழுதி ஓட்டவைத்த அத்தியாயமே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அதை எழுதியது யார் என்று இனம் காணும் விஷயத்தில், அந்த அத்தியாயத்தின் மொழி நடை புதுமைப்பித்தனின் மொழி நடையிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதைக் கொண்டு மட்டுமல்லாமல், அதன் நோக்கையும் போக்கையும் புரிந்து கொள்வதன் மூலமும் அதை எழுதியதும் ராமரத்தினம்தான் என்பதை வேதசகாயகுமார் அறிந்து கொண்டிருக்கலாம்; புரிந்து கொண்டிருக்கலாம். அவ்வாறு அறியவும் புரியவும் அவர் தவறிவிட்டாரா?

புதுமைப்பித்தனைப் பொறுத்தவரையில் அவரது எழுத்துலக வாழ்க்கையின் துடைக்கத்திலேயே அவருக்கு வுழியலரைப் பற்றி ஓர் ஆணித்தரமான கருத்து உருவாகி விட்டது என்று கொள்வதற்கு நமக்கு இடமுண்டு. உதாரணமாக, தம் பிள்ளைகள் நீத்தண்ணீரைக் குடித்து வளரும், அவர்களுக்குப் பசும்பால் தேவையில்லை என்று கூறும் அளவுக்கும், தமக்குத்

தெரியாமல் தம் மனைவி வீட்டில் வாங்கிக் கட்டியிருந்த பசுமாட்டை அடிமாட்டு விலைக்கு விற்பனை விடுகின்ற அளவுக்கும், வீட்டில் தாம் வைத்ததே சட்டம் என்று பிடிவாதமாக நடந்து, வீட்டில் தமது சர்வாதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் "பால்வண்ணம் பிள்ளை"யைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் 1934இல் எழுதிய கதையிலேயே, "பால்வண்ணம் பிள்ளை ஆபீஸில் பசு, வீட்டிலோ ஹிட்லர்" என்றுதான் அவரை நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார் (புதிய ஓளித் தொகுப்பு). இதன் பின்னர் அவர் எழுதிய 'துன்பக்கேணி' என்ற கதையிலும், கோடை வொயிலின் 'சகிக்க முடியாத கொடுமையைப் பற்றிக் கூறும்போது, "வெள்ளிக் கிழமை மத்தியான்னம் வெயிலின் ஆதிக்கம் ஹிட்லரை நல்லவனாக்கியது" என்று ஒப்பு நோக்கிக் கூறுகிறார். மேலும், அவர் ஹிட்லரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் 'க்ப்சிப் தர்பார்' என்ற தலைப்பில் (இந்தத் தலைப்பு புதுமைப்பித்தன் வழங்கியதே என்பதில் நமக்குச் சந்தேகம் ஏற்படத் தேவையிலலை. முனோலினியின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக்கு அவர் 'பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி' என்று தலைப்பிட்டுள்ளதிலிருந்தே இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்) எழுத முற்படும்போதே "பூகோளப் பத்திரிகை அழிந்துவிட்டது" என்றுமனியை இப்போது யாவரும் கண்டு பயப்படும் ஒரு பெரிய கோர உற்பாதமாக ஆக்கிவிட்ட அவனது ஜீவிய சரித்திரம்" என்று கூறியே, அவனது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்குகிறார் (க்ப்சிப் தர்பார், முதல் பதிப்பு பக். 2).

மேலும் அவர் 'பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி' என்ற நூலிலும் பாசிஸம் மற்றும் நாஜிஸம் பற்றிக் கூற வருகிறபோது, "சோனியாக மெலிந்து வந்து முதலாளித்துவம் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, மிகுந்த பயத்துடன் பெற்ற குழந்தைதான் பேஸிஸமும் நாஜிஸமும்" என்றே எழுதியுள்ளார் (பக். 232). இந்த இரட்டைப் பிறவிகளில் ஒன்றான பாசிஸத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போதும், "பேஸிஸம் புதிதாகப் பிறந்த தத்துவமல்ல; புராதன எதேச்சாதிகாரத்துடன் தற்போதைய மிஷின் யுகத்தின் அவசியத்துக்கேற்ப, மனிதச் சிந்தனையைச் சுதந்திரத்தையும் நச்சுலவதற்காகக் கட்டிக் கோக்கப்பட்ட கடுதாசிக் குப்பையே அது" என்றே புதுமைப்பித்தன் அதனை இனம் கண்டிருக்கிறார் (பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி பக். 247). அது மட்டும் அல்ல. 1944 ஜனவரியில் வெளிவந்த அவரது 'அதிகாரம் யாருக்கு?' என்ற நூலிலும், "மக்கள் ஆட்சியில் நிர்வாக யந்திரமானது உறுதி சற்றும் இல்லாத பதவி வேட்டை உடம்புகளிடம் அகப்பட்டு, சமூகத் தொட்பை இழந்து நிர்வாகத்தை நலப் பங்கீடு அங்காடியாக ஆக்கி விடும் பொழுது இந்த பாசிஸம் என்ற முதலாளித்துவ சமூகத்தின் வக்கரித்த ஆட்சி உதயமாகிறது" (பக். 34) என்றும் அவர் எழுதியுள்ளார். இவைவெல்லாம் நாஜிஸம் மற்றும் பாசிஸம் பற்றிப் புதுமைப்பித்தனுக்கு எத்தகைய கண்ணோட்டம் இருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

ஆனால் இதற்கு நேர்மாறாக, பொதியுவெற்பன் சுட்டிக்காட்டியபடி, ராமரத்தினம் ஹிட்லரை ஓர் "யுக புருஷ"னாகவே காண்கிறார் (க்ப்சிப் தர்பார் முதற்பதிப்பு பக். 134). அவர் ஹிட்லரை யுகபுருஷன் என்று கூறத் துணிந்த 18ஆவது

அத்தியாயத்தின் தலைப்பு 'ஜனநாயகமா, சர்வாதிகாரமா?' என்பதாகும். இந்தக் கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு இந்த அத்தியாயத்தை எழுதப் புகும் ராமரத்தினம் ஹிட்லரை விதந்தோதிப் பாராட்டி, எழுப்பியுள்ள கேள்விக்கு, ஜனநாயகத்தைக் காட்டிலும் சர்வாதிகாரமே சிறந்தது, தேவையானது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிலளிக்கும் நோக்கிலும் போக்கிலும் அத்தியாயம் முழுவதையும் எழுதியிருக்கிறார். "ஜனநாயகம் என்ற வார்த்தையை அளவுக்கு மீறி வற்புறுத்தி, அதற்கு மதிப்பில்லாமல் செய்து வருகிறோம். நாம் ஒருபுறம், நரி ஒரு புறமாகப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்த இத்தாலியை ஒன்று சேர்த்தது ஜனநாயகமல்ல; முனோலினியின் சர்வாதிகாரம்தான். பாட்டாளி மக்களின் பரிபூரண ஆதிக்கம் நடைபெறும் ரூஷியாவில் நடப்பது ஜனநாயகமல்ல; ஸ்டாலினின் சர்வாதிகாரம்தான். மகா யுத்தத்தில் ஜெர்மனியுடன் சேர்ந்து தோல்வியடைந்து அவமானப்பட்ட துருக்கி இன்று இவ்வளவு உன்னத ஸ்திதிக்கு வந்தது ஜனநாயகத்தினால் அல்ல; கமால் பாஷாவின் சர்வாதிகாரத்தினால்தான்" என்றெல்லாம் சர்வாதிகாரத்துக்கு வக்காலத்து வாங்கும் விதத்திலேயே எழுதிச் செல்கிறார் ராமரத்தினம் (க்ப்சிப் தர்பார் முதற்பதிப்பு பக். 137-138). அது மட்டும் அல்ல. அத்தியாயத்தின் இறுதிப் பகுதியில், "ஹிட்லர் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனேயே ஏதோ பேய் பிசாசு வந்து விட்டது போல் காதைப் பொத்திக் கொள்ளும் ஜனநாயக வேஷம் போக வேண்டுமென்றுதான் நாம் வற்புறுத்துகிறோம்" என்றும் அவர் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார் (பக். 139). "ஏதோ பேய் பிசாசு வந்து விட்டது போல்" ஹிட்லரைப் பார்த்து அஞ்சக்கூடாது என்று கூறும் ராமரத்தினம் எங்கே? "யாவரும் கண்டு பயப்படும் ஒரு பெரிய கோர உற்பாதம்" என ஹிட்லர் ஜெர்மனியை வருணித்த புதுமைப்பித்தன் எங்கே?

அது மட்டும் அல்ல. இந்தியாவுக்குடைய, இந்தியா சுதந்திரமடைய, சர்வாதிகாரத்தன்மை படைத்த ஒரு தனி நபரின் தலைமை வேண்டும் என்று ராமரத்தினம் மறைமுகமாகக் கூறுவதோடு (பக். 132), "இந்தியர்களான நமக்கும் அதைக் (சாம்ராஜ்ய ஆசையை - ரகுநாதன்) கண்டிருக்கும் உரிமை இல்லை; நமக்கு சாம்ராஜ்ய ஆசை இல்லை என்று சொன்னால் உஊரார் சிரிப்பார்கள். நம் வீடு நமக்குச் சொந்தமான பிறகல்லவா அதைப் பற்றிப் பேச முடியும்? அதற்குமுன் நமக்கும் சாம்ராஜ்ய ஆசை கிடையாது என்று நாம் சொல்வது நம்முடைய கதியற்ற தன்மையை அழகிய வார்த்தைகளைக் கொண்டு மறைப்பது போல்தான்" (பக். 138) என்றும் எழுதி, சுதந்திர இந்தியாவும் ஹிட்லர் ஜெர்மனியும் போல் சாம்ராஜ்ய வேட்டைக் கொண்டதாகவே இருக்கும், இருக்க வேண்டும் என்று மறைமுகமாகக் கூறத் தமது பாசிஸப் பற்றையும் மனப் பான்மையையும் அம்பலமாக்கிவிடுகிறார்!

ராமரத்தினம் போன்றவர்களை இனம் காட்டும் விதத்தில்தான் புதுமைப்பித்தன் தமது 'அதிகாரம் யாருக்கு?' என்ற நூலில், "இந்த (பாசிஸ) ஆட்சியும் ஒரு தற்காலிகமான சாகைதான். சித்த வைத்தியத்தின் பாஷாண சிகிச்சை மாதிரி, இற்றுப்போன சமூகத்தை உயிர்ப்பிக்க இந்த சர்வாதிகாரம்தான் அவசியம் என

வாதிக்கிறவர்கள் உண்டு" என்று எழுதியுள்ளார் (பக். 34).

மேற்கூறியவற்றையெல்லாம் வேதசகாய குமார் அறிந்திருக்கவும் புரிந்திருக்கவும் இல்லை என்று நான் கூறத் துணிய மட்டேன். ஆனால் புதுமைப்பித்தனுக்கும் ராமரத்தினத்துக்கும் பாசிஸச் சர்வாதிகாரம் பற்றி அடிப்படையிலேயே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தன என்ற உண்மை இத்தனை நிதரிசனமாகத் தெரிகின்ற நிலையிலும், க்ப்சிப் தர்பாரின் இறுதி அத்தியாயத்தைப் புதுமைப்பித்தன்தான் எழுதியுள்ளார் என்று சாதிக்க, வேதசகாயகுமார் எவ்வாறு துணிந்தார் என்பதே கேள்வி. ஆனால் அவ்வாறு அவர் துணிய முற்பட்டது ஏன் என்ற ரகசியத்தை க்ப்சிப் தர்பார் பற்றிய அவரது விமர்சனத்தின் பிற்பகுதி காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது.

இந்தப் பிற்பகுதியில் வேதசகாயகுமார் "ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும் என்ற நூலில் ஸ்டாலினையும் சோவியத் கூட்டமைப்பையும் உயர்வாக மதிப்பிடும் புதுமைப்பித்தன், க்ப்சிப் தர்பார் முடிவுரையில் ஹிட்லரும் ஸ்டாலினும் அரசியல் எதிரிகளை ஒரே வகையில் கையாள்வதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஸ்டாலின் ட்ராட்ச்சிக் மோதலை எடுத்துக் காட்டாக முன்வைக்கிறார். பாசிஸ்ட் ஜடாமுனி முடிவுரையில் பாசிஸத்தையும் பொதுவுடைமையையும் இணையாகக் காண்கிறார். இரண்டுமே தேவையை இலட்சியமாக மாற்றி அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவதால் நிரந்தமானதல்ல எனக் கணிக்கிறார். சிறுகதைகளிலிருந்து வெளிப்படும் புதுமைப்பித்தனைப் போலவே, இங்கும் புதுமைப்பித்தன் சிமிழுக்குள் அடைபட்ட பிடிவாதமாக மறுத்து விடுகிறார்" என்று எழுதியுள்ளார். உண்மையில் பாசிஸத்தையும் பொதுவுடைமையையும் இணையாகக் கண்டு இரண்டுமே நிரந்தமானதல்ல என்று புதுமைப்பித்தன் எழுதியது வேதசகாயகுமாருக்கு இனிப்பாக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், ஸ்டாலினைக் குறை கூறிக் க்ப்சிப் தர்பார் இறுதி அத்தியாயத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள பகுதியும் அவருக்கு மிகவும் இனிப்பாக விருந்த காரணத்தால், அந்த அத்தியாயமே புதுமைப்பித்தன் எழுதியதுதான் என்று சாதித்து அதனைப் புதுமைப்பித்தனின் தலையில் கட்டவும் அவர் துணிந்து விடுகிறார். இதன்மூலம் புதுமைப்பித்தனையாரோ எந்தச் சிமிழுக்குள்ளோ அடைக்கப் பாடுபடுவதாகத் தமக்குத் தாமே கற்பனை செய்து கொண்டு, புதுமைப்பித்தன் சிமிழுக்குள் அடைபட்ட பிடிவாதமாக மறுத்து விடுவதாக எழுதி மகிழ்ந்து போகிறார். ஆனால் 1939இல் வெளிவந்த நூல்களில் பொதுவுடைமையையும் ஸ்டாலினையும் குறைகூறிச் "சிமிழுக்குள் அடைபட்ட மறுத்து" புதுமைப்பித்தன், அதன் பின்னர் நார்புத்தம் ஆண்டுகளில் எழுதிய ஸ்டாலினுக்குத் தெரியும் என்ற நூலில் ஸ்டாலினையும் சோவியத் கூட்டமைப்பையும் உயர்வாக மதிப்பிட்டு எழுதியதன்மூலம், சிமிழுக்குள் அடைபட்டுவிட்டாரா என்று வேதசகாய குமார் சிந்தித்துப் பாக்காதது ஏன் என்று தெரியவில்லை.

உண்மையில் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய வாழ்க்கைக் காலத்தில் மேலைநாடுகளிலும் இந்தியாவிலும் நிலவிய சூழ்நிலைகள், அப்போது நிகழ்ந்த

நிகழ்ச்சிகள், அவை மேலைய மற்றும் இந்திய எழுத்தாளர்கள், பிற அறிவுஜீவிகளின் உள்ளத்திலும் சிந்தனையிலும் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், இதனால் தோன்றிய கருத்துக்கள் அல்லது கருத்து மாற்றங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு, அந்தப் பின்னணியில் நோக்கினாலொழிய, புதுமைப்பித்தனின் கருத்துலகை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அந்தப் பின்னணியை விளக்கப்புகின், அது தனிக் கட்டுரையாகிவிடும். புதுமைப் பித்தன் வாசகர்கள் அதனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதால், 'புதுமைப் பித்தனும் சோஷலிசமும்' என்ற தலைப்பில் அந்தக் கட்டுரையை பின்னர் எழுதுகிறேன்.

விடுபட்டுப்போன விஷயம் :

காலச்சுவடு 12 இதழில் நான் வேதசகாய குமாரின் புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பற்றிய கட்டுரை சம்பந்தமாகப் பதில் எழுதிய காலத்திலும், புதுமைப்பித்தன் கலைமகளில் எழுதியிருந்த 'என் கதைகளும் நானும்' என்ற கட்டுரை எனக்குக் கிட்டவில்லை. இப்போது தான் அகப்பட்டது. இந்தக் கட்டுரையை வேதசகாயகுமாரும் படித்திருக்கிறார் என்பது புதுமைப்பித்தன் கதைகளின் கதை என்ற அவரது கட்டுரையிலேயே புலப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. புதுமைப்பித்தன் தமது கட்டுரையில், "நல்லதும் சோடையமாகச் சுவர் இருநூறு கதைகள் எழுதிவிட்டு, அப்பறம் அவற்றின் தூதரத்தைப் பற்றிக்

கவனிப்பது எழுதினவருக்கு ஒரு ரசமான பொழுதுபோக்கு" என்று எழுதியுள்ளார். நான் எழுதிய புதுமைப்பித்தன் வரலாற்றின் முதற் பதிப்பில் புதுமைப்பித்தன் கமர் இருநூறு கதைகள் எழுதியிருக்கிறார் என்று எழுதியதற்காக, என் தலையில் குட்ட முற்பட்ட வேதசகாயகுமார் இப்போது புதுமைப்பித்தன் தலையிலும் குட்ட முற்படுவாரா?

தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

(தடித்த எழுத்துகள் கட்டுரை ஆசிரியர் குறித்தவை)

(விவாதம் முற்றிற்று - ஆசு)

இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் 50 ஆண்டுகள்

ஆசிரியர் : சி.கா. செந்திவேல்

வெளியீடு : புதிய யூம் & சவுத் ஏசியன் புகஸ், 6/1 தாயார் சாதிப்

2ஆவது சந்தம், சென்னை 600 002 விலை : ரூ. 45

இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின்

50 ஆண்டுகள் என்னும் இவ்வரலாற்று நூல் ஏறக்குறைய 60 ஆண்டு காலத்திய வரலாறு. ஏன், இன்னும் முன்னதாக ஆங்கிலேயராட்சி ஏற்பட்டது முதல் இடதுசாரி இயக்கம் தோன்றும் வரையிலான இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார வரலாறும் இடம் பெற்றுள்ளது. இதை எழுதியவர் இடதுசாரி இயக்கத்தில் 30 ஆண்டுகளாகப் பங்குகொண்டு, புதிய ஜனநாயகக் கட்சி என்பதன் பொதுச் செயலாளராக இருக்கிறார். இடதுசாரி இயக்கத்தின் தோற்றம், இவ்வியக்கத்தின் ஆரம்ப காலத்துச் சாதனைகள், இயக்கத்தில் அவ்வப்பொழுது ஏற்பட்ட தொழிவுகள், பிளவுகள், பின்னடைவுகள் ஆகியவை பற்றிய விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் எழுதப் பெற்றுள்ள இந்நூலின் நோக்கம், "இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கத்தை மீட்டடுத்து சரியான தடத்தில் இட்டு முன்னோக்கி நகர்த்தும் பணிக்கு" உதவுவதேயாம்.

இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ள செய்திகள் பலவும் முன்னே குமாரி ஜெயவர்தனா போன்றோரின் நூல்களில் இடம் பெற்றவை. சமசமூகக்கட்சி இலங்கை பொதுவுடைமைக் கட்சி ஆகியவை ஆரம்ப காலத்தில் வாக்க அடிப்படையில் எல்லாத் தொழிலாளரையும் ஒன்று திரட்டி போராட்டங்கள் நடத்தியதிலிருந்தும் இனவாத அரசியலை எதிர்த்தலிருந்தும் மெல்லமெல்ல விலகி, பாராளுமன்ற அரசியலின் நிற்புறங்களுக்கு உள்ளாகி சிங்களப் பேரினவாதத்திற்குத் துணை போகும் அளவிற்கு இழிந்தது பற்றி இந்நூலில் கூறியிருப்பனவும் இதற்கு முன் வந்த பிறர் நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள வையே. எனினும் ஒவ்வொரு பின்னடைவிற்குமான காரணங்கள் இந்நூலில் விரிவாக அலசப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் பாட்டாளிவர்க்கம், பெருநகர்ப்புறத் தொழிலாளர்கள், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், கிராமப் புறத்து விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் என முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிந்துள்ளது.

இம்முன்று பிரிவுகளையும் வாக்க அடிப்படையில் ஒருங்கிணைத்து நாட்டின் முதலாளிய நிலப்பிரபுத்துவ ஆளும் வர்க்கங்களுக்கெதிராகப் போராட்டம் நடத்துவதே இடதுசாரி இயக்கத்தின் கடமையாகும். இப்படி ஒருங்கிணைவதை முறியடிப்பதே ஆளும் வர்க்கத்தினரின் கொள்கையாக இருந்து வந்துள்ளது. சிங்களப் பேரினவாதம் இவர்களின் போராயுதமாகச் செயற்பட்டு வருகிறது. இடதுசாரி இயக்கத்தினர் முதல் இரண்டு பிரிவினரிடையே செயற்பட்ட அளவிற்கு முன்றாம் பிரிவினரிடம் அக்கறை காட்டவில்லையெனத் தெரிகிறது. இதன் விளைவாக, கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலிருந்து வெளியேறிய ரோகன் விஜயவீராவின் தலைமையில் நிறுவப்பட்ட ஜனதா விழக்கி பெருமுனை எனும் அதிதீவிரவாத இயக்கம் 1967 முதல் தென்னிலங்கைக் கிராமப்புறங்களில் பரவி விவசாயிகள் இளைஞர்களைத் திரட்டி 1971இல் ஓர் ஆயுதந்தாங்கிய பேரெழுச்சியின் மூலம் சமதர்ம இலங்கையை அமைக்க முற்பட்டது. அதனை இடதுசாரிகளுடன் ஆதரவுடன் அமைக்கப்பட்ட ஐக்கிய முன்னணி அரசு இந்தியா, பாகிஸ்தான், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன், சீனா எனப் பல அயல்நாடுகளின் உதவியுடன் அடக்கி ஒடுக்கியது. பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்த எழுச்சி பற்றி இந்நூலாசிரியர் மிகவும் விரிவாகவே விமர்சித்துள்ளார். விஜயவீர மார்க்சீச லெனினிச இயக்கத்தைச் சீர்குலைக்க மாஸ்கோ நவீன திரிபுவாதிகளால் அனுப்பப்பட்ட எதிர்ப்புரட்சி வாதியென்றும் டிராட்ச்கியவாதியென்றும் ஒரே முச்சில் குற்றஞ்சாட்டி கண்டனம் செய்திருக்கிறார். இவ்வளவு அடக்கு முறைக்குப் பின்னும் மீண்டும் 1989இல் அந்த இயக்கம் ஒங்கிவளர, மறுபடியும் அரசு நேரடியாகவும் அடியாட்கள் மூலமாகவும் புரட்சிகர இளைஞர்களைப் மற்றவரையும் பல்லாயிரக்கணக்கில் கொன்று குவித்தது. இத்தகைய ஒரு பரந்துபட்ட புரட்சிகர இயக்கத்தைப் பற்றி வெறும் எதிர்மறையான

விமர்சனம் வைப்பது போதாது சிங்கள விவசாய மக்களை வென்றெடுக்காமல் எந்த இடதுசாரி இயக்கமும் புரட்சி நோக்கி அடியெடுத்து வைக்க முடியாது எனவே இது பற்றி மேலும் ஆழ்ந்த ஆய்வு தேவை. இந்நூல் கூறும் வரலாற்றில், இடதுசாரி இயக்கம் தொடர்ந்து பிளந்து கொண்டே போவதும், அப்பிளவுகளில் பெரும் பாலானவை சர்வதேச அரங்கில் உலக கம்யூனிஸ்டு இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவுகளின் எதிரொலிகளே என்பதும், இந்தப் பிளவுகள் சரியான செயற்பாட்டிற்கான சரியான தத்துவத்தை உருவாக்கத் தவிர்க்க முடியாதன என்பதும் நூலில் விளக்கப்படுகின்றன. குருஷ்சேவின் கோட்பாடுகளுக்கும் இலங்கைப் பொதுவுடைமைவாதிகளின் பாராளுமன்ற சுந்தரப்பவாதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பையும், டிராட்ச்கியவாதத்திற்கும் இலங்கை சமசமூகக் கட்சியின் தவறுகளுக்குமுள்ள தொடர்பையும் ஆராய்ந்துள்ளார். தவறான தத்துவமிருந்தும் சமசமூகக்கட்சி ஆரம்ப காலத்திலும் இடையிலும் சரியான நிலைகள் எடுத்தது எப்படி என்று புலப்படுத்தப்படவில்லை. பாராளுமன்ற சுந்தரப்பவாதத்தையும் அதிதீவிர வாதத்தையும் விலக்கி, ஒரு உண்மையான மார்க்சிய லெனினிச மாவோயிஸ்டு பாதையில் மக்களை வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் ஆசிரியர் அதற்கான திட்டத்தைத் தெளிவாக்க வில்லை. மார்க்சிய லெனினிசக் கட்சிகள் உட்பட இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளின் நிறைகுறைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளதே இந்நூலின் சிறப்பம்சம். இந்நூலில் சுட்டிக் காட்டப்படும் படிப்பினைகள் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தினருக்கு மட்டுமல்லாது இந்திய இடதுசாரி இயக்கத்தினருக்கும் பயனுள்ளவையாக இருக்கக்கூடும். மேலும் விரிவான ஆய்வுகளுக்கு இந்நூல் முன்னோடியாக விளங்கும்.

அச்சுப் பிழைகள் பல. அவை நீக்கப்பட்டிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். இலங்கை தேசப்படம், துணை துறப்படியல், இலங்கைக்கே உரித்தான சில சொற்களுக்கான அகராதி, இடதுசாரிக் கட்சிகளின் ஆங்கிலப் பெயர்கள் ஆகியவை அனுபந்தங்களாக வழங்கியிருந்தால் மேலும் பயனுடையதாக இருக்கும்.

ச.சீ. கண்ணன்

எழு கடல் தாண்டி

நந்தலாலா (மாள்-செட்டம்பர் 95)

இதழின் பெரும் பகுதியாக அமைந்திருப்பது கவிஞர் இன்குலாப்பின் விரிவான நேர்காணலும் அவரைப் பற்றிய கட்டுரையும். அவரது இளமைக்காலம், அரசியல், இலக்கிய தொடர்புகள், மக்களமீதான அன்பு, சில விமர்சனங்கள் எனப் பல தகவல்கள் பதிவாகியிருக்கின்றன. பேட்டியின் ஓரிடத்தில் கிணற்றில் இறந்து கிடந்த தனது கம்பூனீஸ்ட் தோழர் ஒருவரை நினைவுகூரும் இன்குலாப் அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக மற்றவர்கள் கூறியதை நம்பவில்லை, யாருக்காவது உதவப் போய்த்தான் கிணற்றில் விழுந்திருப்பார் என்று குறிப்பிடுகிறார். இன்குலாப் வாழ்வையும் மரணத்தையும் புரிந்து கொள்ளும் விதம் வேடிக்கையாகவும் கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாகவும் இருக்கிறது.

ஜெயமோகன் நந்தலாலாவில் வெளிவந்த 'திசைகளின் நடுவே' தொகுப்பின் மதிப்புரைக்கு மறுப்புரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். அரசியல் செய்திட்டத்திற்கு மாறாக இலக்கியத்தை அசலான மெய்காண் முறையாக மதிப்பதாக வாதிக்கும் ஜெயமோகன் விவாதங்களில் இவ்வளவு பதற்றமடையத் தேவையில்லை. மேலும் தனது பெற்றோரின் தற்கொலை போன்ற உணர்வு பூர்வமான நிகழ்வுகளை விவாதங்களில் எடுத்துக்காட்டுகளுக்கப் பிரயோகிப்பது சங்கடமான ஒன்று.

முருகேசு-சம்பரன், ராமையா-முருகவேள் ஆகியோரது கதைகள் பல பலவீனங்களைக் கொண்டிருந்தபோதும் நம்பிக்கையளிக்கும் முயற்சிகள். சாரமதி, வஐ.சு. ஜெயபாலன், நட்சத்திரன் செவ்விர்தியன், சுபா ஆகியோர் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர்.

முகவரி : **Nandhalala
133-1/1, Dimbula Road
Hatton
Sri Lanka**

சுமைகள் (ஆனி-ஆடி-ஆவணி 1995)

தலையங்கம் சந்திரிகா குமாரதங்காவின் புதிய சமாதானத் திட்டத்தை விமர்சிக்கிறது. சந்திராவின் கட்டுரை ஐரோப்பாவில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்டுவரும் நெருக்கடிகளை விவரிக்கும் அதே சமயம் கருணாவின் கட்டுரை ஐரோப்பாவில் உள்ள பல ஈழத் தமிழர்கள் இலங்கையில் சமாதானம் திரும்புவதை விரும்பவில்லை என்றும், சமாதானம் திரும்பினால் அகதி அந்தஸ்து மூலம் ஐரோப்பாவில் தற்போது அனுபவித்துவரும் சலுகைகளை இழந்து திரும்பி அனுப்பப் பட்டு விடுவோம் என்று பயப்படுவதையும் கூறுகிறது.

மல்லிகா சோமசுந்தரத்தின் கதை சிறுகதைக்கான வடிவ அமைதி கொண்டிராத போதும் ஈழத்துப் பெண்களின் வாழ்வில் மதிப்பீடுகளிலும் குடும்ப உறவுகளிலும் ஏற்பட்டுவரும் மாறுதல்களைப் பதிவுசெய்கிறது. மம்பாய் திரைப்படம் பற்றி வேறொரு இதழில் யமுனா ராஜேந்திரன் பாராட்டுணர்வுடன் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையைக் கடுமையாக விமர்சிக்கும்

பிரயாகரன் பம்பாயின் இந்துத்துவ முகத்தை சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

முகவரி : **Sumaihal
Post Boks: 415
9001 Tromsø
Norway**

அ/ஆ/இ (இதழ் 20 ஆடி 95)

'ஐரோப்பிய தமிழ் அரங்கு : சில குறிப்புகள்' என்ற முத்தையபிள்ளை நித்தியானந்தனின் கட்டுரை இலங்கைத் தமிழ் நாடக அரங்கு இலங்கையிலும் ஐரோப்பாவிலும் எதிர்கொள்ளும் பொதுவான சில பிரச்சினைகளை முன் வைப்பதுடன் 'அகஸ்தோ போலின் விரிவான மேற்கோளுடன் முடித்துக் கொள்கிறது. போதுமான பதிவு அல்ல.

சிவசேகரம், வயலின் இசைக் கலைஞர் எல். சுப்பிரமணியன் இசை நிகழ்ச்சிக்காக லண்டன் வந்திருந்தபோது அதன் அழைப்பிதழில் அச்சிடப்பட்டிருந்த புகழ்மொழிகளை விமர்சிக்கிறார். பிறப்பு, சாதனைகள், கௌரவங்கள் தொடர்பாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு துறை சார்ந்தும் கற்பிக்கப்படும் போலியான ஒளிவட்டங்கள் ஏராளமானவை. இந்த ஒளிவட்டங்கள் தேவையான தேவையில்லையா என்பதல்ல பிரச்சினை. இவை கலாச்சார ரீதியான அர்த்தங்களை வெளியிடுகின்றன. தீவிரமான நோக்கங்கள் கொண்டிருக்கின்றன. மனிதர்களை மேலான புனைவுகளாகச் சித்தரிப்பதில் இவை முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. எம்.ஜி.ஆர். மீதான 'புரட்சித் தலைவர்' என்ற படமும் ஆற்றிய செயல்களை நாம் அறிவோம். சிவசேகரம் போன்றவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை நுண்மையான தளங்களில் வைத்து ஆராய வேண்டும்.

சாள்சின் கதையும், இரா. இராஜின் குமார், ககன், சோலைக்கிளி, சிவசேகரம் ஆகியோரது கவிதைகளும் பத்தா மனோகரனின் லியனாடோ டாவின்சி பற்றிய குறிப்பும் யமுனா ராஜேந்திரனின் புத்தக விமர்சனமும் இதழின் பிற அம்சங்கள்.

முகவரி : **A AA IE
Post Bus 85326
3608 AH UTRECH
Nederland**

கவடுகள் (இதழ் 68-69 ஆனி-ஆடி 95)

'கவடுகள்' இரண்டு இதழ்கள் கிடைத்தன. நான்வேயில் நான்காண்டுகள் வசித்த வெளிநாட்டவர்கள் அந்த நாட்டின் உள்ளூராட்சி, மாநிலத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கலாம் என்ற வாய்ப்பின்கீழ் அங்குள்ள ஈழத் தமிழர்களின் கடமைகள் பற்றியும் அங்கு நிலவும் வெளிநாட்டவருக்கு எதிரான மனோபாவம் இத்தேர்தல்களில் வகிக்கும் இடம் பற்றியும் கட்டுரைகளும் பேட்டிகளும் வெளிவந்துள்ளன.

யமுனா ராஜேந்திரன் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் இயல்புகளை வரையறுக்கும் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியுள்ளார். புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் பல்வேறு வகைகளைக் குறிக்க முற்படுகிறார். அவசியமான முயற்சி. அதே சமயம் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தினமீது ஈழத்தில் இருந்தும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தும் தாக்குதல்கள் வருவதாகவும், இப்போதுதான் தள்ளிவிட்டிருக்கும் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தைக் கருக்கி விடவேண்டாம் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறார்.

தாக்குதல்களின் இயல்பு பற்றியோ யாருடைய தாக்குதல் என்பது பற்றியோ விவரங்களில்லை. ஈழ, புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் தமிழகத்தில் சிறிய பெரிய புத்திரிகைகளில் போதிய ஆதரவைப் பெற்றே வந்துள்ளது. அம்முயற்சிகளில் எந்த அளவு பொருட்டுத்தத் தக்கவை என்பது முக்கியமான கேள்வி. பல ஈழ, புலம் பெயர்ந்தோர் படைப்புகளும் இதழ்களும் ஈழம் பற்றிய செய்தித்தாள் குறிப்புகள் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளைக்கூட ஏற்படுத்துவதில்லை. வெறும் அனுதாபத்தால் இலக்கியம் வளராதது. ஈழப் படைப்பாளிகளுக்குக் கடுமையான சுய விமர்சனங்களும், விமர்சனங்களும் அவசியம். எதிர்கால ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் பிரமாண்டமான அனுபவங்களுடன் மகத்தான

படைப்பாளிகளுக்காகக் காத்திருக்கிறது. விமர்சனங்களால் அது கருகிவிடுமென யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

ப. திருநாவுக்கரசு ஜெர்மனியில் நாசிசத்தின் மறுபிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒன்பது திரைப்படங்கள் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார். அன்பரசன் இந்திய பாட்பாடையத்தையும், ஐரோப்பிய நாசிசத்தையும் ஒப்பிடுகிறார்.

கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், குறிப்புகள், கதைகள் முதலியனவும் இடம் பெற்றுள்ளன. கணேசலிங்கத்தின் பேட்டியும், புகைப்பட கலை பற்றிய விவரங்களும் வெளியாகி உள்ளன.

முகவரி : **Suvadugal Herslebs GT 43 0678 OSLO Norway**

எளவே இனி (அக்டோபர் 95)

கவிதைகள் : சேரன், என். ஆத்மா, காத்தான்குடி ரவீம்.
சிறுகதை : சண்முகம் சிவலிங்கம்.

சினிமா விமர்சனம் : மோகமுள் - சேரமான் கணக்காலிரும் பொறை.
அவர கிர (சிங்களம்) - விமுக்தி ஜயசுத்தர.

முகவரி : **Enavae Ine 190 Dharuzaena Old Police Road Akkaraipattu 01 Sri Lanka**

சக்தி

கட்டுரை : சுகந்தி, ராஜம் கிருஷ்ணன், சிந்துபார் கவி
கவிதை : சிவரமணி
கதை : தேவா

முகவரி : **Sakti Boks 99 OPPSAL 0619 OSLO 6 Norway**

ஹமீது

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தமும் திராவிடப் பொது எழுத்தும்

ஆசிரியர் : கோ. ஜெயபாலன்

வெளியீடு : சிலிக்குயில், 7 டாக்டர் பெசன்ட் ரோடு, கும்பகோணம் 612 001

பக்: 96 விலை: ரூ. 20

புதுக்கவிதையை இனங்காட்டுவது அதன் உள்ளடக்கமும் உருவமும். புத்தமிழையும் அதன் உள்ளடக்கத்தையும் உருவத்தையும் வைத்துத்தான் இனங்காண வேண்டும். தமிழைப் புதுமொழியாக - நவீனமொழியாக - ஆக்க விரும்புபவர்கள் உருவத்துக்குக் கவனம் தந்த அளவு உள்ளடக்கத்தில் கவனம் செலுத்தவில்லை. புதிய தமிழ் புதுக்கவிதையின் வீச்சையும் கையாள வேண்டும்; புதிய அறிவியலின் வளத்தையும் தனதாக்க வேண்டும். இவற்றை இயல்பாக, திறனோடு செய்ய மொழியின் உருவம் தன்னை வளர்த்துக் கொள்ள, மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். உருவத்தைத் தயார்படுத்துவதில் எழுத்து முறையும் சொல்லாக்கமும் அடங்கும்; ஆனால் இவை இரண்டோடு மட்டும் நிறைவிடுவதில்லை. இருப்பினும், தமிழர்கள் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்துக்கும் கலைச் சொல்லாக்கத்துக்கும் தந்த நேரத்தையும் விவாதத்தையும் மற்றவற்றுக்குத் தரவில்லை. இந்த இரண்டையும் கூட குறுகிய கண்ணோட்டத்திலேயே பார்க்கிறார்கள். எழுத்துச் சீர்திருத்தம் எழுத்தின் வடிவத்தையும் எண்ணிக்கையையும் (நெடுங்கணக்கு) பெரும்பாலும் கவனத்தில் கொள்கிறது; கலைச்சொல்லாக்கம் சொல்லைத் தூய்மைப்படுத்துவதில் அதிகக் கவனம் செலுத்துகிறது. கலைச்சொல் லாக்கத்துக்கும் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்துக்கும் நெடுங்கணக்கின் எண்ணிக்கை, சொல்லில் எழுத்துக்கள் வரும் முறை பற்றிய விவாதத்தில் தொடர்பும் உண்டு.

புதிய தமிழுக்கான எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பெஸ்கியில் துவங்கி ஆரவாரமில்லாமல் செய்யப்பட்ட சொற்களுக்கிடையே இடம் விட்டு எழுத்துவது சந்தி பிரித்து எழுத்துவது நிறுத்தக்குறிகள் போடுவது முதலானவை வழியாகத் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. செய்ததைவிட அதிகமாகப் பேசப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஜெயபாலனின்

நூல் இதில் ஒன்று எழுத்துச் சீர்திருத்தம் எழுத்து மொழி சீர்திருத்தத்துக்காகச் செய்கிற ஒன்று எழுத்து மொழி பேச்சை எழுதுகின்ற மொழி அல்ல; அதற்கென்று தனி இலக்கணம் உண்டு; தனித் தன்மைகள் உண்டு; தனிப் பயன்பாடுகள் உண்டு. ஆயினும் எழுத்துமொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் உள்ள இடைவெளியைக் குறுக்குவது மொழியை நவீனமொழிக்குவதில் முக்கியமான அம்சம். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய மொழிகள் நவீனமொழிகள் ஆனபோது அவை எழுத்துமொழியாக இருந்த லத்தீனிலிருந்து விடுபட்டுப் பேச்சுமொழியின் அடிப்பொறியை எழுத்து வளர்ந்தன; சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசியில் ஐப்பானியமொழி செம்மொழி நடையை விட்டுப் பேச்சுமொழியைத் தழுவி நவீனமானது. சீனா பீகிங் பேச்சின் அடிப்படையில் அமைந்த நாடுதழுவி ஒரு பொதுப் பேச்சுமொழியையும் (Putonghua) அதனடிப்படையில் எழுத்துமொழியையும் நிலைப்படுத்த முயன்றுகொண்டிருக்கிறது. இந்த மாற்றத்தில் எல்லா மொழிகளிலும் எழுத்து முறையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. தமிழைப் பொறுத்தவரை எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசுவார்கள் எழுத்துத் தமிழைப் பேச்சுத் தமிழுக்குப் பக்கத்தில் கொண்டுவருவதற்குத் தேவையான எழுத்துச் சீர்திருத்தம் - எழுத்து மொழிச் சீர்திருத்தம் - பற்றிப் பேசுவதில்லை. ஜெயபாலனும் அதற்கு விலக்கல்ல. பேச்சுமொழியின் சில உச்சரிப்பை எழுத்து மொழியில் காட்டச் சில குறியீடுகள் தருவதோடு நின்றவிடுகிறார். அவற்றையும் உரைபாலை எழுதும்போது பயன்படுத்துவதற்கே தருகிறார்; எழுத்துமொழி மரபை மாற்றுவதற்காக அல்ல.

எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் எழுத்து வடிவத்தை மாற்றுவது, எழுத்தின் எண்ணிக்கையை (alphabet) மாற்றுவது, சொற்களை எழுதும் முறையை (spelling)

மாற்றுவது என்ற மூன்றும் அடங்கும். ஜெயபாலன் மூன்றையும் பேசுகிறார். திராவிட மொழிகள் நான்கிற்கும் பேசுகிறார். பலமொழிகளுக்குப் பொது எழுத்து வடிவம் பற்றிப் பேசுவது தனிப்பிரச்சனை; அதற்கும் மொழி நவீனத்துவத்துக்கும் நேரடித் தொடர்பு இல்லை. அதற்கும் அரசியலுக்கும் நேரடித் தொடர்பு உண்டு. அதைப் பற்றி இந்த விமர்சனக் கட்டுரையில் மேலே ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தமிழுக்குச் சொல்லும் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் ஜெயபாலன் ஒலிப்பு வேறுபாடு இழந்த சில எழுத்துக்களை நீக்கி, ஒலிப்பு வேறுபாட்டைக் காட்டச் சில எழுத்துக்களைச் சேர்த்து (இவை alphabet, spelling என்ற இரண்டில் அடங்கும்), எழுத்து வடிவத்தை வேறுபாடு குறைத்து நேர்படுத்தி (linearize) தருகிறார்.

எழுத்துச் சீர்திருத்த விவாதத்தில் இரண்டு அம்சம் உண்டு. ஒன்று திருத்தத்தின் தேவைக்கான காரணங்களைக் கூறுவது; மற்றொன்று திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணங்களைக் கூறுவது. முதலாவதன் காரணங்களாக ஜெயபாலன் உள்ளிட்ட பலரும் கூறுவது தொழில்நுட்பச் சாதனத் தேவைகள்; கற்பதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகள்; தருக்க ரீதியாக ஒழுங்குபடுத்துதல் (rationalization) ஆகியவை. கணினி முதலான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் இப்போது தொழில்நுட்ப வசதிக்காக எழுத்தை மாற்றும் விவாதத்தின் வலு குறைந்துவிட்டது. எவ்வளவு சிக்கலான எழுத்து முறையையும் புதிய தொழில்நுட்பம் கையாள முடியும். தமிழ் எழுத்தைவிட எத்தனையோ மடங்கு சிக்கலான ஐப்பானிய எழுத்தை இப்போது கணினியில் பயன்படுத்துகிறார்கள். தமிழையும் அச்சிடுவது முதலான பலவற்றுக்கும் எளிதாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். புதிய பலவகையான எழுத்தமைப்புகளை (font designs) உருவாக்கும் வசதியும் இன்று கணினியில் இருக்கிறது. எனவே இப்போது தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காக மட்டுமே எழுத்தை மாற்றுவது தேவை இல்லை; மாறாக எழுத்தின் தேவைக்கேற்ற படி தொழில்நுட்பம் வளைந்து கொடுக்கிறது.

தமிழைக் கற்பதில் உள்ள கஷ்டங்கள் பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் உள்ள பெரிய இடைவெளியினாலேயே பெரிதும் ஏற்படுகின்றன. இதைச் சில ஆய்வுகளும் காட்டுகின்றன. உயிர்மெய் வடிவங்கள் மெய்களைப் பொறுத்து (ஸா, ணை போன்று), உயிர்களைப் பொறுத்து (உகரம், ஓகரம் போன்று) மாறுபடுவது துவக்கத்தில் இடர்ப்பாடு தந்தாலும் தொடர்ந்து நிலைத்த கஷ்டங்களாக இருக்கின்றன என்பதற்கு ஆய்வுச் சான்று எதுவும் இல்லை. மாறாக, மேலே சொன்ன இடைவெளியே அயல் நாட்டு மாணவர்களையும் வெளிநாட்டில் உள்ள தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களையும் பயமுறுத்துகிறது. இரண்டு மொழி படிக்கும் முயற்சி தேவைப்படுகிறது என்கிறார்கள். தமிழகத்தில் எழுத்தறிவு குறைவாக இருப்பதற்கும் தமிழ் எழுத்துமுறை காரணம் அல்ல. இதைவிடச் சிக்கலான எழுத்துமுறை கொண்ட ஐப்பாணிய மொழியைப் பேசுவார்கள் நூறு சதவிகிதம் எழுத்தறிவு பெற்றவர்கள். இது எழுத்துமொழி பேச்சுமொழியோடு இணைந்த பிறகு ஏற்பட்டது. ஜெயபாலன் சொல்வதுபோல எழுத்தறிவில் சிறந்த கொரியர் மொழி கோமன் வரி வடிவில் (alphabetic script) எழுதப்படவில்லை; பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் திட்டமிட்டு உருவாக்கிய ஒரு வகை ஒலி அடிப்படை அசை எழுத்துமுறையில் (syllabic phonetic writing) எழுதப்படுகிறது.

எந்த மொழியிலும் எழுத்துமுறை தர்க்கரீதியில் இருப்பதில்லை. எழுத்து ஒரு கலாச்சார அடையாளம். காலச்சார அடையாளங்கள் நம்பிக்கையில் அடிப்படையில் சமூக மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில், சமூகப் பகிர்வின் அடிப்படையில் கொள்ளப்படுபவை. எனவே தருக்க அடிப்படை எழுத்துச் சீர்திருத்தத்துக்கு வலுவான காரணம் ஆகாது.

புதிய எழுத்துவடிவங்களை 'எளிமை', 'சீர்மை' கருதித் தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் போது லாபநஷ்டக் கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். உயிர்நெடில்களை குறிலின் விரிவாக (ஆ = அ, அ அல்லது அா) எழுதலாம் என்ற கருத்துக்களை விமரிசிக்கும் போது ஜெயபாலன் தனி எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை குறைவு என்ற லாபத்தைவிட வரியில் அதிக இடம் எடுக்கும் என்ற நஷ்டம் அதிகம் என்பதால் ஏற்கவில்லை. இதேபோல புதிய எழுத்துவடிவங்கள் தேவைப்படுத்தும் பழைய இலக்கியங்களைப் புதிய வரிவடிவில் அச்சிடுவது; புதிய வரிவடிவில் எழுத்தறிவு தருவது எழுத்து மொழி அந்நியமான கலாச்சார உணர்வை ஏற்படுத்துவது முதலிய நஷ்டங்களை, வலுவில்லை என்று மேலே நான் சொன்ன தொழில்நுட்ப வசதி, கற்றல் எளிமை, தருக்கமுறை முதலிய லாபங்களோடு ஒப்பிட்டு முடிவுக்கு வரவில்லை. ஒப்பீட்டில் லாம் அதிகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

புதிய எழுத்துக்களின் தேவை பற்றிச் சொல்லும்போது வரும் இடத்தை வைத்து ஒலிப்பை அறியும் நிலையிலும் ஒலிப்பு வேறுபாடு இருக்கும் காரணத்தால் வேறு எழுத்து வேண்டும் என்று சொல்வது - அதாவது மெய்யெழுத்துக்குப் பின்வரும் பகரம் ஒலிப்புடன் b போன்று ஒலிப்பதால் ககரத்தை இந்த இடத்தில் மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்வது - மொழி இலக்கணத்தின் அடிப்படைக்கு மாறானதாகும். இது

ஊகமுறை ஒலிப்பு அல்ல; விதி அடிப்படையில் உள்ள ஒலிப்பு முறை; இந்த விதி மொழி சிக்கனமான எண்ணிக்கையில் எழுத்துக்களை உருவாக்க உதவும் விதி; இந்த ஒலிப்பு வேறுபாடுகள் சொல்லின் குறிப்பிட்ட இடத்தில் பொருள் வேறுபாடு தராத வேறுபாடுகள்.

இதே ஒலிப்பு வேறுபாடுகள் வேறு இடங்களில், எடுத்துக்காட்டாக மொழி முதலில் - பொருள் வேறுபாடு தரலாம், பா(ப)வம், பா(ப)வம் போன்று. இத்தகைய இணைகள் மொழியில் அதிகமாகும்போது மொழியின் பொருள் வேறுபடுத்தும் திறனைக் காக்கும் முறையில் புதிய எழுத்துக்கள் தேவைப்படும். புதிய தமிழில் இந்தத் தேவை இருக்கிறது. புதுமையாக்கத்தின் ஒரு பகுதி உள்ளடக்கம் விரிவதும் மற்ற மொழிகளோடு, நாடுகளோடு தொடர்பு விரிவதும் இந்த விரிவு புதிய சொற்களை அறிமுகப்படுத்துகிறது. புதிய சொற்கள் பொதுச் சொற்களாக இருக்கலாம்; ஆள், ஊர்ப்பெயர்களாக இருக்கலாம். தமிழகத்தில் பத்திரிகையாளர்கள், சிங்கப்பூர், மீஷியஸ் போன்ற வெளிநாடுகளில் வசிக்கும் தமிழர்கள் இந்தப் பிரச்சனையைத் தினந்தோறும் சந்திக்கிறார்கள். தங்கள் நாட்டுத் தலைவர்களின் பெயரையே, தாங்கள் இருக்கும் தெருவின் பெயரையே தமிழில் எழுத இடர்ப்பாடுகிறார்கள். அறிவியலால் வரும் கலைச் சொற்கள் பொருள் வேறுபடுத்தும் புதிய ஒலிகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருகின்றன. இவற்றைத் தமிழில் எழுதப் புதிய எழுத்துக்கள் தேவை. இவை தமிழ் நவீனப்படுவதன் தேவைகள். இதில் என்னன் இடர்ப்பாடுகள் இருக்கின்றன என்று தரவின் அடிப்படையில் அலசி வழிகாணுவது எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தின் முக்கியமான அம்சமாக இருக்க வேண்டும். ஜெயபாலன் அனுபவத்தில் எதிர்ப்படும் இடர்ப்பாடுகளை விட்டுவிட்டு கற்பித்தமான இடர்ப்பாடுகளைப் பற்றிச் செகிரார்.

தமிழைக் கையால் விரைவாக எழுத முடியாது என்பதற்கு எந்தச் சான்றும் தரவில்லை. இது கற்பிதமான குறை. பிறமொழிச் சொற்களை அடையாளம் காட்டக் குறி போடவேண்டும் என்று சொல்லும்போது அது நடைமுறை சாத்திய மில்லாதது மட்டுமல்ல - பொதுமக்கள் அகராதியை வைத்துக்கொண்டு எழுதுவ தில்லை; அகராதி தயாரிப்பவர்களே பல இடங்களில் வேற்றுமொழிச் சொல் என்று முடிவுக்கு வரத் தடுமாறுவார்கள் - மொழியை நவீனப்படுத்துவதன் ஒரு அம்சமான மொழி யைப் பரவலாக்குவதற்கும் முரணானதாகும்.

எழுத்துக்களைக் குறைக்கும் யோசனையில் பேச்சுத் தமிழில் ஒலிப்பு வேறுபாடு இழந்துவிட்ட எழுத்துக்களை (ர,ற; ந, ண போன்று) விட்டுவிடுவது முக்கியமான ஒன்று; சிக்கலான ஒன்று. எழுத்துத் தமிழைப் பேச்சுத் தமிழுக்குப் பக்கத்தில் கொண்டுவரும் நோக்கத்தில் தேவையான ஒன்று. ஆனால் முன்னால் சொன்னது போல பேச்சுமொழியே எழுத்துமொழி அல்ல. சில ஒலிப்பு வேறுபாடு இழப்புகள் (ஊ, ண; ல, ண போன்று) பொதுப் பேச்சுத் தமிழில் (Standard Spoken Tamil) ஏற்றுக் கொண்டவை அல்ல. எழுத்துமொழி பொதுப் பேச்சுமொழியை அடியொற்றி இருக்கும் ஒழிய வட்டாரப் பேச்சுகளை அடியொற்றி அல்ல. பொதுப்

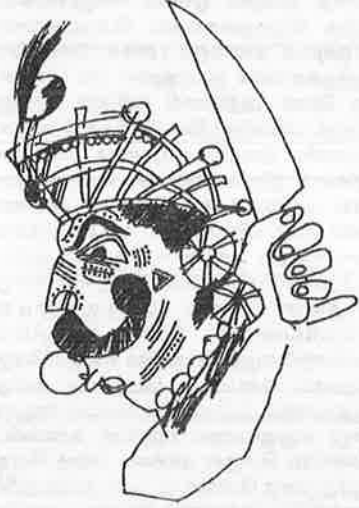
பேச்சுத் தமிழில் ஒலிப்பு வேறுபாட்டை இழந்த எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரை லாபநஷ்டக் கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். எழுத்துக்களைக் குறைத்தால் பல பொருள் ஒரு சொல் அதிகமாகி (கரி/கறி வாங்கு) கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் இடர்ப்பாடு வருமா (ஐப்பாணிய மொழியில் ஓரசைச் சொற்கள் அதிகமாக இருப்பதால் பல பொருள் ஒரு சொல் அதிகம் உண்டு; எனவே அவர்கள் பேசும் போது விரலால் எழுத்து வடிவத்தை வரைவதைக் காணலாம்), சந்தியில் இடர்ப்பாடு வருமா (ஊரை, ஆற்றை) என்று சோதனை செய்து பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும். பேச்சு மொழியை அடிபொற்றி எழுத வேண்டும் என்னும்போது ஊறுகாய் என்பதை ஊறுகாய் என்று எழுதுவதைப் பற்றி மட்டுமல்லாமல் ஊறுகா என்று எழுதுவதைப் பற்றியும் கணக்கிட வேண்டும். பொருள் மயக்கம் வராத போது எழுத்துமுறை பேச்சை ஒட்டி வருவதுபற்றிக் கணக்கிடும் பிரச்சனை இல்லை; லாபமே இருப்பதால் எழுத்துக் கூட்டுவதை பேச்சை ஒட்டிச் செய்யலாம்; மடையன் என்பதை மடயன் என்று எழுதலாம். மடயன் என்று எழுதுவது ஐக்கரத்தை அடி என்று மாற்றி மடயன் என்று எழுதுவதைவிடத் தமிழுக்குத் தேவையான மாற்றாகும்.

சீர்திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லும் காரணங்களில் ஜெயபாலன் பல இடங்களில் பழமைவாதக் காரணங்களை முன்வைக்கிறார். தமிழிலிருந்து போன மலையாள எழுத்துத்தான் என்பதால் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்; இன்றைய கண்டம் காட்டுகிறபடி இது பழைய தமிழ் உச்சரிப்பின் பிரதிபலிப்பு என்பதால் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது போன்ற காரணங்களைக் கூறுகிறார். தமிழின் புதுமையாக்கத்துக்கு இந்த மாற்றங்கள் தேவை என்பதை இந்த இடங்களில் வலியுறுத்தவில்லை. புதுமைக்குப் பழமையைத் துணைக்கு அழைப்பது எழுத்துச் சீர்திருத்தத்துக்கான ஆணிக்வேரையே அசைக்கிறது. பேச்சுமொழி ஒலிப்பிற்கேற்ப எழுத்து முறையை மாற்றவேண்டும் என்று சொல்லும் நேரத்தில் 'மு'வை விட வேண்டாம்; 'ச'வக்கு பழைய cha என்ற உச்சரிப்பு வேண்டும் என்று சொல்வதும் பழமைப் பற்றைக் காட்டுகின்றன. தமிழை நவீன மொழியாக்க முயல்வது தமிழ்பற்றே. தமிழ்ப் பற்றைக் காட்டி விழைந்து கொண்டிருக்க முடியக்கூடாது.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தவாதிகள் தமிழைப் புதுமைப்படுத்த ஆங்கிலத்தை - ஆங்கில எழுத்து முறையை - முன்மாதிரியாகக் கொள்கிறார்கள். ஒலியன் எழுத்துமுறை (alphabetic writing) ஐரோப்பிய சமூகங்களின் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்துக்கும் முக்கியமான காரணம் என்ற பரவலான கருத்து இன்று மொழி வல்லுநர்களால் ஏற்று கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகள் போல எல்லா நவீனத் தேவைகளுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பயன் படுத்தப்படும் ஐப்பாணிய மொழி போன்ற ஆசிய மொழிகள் எப்படி நவீனப்படுத்தப் பட்டன என்று அறிவது தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆசியாவை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்புவது தமிழுக்கு நல்லது.

இ. அண்ணாமலை

விவாதம்

வேளாளர் யார் ?

காலச்சுவடு இதழ் 12இல் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் 'திராவிட இயக்கமும் வேளாளரும்' என்று நூலை அறிமுகம் செய்திருந்த தொ. பரமசிவன் அவர்களின் கருத்து பற்றி சில சொல்ல முற்படுகிறேன். 'வேளாளர்' என்று வேங்கடாசலபதி பயன்படுத்தியுள்ள சொல் வெள்ளாளர் என்பதின் மாற்றுச்சொல் ஆகும். பரமசிவன் வேளாளர் என்பதன் வேர்ச்சொல்லான வேள் என்பதற்கு மண் என்ற பொருளின் அடிப்படையில் விளக்கம் தருவது பொருத்தமானதாவென்று பார்க்க வேண்டும். வெள்ளாளர் என்பதன் வேர்ச்சொல்லான வெள் என்பதன் பொருளினடிப்படையில் அவர் விளக்கம் தந்திருந்தால் பொருத்தமான தாய் இருந்திருக்கும். வேளாளர் என்பதும், வேளார் என்பதும் (Honorific Suffix) மதிப்பறு பட்டப்பெயர்களாகவே சமூகபடி நிலையில் (Social Hierarchy) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேளாளர் என்பதையும், வெள்ளாளர் என்பதையும் சாதிய அடிப்படையில் பயன்படுத்துதல் சரியன்று. அது பல இனக்குழுக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு பெரும் கூட்டம். வெள்ளாளர் என்பது வேளாண்டொழில் செய்யும் இனக்குழுவை குறிக்க பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அது எந்த இனமாகவும் இருக்கலாம்.

வேள் = நீர் = வெள்ளம் = மழைநீர்
 ஆற்றுநீர்
 குளநீர்

வேள் எததை ஆளுகிறவர்கள் வெள்ளாளர் எனப்பட்டனர்.

வெள்ளாளர் = வெள் + ஆளர்

வேள் என்பது வேளார் என்பதன் வேர்ச்சொல். வேளார் என்பது பெயரோடு சேர்த்து பட்டமாக மண்பாண்டம் செய்பவர்கள் தமிழகம் முழுவதும் பரவலாகவும், வெள்ளாளர் கூட்டத்தின் ஓர் அங்கமாய் நின்று தஞ்சையில்தெற்கு மற்றும் புதுக்கோட்டையின் வடக்கு, வடமேற்கு பகுதிகளில் குயவர்களும் (மண்பாண்டம் செய்யவர்கள்) வைத்துக் கொண்டோதிலும், பின் சொன்ன பகுதிகளில் உள்ள அகம்

படியின் ஓர் உட்பிரிவான கட்டிட வேலை செய்பவர்கள் (கொத்தனர்) மண்ணவேளார் என்ற பட்டத்தை வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்ட எந்த ஒரு இனக்குழுவின்மீதும் இவ்வாறாக வெள்ளாளர் கூட்டத்திற்குள் வந்ததங்குவர்.

இவ்வேளாண்டொழில் ஓர் இயக்கமாக தமிழகத்தில் கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் தொண்டை மண்டலத்தில் தொடங்கி சோழர் காலத்தில் சோழ மண்டலத்தில் உயர்நிலை பெற்றுவிடுகிறது. இந்த வேளாண்டொழில் இயக்கத்தின் உந்து சக்திதான் பல்லினத்தையும், பிரதிநிதிப்படுத்தி பார்த்த பக்தி இயக்கம் ஆகும். வேளாண் பெருக்கமும் பக்தி இயக்கமும் இணையாகச் செல்கின்றன. வேளாண் இயக்கத்தை நிறுவப்படுத்தும் முகத்தான் பார்பனக் கூறுகள் கொண்ட கோயில்கள் அடையாளங்களாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டன. பார்பனருக்கும், வேளாளருக்குமான கூட்டு என்பது சங்க காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்திலேயே துவங்கிவிட்டது என்று பரமசிவன் சொல்வது சரியன்று. உண்மையில் நிகழ்ந்தது ஆட்சியாளர்களுக்கும், பார்பனர்களுக்கும் நடந்த கூட்டு: காலங்காலமாய் ஆட்சியாளர்கள் பல்லவ, சேர, சோழ ஆண்டியராயிருந்தாலும் சரி தொடர்ந்து தமிழகத்தை ஆண்ட நாயக்க, மராட்டியர் பிரிட்டிஷராயிருந்தாலும் சரி - இத்தை காலம் நெடுக பிராமணர்கள் படைத்தளபதிகளாய் இருந்து ஆட்சியாளர்களுக்கு உதவி இருப்பது உறுதி செய்யும். பல்லவர்கள் தம்மை பிரம்ம - சத்திரியர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டனர். பெரும்பாலான சோழ மன்னர்களின் ராஜகுருக்கள் பிராமணர்.

சோழர்கள் இருக்குவேள் குறுநில தலைவர்களுடன் மணஉறவு கொண்டிருந்ததன் அடிப்படையில் அவர்கள் வெள்ளாளர் என்று நிறுவ சிலர் முற்படலாம். ஆனால் சோழர்கள் இருக்குவேளர்கள் உட்பட இன்னும் பிற குரிசில் தலைவர்களுடனும் கன்னடியர்களுடனும் மணஉறவு கொண்டிருந்ததையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். தன் ஆட்சிப்பரப்பை விரித்துக் கொள்வதற்கு சைவ நெறியும், வேளாண் பெருக்கமும் சாதகமாய் இருந்ததை லாவகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இராஜ இராஜன் தன்னை சிவபாத சேகரணாக்கிக் கொண்டான். அதில் அரசியல் உள்நோக்கமுண்டு. சைவத்தலங்களில் சடங்குகளிலும், வழிபாடுகளிலும் நருடன் தொடர்புடைய பொருட்களே அதிகம் பயன்படுத்தப்படுவதையும், உணவு வகைகளை படைத்தல் போன்றவற்றை வேளாண்மை யோடு ஒன்றிணைத்துப் பாக்க வேண்டும். சோழர் காலத்தில் பயிர்வகைகளின் எண்ணிக்கைப் பெருகப்பெருக வழிபாட்டில் படைக்கும் பொருட்களின் எண்ணிக்கை பெருகுவதையும் கவனிக்க வேண்டும். நீர்ப்பாசன தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சியடைவது அப்போதுதான்.

வெள்ளாளர்கள் ஒருபோதும் பார்பனருடன் கூட்டு சேர்ந்ததில்லை. ஏனெனில், கோயில்களை நிறுவியவரல்லாமல் ஆட்சியாளரே. வைணவத்தை வாழ்நெறியாகக் கொண்டுள்ள தமிழர்கள் பார்பன மடாதிபதி

களை குருமார்களாக ஏற்றுக்கொண்ட அதே நேரத்தில் வெள்ளாளர்கள் தங்களிலேயே மடாதிபதிகளை தெரிவு செய்து மடங்களை நிறுவி பார்ப்பனிய கூட்டணியிலிருந்து விலகி நின்றனர். அப்பரும், சம்பந்தரும் பக்தி இயக்கத்தில் இணைந்து செயல்பட்டதை கூட்டணியாக சொல்ல முடியாது வாழ்க்கை துயரங்களுக்கு ஊழ்வினையே காரணம். உலகவாழ்வை துறப்பதன் மூலம் அவற்றிலிருந்து தப்பித்து மறுபிறவி அடையாமல் இருக்கலாம் என்று ஊழின் அடிப்படையில் வாழ்வை சித்தரித்துத் தந்த சமணத்தை விலக்கி வைக்கவே அவர்கள் ஒன்றிணைந்திருக்க வேண்டும். இறைவனிடம் சரணாகதி அடைவதன் மூலம் அவற்றினின்றும் தப்பிக்க முடியும் என்று அவ்விருவரும் முன்மொழிந்தது தமிழர்கள் வேளாண்டொழிலை மேற்கொள்ள ஓர் உந்து சக்தியாயிருந்தது.

சமணர்கள் செல்வம் கொழிக்கும் வணிகப் பெருக்கங்களோடு இருந்தகொண்டு 'துறவு' பற்றி போதித்தது மக்களுக்கு எரிச்சலூட்டியிருக்கலாம். சமணர்களை களும், படுக்கைகளும் இடைக்கால தமிழகத்தின் வணிகப் பெருவழியிலேயே அமைந்திருப்பதையும் அவற்றை அமைத்தத் தந்தவர்கள் பெரும்பாலும் வணிகர்களாயிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

12ம் நூற்றாண்டு வரை அதாவது வேளாண் இயக்கம் தமிழகம் முழுவதும் வளர்ந்து முடியும் வரை, வெள்ளாளர் கூட்டம் வேளாண்டொழில் செய்யும் அனைவரையும் ஓர் ஆல்கீழ் கொண்டுவந்து அதன்பிறகே அது கட்டுடைந்து சாதியப்பண்பையும், வட்டாரப்பற்றையும் பூசிக்கொண்டு சோழிய வெள்ளாளர், கொங்கு வெள்ளாளர், பாண்டிய வெள்ளாளர் என்று பிளவுறுகிறது. இது சோழர்களின் சரிவோடு சேர்ந்து நிகழ்கிறது. நாடு அமைப்புகள் கலகலத்துப் போய் பெரியநாடு எனும் Confederation உருவாகி 13-14ம் நூற்றாண்டு களில் நாடு அமைப்புகளிலிருந்து வெள்ளாளர்களின் செல்வாக்கு கரைந்து விடுகிறது. அதனையடுத்து வந்த விஜயநகரப் படை பெரும்புகளாலும், நாயக்கர்களில் 'படைப் பண்பு' கொண்ட நிர்வாகத்தாலும் வேளாண் இயக்கத்தின் வெள்ளாளர் கூட்டினம் சிதைந்து போய் வேறு வேறு வட்டாரங்களில் தனித்தனியே கலகலத்து நிற்கின்றன.

நாயக்கர்கள், கன்னடியர்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து மராட்டியர்களின் இடப் பெயர்ச்சிகள் எல்லாம் வெள்ளாளர்களின் நிலச் செல்வாக்கை ஆற்றுப்பாசனம் கொண்ட நிலப்பரப்புகளில் வீழ்த்திவிடுகின்றன. தமிழரரசினி ஆற்றுச் சமவெளியில் திருநெல்வேலியின் வடபகுதியில் மறவரும், தென்பகுதியில் சாணாரும், கீழைப் பகுதியில் நாயக்கரும் வேளாண்டொழிலைத் துவக்குவதன் மூலம் அது நிகழ்கிறது. கொங்கு பகுதியில் காவிரியின் இருமருங்கிலும் ஊர்களை அமைத்து வாழ்ந்த வெள்ளாளர் 13-14ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கன்னடியர் மற்றும் தெலுங்கர்களின் வருகையினால் வலுவிறந்து போகின்றனர். ஆனால் எல்லா நிலப்பகுதியிலும் வேளாண் தொழிலை அறிமுகப்படுத்தியவர் அவராகவே உள்ளனர்.

கி.இரா. சங்கர்

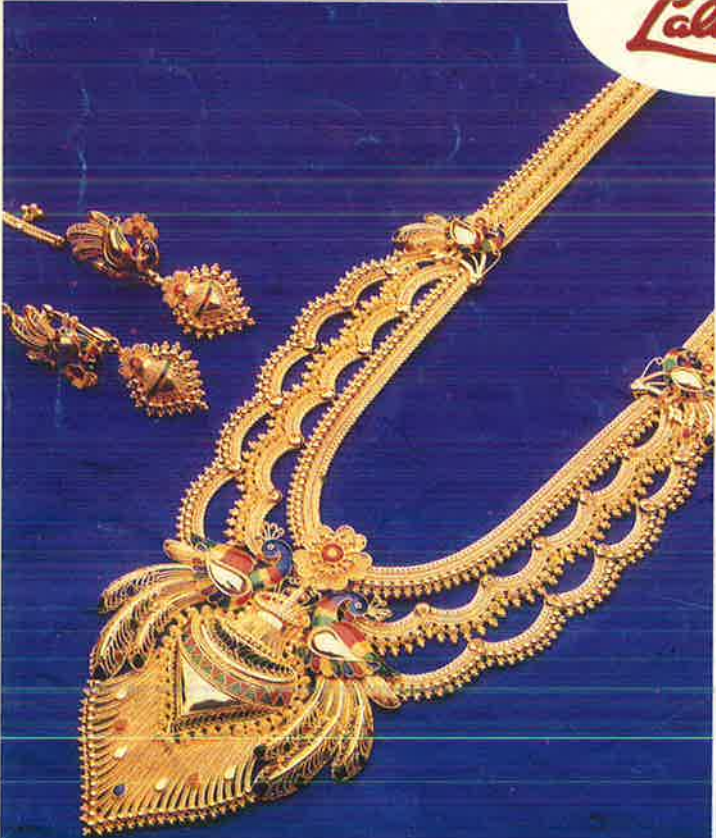

R.D. Enterprises

No. 55/14, GODOWN STREET
BALAKRISHNA MARKET
MADRAS - 600 001
☎ 581990, 585487

One more feather in our cap. And in yours as well.

Innovative design has always been our hallmark. Now to cap it all we present the exotic "Peacock Collection".
Elegant designs in gold, peacock blue, red, greenish blue neck and toga. To add more colour to your exquisite taste.

Lalitha Jewellery Mart P. Ltd., Panagal Park, T.Nagar, Madras - 600 017.